Š V E N T A S I S R A Š T A S

S E N A S I S

T E S T A M E N T A S

I

MOZĖS PENKIAKNYGIS

Pradžios	1
Išvykimo	79a
Kunigų	144a
Skaičių	187a
Pakartoto įstatymo	249a

E k u m e n i n i o v e r t i m o

p r o j e k t a s

Gautas 1985. 05

SENASIS TESTAMENTAS - I MOZĖS - 2 SAMUELIO

Šį tekstą, 1 Mozės - 2 Samuelio, paruošiant ir tikrinant buvo naudotasi:

Heilige Schrift, Hans Bruns, Giessen - Basel, 1969.

Calwer Bibellexikon, Calwer Verlag, Stuttgart.

Holy Bible, Revised Standard Version, Thomas Nelson and Sons, New York - Toronto, 1982.

Good News Bible - Today's English Version, New York, 1970.

Halley's Bible Handbook, Zondervan Publishing House, Grand Rapids.

The Englishman's Hebrew - English Old Testament, Genesis - 2 Samuel, by Joseph Magil, Zondervan Publishing House, Grand Rapids.

Das Alte Testament Deutsch / 25 Bände/, Göttingen, Vandenhoeck und Ruprecht.

Die Botschaft des Alten Testaments, / 25 Bände/ Erläuterungen Alttestamentlicher Schriften, Calwer Verlag, Stuttgart.

Šventasis Raštas Senojo Testamento, Arkivyskupas Juozapas J. Skvireckas, Roma 1955.

Visos Biblijos tekstas buvo paruoštas 1979. 1. 5 d. - 1981.-1. 28 d. Prie jo paruošimo dirbo du asmenys.

Visos Biblijos /be psalmių / paruoštas tekstas buvo patikrintas 1982. 8. 3 d. - 1984. 8. 30 d. Prie jo patikrinimo dirbo trys asmenys.

PIRMOJI MOZĖS KNYGA - PRADŽIA

Pirmosios penkios Šventojo Rašto knygos vadinamos Penketuku arba Tora-įstatymas. Lietuvių kalba jos vadinamos Mozės knygomis.

Teologai ir mokslininkai tyrinėjo Mozės knygas dešimtmečius ir šimtmečius. Jie priėjo išvados, kad medžiaga šioms knygoms yra imta iš keturių šaltinių: javitų, elohimitų, kunigų ir įstatymo pakartotojų. Jahve, Jahova yra asmeniniis Dievo vardas, o javitai kilę iš Jave, Jis reiškia: " AŠ ESU ", arba " Aš veikiu ". Hebrajai rašydavo tik priebalsėmis, o balses tik tardavo. Jave jie rašydavo- j h v h. Žydams Dievo vardas buvo taip šventas, kad jie jo netardavo. Per šimtmečius jie to žodžio tarimą užmiršo. Vėliau, kai mokslininkai norėjo tą žodį ištarti, jie nebežinojo kaip jį ištarti. Jie įdėjo į tą žodį balses iš žodžio Adonai- Viešpats. Tad rašė Jahovah. Daugelis mano, kad reikia tarti Javė.

Spėjama, kad javitų raštai yra seniausi. Jų raštò kalba yra labai graži. Jie rašė apie pasaulio tvėrimą, nuodėmę, vargą, vyrą ir moterį, brolių nesutarimą, žmonių ir tautų sąmyšį.

Elohim yra bendras Dievo vardas. Hebraiškai šis žodis vartojamas daugiskaitoje - Dievai. Žydai sako, kad tai yra Dievo pagerbimas; panašiai kaip mes vartojame - Jūs, o ne Tu. Iš paties Dievo pasakymo 1 M 1,26, " Padarykime " atrodo, kad čia yra išreikšta Trejybė. Juk Jėzus jau buvo prieš visatos tvėrimą Kol 1,15-17; tveriant 1 M i,2, Tvėrėjo Dvasia pasireiškė.

Elohimitai savo raštais, pasireiškė porą šimtmečių vėliau už javitus. Jų raštai pastebimi Šventajame Rašte pradedant Abraomu. Jie rašė apie Dievo asmenišką sąryšį su žmonėmis, Jo betarpį apsireiškimą įvairiais būdais.

Kunigų raštai yra pamokančio turinio. Jie labai gerbė pranašus; Abraomą ir Mozę vadino pranašais 4 M 25.

Pakartoto įstatymo šaltiniai daugiausia randami penktoje Mozės knygoje ir kitur.

Yra žinomi ir kiti šaltiniai. Mozės sesers Mirjamos, giesmė 2 M 15,21, sandoros skryniai žodžiai 4 M 10,35-36, Javės karų knyga 4 M 21,14-, Dievo asmeniški pranešimai 2 M 10,2. Bendrai, Mozė laikomas visų penkių knygų autoriumi. Ar jis vienas surinko, palygino visus šaltinius ir parašė įstatymo knygas, ar turėjo tam reikalui talkininkų, nėra žinių. Nuo antros iki penktos Mozės knygų turinys yra daugiausia iš Mozės gyvenimo. Joms rašyti Mozei nereikėjo ieškoti medžiagos; tik Mozės mirtį

yra nušvietęs kitas asmuo.

Pirmoji Mozės knyga hebrajų kalba vadinama - Pradžios Knyga. Iš kur Mozė gavo medžiagą šiai knygai? Visatos ir žemės tvėrimo joks žmogus nematė. Tą tik Dievas galėjo apreikšti pirmiesiems žmonėms Adomui arba Mozei. Nuostabu, kad šių laikų rimti mokslininkai daro išvadą, kad Mozės knygų tvėrimo aprašymas labai tinkamai atvaizduotas, nes tai buvo Dievo apreiškimas. Kas toliau vyko, po tvėrimo, žmonės žinojo ir galėjo įvykius perduoti žodžiu sekančioms kartoms, o kai raštą išrado - užrašyti.

Apie žemės tvėrimą ir kitos tautos turi padavimų. Bet tokio nuostabaus, kaip Šventojo Rašto tvėrimo vaizdavimas, nėra nė vieno. Kitų tautų padavimai yra aiškūs mitai ir legendos. Archeologai rado Asurbanipalo, Asirijos karaliaus, mirusio 627 pr. Kr., biblioteką iš 20 000 molio plytelių. Tarp kitų raštų tenrašyta ir apie žemės sutvėrimą. Vyriausias dievas, Mardukas, nužudęs deivę Tiamatą, jos kūną perkirtęs ir iš vienos dalies sutvėręs dangų, o iš kitos žemę.

Knygos padalinimas: dangaus ir žemės tvėrimas 1 - 4 skr., Adomo giminė 5 skr., Nojaus giminė 6 - 11,26 skr., Tero giminė 11,27 - 25,11 skr., Ismaelio giminė 25,12 - 25,18 skr., Izaoko giminė 25,19 - 35 skr., Ezavo giminė 36 skr., Jokūbo giminė 37 - 50 skr.

S E N A S I S T E S T A M E N T A S

PIRMOJI MOZĖS KNYGA

1 skyrius

Tvėrimas: dangus ir žemė 1-11, augalai 12-13, visatos kūnai 14-19, gyvuliai 20-25, žmogus 26-31.

1 Pradžioje Dievas sutvėrė dangų ir žemę. (Apd 17, 24; Apr 4, 11; Žyd 11, 3; Jn 1-3) 2 Žemė buvo be pavidalo ir tuščia, tamsa gaubė gelmes, ir Dievo Dvasia veikė virš vandenų. 3 Dievas tarė: "Teatsiranda šviesa!" Ir atsirado šviesa. (Ps 33, 9; 2 Kor 4, 6) 4 Dievas buvo šviesa patenkintas; ir Dievas atskyrė šviesą nuo tamsos. 5 Dievas pavadino šviesą "diena", o tamsą - "naktimi". Tai buvo vakaras ir rytas - pirmoji diena.

6 Dievas tarė: "Teatsiranda erdvė (tvirtuma) vandenų tarpe ir ji teatskiria vandenis nuo vandenų!" 7 Dievas sukūrė erdvę ir atskyrė vandenis, kurie buvo po erdve, nuo vandenų, kurie buvo virš erdvės. Ir taip įvyko. 8 Dievas pavadino erdvę "dangumi". Tai buvo vakaras ir rytas - antroji diena.

9 Dievas tarė: "Tesusirenka vandenys, kurie yra po dangumi, į vieną vietą ir tepasiro do sausuma!" (2 Pt 3, 5; Job 38, 8-11) 10 Dievas pavadino sausumą "žeme", o vandenų samplūdį - "jūromis". Dievas matė, kad tai buvo gera. (Ps 104, 5-9) 11 Dievas tarė: "Te gul žemė išaugina žolę, augalus, duodančius sėklą, ir vaismedžius, nešančius vaisių pagal jų rūšį!" Ir taip įvyko. 12 Žemė išaugino žolę, augalus, duodančius sėklą pagal jų rūšį, ir medžius, nešančius vaisių pagal jų rūšį, kuriuose yra jų sėkla. Dievas matė, kad tai buvo gera. 13 Tai buvo vakaras ir rytas - trečioji diena.

14 Dievas tarė: "Teatsiranda šviesos dangaus erdvėje dienai nuo nakties atskirti, ir tebūnie jos ženklais pažymėti laikus, dienas ir metus. 15 Jos težiba dangaus erdvėje ir apšviečia žemę!" Ir taip įvyko. 16 Dievas padarė dvi dideles šviesas: didesniąją - die nai ir mažesniąją nakčiai valdyti ir žvaigždes. (Ps 136, 7-8) 17 Dievas joms paskyrė vietą dangaus erdvėje, kad šviestų žemei, 18 valdytų dieną bei naktį ir atskirtų šviesą nuo tamsos. Dievas matė, kad tai buvo gera. 19 Tai buvo vakaras ir rytas - ketvir-

Ps 1,20-2,5

toji diena.

20 Dievas tarė: "Tegul vandenys knibždėte knibžda gyvūnais, ir paukščiai teskraido virš žemės, padangėse!: 21 Taip Dievas sutvėrė milžiniškus jūros gyvūnus ir visus kitus gyvius, kurie gyveno vandenyse, ir visus paukščius. Ir Dievas matė, kad tai buvo gera. 22 Dievas juos palaimino: "Veiskitės, daugėkite ir pripildykite vandenis jūrose, o paukščiai - žemę!" 23 Tai buvo vakaras ir rytas - penktoji diena.

24 Dievas tarė: "Tegul žemė išaugina gyvūnus pagal jų veislę: gyvulius, roplius ir laukinius žvėris!" Ir taip įvyko. 25 Dievas, padaręs laukinius žvėris, gyvulius ir visokius roplius pagal jų veislę, buvo patenkintas.

26 Dievas tarė: "Padarykime žmogų pagal mūsų pavidalą. Jis tevaldo jūros žuvis, padangių paukščius, gyvulius ir visą žemę bei visus roplius, kurie gyvena ant žemės!" (Ps 8, 6-9) 27 Dievas sutvėrė žmogų pagal savo pavidalą. Jie buvo vyras ir moteris. /Ef 4, 24; Mt 19, 4) 28 Dievas juos palaimino ir tarė: "Veiskitės, dauginkitės, pripildykite žemę ir valdykite ją; viešpataukite jūros žuvims, padangių paukščiams ir visiems žemės gyvūnams!" (Apd 17, 26) 29 Dievas tarė: "Aš jums duodu įvairių žolių, turinčių sėklą, ir augalus, kurie auga žemės paviršiuje, ir visus medžius, kurie neša sėklą ir vaisius; jums tebūnie tai maistas! 30 Ir visiems žemės gyvūnams, visiems padangių paukščiams ir visiems, kas kruta ant žemės, kas turi gyvybę, daviau visus augalus ir žalumynus, kad turėtų ko ėsti". Ir taip įvyko. (1 M 9, 3; Iz 11, 6-9) 31 Dievas matė visa, ką buvo padaręs, ir buvo labai gera. Tai buvo vakaras ir rytas - šeštoji diena.

2 skyrius

Poilsis 1-4, žmogaus esmė ir paskirtis 5-25.

1 Taip buvo sukurtas dangus, žemė ir visi dangaus pulkai. 2 Dievas septintą dieną užbaigė savo darbą ir ilsėjosi, atlikęs visą savo darbą. (Jn 5, 17; Žyd 4, 4, 10) 3 Dievas palaimino septintą dieną ir ją pašventino, - ilsėjosi po viso savo darbo. (2 M 20, 8-11) 4 Tai yra dangaus ir žemės istorija, kaip Viešpats Dievas juos sutvėrė. (2 M 3, 14)

5 Tą dieną, kurią Viešpats Dievas sutvėrė žemę ir dangų, jokio laukinio augalo dar

nebuvo žemėje, joks laukinis augalas dar nežėlė, nes dar lietus nebuvo lijęs, ir nebuvo žmogaus žemei įdirbti. 6 Migla kilo nuo žemės ir drėkino jos paviršių. 7 Tada Viešpats Dievas padarė žmogų iš žemės dulkių ir įkvėpė jam gyvybę. Taip žmogus tapo gyva esybe. (1 Kor 15, 45) 8 Viešpats Dievas sukūrė sodą Edene (rojų) rytuose ir ten įleido žmogų, kurį buvo sutvėręs. 9 Viešpats Dievas išaugino iš žemės visokius medžius, gražius pasižiūrėti ir vedančius gerus vaisius maistui; taip pat gyvybės medį sodo viduryje ir medį pažinimo gero ir pikto. (1 M 3, 22-24; Apr 2, 7; 22, 2)

10 Upė tekėjo iš Edeno sodui drėkinti; nuo ten ji šakojosi į keturias upes. 11 Pirmosios vardas Pisonas. Ji teka aplink visą Havijos šalį, kur randamas auksas. 12 Tos šalies auksas yra geras. Ten randa bdelį ir onikso akmenį. 13 Antrosios upės vardas Gihonas. Ji teka aplink visą Kušo šalį. 14 Trečiosios upės vardas Hidekelis. Ji teka į rytus nuo Asirijos. O ketvirtoji upė yra Eufratas.

15 Viešpats Dievas įkurdino žmogų Edeno sode, kad jį įdirbtų ir prižiūrėtų. 16 Viešpats Dievas įsakė žmogui: "Nuo kiekvieno sodo medžio tau leista valgyti, 17 bet nuo medžio, pažinimo gero ir pikto, - tau nevalia valgyti; tą dieną, kurią valgysi jo vaisių, tikrai mirsi". (Rom 5, 12; 1 Kor 15, 21)

18 Viešpats Dievas tarė: "Negera žmogui būti vienam. Aš jam padarysiu padėjėją, panašią į jį!" (Pat 31, 10-31) 19 Viešpats Dievas, padaręs iš žemės visus žvėris bei padangių paukščius, juos atvedė prie žmogaus, kad matytų, kaip jis juos pavadins; kaip žmogus juos pavadins, toks jų bus vardas. 20 Žmogus davė vardus visiems gyvuliams, padangių paukščiams ir visiems lauko žvėrims, tačiau žmogui nesurado padėjėjos, panašios į jį. 21 Tada Viešpats Dievas giliai užmigdė žmogų, išėmė vieną jo šonkaulių ir tą vietą užpildė kūnu. 22 Po to Viešpats Dievas padarė iš šonkaulio, kurį išėmė iš žmogaus, moterį ir ją atvedė pas žmogų. (1 Kor 11, 7-13; 1 Tim 2, 13) 23 Tada žmogus tarė: "Štai kaulas iš mano kaulų ir kūnas iš mano kūno! Šita bus vadinama 'žmona', nes iš žmogaus ji paimta". 24 Todėl žmogus paliks savo tėvą bei motiną, glausis prie savo žmonos, ir juodu taps vienu kūnu. (Mt 19, 5-6; Ef 5, 28-31) 25 Jie abu - žmogus ir jo žmona - buvo nuogi, tačiau nesigėdijo.

3 skyrius

Žmogaus nupuolimas 1-24.

1 Gyvatė buvo gudresnė už visus žemės gyvūnus, kuriuos Viešpats Dievas sutvėrė. Ji tarė moteriai :"Ar tikrai Dievas įsakė:'Nevalgykite nuo visų sodo medžių?"(Apr 12, 9; 20, 2) 2 Moteris atsakė:"Mums leista valgyti visų sodo medžių vaisius.(1 M 2, 16) 3 išskyrus vaisius medžio, kuris yra sodo viduryje. Dievas įsakė: nevalgyti nuo jo ir net nepaliesti jo, kad nemirtume."(1 M 2, 17) 4 Gyvatė atsakė:"Nemirsite!(Jn 8, 44) 5 Dievas žino, kad tą dieną, kurią valgysite nuo jo, atsivers jūsų akys ir jūs tapsite kaip Dievas, pažinsite gera ir pikta". 6 Moteris matė, kad medžio vaisiai yra tinkami maistui, patrauklūs akims ir, vieną suvalgius, galima įsigyti išminties; ji paėmė jo vaisių, pati valgė ir davė savo vyrui, kuris buvo su ja, ir jis valgė.(Jok 1, 14; 1 Tim 2, 14) 7 Tada atsivėrė abiejų akys, jie suprato esą nuogi; juodu supynė figmedžio lapus ir pasidarė žiurstus.(1 M 2, 25)

8 Popiečio vėjeliui dvelkiant, išgirdę Viešpaties Dievo, vaikščiojančio sode, žingsnius, vyras ir žmona pasislėpė nuo Viešpaties Dievo tarp sodo medžių.(Jer 23, 24) 9 Viešpats Dievas pašaukė žmogų:"Kur tu esi?" 10 O tas atsiliepė:"Tavo balsą girdžiu, esu išsigandęs, nes esu nuogas, paslėpiau". 11 Dievas tarė:"Kas tau sakė, kad tu nuogas? Ar valgei nuo medžio, nuo kurio tau įsakiau nevalgyti?" 12 Žmogus atsakė:"Moteris kurią man davei kaip draugę, davė man nuo to medžio vaisių, ir aš valgiau". 13 Tada Viešpats Dievas tarė moteriai :"Kodėl tu taip darei?" Moteris atsakė:"Gyvatė mane apgavo, ir aš valgiau."(2 Kor 11, 3) 14 Tada Viešpats Dievas tarė gyvatei:"Kadangi taip padarei, būk prakeikta visų gyvulių ir laukinių žvėrių tarpe. Tu slinksi pilvu ir dulkes krimsi per visą savo gyvenimą!(Iz 65, 25) 15 Aš padarysiu, kad tarp tavęs ir moters visuomet bus neapykanta, ir tarp tavo vaisiaus ir moters vaisiaus. Jis sutrins tau galvą, o tu įgelsi jam į kulnį".(Gal 4, 4; 1 Jn 3, 8; Žyd 2, 14; Rom 16, 20; Jn 14, 30; Apr 12, 17) 16 Moteriai Jis tarė:"Aš padauginsiu tavo vargus ir gimdymus. Skausmingai tu gimdysi vaikus, o tačiau turėsi patraukimą į savo vyrą; o jis tau viešš-

Pr 3,17 - 4,3

pataus."(Ef 5,22-23;1 Tim 2,11-12) 17 O Adomui Jis tarė:"Kadangi tu paklausei savo žmonos ir valgei nuo medžio, nuo kurio tau buvau įsakęs:'Nevalgyk nuo jo', prakeikta tebūnie žemė, kuri tave maitins! Vargdamas turėsi maitintis visą savo gyvenimą. 18 Erškėčius ir usnis ji augins tau, ir tu valgysi laukinius augalus. 19 Valgysi prakaitu uždirbtą duoną, iki sugrįši į žemę, iš kurios esi imtas. Esi dulkė ir į dulkę vėl pavirsi" (2 Tes 3,10; Pam 12,7)

20 Adomas pavadino savo žmoną Ieva, nes ji tapo visų gyvųjų motina. 21 Viešpats Dievas padarė Adomui ir jo žmonai kailinius švarkus ir jais apvilko juos. 22 Tada Viešpats Dievas tarė:"Žmogus, pažindamas gera ir pikta, tapo kaip kiekvienas iš mūsų, kad jis, ištiesęs savo ranką, ir vėl neskintų gyvybės medžio vaisiaus, jo nevalgytų, kad gyventų per amžius..." 23 Viešpats Dievas išmetė jį iš Edeno sodo dirbti žemę, iš kurios jis buvo paimtas. 24 Viešpats, išvaręs žmogų į rytus nuo Edeno sodo, pastatė cherubus su ugniniu kalaviju, saugoti kelią į gyvybės medį. (Ez 10)

4 skyrius

Brolio nužudymas, Kaino užkietėjimas, žmonijos istorijos pradžia 1-26.

1 Ieva tapo nėščia; Adomui ir Ievai gimė sūnus Kainas. Ieva tarė:"Įsigijau sūnų Viešpaties pagalba". 2 Ji vėl pagimdė jo brolį Abelį. Abelis buvo avių piemuo, o Kainas - žemdirbys. 3 Kuriam laikui praslinkus, Kainas aukojo Viešpačiui dirvos derliaus auką. 4 Taip pat ir Abelis aukojo iš savo bandos riebiausių pirmagimių. Viešpats maloniai pažvelgė į Abelį ir jo auką, (Žyd 11,4) 5 tačiau į Kainą ir jo auką Jis ne pažvelgė. Todėl Kainas labai supyko, ir jo veidas paniuro. 6 Viešpats tarė Kainui:"Kc dėl tu supykai ir tavo veidas paniuro? 7 Darydamas gera, argi nebūsi linksmas? O jei darai bloga, ar nuodėmė prieangyje netyko tavęs? Tu privalai nugalėti blogį!"(Gal 5, 18; Rom 6,12)

8 Kartą Kainas tarė savo broliui Abeliui:"Eikime į laukus!" O jiems esant laukuose, Kainas užmušė savo brolį Abelį. (1 Jn 3,12-15) 9 Tada Viešpats paklausė Kaino:"Kur yra tavo brolis Abelis?" O jis atsakė:"Nežinau. Argi aš esu savo brolio sargas?" 10

Tada Viešpats tarė: "Ką padarei? Tavo brolio kraujas šaukiasi manęs. (Mt 23, 35; Ps 9, 13; Žyd 12, 24) 11 Taigi, dabar esi prakeiktas ir pašalinamas nuo žemės, nes ji apšlakstyta tavo brolio krauju. 12 Kai tu ją dirbsi, ji nebeduos to derliaus. Tu būsi klajūnas ir benamis žemėje." 13 Tada Kainas tarė Viešpačiui: "Mano nusikaltimas yra per didelis, kad galėčiau jį pakelti. 14 Tu šiandien mane nuvarai nuo žemės. Aš turėsiu slėptis nuo Tavęs ir būsiu klajūnas ir pabėgėlis žemėje. Kas mane sutiks, - užmuš". (Job 15, 20-24) 15 Viešpats jam atsakė: "Taip nebus! Kas užmuštų Kainą, tam septyneriopai būtų atkeršijama!" Viešpats paženklino Kainą žyme, kad nė vienas, sutikęs jį, jo nenužudytų. 16 Kainas pasitraukė iš Viešpaties akivaizdos ir apsigyveno Nodo šalyje, į rytus nuo Edeno.

17 Po to Kaino žmona pastojo ir pagimdė Enoką. Jis pastatė miestą, ir tą miestą pavadino savo sūnaus vardu - Enokas. 18 Enoko sūnus buvo Iradas, Irado sūnus - Mehujaelis, Mehujaelio - Metusaelis, Metusaelio - Lamekas. 19 Lamekas vedė dvi žmonas. Pirmosios vardas buvo Ada, antrosios - Zila. 20 Ada pagimdė Jabalą; jis buvo tėvas tų, kurie gyvena palapinėse ir laiko gyvulius. 21 Jo brolis, vardu Jubalas, buvo kanklininkų ir vamzdininkų tėvas. 22 Zila pagimdė Tubalkainą, kuris gamino visokius įrankius iš vario ir geležies. Tubalkaino sesuo buvo Naama. 23 Lamekas tarė savo žmonoms: " Ada ir Zila, klausykitės! Jūs, Lameko žmonos, įsidėmėkite, ką sakau: 'Aš užmušiau vyrą už man padarytą žaizdą, jaunuolį už randą! 24 Jei už Kainą bus atkeršyta septyneriopai, tai už Lameką septyniasdešimt septynis kartus!'" (Mt 18, 21-22)

25 Adomo žmona vėl pastojo ir pagimdė sūnų, vardu Setas, sakydama: "Dievas man davė kitą sūnų Abelio vieton, nes Kainas jį užmušė." 26 Taip pat ir Setas turėjo sūnų, vardu Enosas. Tuomet žmonės pradėjo šauktis Viešpaties vardo.

5 skyrius

Prakeikimas, išganymas 1 - 32.

1 Šita yra Adomo palikuonių knyga. Kai Dievas sutvėrė Adomą, Jis padarė jį panašų į save. (1 M 1, 27; Lk 3, 38) 2 Jis sutvėrė vyrą ir moterį, palaimino juos ir pavadino

Pr 5, 3-17

"žmonėmis". 3 Kai Adomas buvo šimto trisdešimt metų, jiems gimė sūnus, panašus į tėvą, kurį pavadino Setu. (Ps 51, 7; 1 Kor 15, 49) 4 Po Seto gimimo, Adomas dar gyveno aštuonis šimtus metų, ir susilaukė sūnų bei dukterų. 5 Taigi, Adomo amžius buvo devyni šimtai trisdešimt metų; ir jis mirė.

6 Setas, būdamas šimto penkerių metų, susilaukė Enoso. 7 Setas, gimus Enosui, dar gyveno aštuonis šimtus septynerius metus ir susilaukė sūnų bei dukterų. 8 Seto amžius buvo devyni šimtai dvylika metų; ir jis mirė.

9 Enosas, būdamas devyniasdešimt metų, susilaukė Kenano. 10 Enosas, gimus Kenanui, dar gyveno aštuonis šimtus penkiolika metų ir susilaukė sūnų bei dukterų. 11 Taigi, Enoso amžius buvo devyni šimtai penkeri metai; ir jis mirė.

12 Kenanas, būdamas septyniasdešimt metų, susilaukė Malalelio. 13 Kenanas, gimus Malaleliui, dar gyveno aštuonis šimtus keturiasdešimt metų ir susilaukė sūnų bei dukterų. 14 Taigi, Kenano amžius buvo devyni šimtai dešimt metų; ir jis mirė.

15 Malalelis, būdamas šešiasdešimt penkerių metų, susilaukė Jaredo. 16 Malalelis, gimus Jaredui, dar gyveno aštuonis šimtus trisdešimt metų ir susilaukė sūnų bei dukterų. 17 Taigi, Malalelio amžius buvo aštuoni šimtai devyniasdešimt penkeri metai; ir jis mirė.

18 Jaredas, būdamas šimto šešiasdešimt dvejų metų, susilaukė Enoko. 19 Jaredas, gimus Enokui, dar gyveno aštuonis šimtus metų ir susilaukė sūnų bei dukterų. 20 Taigi, Jaredo amžius buvo devyni šimtai šešiasdešimt dveji metai; ir jis mirė.

21 Enokas, būdamas šešiasdešimt penkerių metų, susilaukė Metusaelio. 22 Enokas, gimus Metusaeliui, bendravo su Dievu tris šimtus metų ir susilaukė sūnų bei dukterų. (1 M 6, 9; Jud 14) 23 Enoko amžius buvo trys šimtai šešiasdešimt penkeri metai. 24 Kadangi Enokas bendravo su Dievu, jis dingo, nes Dievas jį atsiėmė. (Žyd 11, 5; 2 Kar 2, 11; Iz 57, 1-2)

25 Metusaelis, būdamas šimto aštuoniasdešimt septynerių metų, susilaukė Lameko. 26 Metusaelis, gimus Lamekui, dar gyveno septynis šimtus aštuoniasdešimt dvejus metus ir susilaukė sūnų bei dukterų. 27 Taigi, Metusaelio amžius buvo devyni šimtai

šešiasdešimt devyneri metai; ir jis mirė.

28 Lamekas, būdamas šimto aštuoniasdešimt dvejų metų, susilaukė sūnaus, 29 kurį jis pavadino Nojumi, sakydamas: "Šitas mus paguos, palengvindamas mūsų rankų ir žemės darbą, kurį Viešpats prakeikė". (1 M 3, 17-19) 30 Lamekas, gimus Nojui, dar gyveno penkis šimtus devyniasdešimt penkerius metus ir susilaukė sūnų bei dukterų. 31 Lameko amžius buvo septyni šimtai septyniasdešimt septyneri metai; ir jis mirė.

32 Nojus, būdamas penkių šimtų metų, susilaukė Semo, Hamo ir Jafeto.

6 skyrius

Žmonės vedybomis maišosi 1-4, Dievas liūdi 5-7, Nojus stato laivą 8-22.

1 Kai žmonių padaugėjo žemėje, ir jiems gimė dukterų, 2 Dievo sūnūs, matydami, kad žmonių dukterys gražios, ėmė jas sau žmonomis. (Mt 24, 38) 3 Tada Viešpats tarė: "Mano Dvasia nepasiliks žmonėse amžinai, nes jie tėra kūnas, jų amžius bus šimtas dvidešimt metų!" (1 Pt 3, 20) 4 Anomis dienomis ir vėliau žemėje buvo milžinų. Kai Dievo sūnūs vesdavo žmonių dukteris ir jos pagimdydavo jiems vaikų, jie buvo galiūnai, žiloje senovėje garsūs vyrai.

5 Viešpats, matydamas, kad blogis žmonėse žemėje augo ir jų širdies siekiai buvo pikti, (1 M 8, 21) 6 gailėjosi, kad jis žemėje sutvėręs žmonių, ir sielodamasis (Jer 18, 10; 4 M 23, 19; Ps 18, 27) 7 tarė: "Aš išnaikinsiu žmones, kuriuos sutvėriau, žemės paviršiuje, pradėdamas žmonėmis ir baigdamas gyvuliais, ropliais ir oro paukščiais." 8 Tačiau Nojus rado malonę Viešpatyje.

9 Tokia yra Nojaus istorija. Nojus buvo teisus ir tikintis vyras savo kartoje; jis bendravo su Dievu. (Žyd 11, 7; 1 M 5, 22-24) 10 Nojus susilaukė tris sūnus: Semą, Hamą ir Jafetą.

11 Dievo akivaizdoje žemės gyventojai buvo sugedę ir pilni nusikaltimų. 12 Dievas matė visą žemę sugedusią, nes kiekvienas žmogus žemėje elgėsi blogai. (Ps 14, 2-3) 13 Dievas tarė Nojui: "Aš nusprendžiau padaryti galą kiekvienam gyviui, nes per juos žemė pasidarė pilna nusikaltimų. Aš rengiuosi juos sunaikinti. (Am 8, 2) 14 Pasidaryk

Pr 6,15 - 17,14

arką iš sakuoto medžio; arkoje padaryk kajutes ir ištepk jas derva iš vidaus ir iš lauko. 15 Arka turi būti: trijų šimtų mat̃ų ilgio, penkiasdešimt mat̃ų pločio ir trisdešimt mat̃ų aukščio. 16 Padaryk arkai šviesos angą mat̃ą nuo viršaus; arkos duris stogą ir padaryk jos šone; įrenk joje apatines, vidurines ir viršutines kajutes. 17 Aš rengiuosi užtvindyti žemę vandenimis, kad išnaikinčiau kiekvieną kūną, kuriame yra gyvybė. Visa, kas yra žemėje, žus. 18 Bet Aš padarysiu Sandorą su tavimi. Į arką įeisite: tu, tavo sūnūs, tavo žmona ir tavo sūnų žmonos su tavimi. 19 Į arką įsileisk po du kiekvienos rūšies gyvių - poromis, kad išlaikytum juos gyvus. 20 Iš paukščių, iš gyvulių ir iš visų žemės roplių pagal jų veislę teįeina pas tave po du, kad išlaikytum juos gyvus. 21 Pasiimk visokio maisto sau ir gyvuliams, susikrauk į arką, ir jis tebūnie jūsų maistas!" 22 Nojus padarė, ką Dievas jam buvo įsakęs.

7 skyrius

Įėjimas į arką 1-9, ir išsigelbėjimas 10-24.

1 Viešpats tarė Nojui: "Eik į arką tu ir visi tavo artimieji, nes tave radau teisų šioje kartoje! 2 Pasiimk iš visų tyrųjų gyvulių po septynetą porų, o iš visų netyrųjų gyvulių po pora, (1 M 8, 20; 3 M 11) 3 taip pat ir iš padangių paukščių po septynetą porų, kad išlaikytum jų veislę visos žemės paviršiuje. 4 Po septynių dienų lis ant žemės keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų; išnaikinsiu žemės paviršiuje visas būtybes, kurias esu padaręs". 5 Nojus padarė viską, ką Viešpats jam buvo įsakęs. (1 M 6, 22)

6 Nojus buvo šešių šimtų metų, kai tvanas prasidėjo. 7 Tuomet Nojus, sūnūs, jo žmona ir sūnų žmonos suėjo su juo į arką, gelbėdamiesi nuo tvano. 8 Tyrųjų ir netyrųjų gyvulių, paukščių ir roplių poromis suėjo į Nojaus 9 arką, - kaip Dievas buvo įsakęs Nojui. (1 M 6, 19) 10 Septynioms dienoms praėjus, tvano vandenys apsėmė žemę.

11 Nojui, sulaukus šešis šimtus metų, antro mėnesio septyniolikta mėnesio dieną pratrūko visi didžiosios gelmės šaltiniai ir dangaus langai atsidarė. 12 Lijo keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų. 13 Tą pačią dieną į arką įėjo Nojus ir jo sūnūs: Semas, Hamas ir Jafetas; Nojaus žmona ir trys jo sūnų žmonos. 14 Jie ir visi žvė-

Pr 7,15 - 8,11

rys, galvijai, ropliai ir visi paukščiai 15 suėjo į Nojaus arką, po du iš kiekvienos veislės. 16 Įėjusieji buvo poromis, kaip Dievas jam buvo įsakęs. Tuomet Viešpats užrakino arką iš lauko pusės.

17 Lietus tęsėsi keturiasdešimt dienų, vandens daugėjo ir pakėlė arką; ta plūduriavo virš žemės. 18 Vanduo tvino ir tvino, o arka plaukė vandens paviršiuje. 19 Vanduo pakilo taip aukštai, kad apsėmė visus aukštuosius kalnus, kurie stūksojo po dangumi. 20 Net penkiolika matų virš kalnų ir juos apdengė. 21 Tada žuvo kiekvienas gyvis, kuris judėjo ant žemės: paukščiai, galvijai, žvėrys, vabzdžiai ir visi žmonės. (2 Pt 3, 6; Job 22, 15-16) 22 Visa, kas gyva ir gyvena sausumoje, išmirė. 23 Taip Dievas išnaikino visas būtybes, kurios buvo žemės paviršiuje, pradėdamas žmonėmis ir baigdamas gyvuliais, ropliais ir padangių paukščiais. Išliko tik Nojus ir tie, kurie buvo su juo arkoje. (Lk 17, 26-; 1 Pt 3, 19-; 4, 6) 24 O vanduo stovėjo ant žemės šimtą penkiasdešimt dienų.

8 skyrius

Gyvenimas arkoje 1-14, išėjimas iš arkos 15-20, Dievo pažadas 21-22.

1 Dievas atsiminė Nojų, visus žvėris bei visus gyvulius, kurie buvo su juo arkoje. Jis leido vėjui pūsti ir vanduo pradėjo slūgti. (1 M 19, 29; 30, 22; 2 M 2, 24) 2 Užsidarė gelmės šaltiniai bei dangaus langai ir lietus sustojo. 3 Tada vandenys pamažu seko žemėje. Šimtui penkiasdešimt dienų praslinkus, vanduo sumažėjo. 4 Septinto mėnesio septyniolikta mėnesio dieną arka sustojo Ararato kalnuose. 5 O vandenys nuolat seko iki dešimtojo mėnesio. Dešimtojo mėnesio pirmąją dieną pasirodė kalnų viršūnės.

6 Praslinkus keturiasdešimt dienų, Nojus atidarė arkos langą, kurį buvo įtaisęs, 7 ir išleido varną. Tas skraidė šen ir ten, kol vandenys nuseko ant žemės. 8 Po to jis išleido karvelį, norėdamas patirti, ar vandenys jau nusekę žemės paviršiuje. 9 Karvelis nerado vietos, kur nusileidęs galėtų pailsėti, sugrįžo, nes vanduo tebebuvo apsėmęs visos žemės paviršių. Nojus ištiesė ranką ir paėmė jį į arką. 10 Palaukęs dar kitas septynias dienas, jis vėl išleido iš arkos karvelį. 11 Vakare karvelis sugrį-

Pr 8, 12 – 9, 6

žo, laikydamas snape šviežiai nuskintą alyvmedžio lapą. Taip Nojus patyrė, kad vandenys nusekę ant žemės. 12 Palaukęs dar kitas septynias dienas, jis vėl išleido karvelį, kuris daugiau nebesugrįžo. 13 Šeši šimtai pirmaisiais metais pirmojo mėnesio pirmąją dieną vanduo visai nuseko ant žemės. Tada Nojus nuėmė arkos dangtį ir pasižiūrėjo; žemės paviršius džiūvo. 14 Antrojo mėnesio dvidešimt septintąją dieną žemė buvo sausa.

15 Tada Dievas tarė Nojui: 16 "Išeik iš arkos tu, tavo žmona, sūnūs ir sūnų žmonos. 17 Visus gyvūnus, kurie yra su tavimi: paukščius, gyvulius, roplius išsivesk, kad jie žemėje veistųsi ir daugėtų". (1 M 1, 22, 28) 18 Išėjo Nojus, su juo jo sūnūs, žmona ir sūnų žmonos. (2 Pt 2, 5) 19 Visi žvėrys, ropliai ir paukščiai, visi, kas gyvas žemėje, išėjo iš arkos.

20 Nojus pastatė Viešpačiui aukurą ir, paėmęs iš visų tyrųjų gyvulių ir paukščių, aukojo deginamąsias aukas. (1 M 7, 2) 21 Viešpats, užuodęs malonų kvapą, tarė sau: "Aš daugiau nebeprakeiksiu žemės dėl žmogaus, nes žmogaus širdies palinkimas yra piktas nuo pat jaunystės, ir daugiau nebeišnaikinsiu gyvųjų tvarinių, kaip esu padaręs. (1 M 6, 5; Ps 14, 3; Job 14, 4; Mt 15, 19; Rom 3, 23; Iz 54, 9) 22 Ateityje, kol žemė bus, tenesustoja sėja ir pjūtis, šaltis ir šiluma, vasara ir žiema, diena ir naktis!"(Jer 33, 20-25)

9 skyrius

Nauji Dievo potvarkiai 1-7, nauja Sandora 8-17, Nojaus mirtis 18-29.

1 Dievas laimino Nojų bei jo sūnus ir tarė: "Veiskitės, daugėkite ir pripildykite žemę! (1 M 1, 28) 2 Tebijo jūsų ir tesibaido visi žemės gyviai ir visi padangių paukščiai! Visa, kas gyva žemėje ir visos jūros žuvys atiduota į jūsų rankas. 3 Kiekvienas kas gyvas, tebūnie jums maistui; visa jums duodu, kaip daviau augalus ir žalumynus. (1 M 1, 29; Kol 2, 16) 4 Tik mėsos, kurioje yra kraujo, nevalgykite. (2 M 3, 17) 5 Iš tiesų, Aš už kraują, susijusį su gyvybe, atsiskaitysiu su kiekvienu žvėrimi ir žmogumi, kuris pralietų brolio kraują. (2M 21, 28-29; 1 M 4, 11) 6 Kas pralieja žmogaus kraują, tebū-

Pr 9,7 -27

nie ir jo kraujas praliejamas; žmogus sutvertas pagal Dievo paveikslą. (2 M 21, 12; 2 M 24, 17; Mt 26, 52; Apr 13, 10; 1, 27) 7 Jūs veiskitės ir daugėkite, gyvenkite žemėje ir pripildykite ją!"

8 Dievas tarė Nojui ir jo sūnums, esantiems su juo: 9 "Aš darau Sandorą su jumis ir jūsų palikuonimis, kurie gyvens po jūsų, (1 M 6, 18) 10 ir su visais paukščiais, galvijais ir kitais žemės gyviais, kurie buvo su jumis arkoje. (Oz 2, 20) 11 Aš ištesėsiu savo Sandorą jums: jokio gyvio nebesunaikinsiu tvano vandenimis, ir tvanas nebesunaikins žemės". (1 M 8, 21-22) 12 Ir Dievas tarė: "Ženklas Sandoros, kurią darau tarp savęs, jūsų ir visų gyvių, kurie yra su jumis, visoms būsimosioms kartoms, 13 yra lankas, kurį dedu į debesis; jis tebūnie Sandoros ženklas tarp manęs ir žemės. 14 Sutelkęs debesis viršum žemės ir lankui pasirodžius debesyse, 15 atsiminsiu savo Sandorą, kuri yra tarp manęs, jūsų ir visų gyvių, kad daugiau nebebūtų tvano. 16 Kai lankas bus debesyse, Aš jį matysiu ir atsiminsiu amžinąją Sandorą tarp Dievo ir visų gyvių, kurie yra ant žemės." 17 Dievas tarė Nojui: "Tai yra Sandoros ženklas, kurį Aš darau tarp savęs ir visų gyvių, gyvenančių žemėje".

18 Nojaus sūnūs, kurie išėjo iš arkos, buvo Semas, Hamas ir Jafetas; Hamas buvo Kanaano tėvas. 19 Iš jų atsirado visi žemės gyventojai.

20 Nojus pradėjo dirbti žemę ir įsiveisė vynuogyną. 21 Išgėręs vyno, pasigėrė ir gulėjo apsinuoginęs savo palapinėje. 22 Hamas, Kanaano tėvas, pamatęs savo tėvo nuogumą, pasakė broliams, kurie buvo lauke. (Pat 30, 17) 23 Semas ir Jafetas, paėmė apsiaustą ir abu, užsimetę ant pečių, priėjo atbuli ir apdengė savo tėvo nuogumą , kadangi jų veidai buvo nukreipti į priešingą pusę, nematė savo tėvo nuogumo. 24 Nojus, išsiblaivęs nuo vyno ir patyręs, ką jam padarė jaunesnysis sūnus, 25 tarė: "Tebūnie prakeiktas Kanaanas! Vergų vergas jis tebūnie savo broliams! 26 Tebūnie giriamas Viešpats, Semo Dievas, o Kanaanas tebūnie jam vergas! (Rom 9, 16) 27 Teleidžia Dievas išsiplėsti Jafetui, ir tegul jis gyvena Semo palapinėse, o Kanaanas tebūnie jam vergas!" (Ef 3, 6)

Pr 9,28 – 10,35

28 Tvanui praėjus, Nojus dar gyveno tris šimtus penkiasdešimt metų. 29 Nojaus amžius buvo devyni šimtai penkiasdešimt metų; ir jis mirė.

10 skyrius

Tautų istorijos eiga 1 - 32 .

1 Nojaus sūnų, Semo, Hamo ir Jafeto palikuonys. Tvanui praėjus, jie susilaukė sūnų.

2 Jafeto sūnūs: Gomeras, Magogas, Madajas, Javanas, Tubalas, Mesekas ir Tiras. 3 Gomero sūnūs: Askenazas, Rifatas ir Togarmas. 4 Javano sūnūs: Elisas, Tarsis, Ketimas ir Dodanimas. 5 Iš šitų atsišakojo tautų grupės, gyvenančios salose ir pajūryje. Tie yra Jafeto sūnų palikuonys, kurie gyveno giminėmis atskiruose kraštuose ir kalbėjo savo kalbomis. (Zach 2, 15)

6 Hamo sūnūs: Kušas, Mizraimas, Putas ir Kanaanas. 7 Kušo sūnūs: Sebas, Havilas, Sabtas, Ramas ir Sabtekas. Ramo sūnūs: Šabas ir Dedanas. 8 Kušo sūnus Nimrodas buvo galingas valdovas. 9 Jis buvo smarkus medžiotojas Viešpaties akyse. Todėl sakoma: "Smarkus medžiotojas, kaip Nimrodas". 10 Jo karalystės pradžia buvo Babilonija, Erakas, Akadas ir Kalnė Sinaro šalyje. 11 Iš čia jis išvyko į Asiriją ir pastatė Ninevę, Rekabatą, Kalą (Jon 1, 2) 12 ir Raseną tarp Ninevės ir Kalos. Ninevė yra didysis miestas. 13 Mizraimo sūnūs: Ludimas, Anamimas, Lehabimas, Naftukimas, 14 Patrusimas, Kasluhimas, iš kurio kilo filistėnai, ir Kaftorimas.

15 Kanaano sūnūs: pirmagimis Sidonas ir Hetas, 16 Jebusitas, Emoritas, Girgasitas, 17 Hivitas, Arkitas, Sinitas, 18 Arvaditas, Zemaritas ir Hamatitas. Taip kanaanitų gentys išsiplėtė. 19 Kanaanitų ribos tęsėsi nuo Sidono Geraros iki Gazos; Sodomos, Gomoros, Admos ir Zeboimo link- iki Lasos; 20 tai Hamo sūnų palikuonys jų genčių, kalbų, šalių bei tautų atžvilgiu.

21 Semas, visų Ebero sūnų tėvas, vyresnysis Jafeto brolis, turėjo sūnų. (1 M 11, 10) 22 Semo sūnūs: Elamas, Asuras, Arpakasadas, Ludas ir Aramas. 23 Aramo sūnūs: Uzas, Hulis, Geteras ir Mesekas. 24 Arpakasado sūnus Selas, o Selo – Eberas. (1 M 11, 8) 25 Eberas turėjo du sūnus: vienas vardu Pelegas, nes jo dienomis išsis-

Pr 10,26 – 11,15

kirstė žmonija, antrasis - Joktanas. 26 Joktano sūnūs: Almodadas, Selefas, Azarmatas, Jerakas, 27 Adoramas, Uzalis, Diklas, 28 Obalis, Abimaelis, Sebas, 29 Ofiras, Havilas ir Jobabas; visi jie yra Joktano sūnūs. 30 Jų gyvenamasis plotas tęsėsi nuo Mesos iki Sefaros rytų kalnyne. 31 Šitie yra Semo palikuonys, jų genčių, kalbų, šalių bei tautų atžvilgiu.

32 Šitos yra Nojaus sūnų gentys jų kartų eilių ir tautų požiūriu. Iš jų atsišakojo tautos žemėje po tvano. (1 M 9, 1, 19)

11 skyrius

Bokšto statyba 1-4, Dievas sumaišo kalbas 5-9, Izraelio pradžia 10-32.

1 Visi žemės gyventojai kalbėjo viena kalba. 2 Besikeldami toliau į rytus, jie rado lygumą Sinaro krašte ir ten apsigyveno. 3 Jie kalbėjosi: "Pasidirbkime plytų ir kietai jas išdeginkime". Plytas jie vartojo vietoje akmenų, o smalą - vietoje kalkių. 4 Jie tarėsi: "Pasistatykime miestą ir bokštą, kurio viršūnė siektų dangų. Pasidarykime paminklą pirma negu išsiskirstysime į visus kraštus!" 5 Viešpats nužengė pasižiūrėti miesto ir bokšto, kurį žmonės statė, (1 M 18, 21; Ps 18, 10; 14, 2) 6 ir tarė: "Jie yra viena tauta ir visi kalba viena kalba. Čia tik pradžia to, ką jie rengiasi daryti; nuo savo sumanymo jie neatsisakys, iki tą įvykdys. 7 Nusileiskime ir sumaišykime jų kalbą, kad jie nebesuprastų vienas kito!" (Ps 2, 4) 8 Viešpats juos išsklaidė po visą žemės paviršių, ir jie sustojo statę miestą. (Lk 1, 51) 9 Todėl tą miestą praminė Babele, nes ten Viešpats sumaišė jų kalbą, ir iš ten Viešpats išsklaidė juos į visus žemės kraštus.

10 Šitie yra Semo palikuonys: Semas, turėdamas šimtą metų, dviems metams praslinkus po tvano, sulaukė sūnaus Arpakasado. (1 M 10, 22; Lk 3, 36) 11 Semas, gimus sūnui Arpakasadui, dar gyveno penkis šimtus metų ir susilaukė sūnų bei dukterų.

12 Arpakasadui esant trisdešimt penkerių metų amžiaus, gimė sūnus Selas. 13 Po to jis dar gyveno keturis šimtus trejus metus ir susilaukė sūnų bei dukterų.

14 Selui esant trisdešimt metų, gimė Eberas. 15 Po to jis dar gyveno keturis šim-

Pr 11,16 – 12,3

16 Ebarui esant trisdešimt keturių metų, gimė Pelegas. 17 Po to jis dar gyveno
tus trisdešimt metų ir susilaukė sūnų bei dukterų.
keturis šimtus metų ir susilaukė sūnų bei dukterų.
18 Pelegui esant trisdešimt metų, gimė Revas. 19 Po to jis dar gyveno du šimtus
devynerius metus ir susilaukė sūnų bei dukterų.

20 Revui esant trisdešimt dvejų metų, gimė Serugas. 21 Po to jis dar gyveno du šim-
tus septynerius metus ir susilaukė sūnų bei dukterų.

22 Serugui esant trisdešimt metų, gimė Nakoras. 23 Po to jis dar gyveno du šimtus
metų ir susilaukė sūnų bei dukterų.

24 Nakorui esant dvidešimt devynerių metų, gimė Teras. 25 Po to jis dar gyveno
šimtą devyniolika metų ir susilaukė sūnų bei dukterų.

26 Terui esant septyniasdešimt metų, gimė Abramas, Nakoras ir Haranas.

27 Šitie yra Tero palikuonys: Abramas, Nakoras ir Haranas, o Harano sūnus Lotas.
28 Haranas mirė, jo tėvui Terui dar gyvam tebeesant, savo gimtoje šalyje, Kaldėjos
Ure. 29 Abramas ir Nakoras vedė. Abramo žmonos vardas buvo Saraja, o Nakoro -
Milka; ji buvo duktė Harano, Milkos ir Jeskos tėvo. 30 Saraja buvo nevaisinga; ji netu-
rėjo vaikų.

31 Teras ėmė savo sūnų Abramą ir Harano sūnų Lotą, brolvaikį, marčią Sarają, sū-
naus Abramo žmoną, ir jie iškeliavo iš Kaldėjos Uro į Kanaano šalį. Atėję ligi Harano,
ten apsigyveno. (Joz 24, 2; Neh 9, 7) 32 Tero amžius buvo du šimtai penkeri metai;
jis mirė Harane.

12 skyrius

Dievo įsakymas Abramui 1-3, Abramo paklusnumas 4-9, Abramas Egipte 10-20.

1 Viešpats tarė Abramui: "Palik savo šalį, gimines, tėvų namus ir eik į kraštą, ku-
rį tau parodysiu. (Apd 7, 3; Žyd 11, 8) 2 Aš padarysiu tave didele tauta, tave laiminsiu,
ir padarysiu tavo vardą garsų; tapsi palaiminimu. (1 M 24, 1; Ps 72, 17) 3 Aš laiminsiu
tuos, kurie linki tau gero ir prakeiksiu tuos, kurie tave keikia; ir per tave bus palai-
mintos visos žemės giminės. (2 M 23, 22; 1 M 18, 18; 22, 18; 26, 4; 28, 14; Apd 3, 25;
Gal 3, 8)

Pr 12, 4 – 13, 2

4 Abramas keliavo, kaip Viešpats jam įsakė; su juo drauge vyko Lotas. Abramas buvo septyniasdešimt penkerių metų, kai jis išvyko iš Harano. 5 Abramas ėmė savo žmoną Sarają, brolio sūnų Lotą, visą lobį, kurį jie turėjo, žmones, kuriuos buvo įsigiję Harane, ir išvyko į Kanaano šalį. Atvykus į tą kraštą, 6 Abramas pasiekė Sikemo vietovę, prie pranašo ąžuolo (orakulo). Tuo laiku toje šalyje gyveno kananitai. 7 Ten Viešpats pasirodė Abramui ir tarė: "Tavo palikuonims duosiu šitą šalį". Jis ten pastatė aukurą Viešpačiui, kuris jam apsireiškė. (1 M 13, 15; 15, 18; 17, 8; 24, 7; 26, 3-4; 2 M 6, 4; Joz 21, 43; Apd 7, 6) 8 Iš ten jis keliavo į rytus nuo Betelio ir pasistatė palapinę. Betelis buvo vakaruose, Ajis - rytuose. Ten jis pastatė aukurą Viešpačiui ir garbino Jį. (1 M 4, 26) 9 Abramas keliavo vis toliau į pietus.

10 Kilus badui toje šalyje, Abramas nuvyko į Egiptą, nes badas rimtai slėgė tą šalį. 11 Jiems keliaujant į Egiptą, jis tarė savo žmonai Sarajai: "Aš žinau, kad tu esi graži moteris 12 ir tave, pamatę egiptiečiai, sakys: 'Ši yra jo žmona'. Tada jie užmuš mane, o tave pasilaikys. 13 Sakyk tad, jog esi mano sesuo, kad man gerai sektųsi ir išlikčiau gyvas tavo dėka". 14 Tikrai, kai tik Abramas įėjo į Egiptą, egiptiečiai pastebėjo, kad moteris labai graži. 15 Ją pamatę faraono kunigaikščiai, kalbėjo apie jos grožį faraonui. Moteris tuojau buvo paimta į faraono namus, 16 o su Abramu jis gerai elgėsi dėl jos; jis turėjo avių, galvijų, asilų, tarnų, tarnaičių, asilių ir kupranugarių.

17 Viešpats baudė faraoną ir jo namus dėl Sarajos, Abramo žmonos. (Ps 105, 14) 18 Faraonas tada pasišaukė Abramą ir tarė: "Ką tu man padarei?! Kodėl man nesakei, kad ji tavo žmona? 19 Kodėl sakei, kad ji tavo sesuo? Aš ją pasiėmiau už žmoną. Taigi, štai tavo žmona, imk ją ir eik!" 20 Faraonas įsakė savo žmonėms palydėti jį, jo žmoną ir visa, ką jis turėjo.

13 skyrius

Abramas išsiskiria su Lotu 1-13, Dievas pakartoja pažadą 14-18.

1 Abramas su žmona ir visa, ką jis turėjo, išėjo iš Egipto į Negebo šalį; su jais iškeliavo ir Lotas. 2 Abramas buvo labai turtingas: turėjo daug gyvulių, sidabro ir auk-

Pr 13,3 - 14,2

so. 3 Jis keliavo atgal tuo pačiu keliu, kuriuo buvo atvykęs Betelio link iki tos vietos, kur atvykdamas tarp Betelio ir Ajo buvo pasistatęs palapinę. 4 Čia jis buvo anksčiau pasidaręs ir aukurą, kur šaukėsi Viešpaties vardo. (1 M 12, 8) 5 Lotas, kuris vyko su Abramu, taip pat turėjo avių, galvijų ir palapinių. 6 Kraštas nebegalėjo išmaitinti jų gyvulių, nes jų bandos buvo per didelės. 7 Kilo vaidai tarp Abramo ir Loto skerdžių. Tada tebegyveno tame krašte kananitai ir perezi tai.

8 Abramas tarė Lotui: "Tenebūnie vaidų tarp manęs ir tavęs, tarp mano ir tavo skerdžių, nes esame giminaičiai! (Ps 133, 1) 9 Ar ne visa šalis tau atvira? Skirkis nuo manęs! Jei eisi į kairę, aš eisiu į dešinę; o jei tu eisi į dešinę, tai aš eisiu į kairę". 10 Lotas apsižvalgė ir matė, kad visa Jordano apylinkė - prieš Viešpačiui sunaikinant Sodomą ir Gomorą - Zoaro link buvo drėkinama, kaip Viešpaties sodas, kaip Egipto šalis. 11 Lotas pasirinko Jordano apylinkę ir patraukė į rytus. Taip juodu išsiskyrė. 12 Abramas gyveno Kanaano šalyje, o Lotas-apylinkės miestuose; Sodomos link statėsi palapines. 13 Sodomos žmonės buvo blogi ir labai nusidėję Viešpačiui. (1 M 18, 20; 19, 4-9)

14 Kai Lotas nuo jo atsiskyrė, Viešpats tarė Abramui: "Pakelk akis ir pažvelk iš vietos, kurioje esi, į žiemius ir į pietus, į rytus ir į vakarus! 15 Visą šalį, kurią matai, duosiu tau ir tavo palikuonims visam laikui. (1 M 12, 7) 16 Padarysiu tavo palikuonių tiek daug, kiek dulkių ant žemės; jei kas suskaičiuotų žemės dulkes, tai ir tavo palikuonis galėtų suskaičiuoti. (1 M 28, 14; 4 M 23, 10) 17 Kelkis, pereik šalį išilgai ir skersai, nes aš tau ją duosiu!" 18 Abramas keldamasis statėsi palapines ir nuvyko iki Mamrės ąžuolo, kuris buvo Hebrone; ten pastatė Viešpačiui aukurą. (1 M 14, 13, 24)

14 skyrius

Abramas nugali karalius 1-16, Melchizedekas laimina Abramą 17-20, Abramas viską grąžina Sodomos karaliui 21-24.

1 Anomis dienomis karalius Amrafelis iš Sinaro, karalius Arjokas iš Elasaro, Elamo karalius Kedorlaomeras ir Gojimo karalius Tidalis 2 pradėjo karą su Sodomos karaliumi Bera ir su Gomoros karaliumi Birsa, Admos karaliumi Sinabu ir Zebujimo

Pz 14,3 - 21

karaliumi Semeberiu ir Belo karaliumi Zoaru. (5 M 29, 22) 3 Visi šitie, sudarę sąjungą, žygiavo į Sidimo slėnį, prie Druskos (mirties) jūros. 4 Dvylika metų jie priklausė Kedorlaomerui, o tryliktaisiais metais sukilo. 5 Keturioliktaisiais metais atžygiavo Kedorlaomeras ir jo sąjungininkai. Jie sumušė refajitus Asterokaraime, zuzitus Hame, emitus Kirjataimo lygumoje, 6 ir koritus Seiro - Parano kalnyne, kuris siekia dykumą. 7 Paskui jie atžygiavo į Mispatą, Kadės, ir nusiaubė visas amalekitų ir amoritų Kaseson - Tamar sritis. 8 Tada iššygiavo Sodomos, Gomoros, Admos, Sebojimo ir Belo karaliai, ir išsirikiavo kovai Sidimo slėnyje: 9 prieš Elamo karalių Kedorlaomerą, Tojimo karalių Tidelį, Sinaro karalių Amrafelį ir Elazaro karalių Arjoką - keturi karaliai prieš penkis. 10 Sidimo slėnis buvo pilnas smalos duobių. Bėgdami Sodomos ir Gomoros karaliai įkrito į jas, o likusieji pabėgo į kalnyną. 11 Laimėtojai pasigrobę visą Sodomos bei Gomoros lobį, visą maistą, pasitraukė. 12 Jie taip pat paėmė Abramo brolio sūnų Lotą, kuris gyveno Sodomoje, ir jo lobį. (1 M 13, 10, 12)

13 Vienas pabėgusiųjų atėjęs pranešė Abramui, hebrajui, gyvenančiam amorito Mamrės ąžuolyne; Mamrė ir jo broliai Eskolis ir Aneras buvo Abramo sąjungininkai. 14 Abramas, išgirdęs, kad jo brolio sūnus buvo išvestas į nelaisvę, sušaukė tris šimtus aštuoniolika savo išlavintų vyrų, gimusių jo namuose, ir vijosi priešą iki Dano. 15 Jis, padalinęs savo būrį, užpuolė juos nakčia, sumušė ir vijosi juos ligi Hobos, kuri yra į šiaurę nuo Damasko, 16 ir atsiėmė jų pagrobtą lobį, Lotą, jo lobį, moteris ir žmones.

17 Kai Abramas sugrįžo, nugalėjęs Kedorlaomerą ir karalius, kurie buvo su juo, Sodomos karalius išėjo jo pasitikti į Savės slėnį - karaliaus slėnį. 18 Milchezedekas, Salemo karalius, atnešė dovanų ir vyno; jis buvo Aukščiausiojo Dievo kunigas. (Ps 110, 4; Žyd 7, 1-4; Ps 76, 3) 19 Jis laimino jį: "Tebūnie Abramas palaimintas Aukščiausiojo Dievo, dangaus ir žemės Kūrėjo! 20 Tebūnie šlovinamas Aukščiausias Dievas, kuris atidavė tavo priešininkus į tavo rankas!" Abramas davė jam dešimtinę. 21 Sodomos

Pr 14,22 - 15,15

karalius tarė Abramui: "Atiduok man žmones, o lobį pasilaikyk!" 22 Bet Abramas tarė Sodomos karaliui: "Aš, pakėlęs ranką, prisiekiu Aukščiausiuoju Dievu, dangaus ir žemės Kūrėju. 23 Nei siūlo galo, nei kurpių dirželio, nei ko nors kito, kas tau priklauso, aš neimsiu, kad nesakytum: 'Aš padariau Abramą turtingu'! 24 Aš nieko neimsiu, išskyrus tai, ką suvalgė jaunuoliai ir vyrai: Aneras, Eskolis ir Mamrė, kurie žygiavo su manimi; jie tepasiima savo dalį".

15 skyrius

Dievas apsireiškia Abramui 1-6, Dievas atnaujina Sandorą Abramui 7-21.

1 Po šių įvykių Viešpats prabilo į Abramą regėjime: "Nebijok, Abramai! Aš esu tavo apsauga ir tavo palaima!" (Ps 3, 4; 84, 12; 119, 114) 2 Abramas tarė: "Viešpatie, Dieve! Ką galėtum man duoti? Aš neturiu vaikų; mano namų paveldėtojas bus damaskietis Eliezeras. 3 Man nedavei vaikų, ir štai, tarnas paveldės mano turtus". 4 Viešpats atsakė jam: "Ne šitas bus tavo tėvonis, bet tas, kuris gims tau". 5 Ir, išvedęs jį laukan, tarė: "Pažvelk į dangų ir , jei gali, suskaičiuok žvaigždes! Taip nesuskaičiuojami bus ir tavo palikuonys!" (1 M 22, 17; 2 M 32, 13; 5 M 1, 10) 6 Abramas pasitikėjo Dievu, ir Jis pripažino jį teisiu. (Rom 4, 3-5; Jok 2, 23)

7 Dievas kalbėjo: "Aš esu Viešpats, kuris tave išvedžiau iš Kaldėjos miesto Uro, kad tu paveldėtum šitą šalį". (1 M 11, 31) 8 Abramas tarė: "Viešpatie, Dieve! Iš kur galiu žinoti, kad ją paveldėsiu?" (2 Ch 20, 8; Lk 1, 18) 9 Tada Jis tarė jam: "Atvesk man trijų metų karvę, ožką, aviną, balandėlį ir jauną karvelį". 10 Abramas, atvedęs visus gyvulius, perpjovė pusiau ir padėjo kiekvieną gabalą vienas prieš kitą, tačiau paukščių nepjaustė. (Jer 34, 18-19) 11 Plėšrieji paukščiai atskrido prie mėsos, bet Abramas juos nubaidė.

12 Saulei leidžiantis, gilus miegas apėmė Abramą, didelė baimė ir tamsios mintys jį apniko. (Job 4, 13-14) 13 Tada Viešpats tarė Abramui: "Žinok, kad tavo palikuonys bus ateiviai svetimame krašte ir jie vergaus, bus spaudžiami keturis šimtus metų. (2 M 12, 40; Apd 7, 6) 14 Tautą, kuriai jie vergaus, Aš teisiu. Jie iš ten išvyks su dideliu lobiu. (2 M 3, 21-22) 15 O tu ramiai nueisi pas savo tėvus, būsi palaidotas su-

Pr 15,16 - 16,14

laukęs žilos senatvės. 16 Tik ketvirtoji karta sugrįš čia, nes amoritų nusikaltimas dar nėra pilnas".

17 Nusileidus saulei ir sutemus, štai - rūkstanti krosnis ir ugninis deglas! Jie praėjo pro tų gabalų tarpą. 18 Tą dieną Viešpats padarė su Abramu Sandorą: "Tavo palikuonims duosiu visą šalį nuo Egipto upės (Nilo) iki didžiosios Eufrato upės: 19 kenitus, kenizitus, kadmonitus, 20 hititus, perisitus, refitus, 21 amoritus, kananitus, girgasitus ir jebusitus. (1 M 10, 15-18; 4 M 13, 33; 1 M 12, 7)

16 skyrius

Abramo ir Hagaros sūnus 1 - 16.

1 Abramas su Saraja neturėjo vaikų. Ji turėjo tarnaitę egiptietę, vardu Hagara. 2 Saraja tarė Abramui: "Viešpats sulaikė mane nuo vaikų gimdymo. Imk mano tarnaitę antra žmona! Gal būt per ją aš turėsiu vaikų". Abramas paklausė Sarajos. (1 M 30, 3, 9; 1 Kor 7, 2) 3 Abramui išgyvenus dešimt metų Kanaano šalyje, Saraja, Abramo žmona, savo tarnaitę egiptietę Hagarą davė savo vyrui Abramui už žmoną. 4 Hagara pastojusi su panieka ėmė žiūrėti į savo valdovę. 5 Tada Saraja tarė Abramui: "Širdgėla, kurią turiu, tegula ant tavęs! Aš pati daviau savo tarnaitę tau į glėbį, tačiau ji, pasijutusi nėščia, su panieka ėmė žiūrėti į mane. Viešpats tebūnie teisėjas tarp manęs ir tavęs". 6 Abramas tarė Sarajai: "Tavo tarnaitė yra tavo rankose. Elkis su ja, kaip tau patinka". Saraja ėmė ją spausti, ta pabėgo.

7 Viešpaties angelas, radęs ją prie vandens šaltinio dykumoje, prie kelio į Surą, 8 tarė: "Hagara, Sarajos tarnaite, iš kur atėjai ir kur eini?" Ji atsakė: "Bėgu nuo savo valdovės Sarajos". 9 Viešpaties angelas jai tarė: "Sugrįžk pas savo valdovę ir nusižemink jai. 10 Aš taip padauginsiu tavo palikuonis, kad jų net suskaičiuoti nebus galima. 11 Štai, tu esi nėščia ir pagimdysi sūnų; tu jį pavadinsi Ismaeliu, nes Viešpats išgirdo tavo skundą. 12 Tavo sūnus gyvens kaip laukinis asilas; jis bus prieš visus ir visi prieš jį; jis nepritaps prie savųjų." (1 M 25, 18) 13 Hagara sakė: "Tu esi Dievas, kuris mane matei. Aš tikrai mačiau Dievą". 14 Todėl tą šulinį pavadino Berlakai. (Šuliniu Gyvojo ir Matančiojo). Jis yra tarp Kadeso ir Bardo. (1 M 24, 62; 25, 11)

Pr 16,15 - 17,17

15 Hagara pagimdė sūnų. Abramas pavadino jį vardu Ismaelis. 16 Sūnui gimus, Abramas buvo aštuoniasdešimt šešerių metų amžiaus.

17 skyrius

Viešpats apsireiškė Abramui, pakeitė jo ir žmonos vardus, pažadėjo sūnų 1-27.

1 Kai Abramas buvo devyniasdešimt devynerių metų amžiaus, Viešpats pasirodė Abramui ir tarė: "Aš esu Visagalis Dievas; būk man paklusnus ir teisingas. (1 M 35, 11; 2 M 6, 3) 2 Aš sudarysiu Sandorą su tavimi ir labai dauginsiu tavo palikuonis". 3 Abramas puolė kniūpščias, o Dievas kalbėjo: 4 "Štai manoji Sandora su tavimi, tu tapsi daugelio tautų tėvu. 5 Todėl nebesivadinsi 'Abramu'; tavo vardas tebūnie 'Abraomas', nes tave darau daugelio tautų tėvu. (Rom 4, 11, 17) 6 Taigi, padarysiu tave nepaprastai vaisingą. Iš tavęs kils tautos, ir net karaliai. 7 Aš patvirtinsiu Sandorą tarp savęs ir tavęs bei tavo palikuonių, kaip amžiną Sandorą, kad būčiau Dievas tau ir tavo palikuonims. 8 Aš duosiu tau ir tavo palikuonims šalį, kurioje dabar esi ateivis, visą Kanaano šalį nuosavybe amžinai, ir būsiu jiems Dievas." (1 M 23, 4; 35, 27; Žyd 11, 9-16)

9 Toliau Dievas sakė Abraomui: "Laikyk mano Sandorą; tu ir tavo palikuonys per kartų kartas. 10 Šita yra mano Sandora, kurios jūs privalote laikytis. Kiekvienas vyras jūsų tarpe privalo būti apipjaustytas! 11 Tai tebūnie tarp manęs ir jūsų esančios Sandoros ženklas. 12 Kiekvienas berniukas aštuonių dienų privalo būti apipjaustytas: gimęs namuose ar iš svetimšalio nupirktas, kuris nepriklauso prie tavo palikuonių. 13 Būtinai privalo būti apipjaustytas gimęs tavo namuose ir už pinigus nupirktas. Tuo būdu mano Sandoros ženklas jūsų kūne tebūnie amžinai. 14 O neapipjaustytas vyras tebūnie išskirtas iš tautiečių tarpo, nes jis sulaužė mano Sandorą".

15 Dievas toliau sakė Abraomui: "Savo žmonos Sarajos, nebevadink 'Saraja', bet 'Sara'. 16 Aš ją laiminsiu ir tau duosiu iš jos sūnų. Aš ją taip laiminsiu, kad iš jos kils tautos ir tautų karaliai". 17 Tada Abraomas puolė ant žemės ir juokėsi širdyje: "Ar šimtamečiui begali kas gimti; arba, ar Sara, sulaukusi devyniasdešimt metų amžiaus,

P. 17,18 – 18,8

begali gimdyti?"(1 M 18, 12; 21, 6; Lk 1, 18) 18 Abraomas tarė Dievui: "Kad bent Ismaelis gyventų tavo laiminamas!" 19 Bet Dievas atsakė: "Tikrai tavo žmona Sara pagimdys sūnų ir tu jį pavadinsi Izaoku! Aš sudarysiu su juo amžiną Sandorą jo palikuonims. (1 M 26, 3) 20 O dėl Ismaelio, Aš išklausiau tave! Aš jį laiminsiu ir padarysiu vaisingą ir nepaprastai dauginsiu: jis bus dvylikos kunigaikščių tėvas, ir padarysiu iš jo didelę tautą. (1 M 16, 10; 21, 13, 18; 25, 16) 21 Tačiau savo Sandorą darysiu su Izaoku, kurį Sara pagimdys šiuo laiku kitais metais". 22 Baigęs kalbėti su juo, Dievas pasišalino. (1 M 35, 13)

23 Tada Abraomas ėmė savo sūnų Ismaelį ir visus jo namuose gimusius ir už pinigus įsigytus, kiekvieną vyrą apipjaustė tą pačią dieną, kai Dievas su juo kalbėjo. 24 Abraomas buvo apipjaustytas devyniasdešimt devynerių metų, 25 o jo sūnus Ismaelis - trylikos metų. 26 Tą pačią dieną buvo apipjaustytas Abraomas ir jo sūnus Ismaelis, 27 visi jo namų vyrai, gimusieji jo namuose ir už pinigus įsigytieji.

18 skyrius

Viešpats aplanko Abraomą 1-15, Sodomos sunaikinimo apreiškimas 16-19, Abraomo malda 20-33.

1 Viešpats pasirodė Abraomui prie Mamrės ąžuolų, kai jis sėdėjo palapinės prieangyje pačioje dienos kaitroje. 2 Jis, pakėlęs akis, pamatė tris vyrus, stovinčius prieš jį. Jis skubėjo iš palapinės ir, nusilenkęs iki žemės, (Žyd 13, 2) 3 tarė: "Mano Viešpatie, jei radau malonę Tavo akyse, prašau, neaplenk savo tarno! 4 Leiskite atnešti kiek vandens nusiplauti kojoms; pailsėkite po medžiu, 5 kol atnešiu duonos kąsnį jums pasistiprinti. Po to galėsite toliau keliauti, nes tam juk atėjote". Jie tarė: "Daryk taip, kaip sakei!" 6 Abraomas nuskubėjo į palapinę pas Sarą ir tarė: "Skubiai suminkyk tris saikus smulkių miltų ir iškepk papločių". 7 Abraomas nubėgo pas gyvulius ir, paėmęs rinktinį veršiuką, padavė tarnui, o tas skubėjo jį paruošti. 8 Jis ėmė sviesto, pieno ir veršiuką, kurį tarnas buvo paruošęs, ir patiekė jiems. O jis pats, jiems valgant, stovėjo prie jų po medžiu.

Pr 12, 9–27

9 Jie paklausė jį: "Kur yra tavo žmona Sara?" Jis atsakė: "Palapinėje". 10 Vienas iš jų tarė: "Aš tikrai sugrįšiu pas tave kitais metais šiuo laiku, ir tavo žmona Sara turės sūnų!" Tuo tarpu Sara klausėsi palapinės prieangyje. (1 M 17, 19; Rom 9, 9) 11 Abraomas ir Sara buvo seni, sulaukę žilos senatvės. Sarai buvo pasibaigęs gimdymo laikotarpis. 12 Sara savyje juokėsi: "Būdama pasenusi ir mano viešpačiui esant senam, argi dar patirsiu Dievo malonės?" (1 M 17, 17; 1 Pt 3, 6) 13 Viešpats tarė Abraomui: "Kodėl Sara juokėsi galvodama: 'Ar aš iš tikrųjų gimdysiu pasenusi?' 14 Ar kas nors Viešpačiui negalima? Kitais metais, šiuo laiku, Aš sugrįšiu pas tave. Tada Sara turės sūnų!" (Lk 1, 37) 15 Sara gynėsi: "Aš nesijuokiau", nes ji buvo išsigandusi. O Jis tarė: "Ne! Tu juokeisi!"

16 Po to tie vyrai pakilo ir ėjo Sodomos link, o Abraomas ėjo su jais, norėdamas juos palydėti. 17 Viešpats tarė: "Ar Aš slėpsiu nuo Abraomo, ką ketinu daryti? 18 Juk Abraomui tikrai lemta tapti didele ir galinga tauta; jame bus palaimintos visos tautos. (1 M 12, 3) 19 Aš išrinkau jį, kad jis įsakytų savo sūnums ir savo namams saugoti Viešpaties kelią, vykdant teisingumą ir teisę, kad Viešpats ištesėtų Abraomui, ką Jis kalbėjo apie jį". (5 M 6, 7; 32, 46) 20 Viešpats tarė: "Sodomos ir Gomoros kaltė yra didelė, o jų nuodėmė, iš tiesų, yra labai sunki. (1 M 19, 13) 21 Aš nuvyksiu ir pažiūrėsiu, ar jų nusikaltimai atitinka jų darbams. Aš sužinosiu!" (1 M 11, 5; Ps 34, 16-17)

22 Tie vyrai ėjo toliau, o Abraomas pasiliko bestovįs Viešpaties akivaizdoje. (1 M 19, 1) 23 Abraomas priartėjęs tarė: "Ar tikrai sunaikinsi teisųjį kartu su nusikaltėliu? (4 M 16, 22; 2 Sam 24, 17) 24 Galbūt, penkiasdešimt teisiųjų yra mieste. Ar tikrai sunaikinsi ir neatleisi tai vietovei dėl penkių dešimčių teisiųjų? 25 Tai nėra Tavo būdas, nužudyti teisųjį su nusikaltėliu, kad teisusis gautų tą pati, kaip piktadaris! Ar visos žemės Teisėjas nesilaikys teisumo?" 26 Viešpats tarė: "Jei Sodomos mieste rasiu penkiasdešimt teisiųjų, tai atleisiu visai vietovei". (Iz 65, 8; Mt 24, 22; Ez 22, 30) 27 Abraomas atsakė: "Štai, išdrįsau kalbėti Viešpačiui, nors esu dulkės ir pelenai. 28

Pr 18,28 - 19,11

Gal būt, ligi penkiasdešimt teisiųjų trūks penkių. Ar dėl penkių sunaikinsi visą miestą?" Jis tarė: "Nesunaikinsiu, jei ten rasiu keturiasdešimt penkis." 29 Abraomas toliau kalbėjo: "Gal būt ten atsiras tik keturiasdešimt?" Jis atsakė: "Dėl keturiasdešimt nesunaikinsiu." 30 Tada jis tarė: "Nesirūstink, Viešpatie, jeigu drįstu kalbėti: 'Gal būt, ten atsiras tik trisdešimt'" O Jis atsakė: "Nieko nedarysiu, jei ten rasiu trisdešimt". 31 Abraomas vėl klausė: "Drįstu kalbėti Viešpačiui, gal būt ten atsiras dvidešimt!" O Jis tarė: "Nesunaikinsiu ir dėl dvidešimt." 32 Tada jis tarė: "Nesirūstink, Viešpatie, jei išdrįstu dar kartą kalbėti, gal būt ten atsiras dešimt?" O Jis atsakė: "Nesunaikinsiu ir dėl dešimties". 33 Viešpats, baigęs kalbėti su Abraomu, nuėjo, o Abraomas sugrįžo į savo vietą.

19 skyrius

Loto išgelbėjimas, Sodomos sunaikinimas 1-38.

1 Kai tuodu angelai vakare atėjo į Sodomą, Lotas sėdėjo Sodomos vartuose. Lotas, pamatęs juos, atsikėlė jų pasitikti ir nusilenkė iki žemės. (1 M 18, 22) 2 Jis tarė: "Mano viešpačiai, prašau, užsukite į savo tarno namus ir pernakvokite, nusiplaukite kojas; anksti atsikėlę, galėsite eiti savo keliu". Bet jie atsakė: "Ne, mes nakvosime aikštėje." 3 Jis taip labai maldavo juos, kad jie užsuko pas jį ir įėjo į jo namus. Jis paruošė jiems vaišes, iškepė neraugintų pyragaičių; ir jie valgė. 4 Jiems dar neatsigulus, Sodomos miesto vyrai, jauni ir seni, apsupo namus, šaukdami 5 Lotą, klausė: "Kur yra tie vyrai, kurie šįvakar atėjo pas tave? Išvesk juos laukan, kad juos pažintume". 6 Lotas išėjo pas juos į prieangį ir, užrakinęs duris, 7 tarė: "Mano broliai, prašau, nesielkite taip piktai! 8 Aš turiu dvi jaunas dukteris. Leiskite man jas išvesti pas jus ir darykite su jomis, kaip jums patinka. Tik tiems vyrams nieko nedarykite, nes jie juk yra po mano stogu". 9 Bet jie tarė: "Šalin! Jis čia atvyko, kad gyventų kaip ateivis, o nori teisėju būti! Dabar mes pasielgsime su tavimi pikčiau negu su jais." Jie veržėsi prie Loto, norėdami išlaužti duris. (2 Pt 2, 7-8) 10 Tačiau vyrai savo rankomis įtempė Lotą į namą ir užrakino duris. 11 O tie, kurie buvo lau

Pr 19,12-29

ke, visi apako; maži ir dideli nebesurado durų. (2 Kar 6, 18) 12 Lotui juodu tarė: "Ar turi čia ką nors iš savųjų: žentus, sūnus, dukteris? Išvesk juos iš šios vietos! 13 Mes rengiamės sunaikinti šitą vietą, kadangi jų blogų darbų garsas pasiekė Viešpatį, ir Jis mus siuntė ją sunaikinti. (1 M 18, 20) 14 Lotas išėjęs kalbėjo būsimiems žentams, kurie norėjo vesti jo dukteris: "Išeikite iš šios vietos, nes Viešpats rengiasi sunaikinti miestą." Bet žentams atrodė, kad jis juokauja. (4 M 16, 21)

15 Išaušus angelai liepė Lotui skubėti: "Imk žmoną ir dukteris, kurios čia yra, kad nebūtumėte sunaikinti baudžiant miestą". 16 Bet jis delsė. Tada tie vyrai nutvėrė jį už rankos, jo žmoną ir abi dukteris, nes Viešpats jų pasigailėjo, ir išvedę paleido už miesto ribų. 17 Išvedę juos, tarė: "Gelbėkite savo gyvybę! Nežiūrėkit atgal ir nesustokit kur nors apylinkėje! Gelbėkitės, bėgdami į kalnus, kad nežūtumėte!" (Mt 24, 16) 18 Lotas jiems atsakė: "O ne, mano viešpačiai! 19 Aš, tavo tarnas, radau malonę tavo akyse, ir man parodei didelį gailestingumą, išlaikydamas mano gyvybę. Nepajėgiu gelbėtis, bėgdamas į kalnus. 20 Šitas miestas yra arti, ten galiu nubėgti - jis yra mažas ir aš jame išsigelbėsiu." 21 Jis tarė jam: "Išgirdau tavo pageidavimus ir nesunaikinsiu miesto, apie kurį kalbėjai. 22 Skubiai gelbėkis, bėk, nes nieko negaliu daryti, kol nuvyksi ten". Todėl tą miestą pavadino Zoaru. 23 Saulei tekant, Lotas įėjo į Zoarą.

24 Tuomet Viešpats siuntė ant Sodomos ir Gomoros sieros ir ugnies lietų. (5 M 29, 22; Ps 11, 6; Am 4, 11; Lk 17, 29; 2 Pt 2, 6; Iz 1, 9-10; 13, 19) 25 Jis sunaikino tuos miestus, visą apylinkę, visus miesto gyventojus ir augalus. 26 Bet jo žmona pažvelgė atgal ir pavirto druskos stulpu. (Lk 17, 32)

27 Anksti rytą Abraomas atėjo į tą vietą, kur jis stovėjo Viešpaties akivaizdoje, 28 pažvelgė Sodomos ir Gomoros link ir į visą apylinkę; jis matė kylančius aukštyn dūmus, kaip iš krosnies.

29 Dievas, sunaikinęs tos apylinkės miestus, atsiminė Abraomą ir išvedė Lotą iš pražūties; sugriovė miestus, kuriuose jis gyveno.

 Pr 19,30 - 20,9

30 Lotas ir jo abi dukterys išėjo iš Zoaro, apsigyveno kalnuose, nes jis bijojo gyventi Zoare. Jie apsigyveno oloje. 31 Tada vyresnioji tarė jaunesniajai: "Mūsų tėvas senas ir krašte nebeliko vyro, kuris pagal viso pasaulio paprotį galėtų su mumis sukurti šeimą. 32 Eikš, nugirdykime vynu savo tėvą ir atsigulkime prie jo, kad iš tėvo susilauktume palikuonių!"(2 M 18, 7) 33 Jos tą naktį nugirdė vynu savo tėvą. Po to vyresnioji praleido naktį su savo tėvu, o tas nežinojo, kada ji atsigulė, nė kada atsikėlė. 34 Sekančią dieną vyresnioji tarė jaunesniajai: "Aš praėjusią naktį gulėjau su savo tėvu. Nugirdykime jį vynu ir šiąnakt. Po to eik, atsigulk prie jo, kad iš savo tėvo susilauktum palikuonį!" 35 Taigi, jos ir kitą naktį nugirdė vynu tėvą. Paskui jaunesnioji praleido naktį su juo, o jis nežinojo, kada ji atsigulė, nė kada atsikėlė. 36 Taip abi Loto dukterys pastojo nuo savo tėvo. 37 Vyresnioji pagimdė sūnų ir jį pavadino Moabu. Jis yra ligi šiol tebegyvenančių moabitų tėvas. (5 M 2, 9) 38 Jaunesnioji pagimdė sūnų ir jį pavadino Amonu. Jis yra ligi šiol tebegyvenančių amonitų tėvas. (5 M 2, 19)

20 skyrius

Abimelekas paima Abraomo žmoną, Dievo įspėtas ją grąžina 1-18.

1 Iš ten Abraomas traukė toliau į pietų šalį ir apsigyveno Gerare tarp Kadeso ir Suro. (1 M 12, 9-10; 26, 1) 2 Abraomas kalbėjo apie savo žmoną Sarą: "Ji yra mano sesuo" Tada Abimelekas, Geraros karalius, paėmė Sarą. 3 Bet Dievas sapne pasirodė Abimelekui ir tarė: "Tu mirsi dėl moters, kurią paėmei, nes ji yra ištekėjusi moteris". 4 Abimelekas dar nebuvo jos palietęs. Jis tarė: "Ar nužudysi ir niekuo kaltą? 5 Argi Abraomas man nesakė: 'Ji yra mano sesuo?' Ir ar ji pati nesakė: 'Jis yra mano brolis?' Nekalta širdimi ir tyromis rankomis tai padariau". 6 Dievas tarė jam sapne: "Aš žinau, kad tai darei nekalta širdimi, todėl tave sulaikiau, kad nenusidėtum ir jos nepaliestum. 7 Taigi, dabar sugrąžink vyrui žmoną, nes jis yra pranašas. Jis tesimeldžia už tave, kad išliktum gyvas. O jei nesugrąžinsi, tai žinok, kad tikrai mirsi su visais savaisiais!"(Ps 105, 15)

8 Abimelekas, atsikėlęs anksti rytą, sušaukė visus savo tarnus ir papasakojo jiems sapną. Vyrai labai nusigando. 9 Abimelekas pasikvietė Abraomą ir jam tarė: "Ką mum

Pr 20, 10 - 21, 12

padarei! Ir kuo aš nusidėjau, kad užtraukei man ir mano karalystei tokią didelę nuodėmę! Tu pasielgei su manimi taip, kaip nesielgiama". 10 Abimelekas tęsė toliau: "Ką galvojai taip darydamas?" 11 Abraomas atsakė: "Aš galvojau, kad šitoje šalyje nėra Dievo baimės, ir dėl mano žmonos jie užmuš mane. 12 Bet ji, iš tikrųjų, yra mano sesuo: mano tėvo duktė, tik ne mano motinos; ir aš ją vedžiau. 13 Kai Dievas mane vedė iš mano tėvo namų, aš jai tariau: Padaryk man tą malonę: visur, kur nuvyksime, sakyk apie mane: 'Jis yra mano brolis'". 14 Abimelekas davė Abraomui avių, raguočių, tarnų bei tarnaičių, ir sugrąžino jam jo žmoną Sarą. 15 Abimelekas tarė: "Štai mano kraštas tau atviras; įsikurk kur tau patinka!" 16 O Sarai jis tarė: "Aš daviau tavo broliui tūkstantį sidabrinių. Tebūnie tai pateisinimas tau ir taviesiems prieš kitus, kad esi nekalta. 17 Abraomas meldė Dievą ir Jis pagydė Abimeleką, jo žmoną ir tarnaites taip, kad jos gimdė. 18 Viešpats buvo padaręs nevaisingomis visas moteris Abimeleko namuose dėl Abraomo žmonos Saros.

21 skyrius

Izaoko gimimas 1-8, Ismaelio išsiuntimas 9-21, Abraomo įtaka kaimynams 22-34.

1 Viešpats aplankė Sarą ir įvykdė, ką jai buvo pažadėjęs. (1 M 18, 10) 2 Sara pastojo ir, sulaukus žilos senatvės, Abraomui pagimdė sūnų, apie kurį Dievas buvo kalbėjęs. (Žyd 11, 11) 3 Abraomas pavadino gimusį sūnų Izaoku. (1 M 17, 19) 4 Izaokas, pagal Dievo įsakymą aštuonių dienų buvo apipjaustytas. (1 M 17, 11-12) 5 Tada Abraomas buvo šimto metų. (1 M 17, 17; Rom 4, 19) 6 Sara tarė: "Dievas man suteikė džiaugsmo, o kitiems - juoko. (1 M 18, 12) 7 Kas būtų tikėjęs, kad Sara maitina kūdikį, pagimdžiusi jį, Abraomui sulaukus žilos senatvės?"

8 Kai vaikas paaugo ir motina jį nustojo maitinti, Abraomas tą dieną iškėlė didelį pokylį. 9 Sara matė egiptietės Hagaros sūnų, kurį ji pagimdė Abraomui, erzinantį Izaoką. 10 Ji tarė Abraomui: "Išvaryk šitą tarnaitę ir jos sūnų! Jis nebus tėvonis drauge su mano sūnumi, Izaoku". (Gal 4, 30) 11 Šitas žodis labai nepatiko Abraomui. 12 Tačiau Dievas tarė Abraomui: "Nesisielok dėl berniuko ir dėl tarnaitės! Visa, ką Sara tau sako, klausyk jos! Nes per Izaoką tavo vardu bus pavadinti palikuonys. (Rom 9,

Pr 21, 13 - 34

7-8; Žyd 11, 18) 13 Bet ir tarnaitės sūnų darysiu didelę tautą, nes jis yra tavo palikuonis". (1 M 17, 20) 14 Abraomas, atsikėlęs anksti rytą, ėmė duonos bei odinę vandens ir davė Hagarai, uždėdamas jai ant pečių, atidavė vaiką ir ją išleido. Ji išėjusi klaidžiojo Bersebos dykumoje. 15 Išsibaigus vandeniui odinėje, ji paliko vaiką po vienu krūmokšniu. 16 Paėjusi atsisėdo priešais jį lanko šūvio atstume. Ji sakė: "Negaliu matyti mirštantį vaiką!" Paliktas vaikas graudžiai verkė. 17 Dievas išgirdo berniuką verkiant, ir Dievo angelas iš dangaus tarė Hagarai: "Kas tau Hagara? Nebijok! Dievas išgirdo berniuko balsą. 18 Kelkis, imk berniuką ir laikyk jį tvirtai savo rankose, nes Aš jį darysiu didele tauta!" 19 Dievas atvėrė jai akis, ir ji pamatė šulinį. Nuėjusi pripildė odinę vandens ir pagirdė berniuką. 20 Dievas buvo su juo; jis užaugo, gyveno dykumoje, tapo šauliu, lankininku. 21 Jis, gyvendamas Parano dykumoje, vedė; jo motina parinko jam žmoną iš Egipto šalies. (1 M 16, 3)

22 Anuo metu Abimelekas ir jo kariuomenės vadas Pikolis kalbėjo Abraomui: "Dievas yra su tavimi visuomet. (1 M 26, 26) 23 Dabar, tad prisiek Dievu, kad nekenksi nei man, nei mano vaikams bei jų palikuonims, o būsi ištikimas man ir kraštui, kuriame gyveni kaip ateivis!" (1 M 20, 15) 24 Abraomas atsakė: "Prisiekiu". (1 M 26, 15-18)

25 Tačiau Abraomas priminė Abimelekui šulinį, kurį Abimeleko tarnai buvo pasigrobę. 26 Abimelekas atsakė: "Aš nežinau, kas tai padarė. Tu man nieko nesakei, aš nieko apie tai negirdėjau iki šios dienos". 27 Abraomas davė Abimelekui avių ir raguočių, ir juodu padarė sutartį. 28 Abraomas paskyrė septynis ėriukus. 29 Abimelekas klausė Abraomo: "Ką gi reiškia šie septyni ėriukai, kuriuos man paskyrei?" 30 Jis atsakė: "Tuos septynis ėriukus turi priimti iš manęs, kaip įrodymą, kad aš iškasiau šitą šulinį". 31 Ta vieta buvo pavadinta Berseba, nes ten jie abu prisiekė. (1 M 26, 33) 32 Taip juodu padarė sutartį Berseboje. Abimelekas ir jo kariuomenės vadas Pikolis sugrįžo į filistėnų kraštą. 33 Abraomas pasodino tamarisko medį Berseboje ir ten šaukėsi Viešpaties, Amžinojo Dievo vardo. (1 M 12, 8; Iz 40, 28; Rom 16, 26) 34 Abraomas gyveno ilgą laiką filistėnų krašte.

Pr 22,1-18

22 skyrius

Izaoko aukojimas 1 - 24.

1 Po šitų įvykių Dievas mėgino Abraomą. Jis tarė jam: "Abraomai!" Tas atsiliepė: "Aš čia!" (Žyd 11, 17; Jok 1, 12) 2 Tada Jis tarė: "Imk Izaoką, savo vienintelį sūnų, kurį myli, ir eik į Morijos šalį; ten aukok jį deginamąja auka ant kalno, kurį tau parodysiu!" (2 Ch 3, 1) 3 Abraomas atsikėlė anksti rytą, pasibalnojo asilą, ir kartu su dviem jaunuoliais ir Izaoku iškeliavo. Nuvykę prisiskaldė malkų deginamajai aukai ir ėjo į vietą, kurią jam Dievas buvo nurodęs. 4 Trečią dieną Abraomas iš tolo pamatė tą vietą. 5 Abraomas tarė savo jaunuoliams: "Pasilikite čia su asilu, o aš su sūnumi nueisiu ten ir pasimeldę sugrįšime pas jus". 6 Abraomas, paėmęs malkas deginamajai aukai, uždėjo ant savo sūnaus Izaoko pečių, o pats pasiėmė ugnies ir peilį. Jiems beeinant, 7 Izaokas tarė savo tėvui: "Mano tėve!" O tas atsiliepė: "Aš čia, sūnau!" "Štai ugnis ir malkos! Bet kur yra avis deginamajai aukai?" - paklausė sūnus. 8 Abraomas atsakė: "Dievas parūpins avį deginamajai aukai, mano sūnau!" Taip juodu ėjo toliau.

9 Jiems atėjus į vietą, kurią Dievas buvo nurodęs, Abraomas pastatė aukurą, uždėjo ant jo malkas, surišo savo sūnų Izaoką ir jį uždėjo ant aukuro. 10 Abraomas, paėmęs peilį, ištiesė savo ranką žudyti sūnų aukai. (Jok 2, 21) 11 Viešpaties angelas iš dangaus tarė: "Abraomai! Abraomai!" Tas atsiliepė: "Aš čia!" 12 "Nepaliesk savo rankа vaiko ir nieko jam nedaryk! Dabar žinau, kad esi dievobaimingas ir nepagailėjai man savo vienintelio sūnaus". (Jer 7, 31; Rom 8, 32) 13 Abraomas, pakėlęs akis, pamatė netoliese aviną, įstrigusį ragais į tankų krūmokšnį. Abraomas paėmė jį ir aukojo deginamąja auka savo sūnaus vietoje. 14 Abraomas pavadino tą vietą "Viešpats mato". Taip ji dar ir šiandien tebevadinama: "Ant kalno kur Viešpats mato".

15 Viešpaties angelas antrą kartą Abraomui iš dangaus tarė: 16 "Prisiekiu! - sako Viešpats, - kadangi tu nepagailėjai savo vienintelio sūnaus, (Žyd 6, 13) 17 aš tave laimin siu ir dauginsiu tavo palikuonis, kad jų bus tiek kaip dangaus žvaigždžių ir kaip smilčių jūros krante. (1 M 13, 16; 15, 5; Žyd 11, 12; 1 M 24, 60) 18 Tavo palikuonys užims

Pr 22,19 → 23,16

savo priešų tvirtoves (vartus), ir tavo palikuonims bus laiminamos visos žemės tautos dėl to, kad paklausei mano balso". (1 M 12, 3; Gal 3, 16) 19 Abraomas sugrįžo pas jaunuolius, ir jie sugrįžo į Bersebą.

20 Po šitų įvykių Abraomui buvo pranešta: "Milka pagimdė sūnų tavo broliui Nakorui: (1 M 11, 29) 21 pirmagimį Uzą ir Busą, sirijiečių tėvą Kemueli, 22 Kesedą, Azovą, Pildašą, Jidlafą ir Betueli. 23 Betuelio duktė buvo Rebeka. Šituos aštuonis Milka pagimdė Abraomo broliui Nakorui. (1 M 24, 15) 24 Be to, jo sugulovė Reuma pagimdė Tebą, Gakamą, Takašą ir Maką.

23 skyrius

Saros mirtis ir laidotuvės 1 - 20.

1 Sara gyveno šimtą dvidešimt septynerius metus. 2 Ji mirė Kirjatarboje, Hebrone, Kanaano krašte. Abraomas gailėjosi ir liūdėjo Saros. 3 Abraomas kalbėjo hitams: 4 "Aš esu ateivis ir įnamis. Duokite man žemės kapui palaidoti mirusią žmoną". (1 M 17, 8) 5 Hitai atsakė: 6 "Paklausyk mūsų, viešpatie! Tu esi Dievo kunigaikštis mūsų tarpe. Laidok savo mirusią geriausiame mūsų kape! Nė vienas mūsų tau neatsakys kapo ir netrukdys palaidoti mirusios". 7 Abraomas atsistojęs nusilenkė hititams, to krašto žmonėms, 8 ir toliau kalbėjo: "Jei sutinkate, kad palaidočiau savo mirusiąją, tai paklausykite manęs ir prašykite už mane Efroną, Zokaro sūnų, 9 kad jis man parduotų Makpelos olą, kuri jam priklauso, ir yra jo lauko gale! Už pilną kainą jis man ją teparduoda nuosavybėn kapinėms. 10 Tuo tarpu Efronas sėdėjo hititų tarpe. Hititas Efronas, girdint hititams, atėjusiems prie miesto vartų, kalbėjo: 11 "Ne, mano viešpatie, paklausyk manęs! Žemę aš tau dovanoju, ir olą, kuri yra joje. Savo tautiečių akyse aš tau ją dovanoju. Laidok savo mirusiąją". 12 Abraomas nusilenkė to krašto žmonėms 13 ir, jiems girdint, kalbėjo Efronui: "Malonėk paklausyti manęs! Aš perku žemę. Imk iš manęs pinigus, kad galėčiau ten palaidoti savo mirusiąją". 14 Efronas atsakė Abraomui: 15 "Paklausyk manęs, viešpatie! Tas žemės sklypas vertas keturis šimtus sidabro šekelių; jo kaina tebūnie tarp manęs ir tavęs. Eik ir palaidok savo mirusiąją". 16 Abraomas sutiko su Efronu. Jis atsvėrė Efronui

Pr 23, 17 – 24, 14

keturis šimtus šekelių sidabro, kurį jis, hititams girdint, minėjo.

17 Taip Efrono sklypas su ola, kuris buvo Makpeloje, į rytus nuo Mamrės, visi medžiai lauke, kurie augo aplinkui, perėjo 18 Abraomo nuosavybėn matant hititams, kurie buvo ten. 19 Abraomas palaidojo savo žmoną Sarą Makpelos lauko oloje į rytus nuo Mamrės Hebrone, Kanaano šalyje, 20 Tuo būdu sklypas ir ola, kuri buvo jame, iš hititų perėjo Abraomo nuosavybėn, kapinėms. (1 M 25, 9-10; 47, 30; 49, 29; 50, 13)

24 skyrius

Izaokui parenka žmoną, jo vedybos 1-67.

1 Abraomas paseno, sulaukęs žilos senatvės. Viešpats laimino jį. (1 M 12, 2; Ps 112, 2-3) 2 Abraomas tarė savo namų seniausiam tarnui, kuris prižiūrėjo visa, kas jam priklausė: "Dėk savo ranką po mano šlaunimi, (1 M 47, 29) 3 kad prisaikdinčiau tave Viešpaties Dievo vardu, kad nerinksi žmonos mano sūnui iš kananitų dukterų, kurių tarpe gyvenu, (1 M 28, 1; 2 M 34, 16) 4 bet vyksi į mano kraštą, pas mano gimines, ir ten parinksi žmoną mano sūnui Izaokui." 5 Tarnas jam atsakė: O gal ta moteris nenorės eiti su manimi į šitą kraštą? Ar tuomet turėsiu sugrąžinti tavo sūnų į tą kraštą, iš kurio išvykai?" 6 Abraomas jam tarė: "Nedrįsk grąžinti mano sūnaus! 7 Viešpats, dangaus Dievas, kuris mane išvedė iš mano tėvo namų, iš mano gimtojo krašto, man kalbėjo ir prisiekė: 'Tavo palikuonims duosiu šį kraštą'. Jis siųs savo angelą pirma tavęs, surasti žmoną mano sūnui. (1 M 12, 1, 7) 8 O jei ta moteris nenorės eiti su tavimi, būsi laisvas nuo šito įpareigojimo. Tik mano sūnaus nesugrąžink tenai!" 9 Tada tarnas padėjo savo ranką po savo valdovo Abraomo šlaunies ir jam prisiekė.

10 Tarnas ėmė dešimt kupranugarių savo valdovo, geriausių bei brangiausių dovanų ir išvyko į Mezopotamiją, į Nakoro miestą. (1 M 11, 31; 27, 43) 11 Vakare leido kupranugariams pailsėti už miesto, prie vandens šulinio, kur ateina vandens sėmėjos. 12 Jis meldėsi: "Viešpatie, mano valdovo Abraomo, Dieve, leisk šiandien įvykti, ko atkeliavau ir tuo parodyk savo malonę mano valdovui Abraomui! 13 Miesto gyventojų dukterims ateinant vandens semti, atsistosiu prie vandens šaltinio. 14 Jei mergaitė,

 Pr 24, 15—33

kuriai sakysiu: 'Palenk, prašau, savo ąsotį ir leisk man atsigerti', atsakys: 'Gerk! Aš ir tavo kupranugarius pagirdysiu', tebūnie ji ta, kurią paskyrei savo tarnui, Izaokui; iš to suprasiu, kad parodei malonę mano valdovui".

15 Jam dar nebaigus kalbėti, atėjo Rebeka, duktė Betuelio, Milkos sūnaus, Abraomo brolio Nakoro žmonos, nešina ąsočiu ant peties. (1 M 22, 23) 16 Mergaitė buvo labai graži, joks vyras nebuvo jos pažinęs. Ji, nusileidusi prie šulinio ir pasisėmusi vandens, lipo aukštyn. 17 Tarnas nuskubėjo jos pasitikti ir tarė: "Duok man truputį vandens atsigerti iš savo ąsočio!" 18 Ji atsakė: "Gerk, mano viešpatie!" Skubiai nuleidusi ąsotį sau ant rankos, davė jam gerti. 19 Jam atsigėrus, ji tarė: "Ir tavo kupranugarius pagirdysiu". 20 Skubiai išpylusi savo ąsotį į lovį, vėl nubėgo prie šulinio; ji pagirdė visus jo kupranugarius. 21 Tuo tarpu jis tylomis ją stebėjo, norėdamas patirti, ar Viešpats buvo padaręs jo kelionę sėkmingą.

22 Kupranugariams atsigėrus, jis išėmė auksinę kaktos sagtį, sveriančią pusę šekelio, ir dvi apyrankes, sveriančias dešimtį aukso šekelių, 23 ir klausė: "Kieno duktė esi? Ar yra tavo tėvo namuose mums vietos pernakvoti?" 24 Ji atsakė: "Aš esu Betuelio duktė, Milkos sūnaus Nakoro anūkė." 25 Ji tęsė: "Šiaudų pašaro pas mus daug, taip pat ir vietos nakvynei". 26 Vyras nusilenkė ir garbino Viešpatį: 27 "Tebūnie garbinamas Viešpats, mano valdovo Abraomo Dievas, kuris buvo malonus ir ištikimas mano valdovui ir atvedė mane tikru keliu į mano valdovo giminių namus!"

28 Mergaitė, nubėgusi namo, pranešė visiems, kas atsitiko. 29 Rebeka turėjo brolį, vardu Laboną. 30 Jis, pamatęs sagtį ir apyrankes ant sesers rankų ir išgirdęs sesers Rebekos žodžius: 'Taip kalbėjo tas vyras', nuskubėjo pas tą vyrą, kuris stovėjo šalia kupranugarių prie šulinio, 31 ir jam tarė: "Ateik pas mus, Viešpaties palaimintasis! Ko stovi lauke? Aš prirengiau butą ir vietą kupranugariams." 32 Taip jis tą vyrą parsivedė į savo namus, nubalnojo kupranugarius, padavė šiaudų bei pašaro jiems, ir vandens jam ir su juo buvusiems vyrams kojoms nuplauti. 33 Prieš pradedant valgyti, jis tarė: "Aš nevalgysiu, kol nepasakysiu savo reikalo." Labonas tarė: "Sakyk!"

Pr 24, 34 - 51

34 Jis tarė: "Aš esu Abraomo tarnas. 35 Viešpats labai laimino mano valdovą. Jis tapo didžiu; jam davė avių ir raguočių, sidabro ir aukso, tarnų ir tarnaičių, kupranugarių ir asilų. 36 Mano valdovo žmona Sara senatvėje pagimdė sūnų mano valdovui, ir tas jam atidavė visa, ką turėjo. 37 Mano valdovas mane prisaikdino: 'Nerink mano sūnui žmonos iš kanani tų dukterų, kurių šalyje gyvenu, 38 bet vyk į mano tėvo namus, pas mano gimines, ir ten surask mano sūnui žmoną'. 39 Tada atsakiau savo valdovui: ' O gal ta moteris nesutiks keliauti su manimi?' 40 Bet jis man tarė: 'Viešpats, kurio akivaizdoje vaikščioju, siųs su tavimi angelą ir padarys tavo kelionę sėkmingą, kai tu rinksi mano sūnui žmoną iš mano giminės ir iš mano tėvo namų. (1 M 17, 1) 41 Jeigu tau atvykus pas mano gimines, jie tau jos neduos, būsi laisvas nuo priesaikos.'

42 Šiandien, atėjęs prie šulinio, tariau: 'Viešpatie, mano valdovo Abraomo Dieve, jei vedei mane tikru keliu, 43 atsistosiu prie šito vandens šaltinio. Jei ta mergaitė, kuriai atėjus semti vandens, tarsiu: 'Duok man truputį vandens atsigerti iš savo ąsočio, 44 atsakys: 'Gerk ir tavo kupranugarius pagirdysiu', ji tebūnie ta moteris, kurią Viešpats paskyrė mano valdovo sūnui'. 45 Man dar nebaigus kalbėti, atėjo Rebeka su ąsočiu ant peties, ir, nusileidusi prie šaltinio, sėmė. Tada jai tariau: 'Duok man gerti!' 46 Ji, skubiai nuleidusi ąsotį nuo peties, tarė: 'Gerk! Aš ir tavo kupranugarius pagirdysiu!' Aš gėriau, o ji ir kupranugarius pagirdė. 47 Po to paklausiau: 'Kieno tu duktė?' Ji atsakė: 'Esu Betuelio duktė, Nakoro sūnaus, Milkos anūkė.' Tada užkabinau sagtį ant jos kaktos ir uždėjau apyrankes ant jos rankų. 48 Nusilenkęs garbinau Viešpatį ir gyriau mano valdovo Abraomo Dievą, kuris mane atvedė tuo keliu, kur radau mano valdovo giminaičio dukterį jo sūnui. 49 Taigi dabar, jei norite parodyti mano valdovui malonę ir ištikimybę, pareikškite, o jei ne, praneškite man, kad žinočiau ką toliau daryti."

50 Tada Labonas ir Betuelis atsakė: "Tai Viešpaties valia. Negalime nei prieštarauti, nei pritarti. 51 Štai, Rebeka yra tavo akivaizdoje. Imk ją ir eik, tebūnie ji žmona tavo valdovo sūnaus".

Pr 24,52 – 25,6

52 Išgirdęs jų žodžius, Abraomo tarnas parpuolė kniūpščias prieš Viešpatį. 53 Tarnas, išėmęs sidabrinių ir auksinių indų bei drabužių, juos dovanojo Rebekai; be to, jis dovanojo vertingų daiktų jos broliui ir motinai. 54 Jie valgė, gėrė ir pernakvojo. Rytą, jiems atsikėlus, jis tarė: "Leiskite man vykti pas mano valdovą." 55 Jos brolis ir motina prašė: "Tepasilieka Rebeka pas mus kurį laiką, bent dešimčiai dienų, po to išleisime." 56 Jis atsakė: "Netrukdykite manęs; Viešpats laimino kelionę. Leiskite man grįžti pas savo valdovą." 57 Namiškiai tarė: "Pašaukime mergaitę ir jos pačios paklauskime." 58 Pašaukę Rebeką, klausė: "Ar nori vykti su šiuo vyru?" Ji atsakė: "Taip, vyksiu". 59 Tada jie išlydėjo Rebeką, jos auklę, Abraomo tarną ir jo vyrus. 60 Atsisveikindami jie laimino ją: "Mūsų sesuo, tapk nesuskaitomų tūkstančių motina; tavo palikuonys tevaldo priešų miestų vartus!" (1 M 22, 17) 61 Tada Rebeka ir jos tarnaitės išjojo ant kupranugarių, sekdamos tą vyrą.

62 Tuo metu Izaokas ėjo keliu nuo Gyvojo ir Matančiojo šulinio (Jis gyveno pietų krašte). (1 M 16, 14; 25, 11) 63 Pavakary Izaokas buvo išėjęs į lauką melstis. Pakėlęs akis, jis pamatė ateinančius kupranugarius. 64 Rebeka, pamačiusi Izaoką, nulipo nuo kupranugario 65 ir klausė tarną: "Kas tas vyras, kuris ten eina per lauką?" Tarnas atsakė: "Jis yra mano valdovas!" Tada ji apsigaubė šydu. 66 Tarnas pargrįžęs papasakojo Izaokui viską, kas įvyko. 67 Izaokas įsivedė mergaitę į savo motinos palapinę; jis pamilo ją ir vedė. Taip Izaokas surado nusiraminimą jo motinai mirus. (1 M 32, 2)

25 skyrius

Abraomo antros vedybos 1-6, Abraomo mirtis 7-10, Ismaelio palikuonys 11-18, Rebekos vargai ir brolių kova dėl pirmagimystės 19-34.

1 Abraomas dar vedė kitą žmoną, vardu Ketura. 2 Ji pagimdė Zimraną, Joksaną, Medaną, Midianą, Isbaką ir Suą. 3 Joksanas turėjo du sūnus: Sebą ir Dodaną. Dodeno palikuonys buvo: asuriečiai, letusitai ir laomitai. 4 Midiano sūnūs buvo: Efas, Eferas, Hanokas, Abidas ir Eldas. Visi šitie yra Keturos vaikai. 5 Abraomas ati davė visa, ką turėjo, Izaokui. 6 O sugulovių sūnums Abraomas davė dovanų ir, dar gyvas būdamas, juos išsiuntė į Rytų šalį, toliau nuo Izaoko.

Pr 25,7-28

7 Abraomas išgyveno šimtą septyniasdešimt penkerius metus. 8 Abraomas mirė sulaukęs žilos senatvės. Jis susijungė su savo tauta mirtyje. (1 M 15,15; Job 5,26) 9 Jį palaidojo jo sūnūs Izaokas ir Ismaelis Makpelos oloje, Soaro sūnaus Efrono hitito lauke, kuris buvo į rytus nuo Mamrės. 10 Tą lauką Abraomas buvo pirkęs iš hititų. Ten yra palaidoti Abraomas ir jo žmona Sara. (1 M 23,16-17) 11 Abraomui mirus, Dievas laimino jo sūnų Izaoką, kuris gyveno prie Gyvojo ir Matančiojo šulinio. (1 M 24,62)

12 Šitie yra palikuonys Ismaelio, Abraomo sūnaus, kurį Hagara egiptietė, Saros tarnaitė, pagimdė Abraomui. (1 M 21,18) 13 Čia jų vardai, kaip jie buvo vadinami savo giminėse: Ismaelio pirmagimis Nebajotas ir: Kedaras, Adbelis, Mibsamas, 14 Mismas, Dumas, Masas, 15 Hadadas, Temas, Jeturas, Nafis ir Kedmas, 16 - dvylikos kunigaikščių giminės. (1 M 17,20) 17 Ismaelis gyveno šimtą trisdešimt septynerius metus. Jis mirė ir nuėjo pas savo tautiečius. 18 Ismaelio palikuonys gyveno nuo Havilos iki Suro, į rytus nuo Egipto, Asirijos link. Jie tarpusavyje nesugyveno.

19 Šita yra Abraomo sūnaus Izaoko istorija. Abraomas turėjo sūnų Izaoką. 20 Izaokas, turėdamas keturiasdešimt metų, vedė Rebeką, dukterį Betuelio siriečio iš Mezopotamijos, Labono seserį. 21 Izaokas meldėsi už savo žmoną, nes ji buvo nevaisinga. Viešpats išklausė jo maldą ir jo žmona Rebeka pastojo. 22 Pajutusi judesį viduje, ji tarė: "Jei taip yra, kam gi aš gyvenu?" Ji tada nuėjo Viešpaties pasiklausti. 23 Viešpats jai tarė: "Dvi tautos yra tavyje, dvi giminės gims ir persiskirs; viena giminė bus galingesnė už kitą, vyresnysis tarnaus jaunesniajam." (1 M 27,29; Mal 1,2; Rom 9,10-12) 24 Atėjus metui gimdyti, gimė dvynukai. 25 Pirmasis buvo visas plaukuotas; jie pavadino jį Ezavu. 26 Jo brolis gimdamas laikėsi Ezavo kulnies; jį pavadino Jokūbu. Tuo laiku Izaokas buvo šešiasdešimt metų.

27 Berniukams užaugus, Ezavas tapo medžiotoju. Jis mėgo laukus, o Jokūbas buvo ramus, mėgo gyventi namuose. 28 Izaokas mylėjo Ezavą, nes jis mėgo jo sumedžiotą žvėrieną, bet Rebeka labiau mylėjo Jokūbą.

 Pr 25,29 – 26,11

29 Kartą Jokūbui verdant viralą, Ezavas parėjo iš lauko visiškai nuvargęs. 30 Ezavas tarė Jokūbui: "Duok man tavo raudonojo viralo, nes aš esu visiškai nusilpęs!" Todėl jį praminė Edomu. 31 Jokūbas sakė: "Parduok man savo pirmagimio teisę!" 32 Ezavas tarė: "Aš mirštu; ką gi man padės pirmagimystė?" 33 Jokūbas tęsė: "Prisiek man!" Taip jis prisiekė ir pardavė Jokūbui savo pirmagimio teisę. (1 M 27, 36; Žyd 12, 16) 34 Tada Jokūbas davė Ezavui duonos ir viralo. Jis valgė, gėrė ir pavalgęs išėjo. Atrodo, Ezavas nevertino savo pirmagimystės.

26 skyrius

Izaoko vargai: badas 1-6, pavojus dėl žmonos grožio 7-11, kaimynai skriaudžia 12-22, Dievas apsireiškia 23-33, Ezavo žmonos 34-35.

1 Šalyje vėl kilo badas, kaip anksčiau Abraomo laikais. Izaokas nuvyko pas filistėnų karalių Abimeleką į Gerarą. (1 M 12, 10; 20, 2) 2 Ten jam pasirodė Viešpats ir tarė: "Neik į Egiptą! Gyvenk šalyje, kurią tau nurodysiu! 3 Būk ateivis toje šalyje. Aš būsiu su tavimi ir laiminsiu tave, nes tau ir tavo palikuonims duosiu tas šalis ir ištesėsiu priesaiką, kurią daviau tavo tėvui Abraomui. (1 M 12, 7; 22, 16) 4 Aš dauginsiu tavo palikuonis, kad jų bus tiek, kiek danguje žvaigždžių, ir duosiu jiems visas tas šalis. Per tavo palikuonis bus palaimintos visos žemės tautos, (1 M 15, 5; 12, 3) 5 nes Abraomas paklausė mano balso ir laikėsi mano įsakymų, nuostatų ir nurodymų."

6 Izaokas pasiliko Geraroje. 7 Tos vietos vyrams, teiraujantis apie jo žmoną, jis kalbėjo: "Ji mano sesuo", nes jis bijojo sakyti: "Ji mano žmona", kad tos vietos vyrai neužmuštų jo dėl Rebekos grožio. 8 Pagyvenus ten ilgesnį laiką, pasitaikė, kad filistėnų karalius Abimelekas, žiūrėdamas pro langą, pamatė Izaoką glamonėjantį savo žmoną Rebeką. (Pat 5, 18) 9 Abimelekas pasišaukė Izaoką ir tarė: "Man aišku, kad ji tavo žmona! Kodėl man sakei: 'Ji mano sesuo?'" Izaokas jam atsakė: "Bijojau, kad nereikėtų dėl jos mirti." (1 M 12, 19; 20, 10) 10 Tada Abimelekas tarė: "Kodėl mums tai darei? Juk kas nors galėjo pamilti tavo žmoną ir tu būtum apkaltinęs mus!" 11 Abimelekas įspėjo visą tautą: "Kas palies šitą vyrą ar jo žmoną, bus baudžiamas mirtimi."

12 Izaokas įdirbo žemę ir gavo tais metais šimteriopą derlių, nes Viešpats jį laimino. (Pat 10, 22) 13 Taip žmogus pralobo; jo turtas augo, ir jis tapo labai turtingas. 14 Jis turėjo daug gyvulių ir didelį skaičių darbininkų, todėl jam pavydėjo filistėnai. 15 Visus šulinius, kuriuos jo tėvo tarnai buvo iškasę Abraomo dienomis, filistėnai užvertė žemėmis. (1 M 21, 25) 16 Abimelekas įsakė Izaokui: "Pasitrauk nuo mūsų, nes tu pasidarei daug galingesnis už mus!"

17 Izaokas išvyko į Geraros slėnį, pasistatė stovyklą ir ten gyveno. 18 Tada Izaokas vėl atkasė šulinius, kuriuos Abraomas, jo tėvas, buvo iškasęs ir filistėnai, Abraomui mirus, buvo užvertę. Jis juos vadino tais pačiais vardais, kuriais jo tėvas juos buvo pavadinęs. 19 Izaoko tarnai kasė šulinį slėnyje ir rado vandens versmę. 20 Geraros piemenys ginčijosi su Izaoko piemenimis: "Mums priklauso vanduo!" Jis pavadino tą šulinį Eseku (vaidu). 21 Po to jis iškasė kitą šulinį, bet jie ir vėl dėl to susiginčijo. Jis jį pavadino Sitna (priešingumas). 22 Iš ten jis kėlėsi toliau ir vėl iškasė šulinį. Dėl šito jie nebesiginčijo. Jis jį pavadino Rekobotu, ir tarė: "Dabar mums Viešpats suteikė plačią erdvę; galėsime plėstis šalyje." 23 Iš ten jis persikėlė į Bersebą. 24 Tą naktį pasirodė jam Viešpats ir tarė: "Aš esu tavo tėvo Abraomo Dievas. Nebijok! Aš esu su tavimi ir dėl mano tarno Abraomo laiminsiu tave bei dauginsiu tavo palikuonis." 25 Izaokas čia pastatė aukurą ir šaukėsi Viešpaties vardo; čia jis ištiesė savo palapinę. Jo tarnai čia iškasė šulinį.

26 Abimelekas iš Geraros atvyko pas jį su savo draugu Akuzatu ir kariuomenės vadu Pikoliu. (1 M 21, 22) 27 Izaokas paklausė: "Ko atėjote? Juk jūs nekenčiate manęs ir mane išvarėte!" 28 Jie atsakė: "Mes aiškiai matome, kad Viešpats yra su tavimi, todėl sakome: 'Tarkimės, padarykime sutartį!' 29 Nesielk su mumis piktai, juk ir mes tavęs neskriaudėme, gerai elgėmės su tavimi ir išleidome ramybėje. Tu esi Viešpaties palaimintasis!" 30 Izaokas iškėlė jiems pokylį; jie valgė ir gėrė. 31 Atsikėlę anksti rytą, jie sudarė sutartį. Po to Izaokas juos išleido; jie išvyko ramūs. 32 Tą pačią dieną Izaoko tarnai atėję pranešė jam apie naujai iškastą šulinį, kurį jie pavadino Siba.

33 Todėl tas miestas ligi šios dienos tebevadinamas Berseba. (1 M 21, 31)

34 Ezavas, turėdamas keturiasdešimt metų, vedė Berio hitito dukterį Juditą ir Elono dukterį Basematą. (1 M 36, 2-3) 35 Jos apkartino Izaoko ir Rebekos gyvenimą.

27 skyrius

Izaoko ir Rebekos vargai, Izaokas laimina sūnus 1-46

1 Izaokas paseno ir jo akys taip aptemo, kad jis nebegalėjo matyti. Jis pasišaukė savo vyresnįjį sūnų ir tarė jam: "Mano sūnau". Tas atsiliepė: "Aš čia". 2 "Aš jau pasenau; nežinau savo mirties dienos. 3 Imk savo medžioklės įrankius, saidoką ir lanką, ir, išėjęs į lauką, sumedžiok ką nors. 4 Paruošk man valgį, kokį mėgstu, atnešk jį man, kad valgyčiau ir, prieš mirdamas, tave palaiminčiau!" (Žyd 11, 20)

5 Rebeka girdėjo, Izaoką kalbant savo sūnui Ezavui. Taigi, Ezavui išėjus į lauką medžioti, 6 Rebeka tarė savo sūnui Jokūbui: "Aš girdėjau tėvą kalbant tavo broliui Ezavui: 7 'Sumedžiojęs ką, paruošk man skanų valgį, kad pavalgęs, prieš mirdamas, tave palaiminčiau Viešpaties akivaizdoje'. 8 Taigi dabar, sūnau, klausyk mano patarimo, ką tau sakysiu. 9 Eik ir išrink iš kaimenės du geriausius ožiukus ir atnešk, kad paruoščiau iš jų tėvo mėgiamą valgį; 10 tu jį įneši tėvui, kad jis, prieš mirdamas, tave palaimintų." 11 Bet Jokūbas atsakė savo motinai Rebekai: "Mano brolio Ezavo kūnas apaugęs plaukais, o mano - ne. (1 M 25, 25) 12 O jei mano tėvas mane palytės, tada pasirodysiu kaip apgavikas; taip užsitrauksiu prakeikimą - ne palaiminimą." 13 Tačiau motina jam atsakė: "Sūnau, tas prakeikimas tekrinta ant manęs! Tik klausyk manęs ir nuėjęs atnešk, ką sakiau!" 14 Taigi, jis nuėjęs, atnešė motinai ožiukus, o ji pagamino skanų valgį, kurį mėgo tėvas. 15 Tada Rebeka, paėmusi savo vyriausiojo sūnaus Ezavo geriausius drabužius, kurie buvo namie, apvilko jais jaunesnįjį sūnų Jokūbą, 16 o ožiukų kailiais apvyniojo jo neplaukuotas rankas ir kaklą. 17 Tada ji padavė paruoštą valgį ir duonos, savo sūnui Jokūbui.

18 Jokūbas, įėjęs pas savo tėvą, tarė: "Mano tėve!" O tas atsiliepė: "Aš čia." "Kas tu esi, mano sūnau?" 19 Jokūbas atsakė: "Aš esu Ezavas, tavo pirmagimis. Padariau,

D-27, 20 - 27

kaip man liepei, Kelkis, sėskis ir valgyk, ką sumedžiojau, ir pavalgęs palaimink mane!" 20 Izaokas paklausė:"Kaipgi, sūnau, galėjai taip greitai viską padaryti?" Tas atsakė:"Viešpats, tavo Dievas, suteikė man laimės". 21 Izaokas tarė Jokūbui:"Priartėk, kad paliesčiau tave, mano sūnau, ir įsitikinčiau, ar tu tikrai esi mano sūnus Ezavas." 22 Jokūbas priartėjo prie savo tėvo. Tas, jį palietęs, tarė:"Balsas Jokūbo, bet rankos Ezavo". 23 Jis neatpažino jo, nes rankos buvo gauruotos, kaip jo brolio Ezavo; taip Izaokas palaimino Jokūbą. 24 Tėvas vėl klausė:"Ar tu tikrai esi mano sūnus Ezavas?" Tas atsiliepė:"Taip, esu". 25 Izaokas tarė:"Atnešk valgį, ką sumedžiojai, ir tave palaiminsiu." Jokūbas atnešė jam maistą ir vyno. 26 Tada jo tėvas Izaokas jam tarė: "Priartėk ir pabučiuok mane, sūnau!" 27 Jis priartėjęs pabučiavo jį, o tėvas, suuodęs Ezavo drabužių kvapą, laimindamas jį, tarė:"Jaučiu mano sūnaus laukų kvapą, kurį palaimino Viešpats. 28 Tau Dievas teduoda dangaus rasos, derlingos žemės ir apsčiai javų bei vyno! 29 Tetarnauja tau tautos ir tenusilenkia prieš tave giminės! Viešpatauk savo broliams, ir tesilenkia prieš tave tavo motinos sūnūs! Kas tave keiktų, tebūnie prakeiktas, o kas tave laimintų, tebūnie palaimintas!"(1 M 25, 23; 12, 3)

30 Izaokui baigus laiminti Jokūbą ir jam tik išėjus nuo savo tėvo Izaoko, jo brolis Ezavas grįžo iš medžioklės. 31 Jis irgi paruošė skanų valgį ir, atnešęs tėvui, tarė: "Kelkis, tėve, ir valgyk savo sūnaus medžioklės laimikio, kad mane palaimintum!" 32 Bet Izaokas klausė:"Kas tu esi?" Šis atsakė:"Aš esu tavo sūnus, tavo pirmagimis, Ezavas". 33 Tada Izaokas išsigando ir drebėdamas tarė:"Kas gi buvo tas, kuris anksčiau sumedžiojo ir man atnešė valgį?! Aš, prieš tau pareinant, valgiau ir jį palaiminau. Jis ir bus palaimintas!"(Žyd 12, 17) 34 Ezavas, išgirdęs savo tėvo žodžius, pradėjo labai garsiai ir graudžiai verkti:" Mano tėve, palaimink ir mane!" 35 Bet tėvas atsakė:"Tavo brolis klasta gavo tavo palaiminimą." 36 Ezavas tarė:"Teisingai jį pavadino Jokūbu (apgavikas). Juk jis jau du kartus apgavo mane: gavo mano pirmagimio teisę ir štai dabar - mano palaiminimą. Nejaugi tu man nepalikai palaiminimo?"(1 M 25, 26, 33) 37 Izaokas atsakė Ezavui:"Aš jį padariau tavo valdovu ir visus jo brolius

jam tarnais; javais ir vynu jį aprūpinau. Ką gi begaliu duoti tau, mano sūnau?" 38 Ezavas tarė tėvui: "Tėve, ar tik vieną turi palaiminimą? Palaimink ir mane!" Ezavas labai graudžiai verkė. 39 Jo tėvas Izaokas atsakė: "Tu neturėsi derlingos žemės savo gyvenvietėje ir dangaus rasos. 40 Savo kardu tu maitinsies ir savo broliui tarnausi. Bet ateis laikas, kada nusikratysi ir numesi jo jungą." (2 Kar 8, 20) 41 Ezavas nekentė Jokūbo dėl tėvo palaiminimo. Ezavas galvojo: "Tėvui mirus, užmušiu savo brolį Jokūbą!" 42 Rebekai buvo pranešta jos vyresniojo sūnaus Ezavo sumanymas. Ji tada pasišaukė savo jaunesnįjį sūnų Jokūbą ir tarė: "Tavo brolis Ezavas rengiasi atkeršyti tau, nori užmušti tave. 43 Taigi dabar, mano sūnau, klausyk manęs! Bėk pas mano brolį Laboną į Haraną, (1 M 24, 10) 44 ir gyvenk pas jį kol atsileis tavo brolio įtūžimas, 45 kol tavo brolio rūstybė aprims ir jis pamirš, ką jam padarei! Po to aš nusiųsiu ką nors, kurie tave pargabens. Kodėl turėčiau jūsų netekti abiejų tuo pačiu metu?"

46 Rebeka tarė Izaokui: "Man įgriso mano gyvenimas dėl hitiečių dukterų (marčių). Jei dar ir Jokūbas ves hititę, tai kam man begyventi?" (1 M 26, 34-35)

28 skyrius

Izaokas pataria Jokūbui vykti pas Laboną 1-9, Dievas apsireiškia Jokūbui 10-22.

1 Izaokas pasišaukė Jokūbą, palaimino jį ir jam įsakė: "Neimk žmonos iš kananitų giminės. (1 M 24, 3) 2 Vyk į Mezopotamiją, į tavo motinos Betuelio namus, ir iš tavo dėdės Labono dukterų pasirink žmoną. (1 M 22, 23; 24, 29) 3 O Visagalis Dievas telaimina tave ir tepadaro tave vaisingą, kad iš tavęs kiltų daugybė tautų! 4 Jis tesuteikia tau ir tavo palikuonims Abraomo palaiminimą, kad paveldėtum Dievo pažadėtąją šalį." (1 M 12, 2) 5 Izaokas išleido Jokūbą. Tas išvyko į Mezopotamiją pas Laboną, Betuelio siriečio sūnų, Jokūbo ir Ezavo motinos Rebekos brolį.

6 Ezavas patyrė, kad Izaokas palaimino Jokūbą ir jį išsiuntė į Mezopotamiją žmonos pasirinkti. Išleisdamas jam įsakė: "Nesirink žmonos iš kananitų dukterų." 7 Jokūbas paklausė savo tėvų ir išvyko į Mezopotamiją. 8 Ezavas įsitikino, kad kananitės nepatinka jo tėvui Izaokui. 9 Tada Esavas, matęs pas Ismaelį, be savo turimųjų žmonų, dar vedė Mahalatą, Abraomo sūnaus Ismaelio dukterį, Nebajoto seserį. (1 M 26, 34; 25, 13)

P. 28, 10 - 29, 6

10 Jokūbas, išvykęs iš Beršebos, keliavo į Haraną. 11 Jis, pasiekęs vieną vietovę, ten pasiliko nakvoti, nes saulė jau buvo nusileidusi. Paėmęs vieną iš ten gulinčių akmenų, pasidėjo priegalviu ir atsigulė. 12 Jis sapnavo kopėčias, pastatytas ant žemės, kurių viršus siekė dangų, o Dievo angelai jomis laipiojo aukštyn ir žemyn. (Jn 1, 51) 13 Kopėčių viršuje stovėjo Viešpats ir tarė: "Aš esu Viešpats, tavo tėvo Abraomo ir Izaoko Dievas. Tą žemę, ant kurios guli, duosiu tau ir tavo palikuonims. (1 M 12, 7) 14 O tavo palikuonių bus kaip žemės dulkių; tu išsiplėsi į vakarus ir į rytus, į žiemius ir į pietus; per tave ir tavo palikuonius bus palaimintos visos žemės giminės! (1 M 13, 16; 12, 3) 15 Aš būsiu su tavimi ir tave saugosiu ir lydėsiu visur; tave vėl parvesiu į šitą žemę; nepaliksiu tavęs, kol įvykdysiu tai, ką esu pažadėjęs." 16 Jokūbas, pabudęs iš miego, tarė: "Tikrai Viešpats yra šioje vietoje, o aš to nežinojau!" 17 Jis nusigandęs tarė: "Kokia ypatinga šita vieta! Čia Dievo namai - dangaus vartai!" (2 M 3, 5)

18 Jokūbas, atsikėlęs anksti rytą, paėmė akmenį, kurį buvo pasidėjęs priegalviu, pastatė jį paminklu ir užpylė aliejaus ant jo. 19 Jis pavadino tą vietą Beteliu; anksčiau ji vadinosi Luza. (1 M 35, 14-15) 20 Jokūbas padarė įžadą: "Jei Viešpats Dievas bus su manimi, mane saugos šitame kelyje ir duos man duonos valgyti ir drabužių apsivilkti; 21 jei sveikas sugrįšiu į savo tėvo namus, ir garbinsiu Viešpatį savo Dievą, 22 tai šitas akmuo, kurį pastačiau paminklu taps Dievo namais. Tada duosiu Tau pilną dešimtinę iš viso, ką man suteiksi. (1 M 35, 1, 7)

29 skyrius

Jokūbo tarnyba Labono namuose ir vedybos 1-35.

1 Jokūbas keliaudamas nuvyko į rytiečių šalį. 2 Jis pastebėjo šulinį ir prie jo sugulusias tris avių bandas; iš to šulinio girdydavo bandas. Ant šulinio angos buvo užristas didelis akmuo. 3 Suvarius visas bandas atrisdavo tą akmenį nuo šulinio angos ir pagirdydavo avis; po to vėl užrisdavo tą akmenį.

4 Jokūbas klausė: "Broliai, iš kur jūs esate?" Tie atsakė: "Iš Harano". 5 Jis vėl klausė: "Ar pažįstate Laboną, Nakoro sūnų?" Jie atsakė: "Pažįstame". 6 "Kaip jam se-

kasi?" Tie atsakė:"Gerai. Štai, jo duktė Rachelė ateina su avimis!" Jokūbas tarė: 7 "Dar anksti, ne laikas suvaryti gyvulius. Pagirdykite avis ir ganykite!" 8 Bet jie atsakė:"Negalime, kol suvarys visas bandas ir nuris tą akmenį nuo šulinio angos. Tik tada pagirdysime avis."

9 Jam bekalbant su jais, Rachelė atėjo su avimis, kurios priklausė jos tėvui, ji buvo piemenė. 10 Jokūbas pamatęs Rachelę, savo dėdės Labono dukterį ir savo dėdės Labono avis, priėjęs nurito akmenį nuo šulinio angos ir pagirdė avis. 11 Po to Jokūbas sveikindamas pabučiavo Rachelę ir pravirko. 12 Jokūbas pasisakė jai esąs jos tėvo seserėnas, Rebekos sūnus. Ta nubėgusi pranešė tėvui.

13 Labonas išgirdęs žinią apie savo seserėną Jokūbą, atbėgo jo pasitikti; jį apkabinęs ir pabučiavęs, nusivedė į savo namus. O tas išpasakojo Labonui visus nuotykius. 14 Labonas jam tarė:"Tikrai tu esi mano artimas giminaitis!" Jis išbuvo pas jį visą mėnesį.

15 Kartą Labonas tarė Jokūbui:"Ar dėl to, kad esi mano seserėnas, turėtum man veltui tarnauti? Pasakyk, kuo tau atlyginti?" 16 Labonas turėjo dvi dukteris: vyresnioji Leja, o jaunesnioji Rachelė. 17 Lejos akys buvo silpnos, o Rachelė buvo graži. 18 Jokūbas buvo pamilęs Rachelę; jis tad tarė:"Aš tau tarnausiu septynerius metus už jaunesniąją dukterį Rachelę." 19 Labonas atsakė:"Mieliau aš ją duosiu tau, negu kitam. Lik pas mane!" 20 Jokūbas tarnavo už Rachelę septynerius metus. Kadangi jis mylėjo ją, jam tas laikas atrodė kaip kelios dienos.

21 Po to Jokūbas tarė Labonui:"Duok man savo dukterį už žmoną, nes jau atitarnavau už ją!" 22 Labonas sukvietė visus tos vietovės žmones ir iškėlė puotą. 23 Vakare jis įvedė savo dukterį Leją pas jį. 24 Labonas davė Lejai savo tarnaitę Zilpą. 25 Rytui išaušus, pasirodė, kad tai buvo Leja. Tada jis tarė Labonui:"Ką man padarei! Ar ne už Rachelę tarnavau? Kam tad mane apgavai?" 26 Labonas atsakė:"Mūsų krašte nėra tokio papročio, kad išleistų jaunesniąją anksčiau už vyresniąją. 27 Atšvęsk šią vestuvių savaitę, po to duosiu tau ir Rachelę, jei tarnausi dar kitus septynerius metus!" 28

Pr 29,28 - 30,14

Jokūbas sutiko. Tada Labonas davė jam savo dukterį Rachelę už žmoną. 29 Labonas davė savo dukteriai Rachelei tarnaitę Bilą. 30 Jis vedė ir Rachelę, kurią jis mylėjo labiau už Leją; ir tarnavo dar kitus septynerius metus. (3 M 18, 18)

31 Viešpats, matydamas, kad Jokūbas Lejos nemylėjo, padarė ją vaisingą, o Rachelę - nevaisinga. 32 Leja pastojo ir pagimdė sūnų, kurį pavadino Rubenu. Ji galvojo: "Viešpats atsižvelgė į mano paniekinimą; dabar mane mylės mano vyras." 33 Ji pagimdė kitą sūnų: "Viešpats atsižvelgė, kad manęs nemyli, ir davė man dar šitą." Ji pavadino jį Simeonu. 34 Po to ji vėl pagimdė sūnų ir tarė: "Pagaliau mano vyras įvertins mane, nes aš jam pagimdžiau tris sūnus." Todėl ji pavadino jį Leviu. 35 Pagimdžiusi ketvirtą sūnų, ji tarė: "Dabar šlovinsiu Viešpatį." Todėl ji pavadino jį Judu. Po to ji liovėsi gimdžiusi.

30 skyrius

Jokūbas pas Laboną 1 - 43.

1 Rachelė, matydama kad ji nevaisinga, pavydėjo savo seseriai Lejai ir tarė Jokūbui: "Aš noriu turėti savo vaikų, kitaip aš mirsiu!" 2 Jokūbas, supykęs ant Rachelės, tarė: "Ar aš galiu atstoti Dievą, kuris tau vaikų neduoda?" (Ps 127, 3) 3 Tada ji tarė: "Štai mano tarnaitė Bila. Imk ją, kad ji pagimdytų man vaikų." (1 M 16, 2) 4 Ji davė jam už žmoną savo tarnaitę Bilą. 5 Bila pagimdė Jokūbui sūnų. 6 Tada Rachelė tarė: "Dievas apgynė mano teisę, išklausydamas mano maldą ir duodamas man sūnų." Todėl ji pavadino jį Danu. 7 Rachelės tarnaitė Bila pagimdė Jokūbui antrą sūnų. 8 Tada Rachelė tarė: "Didžiose grumtynėse grūmiausi su savo seserimi ir nugalėjau." Ir ji pavadino jį Neftaliu.

9 Leja, patyrusi negalinti daugiau gimdyti, davė Jokūbui savo tarnaitę Zilpą už žmoną. (1 M 29, 35) 10 Zilpa pagimdė Jokūbui sūnų. 11 Tada Leja tarė: "Laimė!" Ir ji pavadino jį Gadu. 12 Vėliau Zilpa pagimdė Jokūbui antrą sūnų. 13 Tada Leja tarė: "Aš laimingoji! Juk mergaitės vadins mane laiminga." Ir ji pavadino jį Aseru.

14 Kviečių pjūties metu, Rubenas išėjęs rado mandragorų ir jas parnešė savo motinai

 Pr 30, 15 - 35

Lejai. Tada Rachelė tarė Lejai: "Duok man tų mandragorų:" 15 Bet ji atsakė: "Ar negana tau, kad turi mano vyrą, ar nori atimti ir mano sūnaus mandragorus?" Rachelė tarė: "Tegul jis šią naktį praleidžia su tavimi už tavo sūnaus mandragorus!" 16 Jokūbui pareinant vakare iš lauko, Leja išėjo jo pasitikti ir tarė: "Tu eisi pas mane, nes aš tave gavau už mano sūnaus mandragorus." Taip jis praleido su ja tą naktį. 17 Dievas išklausė Leją; ji pagimdė Jokūbui penktąjį sūnų. 18 Tada Leja tarė: "Dievas man atlygino, nes aš daviau tarnaitę savo vyrui". Ji pavadino jį Isacharu. 19 Leja vėl pagimdė Jokūbui šeštąjį sūnų. 20 Tada Leja tarė: "Dievas apdovanojo mane puikia dovana; dabar gal aš būsiu artimesnė vyrui, nes aš jam pagimdžiau šešis sūnus." Ir ji pramine jį Zabulonu. 21 Po to ji pagimdė dukterį ir ją pavadino Dina.

22 Dievas atsiminė Rachelę, išklausė ją ir padarė vaisingą. (1 Sam 1, 19) 23 Ji pagimdė sūnų ir tarė: "Dievas grąžino man garbę." (Iz 4, 1; Lk 1, 25) 24 Ji pavadino jį Juozapu, sakydama: "Viešpats teduoda man dar kitą sūnų!"

25 Rachelei pagimdžius Juozapą, Jokūbas tarė Labonui: "Paleisk mane, grįšiu į tėvynę, į savo šalį! 26 Duok man mano žmonas ir mano vaikus, už kuriuos tau tarnavau. Tu juk žinai kaip ištikimai tau tarnavau!" (1 M 29, 20, 30) 27 Labonas jam tarė: "Džiaugiuosi tavo tarnyba. Aš patyriau, kad Viešpats laimino mane dėl tavęs. (1 M 39, 5) 28 Nustatyk tu pats sau algą, ir aš ją mielai mokėsiu!" 29 Jokūbas atsakė: "Tu pats žinai, kaip tau tarnavau; mano rūpesčiu padidėjo tavo gyvulių skaičius. 30 Juk buvo maža banda, prieš man atvykstant, bet dabar taip padaugėjo, nes Viešpats tave laimino. O dabar ar ne laikas man rūpintis savo šeimyna?" 31 Labonas tarė: "Ką turiu tau duoti?" Jokūbas atsakė: "Tau nieko nereikia man duoti! Jei sutiksi su mano reikalavimu, aš vėl ganysiu tavo kaimenę: 32 šiandien pereisiu visas tavo avių bandas, išskirdamas iš jų kiekvieną dėmėtą bei lopiniuotą avį ir veislinį aviną, ir kas lopiniuota bei dėmėta ir ožkų tarpe, tebūnie mano atlyginimas. 33 O sąžiningumą patirsi, atėjęs pažiūrėti mano užmokesnio. Visa, kas nebus dėmėta bei lopiniuota ožkų ir avių tarpe, tebūnie kaip mano pavogta!" 34 Labonas atsakė: "Sutinku. Tebūnie, kaip sakai!" 35 Ir Jokūbas atskyrė tą dieną ožkas ir avis, ožius ir avinus lopiniuotus ir dėmėtus; visus gyvu-

Pr 30, 36 – 31, 11

lius vienos spalvos atidavė savo sūnums. 36 Labonas nustatė, kad tarp jo ir Jokūbo ganyklų būtų trijų dienų atstumas. Jokūbas ganė Labono likusią kaimenę.

37 Jokūbas, paėmęs žalias drebulių, migdolų ir liepų lazdeles, išlupinėjo jose dryžius, kad tose vietose, kur žievė buvo, būtų balta. 38 Jis tas lazdeles sudėjo į lovius, į girdomuosius vandens latakus, kur avys ateidavo gerti. Atėję gerti, imdavo poruotis. 39 Taip avys poruodavosi, žiūrėdamos į lazdeles; jos vesdavo dryžiuotus, dėmėtus ir lopiniuotus ėriukus. 40 Jokūbas perskyrė savo bandą. Jis sudėjo lazdeles taip, kad jo avys ir Labono avys matytų jas. Jis laikė savo bandas atskirai, nesuleisdavo su Labono bandomis. 41 Kai poravosi stipresnieji gyvuliai, Jokūbas įdėdavo lazdeles į lovius taip, kad gyvuliai matytų jas ir poruotųsi. 42 Silpnesniems gyvuliams poruojantis, jis neįdėdavo tų lazdelių. Taigi, silpnesnieji teko Labonui, o stipresnieji Jokūbui. 43 Taip Jokūbas nepaprastai pralobo. Jis turėjo daug tarnų ir tarnaičių, avių, kupranugarių ir asilų. (1 M 12, 16)

31 skyrius

Įtampa tarp Jokūbo ir Labono 1-18, Jokūbas išvyksta 19-55.

1 Jokūbas girdėjo Labono sūnus kalbant: "Jokūbas pasiglemžė visa, kas priklausė mūsų tėvui. Iš to įsigijo visą šitą turtą." (1 M 30, 35) 2 Be to, Jokūbas pastebėjo, kad Labonas jo atžvilgiu nebebuvo toks pat, kaip anksčiau. 3 Viešpats tarė Jokūbui: "Grįžk į tėvų šalį pas savo gimines. Aš būsiu su tavimi!") 1 M 28, 15) 4 Jokūbas pasišaukė Rachelę ir Leją į lauką prie savo bandos 5 ir joms tarė: "Aš matau, kad jūsų tėvo veidas man nebėra toks pat, kaip anksčiau. Bet mano tėvo Dievas buvo su manimi. (1 M 26, 24) 6 Jūs pačios žinote, kaip visomis savo jėgomis tarnavau jūsų tėvui. 7 Jūsų tėvas apgaudinėjo mane ir dešimt kartų keitė mano atlyginimą. Tačiau Dievas neleido jam manęs skriausti. 8 Jei jis sakė: "Dėmėtieji tebūnie tavo atlyginimas", visos ožkos ir avys vedė dėmėtus. O jei jis sakė: "Dryžiuotieji tebūnie tavo atlyginimas", visos avys ir ožkos vedė dryžiuotus. (1 M 30, 32, 39) 9 Taip Dievas atėmė jūsų tėvo gyvulius ir man atidavė. 10 Gyvulių poravimosi metu sapne mačiau, kad dryžiuoti, dėmėti ir kerši patinai eina prie patelių. 11 Tada Dievo angelas sapne man tarė: 'Jokūbai!' Aš

atsiliepiau:'Aš čia!' 12 Jis tarė:'Žiūrėk, visi dryžiuoti, dėmėti ir kerši patinai eina prie patelių! Aš mačiau visa, ką Labonas tau darė. 13 Aš esu Betelio Dievas, kur tu patepei akmens paminklą ir davei įžadą. Išeik iš šitos šalies ir sugrįžk į savo gimtinę!'"(1 M 28, 18-22) 14 Tada Rachelė ir Leja kalbėjo:"Ar mums dar yra dalies tėvo namuose? 15 Argi mes nelaikomos svetimomis? Juk jis pardavė mus ir gautus pinigus už mus naudojo sau. (1 M 29, 18, 27) 16 Iš tikrųjų, visas lobis, kurį Dievas atėmė iš mūsų tėvo, priklauso mums ir mūsų vaikams. Taigi, dabar daryk visa, ką Dievas tau įsakė."

17 Jokūbas užsodino ant kupranugarių savo vaikus ir žmonas, 18 nusivarė visus savo gyvulius ir visą savo mantą, kurią jis buvo įsigijęs Mezapotamijoje, pas savo tėvą Izaoką į Kanaano šalį. 19 Labonas tuo metu kirpo avis. Tada Rachelė pavogė namų dievukus, kurie priklausė jos tėvui. 20 Jokūbas apgavo sirietį Laboną; nieko nesakęs, pabėgo. 21 Jis pasiėmė viską, kas jam priklausė; persikėlęs per upę, pasuko į Gileado kalnyną

22 Trečią dieną Labonui pranešė, kad Jokūbas pabėgo 23 Tada, Labonas, pasiėmęs savo giminaičius, vijosi jį septynias dienas ir pasivijo Gileado kalnyne. 24 Dievas sapne pasirodė siriečiui Labonui ir tarė:"Saugokis, nekalbėk su Jokūbu šiurkščiai!"(1 M 20, 3; Pat 16, 7)

25 Jokūbas jau buvo pasistatęs palapinę kalnyne, kai Labonas jį pasivijo. Labonas su savo giminaičiais taip pat pasistatė palapinę Gileado kalnyne 26 ir tarė Jokūbui: "Kodėl taip pasielgei, slaptai išsivarydamas mano dukteris kaip karo belaisves?! 27 Kodėl slapčia pabėgai ir mane apvogei? Jei būtum man pasisakęs, būčiau išlydėjęs tave iškilmingai, su dainomis, būgnais ir kanklėmis. 28 Dabar neleidai man pabučiuoti anūkų ir dukterų. Tu pasielgei netinkamai. 29 Aš galėčiau tau pakenkti, bet tavo tėvo Dievas sapne pasakė man:'Saugokis, nekalbėk su Jokūbu šiurkščiai' 30 Žinau, tu išsiilgai savo tėvų namų, bet kodėl pavogei mano dievukus?" 31 Jokūbas atsakė Labonui: "Pabėgau bijodamas, kad prievarta neatimtum iš manęs savo dukterų. 32 O dėl vagys-

Pr 31, 33 – 50

tės, tai , pas kurį rasi savo dievukus, temiršta! Mūsų akivaizdoje peržiūrėk ir, kas tavo, pasiimk." Jokūbas nežinojo, kad Rachelė buvo pavogusi dievukus.

33 Labonas patikrino Jokūbo, Lejos ir abiejų tarnaičių palapines, bet nieko nerado. Tada jis įėjo į Rachelės palapinę. 34 Bet Rachelė dievukus buvo paslėpusi kupranugario balne ir atsisėdusi ant jų. Labonas iškrėtė visą palapinę, bet nerado. 35 Ji tarė savo tėvui: "Nepyk, mano viešpatie, kad negaliu atsikelti, nes turiu savo periodą". Jis rūpestingai ieškojo, bet dievukų nerado.

36 Jokūbas supyko ir barė Laboną: "Kuo nusikaltau, kuo nusidėjau, kad su tokiu užsidegimu mane vijaisi 37 ir iškrėtei visus mano daiktus? Ką radai iš savo lobio? Pavesk tą reikalą mano ir savo giminaičiams, tegul jie išsprendžia mudviejų nesusipratimą! 38 Dvidešimt metų aš pas tave tarnavau. Tavo avys ir ožkos nebuvo bergždžios, ir tavo bandos avinų aš nevalgiau. 39 Kas žvėrių sudraskyta, nenešiau tau, aš pats turėjau atlyginti nuostolį. Iš manęs reikalavai atlyginti, kas pavogta dieną ar naktį. (2 M 22, 11-12) 40 Aš dieną kenčiau kaitrą, naktį šaltį ir akių nesudėjau. 41 Dabar jau dvidešimt metų, kai tavo namuose: tau tarnavau keturiolika metų už dukteris ir šešerius metus už bandą. Tu dešimt kartų keitei mano atlyginimą! (1 M 29, 20, 30; 30, 31-32) 42 Jei mano tėvo Dievas, Abraomo ir Izaoko Dievas nebūtų buvęs su manimi, tikrai dabar būtum mane išleidęs tuščiomis rankomis. Mano priespaudą ir vargą matė Dievas ir praėjusią naktį sudraudė tave."

43 Labonas atsakė Jokūbui: "Dukterys yra mano dukterys, anūkai - mano anūkai , banda - mano banda, ir visa, ką matai, man priklauso. O savo dukterims ir jų vaikams ką galiu šiandien daryti? 44 Dabar, eikš, susitaikykime!" 45 Jokūbas tada suradęs akmenį, pastatė paminklą. (1 M 28, 22) 46 Po to, Jokūbas liepė savo giminaičiams: "Surinkite akmenų!" Tie surinkę, sukrovė ir ant jų valgė. 47 Labonas tuos akmenis pavadino Jegar Sahaduta, o Jokūbas - Galedu. 48 Labonas tarė: "Šita akmenų krūva yra mūsų taikos liudytoja." Todėl ji vadinama Galedu. (Joz 22, 27; 24, 27) 49 Jis sakė: "Viešpats tegul seka mane ir tave, kai būsime vienas nuo kito atsiskyrę! 50 Tau nevalia skriausti mano dukterų, nei vesti dar daugiau žmonų, nors ir mes nematysime!

Pr 31, 51 - 32, 12

Dievas yra mūsų liudytojas." 51 Labonas toliau kalbėjo Jokūbui: "Štai, šita akmenų krūva ir šis paminklinis stulpas, kurį pastačiau, 52 tebūnie liudytojas: nei man valia pereiti pas tave per šitą akmenų krūvą, nei tau valia pereiti pas mane per šitą akmenų krūvą ir šitą paminklinį stulpą su piktu kėslu! 53 Abraomo ir Nakoro Dievas tebūnie teisėjas tarp mūsų!" Jokūbas tada prisiekė savo ir Izaoko Dievu. (1 M 16, 5) 54 Jis aukojo kalne ir pasikvietė savo giminaičius valgyti. Jie valgė ir nakvojo ant kalno. 55 Labonas, atsikėlęs anksti rytą, pabučiavo savo vaikaičius bei dukteris ir juos palaimino. Atsisveikinęs jis iškeliavo ir sugrįžo į savo vietovę.

32 skyrius

Jokūbo kova su angelu 1 - 32.

1 Jokūbui keliaujant toliau, jį pasitiko Dievo angelai. (1 M 28, 12; Ps 34, 8) 2 Jis, juos išvydęs, tarė: "Tai Dievo stovykla!" Ta vieta vadinama Mahanaim.

3 Jokūbas siuntė pirma savęs pasiuntimus pas savo brolį Ezavą į Seiro šalį, Edomo kraštan. (1 M 36, 8) 4 Jis įsakė jiems taip sakyti valdovui Ezavui: "Taip sako tavo tarnas Jokūbas: buvau ateivis pas Laboną ir ten užtrukau iki šios dienos. 5 Turiu jaučių, asilų, avių, tarnų bei tarnaičių, ir siunčiu pranešti savo valdovui, kad prašau jo malonės".

6 Pasiuntiniai, sugrįžę pas Jokūbą, pranešė: "Buvome nuėję pas tavo brolį Ezavą, jis atžygiuoja tavęs pasitikti su keturiais šimtais vyrų!" 7 Jokūbas labai išsigando. Jis padalino žmones, avis, raguočius bei kupranugarius į du būrius 8 ir tarė: "Jei Ezavas puls vieną būrį ir jį sumuš, tai bent likusis išsigelbės."

9 Jokūbas meldėsi: "Mano tėvo Abraomo ir Izaoko Dieve, Tu Viešpatie, kuris man sakei: 'Grįšk į savo šalį pas savo gimines, ir Aš tau padėsiu'. 10 Aš nevertas visų malonių ir ištikimybės, kurią rodei savo tarnui. Aš tik su lazda perėjau Jordaną, o dabar esame du būriai. (1 M 31, 3, 13) 11 Išgelbėk mane iš mano brolio Ezavo rankos, nes aš jo bijau, kad nenužudytų mūsų visų! (2 Sam 7, 18) 12 Tu juk sakei: 'Aš tikrai tau padėsiu ir padauginsiu tavo palikuonis, kad jie bus kaip jūros smiltys - nesuskaičiuoja-

i'". 13 Jokūbas tą naktį nakvojo toje vietoje. (1 M 28, 13-14)
Rytą jis parinko dovanų savo broliui Ezavui iš to, ką turėjo: 14 du šimtus ožkų ir
videšimt ožių, du šimtus avių ir dvidešimt avinų, 15 trisdešimt kupranugarių su ku-
neliukais, keturiasdešimt karvių ir dešimt jaučių, dvidešimt asilių ir dešimt asilų.
6 Jis juos atidavė tarnams ir išsiuntė, po būrį atskirai, įsakydamas: "Eikite pirma
manęs, palikdami tarpus tarp bandų!" 17 Jis nurodinėjo pirmajam: "Kai tave sutiks
mano brolis Ezavas, klausdamas: 'Kam tu priklausai? Kur eini? Kam priklauso šita
banda?' 18 tai atsakyk: 'Tavo tarnui Jokūbui. Tai dovana, siunčiama mano valdovui
Ezavui; štai ir jis pats ateina paskui'". 19 Jis nurodinėjo antrajam, trečiajam, ir vi-
siems, kurie ginė bandas: "Kalbėkite šitais žodžiais Ezavui, kai jį sutiksite, 20 ir
sakykite: ' Tavo tarnas Jokūbas taip pat ateina paskui mus'". Jokūbas galvojo: "Aš jį
permaldausiu dovana, kurią siunčiu pirma savęs, paskui sutiksiu jį patį. Gal jis mane
draugiškai sutiks?" 21 Pasiųsta dovana ėjo pirmyn, o jis pats tą naktį nakvojo stovyk-
loje.

22 Tą pačią naktį jis atsikėlęs paėmė abi žmonas, abi tarnaites ir vienuolika sūnų
ir perbrido Jaboko brastą. 23 Jis perkėlė per upelį visa, ką turėjo. 24 Jokūbas pasi-
liko vienas. Ten jis rungėsi su vienu vyru iki aušros. 25 Matydamas, kad neįstengia
jo įveikti, tas vyras smogė Jokūbui į šlaunį. Tuo būdu Jokūbo šlaunies sąnaris nikste-
lėjo. (Oz 12, 4-5) 26 Tada tas vyras tarė: "Paleisk mane, nes jau aušta!" Jokūbas
atsakė: "Nepaleisiu tavęs, jei manęs nepalaiminsi!" 27 Tas klausė: "Kuo tu vardu?"
Jis atsakė: "Jokūbas". 28 Tada nepažįstamasis tarė: "Tu nebesivadinsi Jokūbu, bet
Izraeliu, nes tu kovojai su Dievu ir su žmonėmis ir nugalėjai." 29 Jokūbas klausė:
"Pasakyk man savo vardą." Bet tas atsakė: "Kam gi klausi mano vardo?" Ir jis jį pa-
laimino. (1 M 35, 10) 30 Jokūbas pavadino tą vietą Penieliu: "Aš regėjau Dievą ir iš-
likau gyvas." (Teis 13, 17-18; 2 M 33, 20) 31 Patekėjo saulė, kai jis šlubuodamas pa-
liko Penielį. 32 Todėl iki šios dienos izraelitai nevalgo šlaunies raumenų, nes Jo-
kūbo šlaunis buvo sužeista.

33 skyrius

Ezavas sutinka Jokūbą draugiškai 1-7, Jokūbas garbina Dievą 8-20.

1 Jokūbas pakėlęs akis, pamatė ateinantį Ezavą su keturiais šimtais vyrų. Jis paskirstė vaikus tarp Lejos, Rachelės ir abiejų tarnaičių: (1 M 32, 7) 2 sustatė tarnaites ir jų vaikus pirmoje eilėje, Leją ir jos vaikus už jų, o Rachelę ir Juozapą paskutinėje eilėje. 3 Jis pats nuėjo pirma jų ir septynis kartus nusilenkė iki žemės, kol susitiko su broliu.

4 Ezavas bėgo prie jo, apkabino jį ir, puolęs jam ant kaklo, bučiavo, - abu verkė. 5 Pamatęs žmonas ir vaikus, jis klausė: "Kas šitie?" Tas atsakė: "Vaikai, kuriais Dievas apdovanojo tavo tarną." (Ps 127, 3) 6 Tada, priartėjusios tarnaitės su savo vaikais nusilenkė. 7 Paskui priartėjo Leja ir jos vaikai ir nusilenkė. Pagaliau priartėjo Juozapas ir Rachelė ir taip pat nusilenkė. 8 Ezavas toliau klausė: "Ką reiškia tie būriai, kuriuos sutikau?" Jis atsakė: "Kad rasčiau savo valdovo malonę!"(1 M 32, 14-21) 9 Ezavas atsakė: "Mano broli, aš turiu užtektinai; pasilaikyk, ką turi!" 10 Jokūbas tarė: "O, ne! Jei malonę radau tavo akyse, tad priimk iš manęs šią dovanėlę. Aš matau tavo veido angelišką išraišką, ir tu esi man malonus. (2 Sam 14, 17) 11 Priimk, prašau, mano sveikinimo dovaną! Dievas mane laimino, aš visko turiu." Jokūbui prašant, brolis priėmė dovaną. (1 Sam 25, 27; 30, 26)

12 Tada Ezavas tarė: "Dabar keliaukime, aš keliausiu su tavimi!" 13 Bet Jokūbas atsakė: " Mano valdovas žino, kad vaikai silpnučiai ir, kad avių bei raguočių dalis yra jaunikliai; jei juos per greitai varysime nors vieną dieną, jie išgaiš. 14 Mano valdove, eik pirma savo tarno, o aš pamažu toliau judėsiu, kaip įstengia eiti gyvuliai ir vaikai, kol nueisiu pas savo valdovą į Seirą."

15 Tada Ezavas sakė: "Leisk man palikti pas tave dalį savo žmonių!" Bet tas atsakė: "Nereikia! Tik trokštu savo valdovo malonės!" 16 Ezavas tą dieną grįžo į Seirą, 17 o Jokūbas judėjo toliau į Sukotą. Ten jis pasistatė namus, o gyvuliams pastoges. Todėl pavadino tą vietą Sukotu.

Pr 33,18 - 34,17

18 Jokūbas, keliaudamas iš Mezopotamijos, laimingai atvyko į Sikemą, kuris yra Kanaano krašte, ir apsistojo miesto pakrašty. 19 Sklypą, kuriame pasistatė palapinę, jis nusipirko iš Sikemo tėvo Hamoro sūnų už šimtą kesitų. (Joz 24, 32) 20 Jis ten pastatė aukurą ir jį pavadino: "Izraelio Dievo galybė."(1 M 12, 7-8)

34 skyrius

Jokūbo vargas su savo vaikais 1-31.

1 Kartą Lejos duktė Dina išėjo aplankyti tos šalies mergaičių. (1 M 30, 21) 2 Tos šalies kunigaikščio hitito Hamoro sūnus Sikemas, ją pamatęs, nutvėrė ir išprievartavo. 3 Jam patiko Jokūbo duktė Dina. Jis pamilo mergaitę. 4 Sikemas prašė savo tėvo Hamoro: "Leisk man vesti šią mergaitę!" 5 Jokūbas sužinojo, kad Sikemas išprievartavo jo dukterį Diną; kadangi jo sūnūs buvo prie gyvulių laukuose, Jokūbas tylėjo, kol jie pareis.

6 Sikemo tėvas Hamoras atėjo pas Jokūbą, norėdamas su juo kalbėti dukros reikalu. 7 Jokūbo sūnūs, tai išgirdę, parėjo iš laukų. Jie jautėsi labai įžeisti ir pyko, nes Sikemas padarė nusikaltimą Izraelyje, neturėdamas teisės taip elgtis. (5 M 22, 21) 8 Hamoras kalbėjosi su jais: "Mano sūnus Sikemas labai pamilo jūsų dukterį. Prašau, leiskite mano sūnui ją vesti. 9 Susigiminiuokime: duokite mums savo dukteris, o mūsų dukteris veskite! 10 Gyvenkite pas mus. Kraštas jums yra atviras. Pasilikite, laisvai jame gyvenkite ir pastoviai įsikurkite." 11 Sikemas kalbėjo Dinos tėvui ir broliams: "O, kad rasčiau malonę jūsų akyse! Ko tik iš manęs reikalausite, duosiu. 12 Nustatykite kainą ir dovaną, aš viską mielai duosiu, ko reikalausite; tik leiskite man vesti mergaitę!"(2 M 22, 15)

13 Jokūbo sūnūs, galvodami klastingai, kalbėjo tėvui ir jo sūnui Sikemui, kuris buvo išprievartavęs jų seserį Diną: 14 "Mes negalime priimti šito pasiūlymo - išleisti savo seserį už vyro, kuris yra neapipjaustytas, nes tai būtų mums negarbė ir gėda. 15 Sutiksime su jumis tik šita sąlyga, jei jūs kiekvienas būsite apipjaustytas, tapsite kaip mes. 16 Tada mes leisime jums vesti savo dukteris ir vesime jūsų; liksime pas jus gyventi ir tapsime viena tauta. 17 Bet, jei mūsų pasiūlymo nepriimsite, pasiim-

Pr 34, 18 - 35, 3

sime savo dukterį ir išeisime."

18 Jų žodžiai patiko Hamorui ir jo sūnui Sikemui. 19 Jaunuolis nedelsė įvykdyti pasiūlymo, nes jis buvo įsimylėjęs Jokūbo dukterį. Jis buvo žymiausias savo tėvo namuose. 20 Hamoras ir jo sūnus Sikemas atėjo prie miesto vartų ir kalbėjo savo miesto vyrams: 21 "Šitie žmonės yra taikingi mūsų atžvilgiu. Jie telieka gyventi ir laisvai verstis mūsų krašte. Kraštas juk platus! Jų dukteris vesime, o savo dukteris leisime tekėti už jų. 22 Tik su šita sąlyga tie žmonės sutinka gyventi pas mus ir tapti viena tauta, jei kiekvienas mūsų vyras apsipjaustys. 23 Jų galvijai, jų manta ir visi gyvuliai priklausys mums. Sutikime su jais, kad jie liktų pas mus gyventi!" 24 Visi paklausė Hamoro ir jo sūnaus Sikemo ir įvykdė, kas iš jų buvo reikalauta. (1 M 49, 5-7)

25 Trečią dieną, kai pasireiškė skausmai, abu Jokūbo sūnūs, Simeonas ir Levis. Dinos tikrieji broliai, kiekvienas pasiėmė savo kardą ir, slaptai užpuolę miestą, išžudė visus vyrus. 26 Jie taip pat nužudė kardu Hamorą ir jo sūnų Sikemą; paėmę Diną iš Sikemo namų, išėjo. 27 Jokūbo sūnūs apiplėšė nužudytųjų namus, atkeršydami už sesers išniekinimą. 28 Pasiėmę jų avis, raguočius, asilus ir visa, kas buvo mieste ir laukuose, 29 vaikus ir žmonas išsivedė į nelaisvę.

30 Jokūbas tarė Simeonui ir Leviui: "Jūs sugadinote mano santykius su kitais. Sukėlėte kananitų ir perizitų neapykantą prieš mane. Mūsų labai mažai. Jei jie sukils prieš mane, tada aš ir mano šeima bus sunaikinta."(2 M 5, 21) 31 Sūnūs atsakė: "Argi jam buvo leista pasielgti su mūsų seserimi, kaip su paleistuve?"

35 skyrius

Dievas apsireiškia Jokūbui 1-15, Rachelės mirtis 16-29.

1 Dievas tarė Jokūbui: "Vyk į Betelį ir apsistok ten; pastatyk aukurą Dievui, kuris tau pasirodė, kai bėgai nuo savo brolio Ezavo."(1 M 28, 12-19; 31, 13) 2 Jokūbas įsakė visiems saviesiems: "Pašalinkite svetimus dievaičius, kurie yra jūsų tarpe, apsivalykite ir pakeiskite drabužius!(1 M 31, 19; Joz 24, 23; 1 Sam 7, 3) 3 Vykime į Betelį,

Pr 35, 4 - 24

ten pastatysiu aukurą Dievui, kuris mane išklausė pavojuje ir buvo su manimi kelyje!
(1 M 28, 15) 4 Jie atidavė Jokūbui visus svetimus dievaičius, kuriuos jie turėjo, ir
auskarus, o Jokūbas juos užkasė po ąžuolu prie Sik emo. (Joz 24, 26; Teis 9, 6)

5 Jie iškeliavo. Apylinkių miestai buvo taip išgąsdinti, kad niekas nedrįso vytis Jo-
kūbo sūnų. 6 Taip Jokūbas ir visi su juo esantieji žmonės atvyko į Luzą -Beteli, kuris yra
Kanaano šalyje, 7 Ten jis pastatė aukurą ir tą vietą pavadino Dievo namais,
nes ten jam apsireiškė Dievas, kai jis bėgo nuo savo brolio. (1 M 12, 8) 8 Ten mirė
Debora, Rebekos auklė ir buvo palaidota už Betelio po ąžuolu, kurį pavadino Raudos
ąžuolu. (1 M 24, 59)

9 Dievas vėl pasirodė Jokūbui, kai jis atvyko iš Mezopotamijos, ir jį palaiminęs,
tarė: 10 "Tavo vardas Jokūbas, bet tu nebesivadinsi Jokūbu; tavo vardas tebūnie Izrae-
lis!(1 M 32, 29) 11 Aš esu Visagalis Dievas. Būk vaisingas ir dauginkis! Daug tautų
teatsiranda iš tavęs; karaliai tekyla iš tavo palikuonių!(1 M 17, 1; 28, 3-4; 17, 6) 12
Tą šalį, kurią daviau Abraomui ir Izaokui, po tavęs duosiu tavo palikuonims." 13
Tada Dievas pasitraukė nuo jo. (1 M 17, 22) 14 Jokūbas pastatė akmeninį paminklą toje
vietoje, kur Dievas kalbėjo su juo, išliejo ant jo geriamąją auką ir aliejaus. 15 Jokū-
bas pavadino tą vietą Beteliu. 16 Iš Betelio jie keliavo toliau. Nepasiekę Efrato, Rache-
lė gimdė; jos gimdymas buvo sunkus. 17 Pribuvėja jai tarė:"Nebijok! Ir šį kartą turė-
si sūnų." 18 Prieš mirdama, ji pavadino jį - Benoni (skausmų sūnus), bet tėvas jį
vadino Benjaminu (laimės sūnus). 19 Rachelė mirė. Ją palaidojo prie kelio, einančio
į Efratą - Betliejų. (Mik 5, 1) 20 Jokūbas pastatė ant jos kapo paminklą; tas Rachelės
kapo paminklas tebestovi iki šios dienos.

21 Izraelis keliavo toliau ir apsistojęs pasistatė palapines anapus Migdal-Ederio
(bandos bokšto). (Mik 4, 8) 22 Izraeliui gyvenant anoje šalyje, Rubenas miegojo su
savo tėvo sugulove Bila. Izraelis tai sužinojo.

Jokūbo sūnų buvo dvylika. (1 M 49, 4) 23 Lejos sūnūs: Jokūbo pirmagimis Rubenas,
Simeonas, Levis, Judas, Isacharas ir Zabulonas. 24 Rachelės sūnūs: Juozapas ir

Benjaminas. 25 Rachelės tarnaitės Bilos sūnūs: Danas ir Neftalis. 26 Lejos tarnaitės Zilpos sūnūs: Gadas ir Aseras. Šitie yra Jokūbo sūnūs, gimę Sirijos Mezopotamijoje.

27 Jokūbas atvyko pas savo tėvą Izaoką į Mamrę, Kirjatarbą - Hebroną, kur Abraomas ir Izaokas buvo ateiviai. 28 Izaokas, sulaukęs šimtą aštuoniasdešimt metų, 29 mirė žiloje senatvėje. Jį palaidojo jo sūnūs Ezavas ir Jokūbas. (1 M 25, 8; 49, 31)

36 skyrius

Ezavo palikuonys 1 - 43.

1 Šitie yra Ezavo Edomo, palikuonys. (1 M 25, 30) 2 Ezavas vedė žmonas kananietes: hititę Elono dukterį Adą, hititę Zibeono sūnaus Ano dukterį Olibamą 3 ir Basematą, Ismaelio dukterį, Nebajoto seserį. (1 M 28, 9) 4 Ados sūnus - Elifazas. Basematos sūnus - Reuelis. 5 Olibamos sūnūs - Jeusas, Jalamas ir Koras. Šitie yra Ezavo sūnūs, gimę Kanaano krašte.

6 Ezavas pasiėmė savo žmonas, sūnus, dukteris, visus savo žmones, gyvulių bandas ir visą nuosavybę, kurią buvo įsigijęs Kanaano krašte, ir išvyko į kitą šalį, pasitraukdamas nuo savo brolio Jokūbo. 7 Jų bandos buvo per didelės gyventi kartu, o šalis, kurioje jie buvo apsistoję, nebegalėjo išmaitinti jų gyvulių. 8 Ezavas apsigyveno Seiro kalnyne.

9 Ezavo-Edomo palikuonys Seiro kalnyne. 10 Ezavo sūnų vardai: Ezavo žmonos Ados sūnus Elifazas, Ezavo žmonos Basematos sūnus Reuelis. 11 Elifazo sūnūs: Temanas, Omaras, Zefas, Gatamas ir Kenazas. 12 Timna buvo Ezavo sūnaus Elifazo sugulovė ir pagimdė Elifazui Amaleką. Jie Ezavo žmonos Ados sūnaičiai. 13 Reuelio sūnūs: Nahatas ir Zeras, Samas ir Mizas. Jie Ezavo žmonos Basematos sūnaičiai. 14 Ezavo žmonos Olibamos Zibeono sūnaus Ano dukters sūnūs: Jeusas, Jalamas ir Koras.

15 Ezavo palikuonių kunigaikščiai. Ezavo pirmagimio Elifazo sūnūs: Temanas, Omaras, Zefas, Kenazas, 16 Koras, Gatamas, Amalekas, - Elefazo kunigaikščiai Edo-

36, 17 — 43

mo krašte. Jie Ados sūnaičiai. 17 Ezavo sūnaus Reuelio sūnūs: Nahatas, Zeras, Samas, Mizas, - kunigaikščiai Edomo krašte. Jie Ezavo žmonos Basematos sūnaičiai. 18 Ezavo žmonos Olibamos sūnūs: Jeusas, Jalamas ir Koras. Jie Ano dukters Olibamos, Ezavo žmonos, kunigaikščiai. 19 Jie yra Ezavo-Edomo sūnūs, - tos šalies valdovai.

20 Horito Seiro sūnūs, Edomo krašto gyventojai: Lotanas, Sobalis, Zibeonas, Anas, Disonas, Ezeris ir Disanas. (1 M 14, 6; 5 M 2, 12) 21 Jie horitų kunigaikščiai, Edomo krašte. 22 Lotano vaikai: Horis, Hemanas ir Lotano sesuo-Timna. 23 Sobalio sūnūs: Alvanas, Manahatas, Ebalis, Sefas ir Onamas. 24 Zibeono sūnūs: Ajas ir Anas. Anas, beganydamas savo tėvo Zibeono asilus, dykumoje rado šiltąsias versmes. 25 Ano vaikai: Disonas ir Ano duktė Olibama. 26 Disono sūnūs: Hemdanas, Esbanas, Itranas ir Keranas. 27 Eserio sūnūs: Bilanas, Zavanas ir Akanas. 28 Disano sūnūs: Uzas ir Aranas. 29 Horitai: Lotanas, Sobalis, Zibeonas, Anas, 30 Disonas, Ezeris ir Disanas yra horitų kunigaikščiai Seiro krašte.

31 Šitie karaliai valdė Edomo kraštą, kai izraelitai dar neturėjo savo kilmės karaliaus. 32 Edome karaliumi buvo Beoro sūnus Belas; jo miestas vadinosi Dinhabas. 33 Belui mirus, jo vietą užėmė Zeras, sūnus Jobabo iš Bozros. 34 Jobabui mirus, jo vietoje karaliavo Husamas iš temanitų šalies. 35 Husamui mirus, sostą paėmė Bedado sūnus Hadadas, kuris sumušė Midijaną Moabo laukuose, ir kurio miestas vadinosi Avitas. 36 Hadadui mirus, jo vietą užėmė Samlas iš Masrekos. 37 Samlui mirus, karaliavo Saulas iš Rehoboto. 38 Saului mirus, sostas atiteko Akboro sūnui Baalhananui. 39 Akboro sūnui Baalhananui mirus, jo vietą užėmė Hadaras, jo miestas vadinosi Pau. Jo žmona buvo vardu Mehetabelė; ji buvo Mezahabo dukters Matredos duktė.

40 Ezavo kunigaikščių vardai, remiantis jų kilme ir vietos pavadinimu: Timnas, Alvas, Jetetas, 41 Olibamas, Elas, Pinonas, 42 Kenazas, Temanas, Mibzaras, 43 Magdielis, Iramas. Šitie Edomo kunigaikščiai gyveno jų nuosavame krašte. Ezavas - edomitų protėvis.

Pr 37,1-21

37 skyrius

Jokūbas myli Juozapą, broliai pavydi ir parduoda jį 1 - 36.

1 Jokūbas apsigyveno Kanaano šalyje, kur jo tėvas buvo ateivis. 2 Jokūbo istorija. Juozapas, būdamas septyniolikos metų, ganė su savo broliais avis; gyveno su savo tėvo žmonų Bilos ir Zilpos sūnumis. Juozapas pranešdavo tėvui, kai jie ką pikta kalbėdavo. 3 Izraelis mylėjo Juozapą labiau už kitus savo sūnus, nes jis gimė jam sulaukus žilos senatvės. Tėvas jam padarė margą apdarą. 4 Jo broliai, pastebėję kad jų tėvas Juozapą myli labiau už visus kitus, neapkentė jo ir nesugyveno su juo.

5 Kartą Juozapas sapnavo sapną ir jį papasakojo savo broliams. Jie tada dar labiau ėmė jo nekęsti. 6 Jis jiems tarė: "Pasiklausykite mano sapno: 7 buvome berišą pėdus laukuose; mano pėdas atsistojo, o jūsų pėdai sustojo aplinkui ir nusilenkė prieš mano pėdą." 8 Broliai jam atsakė: "Bene būsi mūsų karalius? O gal mus valdysi?" Neapykanta tarp brolių augo dėl jo sapnų ir jo kalbų. 9 Jis sapnavo dar kitą sapną ir jį papasakojo savo broliams: "Sapnavau, kad saulė, mėnulis ir vienuolika žvaigždžių lenkėsi prieš mane." 10 Kai jis papasakojo tą sapną savo tėvui, tėvas jį subarė: "Kas tai per sapnas! Nejaugi mes: aš, tavo motina ir broliai ateisime ir nusilenksime iki žemės prieš tave?" 11 Jo broliai pavyduliavo, bet tėvas įsidėmėjo tą sapną.

12 Kartą jo broliai ganė tėvo avis prie Sikemo, 13 Tėvas tarė Juozapui: "Ar tavo broliai gano prie Sikemo? Eikš, aš tave noriu siųsti pas juos!" Jis atsiliepė: "Aš čia!" 14 "Eik, pažiūrėk, kaip tavo broliams ten sekasi, ir parėjęs pranešk man." Taigi, tėvas išsiuntė Juozapą iš Hebrono slėnio į Sikemą. (1 M 35, 27) 15 Vienas vyras sutiko beklaidžiojantį Juozapą lauke ir paklausė: "Ko ieškai?" 16 Jis atsakė: "Ieškau savo brolių. Pasakyk man, kur jie gano?" 17 Tas vyras atsakė: "Jie pavarė avis toliau. Nugirdau juos kalbant: 'Vykime į Dotaną'". Juozapas rado savo brolius Dotane. 18 Jie, pamatę jį ateinant, klastingai susimokė jį nužudyti. 19 "Štai, ateina mūsų sapnuotojas! 20 Dabar užmuškime jį, įmeskime į duobę ir sakykime tėvui: 'Plėšrus žvėris jį suėdė'; tada pamatysime, kas bus iš jo sapnų!" 21 Bet Rubenas, tai išgirdęs, norėjo brolį išgelbėti ir tarė: "Neatimkime jam gyvybės! (1 M 42, 22)

Pr 37,22 – 38,8

22 Nepraliekite kraujo! Įmeskime jį į šitą ganykloje esančią duobę, bet nepridėkime prie jo rankos!" Jis taip kalbėjo, norėdamas jį gyvą sugrąžinti tėvui. 23 Juozapui atėjus pas brolius, jie nutraukė nuo jo margąjį apdarą, kurį jis vilkėjo, 24 ir, sugriebę jį, įmetė į duobę, kurioje nebuvo vandens. (Jer 38, 6)

25 Tada jie susėdo valgyti. Staiga jie pamatė ismaelitų karavaną, ateinantį iš Gileado, ir jų kupranugarius, nešančius kvepalų, gumos ir miros. Jie traukė į Egiptą. 26 Judas tarė savo broliams: "Ką laimėsime, užmušę savo brolį ir susitepę jo krauju? 27 Parduokime jį ismaelitams ir mūsų rankos bus nesuteptos. Juk jis mūsų brolis, mūsų kraujo giminė!" Broliai paklausė. 28 Einant pro šalį midianitams pirkliams, jie, ištraukę Juozapą iš duobės, pardavė ismaelitams už dvidešimt sidabrinių; tie jį nusivedė į Egiptą. (1 M 25, 2)

29 Rubenas, sugrįžęs prie duobės ir pamatęs, kad Juozapo nebėra, perplėšė savo drabužius. (1 M 44, 13; 2 Sam 1, 11) 30 Sugrįžęs pas brolius, tarė: "Vaiko nebėra! Ką darysiu!" 31 Jie paėmė Juozapo apdarą, papjovę ožį, tą apdarą pamirkė jo kraujuje, 32 pasiuntė jį tėvui ir liepė pasakyti: "Štai ką radome. Pažiūrėk, ar tai yra tavo sūnaus apdaras?" 33 Jį apžiūrėjęs, tėvas tarė: "Tai mano sūnaus apdaras! Plėšrus žvėris jį suėdė! Juozapas tikrai sudraskytas!" 34 Jokūbas perplėšė savo drabužius, užsivilko ašutinę ir daugelį dienų gedėjo savo sūnaus. 35 Visi jo sūnūs ir dukterys guodė jį, tačiau jis nesidavė guodžiamas ir tarė: "Aš gedėdamas nueisiu į mirusiųjų buveinę pas savo sūnų." Taip jį apraudojo jo tėvas. 36 Tuo tarpu midianitai Egipte pardavė jį Potifarui, faraono rūmų valdininkui, gvardijos sargybos viršininkui.

38 skyrius

Judo sūnūs iš jo marčios 1-30.

1 Judas pasitraukė nuo savo brolių ir apsigyveno pas vieną vyrą adulamitą, vardu Hirą. 2 Ten Judas pamatė kananito Suo dukterį ir ją vedė. 3 Ji pagimdė sūnų, kurį pavadino Eru. 4 Antrą sūnų pavadino Onanu, 5 o trečio sūnaus vardas buvo Selas. Judas tada gyveno Kezibe. 6 Jo pirmagimio žmona buvo vardu Tamara. 7 Eras nusikalto Viešpačiui ir Viešpats siuntė jam mirtį. 8 Tada Judas tarė sūnui Onanui: "Atlik

P2 38,9-28

rolio žmonai sutuoktinę priedermę, kad ji susilauktų palikuonių."(5 M 25, 5) 9 Onas žinojo, kad jam nepriklausys vaikai. Taigi, jis saugodavosi, kad ji nepastotų. 10 Viešpačiui nepatiko jo elgesys ir jam siuntė mirtį. 11 Judas tarė savo marčiai Tamarai: "Gyvenk kaip našlė savo tėvo namuose, kol užaugs mano sūnus Selas." Bet jis bijojo, kad ir tas nemirtų, kaip jo broliai. Tamara nuėjo gyventi pas savo tėvą.

12 Po kurio laiko mirė Judo žmona, Suo duktė. Gedulo laikui praėjus, Judas su draugu adulamitu Hiru ėjo į Timną pas savo avių kirpėjus. 13 Tamara išgirdusi, kad jos uošvis eina į Timną avių kirpti, 14 nusivilko savo našlės drabužius, apsidengė šydu ir atsisėdo prie kelio į Enaimą, kuris yra pakelėje į Timną. Ji žinojo, kad Selas buvo užaugęs, tačiau ji nebuvo jam duota į žmonas. 15 Judas ją palaikė prostitute, nes ji buvo uždengusi savo veidą. 16 Jis pasuko pas ją... Jis nežinojo, kad ji buvo jo marti, o ji klausė: "Ką man duosi?"(3 M 18, 15) 17 Jis atsakė: "Aš tau atsiųsiu ožiuką iš savo bandos." "Noriu užstato, kol tu jį atsiųsi," - tarė ji. 18 Jis paklausė: "Ko nori užstatu?" "Tavo antspaudą, virvę ir lazdą, kuri yra tavo rankoje", - atsakė ji. Judas sutiko. 19 Jam išėjus, ji nusiėmė šydą, persirengė našlės drabužiais ir grįžo namo.

20 Kai Judo draugas adulamitas nunešė ožiuką, kad atsiimtų užstatą iš moteriškės, jos nerado. 21 Jis klausinėjo vietos žmonių: "Kur yra prostitutė, kuri buvo Enaime prie kelio?" Jie atsakė: "Čia nebuvo jokios prostitutės". 22 Jis tada sugrįžo pas Judą ir pasakė: "Aš jos neradau, ir tos vietos žmonės nežino nieko apie prostitutę." 23 Judas tarė: "Tegul pasilaiko mano užstatą, negalės mūsų kaltinti. Aš jai pasiunčiau ožiuką, bet tu negalėjai jos surasti."

24 Po trijų mėnesių Judui buvo pranešta: "Tavo marti Tamara paleistuvavo ir pastojo." Judas liepė: "Atveskite ją, kad ji būtų sudeginta." 25 Kai ją buvo beišvedą, ji pasiuntė žinią savo uošviui: "Tas vyras, kuriam priklauso šitie daiktai, yra kaltininkas. Ištirk, kam priklauso šitas antspaudas, virvė ir lazda." 26 Ištyręs Judas tarė: "Ji yra teisesnė už mane, nes aš jos nedaviau savo sūnui Selui." Jis negyveno su ja.

27 Atėjus gimdymui, pasirodė, ji turinti dvynius. 28 Jai begimdant, vienas iškišo ranką. Pribuvėja nutvėrė ir užrišo ant jo rankos šviesiai raudoną siūlą: "Šitas pirmas

P- 38 39 - 39 18

išėjo". 29 Bet, jam įtraukus ranką atgal, išėjo jo brolis. Ji tarė: "Kelią padarei!" Jį tad pavadino Perezu. (Mt 1, 3) 30 Paskui gimė jo brolis, ant kurio rankos buvo šviesiai raudonas siūlas; jį pavadino Zeru.

39 skyrius

Dievas globoja Juozapą varge 1-23.

1 Juozapą nuvedė į Egiptą, ir egiptietis Potifaras, faraono rūmų valdininkas, gvardijos sargybos viršininkas, jį nupirko iš ismaelitų. (1 M 37, 28) 2 Tačiau Viešpats buvo su Juozapu, ir jam viskas sekėsi. Jis gyveno savo valdovo, egiptiečio, namuose. 3 Jo valdovas pastebėjo, kad Viešpats buvo su juo, ir visa, ką jis darė, Viešpats laimino. 4 Juozapas rado Potifaro akyse malonę; jis tarnavo jam; vėliau jis paskyrė jį savo namų užvaizdu ir visa pavedė jam tvarkyti. 5 Nuo to laiko, kai jis paskyrė Juozapą užvaizdu savo namuose, Viešpats laimino ir egiptiečio namus; Viešpaties palaima buvo visur, namuose ir laukuose. (1 M 30, 27) 6 Jis visa, ką turėjo, buvo pavedęs Juozapui; pats nieku kitu nesirūpino, tik maistu, kurį jis valgė.

Juozapas buvo gražios išvaizdos. 7 Po kurio laiko, jo valdovo žmona ėmė vilioti Juozapą. (Pat 5, 3) 8 Bet jis jai atsakė: "Mano valdovas nieku nesirūpina, visa, ką jis turi, pavedė man tvarkyti, 9 išskyrus tave, nes tu esi jo žmona. Kaip tad galėčiau padaryti tokį nusikaltimą Dievui?" 10 Ji kiekvieną dieną stengėsi prikalbėti Juozapą, tačiau jis nesutiko. 11 Vieną dieną, niekam neesant namuose, jam įėjus į namus, 12 ji nutvėrė jį už jo rūbo ir reikalavo eiti su ja į lovą. Bet jis, išsinėręs iš drabužio, pasileido bėgti ir išdūmė laukan.

13 Supykusi, kad jis, palikęs savo drabužį jos rankoje, išbėgo laukan, 14 pasišaukė namiškius ir jiems tarė: "Žiūrėkite! Jis atvedė mums vyrą, hebrają, kad tas tyčiotųsi iš mūsų. Jis atėjo pas mane, norėdamas mane išniekinti, bet aš garsiai šaukiau. 15 Man šaukiant, paliko drabužį šalia manęs ir išbėgo." 16 Ji pasilaikė jo drabužį, kol valdovas grįžo. 17 Tada ji tais pačiais žodžiais kalbėjo jam: "Pas mane atėjo tas vergas, hebrajas, kurį mums atvedei, kad mane įžeistų. 18 Bet, kai

P. 39, 19 - 40, 15

aš pradėjau šaukti, jis paliko savo rūbą šalia manęs ir išbėgo."

19 Valdovas, išgirdęs žmonos žodžius, ("Taip kaip sakiau, tavo vergas pasielgė su manimi") užsidegė pykčiu. 20 Juozapas buvo įmestas į kalėjimą, kur kalėjo karaliaus kaliniai. 21 Bet Viešpats ir ten buvo su Juozapu ir jį laimino. Būdamas kalėjime, jis įsigijo viršininko palankumą, 22 kuris pavedė Juozapui rūpintis visais kaliniais ir tvarkyti, kas reikėjo. 23 Kalėjimo viršininkas nieku nesidomėjo, kas buvo Juozapui pavesta, nes Viešpats buvo su juo ir, ką jis darė, jam sekėsi.

40 skyrius

Dievas laimino Juozapą kalėjime 1-23.

1 Po kurio laiko, nusikalto Egipto karaliui vyno pilstytojas ir duonkepis,

2 Faraonas supyko ant abiejų savo valdininkų. 3 Jis juos įsakė uždaryti gvardijos viršininko kalėjime, kur kalėjo Juozapas. (1 M 39, 20) 4 Gvardijos viršininkas pavedė Juozapui juos prižiūrėti ir jiems patarnauti. Jie ten sėdėjo ilgesnį laiką.

5 Egipto karaliaus vyno pilstytojas ir duonkepis tą pačią naktį sapnavo. Kiekvieno sapnas turėjo savo reikšmę. 6 Juozapas, įėjęs pas juos rytą, pastebėjo juos prislėgtus. 7 Jis paklausė jų: "Kodėl šiandien jūsų veidai tokie paniurę?" 8 Jie atsakė: "Sapnavome sapną, bet nėra, kas jį išaiškintų." Juozapas jiems tarė: "Argi aiškinti sapnus nėra Dievo reikalas? Papasakokite juos man."(1 M 41, 16; Dan 2, 27-28)

9 Tuomet vyno pilstytojų viršininkas papasakojo savo sapną Juozapui: "Man sapnuojant, pasirodė vynmedis prieš mane. 10 Jis turėjo tris šakeles, išleido pumpurus, išskleidė žiedus, kekės prisirpo. 11 Faraono taurę laikiau savo rankoje. Paėmiau vynuogių, išspaudžiau jas į faraono taurę ir įteikiau jam." 12 Juozapas jam atsakė: "Trys šakelės yra trys dienos. 13 Trijų dienų laikotarpy faraonas sugrąžins tave tarnybon; tu padavinėsi faraonui taurę į jo rankas, kaip pirma darydavai. 14 Atsimink mane, kai tau gerai seksis, ir pasigailėk manęs: primink faraonui apie mane ir padėk mane išlaisvinti iš šitų namų. 15 Aš esu pavogtas iš hebrajų krašto ir čia nesu nusikaltimo

Pr 40,16 – 41,12

padaręs, kad mane laikytų šioje duobėje."(1 M 37,28)

16 Kepėjų viršininkas, girdėdamas teigiamą išaiškinimą, tarė Juozapui: "O aš sapnuodamas mačiau tris pintines pyragaičių ant savo galvos. 17 Viršutinėje pintinėje buvo įvairių keptų valgių faraonui; paukščiai lesė iš tos pintinės." 18 Juozapas atsakė: "Trys pintinės yra trys dienos. 19 Trijų dienų laikotarpy faraono įsakymu bus nukirsta tavo galva, tavo lavonas bus pakartas ant medžio, ir paukščiai les jį."

20 Trečiąją dieną faraonas šventė gimtadienį ir iškėlė puotą visiems savo tarnautojams. Jis atsiminė savo vyno pilstytoją ir duonkepį. 21 Faraonas sugrąžino vyno pilstytoją į jo tarnybą, ir jis vėl padavinėjo taurę faraonui. 22 O kepėjų viršininką jis įsakė pakarti, kaip Juozapas buvo išaiškinęs. 23 Tačiau vyno pilstytojų viršininkas neatsiminė Juozapo; jis pamiršo jį.

41 skyrius

Juozapas Egipto valdovas 1-57.

1 Dviems metams praslinkus, faraonas sapnavo: jis stovėjo prie Nilo, 2 ir iš jo išlipo septynios karvės, dailios ir riebios; jos ganėsi prie upės kranto. 3 O po jų išlipo iš Nilo kitos septynios karvės, bjaurios ir liesos. 4 Liesosios karvės surijo anas septynias gražiąsias ir riebiąsias karves. Faraonas pabudo. 5 Vėl užmigęs sapnavo antrą kartą: septynios varpos išaugo iš vieno stiebo, pilnos ir gražios. 6 O po jų išdygo septynios tuščios ir rytų vėjo nusvilintos varpos. 7 Tuščiosios varpos prarijo septynias pilnąsias ir gražiąsias varpas.

8 Tą rytą faraonas buvo neramus. Jis pasikvietė visus Egipto žynius ir išminčius ir papasakojo jiems savo sapnus, bet nebuvo nė vieno, kuris galėtų juos išaiškinti. (Dan 2,2) 9 Tada vyno pilstytojų viršininkas kalbėjo faraonui; "Aš šiandien prisimenu savo nusikaltimus. 10 Faraonas buvo užsirūstinęs ant savo tarnų ir atidavė mane ir duonkepių viršininką uždaryti į gvardijos sargybos viršininko kalėjimą. 11 Tuomet mudu sapnavome sapną tą pačią naktį. Mudviejų sapnai buvo skirtingi. 12 Su mumis buvo jaunuolis hebrajas, gvardijos sargybos viršininko vergas. Mes jam papasakojome

Pr 41,13-35

savo sapnus ir jis mums išaiškino mūsų sapnų reikšmę. 13 Kaip jis išaiškino, taip ir įvyko: mane sugrąžino į mano tarnybą, o jį pakorė."

14 Tada faraonas pasiuntė pakviesti Juozapą iš kalėjimo. Jis, nusiskutęs ir pakeitęs drabužius, skubiai atėjo pas faraoną. 15 Fraonas tarė Juozapui: "Sapnavau sapną, ir nėra nė vieno, kuris galėtų jį išaiškinti. Aš girdėjau, kad tu gerai aiškini sapnus." (1 M 40,8) 16 Juozapas atsakė faraonui: "Visai ne aš! Dievas duos faraonui palankų aiškinimą." 17 Faraonas pasakojo: "Sapnavau stovįs ant upės kranto. 18 Iš upės išlipo septynios karvės, riebios ir dailios; jos ganėsi lankoje. 19 Po jų išlipo kitos septynios karvės, menkos, labai bjaurios ir sudžiūvusios. Aš nesu matęs tokių bjaurių karvių visoje Egipto šalyje. 20 Liesosios ir bjauriosios karvės surijo pirmąsias septynias riebiąsias karves. 21 Tačiau, nebuvo žymu, kad jos būtų ką ..prarijusios; jų išvaizda tebebuvo tokia bjauri, kaip pradžioje. Po to aš pabudau. 22 Sapne aš dar regėjau: septynios varpos išaugo iš vieno stiebo, pilnos ir gražios. 23 Po jų išdygo septynios tuščios, plonos ir rytų vėjo nusvilintos varpos. 24 Plonosios varpos prarijo septynias gražiąsias varpas. Aš tai papasakojau žyniams, bet nė vienas negalėjo išaiškinti."

25 Juozapas atsakė faraonui: "Faraono sapnai reiškia vieną ir tą patį. Dievas apreiškė faraonui, ką Jis mano daryti. 26 Septynios gražiosios karvės yra septyneri metai ir septynios gražiosios varpos yra septyneri metai. Sapnas reiškia vieną ir tą patį. 27 O septynios plonosios ir bjauriosios karvės ir septynios tuščiosios, rytų vėjo nusvilintos varpos, bus septyneri bado metai. 28 Tokia yra faraono sapno reikšmė.

29 Ateina septyneri labai derlingi metai visoje Egipto šalyje. 30 Bet po jų seks septyneri bado metai; badas sunaikins šalį. 31 Buvęs pėrteklius bus užmirštas šalyje dėl bado, nes jis bus labai baisus. 32 Du kartu pasikartojęs faraono sapnas reiškia, jog tai yra tikrai Dievo nustatyta ir greitai įvyks.

33 Dabar faraonas tegul parenka protingą ir sumanų vyrą ir paskiria jį Egipto šalies viršininku. 34 Tegul paskiria užvaizdus, kurie atidės penktąją Egipto šalies derliaus dalį per septynerius derlingus metus. 35 Visą šitą būsimųjų

P. 41, 36 - 54

gerųjų metų derlių tegul supila į aruodus, faraono valdomus, miestuose, ir saugoja jį. 36 Tas maistas bus atsarga septyneriems bado metams, kurie vargins Egipto šalį, kad kraštas galėtų gintis nuo bado".

37 Tas patarimas patiko faraonui ir visiems jo tarnautojams 38 ir jis tarė: "Ar rasime tokį vyrą, kaip šitą, kuriame yra Dievo dvasia?"(Pat 14, 35) 39 Faraonas kalbėjo Juozapui: "Dievas tau visa tai apreiškė, nėra nė vieno, kuris būtų toks protingas ir išmintingas, kaip tu. 40 Tu būsi mano namų viršininku ir tavo įsakymo klausys visa tauta. Tik sostu aš būsiu aukščiau tavęs." 41 Toliau faraonas tarė Juozapui: "Aš tave skiriu visos Egipto šalies valdytoju."(Apd 7, 10) 42 Faraonas numovė nuo savo piršto antspaudinį žiedą ir jį užmovė Juozapui; jis įsakė aprengti jį ploniausios drobės drabužiais, užkabino jam ant kaklo auksinę grandinę (Est 3, 10; 8, 2; Dan 5, 29) 43 ir leido jam naudotis savo antruoju vežimu; važiuojant įsakė šaukliui šaukti: "Abrėk:" (Dėmesio - klaupkitės). Tuo būdu jis tapo visos Egipto šalies valdytoju. 44 Be to, faraonas tarė Juozapui: "Aš faraonas, bet be tavo žinios niekas tenepakelia nei rankos, nei kojos visoje Egipto šalyje!" 45 Faraonas pavadino Juozapą Safenat Paneaku (gyvybės išlaikytoju) ir jam davė žmoną Asenatą, Ono kunigo Potifero dukterį. Po to Juozapas iškeliavo apžiūrėti Egipto šalies.

46 Juozapas buvo trisdešimt metų amžiaus, kai jis tapo Egipto faraono, karaliaus, dešinioji ranka. Juozapas apkeliavo visą Egipto šalį. 47 Septynerių derlingųjų metų laikotarpy viskas šalyje gausiai užderėjo. 48 Jis surinko visą septynerių metų perteklių ir sukrovė jį miestų sandėliuose. 49 Juozapas pripildė aruodus javų, kaip jūros smilčių, tiek daug, kad jų nebebuvo įmanoma suskaičiuoti.

50 Prieš užeinant bado metams, Juozapui gimė du sūnūs iš Asenatos, Ono kunigo Potifero dukters. 51 Juozapas pirmąjį pavadino Manasu: "Dievas leido man pamiršti visą mano vargą ir mano tėvo namus." 52 Antrąjį jis pavadino Efraimu: "Dievas padarė mane vaisingu mano vargo šalyje."

53 Praslinko septyneri derlingieji metai Egipto šalyje. 54 Prasidėjo septyneri bado

Pr 41, 55 – 42, 15

metai, kaip Juozapas buvo išaiškinęs. Badas siautė visose šalyse, tačiau Egipte buvo maisto 55 Badui prasidėjus visoje Egipto šalyje, tauta kreipėsi į faraoną maisto. Faraonas sakė: "Kreipkitės į Juozapą! Ką jis jums sakys, darykite." 56 Badas išsiplėtė visame krašte. Juozapas atidarė javų sandėlius ir pardavinėjo javus egiptiečiams, nes badas visur siautė. 57 Iš įvairių kraštų žmonės ėjo į Egiptą pas Juozapą pirkti javų, nes buvo kilęs baisus badas visoje žemėje. (1 M 12, 10)

42 skyrius

Juozapo broliai atvyksta į Egiptą pirkti maisto 1-38.

1 Jokūbas išgirdęs, kad javai parduodami Egipte, tarė savo sūnums: "Ko žiūrite vienas į kitą? 2 Girdėjau, kad javai parduodami Egipte. Vykite ten ir nupirkite javų, kad nemirtume badu." 3 Dešimt Juozapo brolių iškeliavo pirkti javų į Egiptą. 4 Tačiau Juozapo brolio Benjamino Jokūbas neleido su broliais vykti, nes jis bijojo, kad jam neatsitiktų nelaimė. 5 Izraelio sūnūs kartu su kitais keliavo pirkti javų, nes badas siautė Kanaano šalyje.

6 Juozapas buvo Egipto šalies valdovas. Jis pardavinėjo javus visoms žemės tautoms. Atėję Juozapo broliai nusilenkė prieš jį iki žemės. 7 Juozapas, pamatęs savo brolius, atpažino juos, bet jis elgėsi su jais tarsi svetimas. Šiurkščiai su jais kalbėdamas, klausė: "Iš kur atvykote?" Jie atsakė: "Iš Kanaano šalies - maisto pirkti." 8 Juozapas atpažino savo brolius, tačiau jie neatpažino jo. 9 Juozapas atsiminė sapnus, kuriuos jis sapnavo apie juos, ir jiems tarė: "Jūs esate šnipai! Atvykote šnipinėti silpnesniųjų šalies vietų." (1 M 37, 5-9) 10 Jie atsakė jam: "Ne, mūsų viešpatie! Tavo tarnai tik atėjo nusipirkti maisto. 11 Mes visi esame vieno vyro sūnūs. Mes esame sąžiningi. Tavo tarnai niekad nėra buvę šnipais." 12 Tačiau jis jiems tarė: "Ne! Priešingai, silpnesniųjų šalies vietų atėjote išžvalgyti!" 13 Jie atsakė: "Tavo tarnų yra dvylika. Mes esame broliai, sūnūs vieno tėvo Kanaano šalyje. Jauniausias liko pas tėvą namuose, o vieno jau nebėra." 14 Bet Juozapas jiems atsakė: "Yra, taip kaip jums sakiau: Jūs esate šnipai! 15 Jūs būsite ištirti. Prisiekiu, 'Kaip gyvas faraonas', jūs neišeisite iš čia

Pr 42,16-34

iki atvyks jūsų jaunesnysis brolis! 16 Pasiųskite vieną iš jūsų atvesti jūsų brolį! Jūs būsite suimti kol bus ištirti jūsų žodžiai ar tiesą sakote, ar meluojate. 'Kaip gyvas faraonas' - jūs esate šnipai!" 17 Tris dienas jis išlaikė juos suimtus.

18 Trečiąją dieną Juozapas jiems tarė: "Išliksite gyvi viena sąlyga. Esu dievobaimingas žmogus. 19 Jei jūs esate sąžiningi, vienas iš jūsų telieka suimtas, o kiti keliaukite; pargabenkite javų savo šeimoms nuo bado apsiginti. 20 Atveskite pas mane savo jauniausiąjį brolį, kad jūsų žodžiai pasirodytų tikri ir nemirtumėte!" 21 Jie kalbėjosi: "Iš tikrųjų esame nusikaltę savo broliui; prisimename jo sielvartą, kai jis mus maldavo, bet mes neklausėme. Todėl šitos bėdos užklupo mus."(Ps 50,21) 22 Rubenas sakė jiems:"Ar aš jums nesakiau? Nenusikalskite! Bet jūs neklausėte. Taigi, jo kraujas reikalauja bausmės mums."(1 M 37,21-22) 23 Jie nežinojo, kad Juozapas suprato jų kalbą, nes jis su jais kalbėjo per vertėją. 24 Po to jis,nusisukęs nuo jų, verkė, bet greit sugrįžo pas juos ir kalbėjo toliau. Jis paėmė iš jų Simeoną ir jį sukaustė jų akyse. 25 Juozapas įsakė pripildyti jų maišus javais, kiekvieno pinigus įdėti atgal į maišą ir jiems duoti davinį kelionei. Tie taip ir padarė.

26 Jie, sukrovę savo javų maišus ant asilų, išvyko. 27 Vienas atrišo savo maišą užeigoje, norėdamas pašerti asilą, ir pamatė savo pinigus. Jie buvo maišo viršuje. 28 Jis sušuko broliams: "Mano pinigai, štai, maiše!" Jie nežinojo , ką manyti; drebėdami žiūrėjo vienas į kitą, kalbėdami: "Kodėl Dievas mums taip daro?"

29 Parvykę pas savo tėvą Jokūbą į Kanaano šalį, jie papasakojo jam visa, kas jiems nutiko: 30 "Tas vyras, šalies valdovas, šiurkščiai kalbėjo su mumis ir mus palaikė šnipais. 31 Mes jam sakėme: 'Mes esame sąžiningi, niekad nesame buvę šnipais. 32 Mes esame dvylika brolių, vieno tėvo sūnūs. Vieno nebėra, o jauniausias yra pas mūsų tėvą Kanaano šalyje.' 33 Tas vyras, šalies valdovas, mums atsakė: 'Patikrinsiu ar esate sąžiningi. Vieną jūsų brolį palikite pas mane, paimkite, ko reikia jūsų šeimoms nuo bado apsiginti, keliaukite 34 ir atsiveskite savo jauniausiąjį brolį, kad ištirčiau, ar nesate šnipai. Tada aš jums atiduosiu jūsų brolį ir galėsite laisvai keliauti!' "

Pr 42, 35 – 43, 12

35 Išpilant maišus, kiekvienas rado savo įrištus pinigus. Jie ir jų tėvas, pamatę pinigus, nusigando.

36 Jų tėvas Jokūbas kalbėjo: "Jūs padarėte, kad netekau vaikų! Juozapo nebėra, Simeono nebėra, ir Benjaminą norite paimti. Visa tai slegia mane." 37 Rubenas atsakė savo tėvui: "Nužudyk mano du sūnus, jei aš tau jo neparvesiu! Patikėk man jį, ir aš tau jį sugrąžinsiu." 38 Tėvas tarė: "Mano sūnus nekeliaus su jumis, nes jo brolis yra miręs ir jis likęs man vienas. Jei kelyje atsitiks jam nelaimė, tai širdgėla nuvarys mane į kapus. Juk aš esu senas žmogus!"

43 skyrius

Juozapo broliai su Benjaminu Egipte 1-34.

1 Badas sunkiai slėgė šalį. 2 Kai jie sunaudojo javus, atsigabentus iš Egipto, jų tėvas sakė jiems: "Vėl nuvykite ir nupirkite mums maisto." 3 Judas jam atsakė: "Tas vyras mus griežtai įspėjo, nepasirodyti mums be jauniausiojo brolio. 4 Jei leisi su mumis mūsų brolį, vyksime ir nupirksime maisto. 5 Bet jeigu neleisi, nevyksime, nes tas vyras mums pasakė: 'Nepasirodykite man, jei jūsų brolis nebus su jumis!' " 6 Jokūbas atsakė: "Kodėl jūs man padarėte tokį skausmą, sakydami tam vyrui, turį dar vieną brolį?" 7 Jie atsakė: "Tas vyras nuodugniai klausinėjo apie mus ir mūsų giminę: ' Ar jūsų tėvas dar gyvas? Ar dar turite kokį brolį?' Mes jam atsakėme į šiuos klausimus. Argi galėjome žinoti, kad jis lieps atvesti mūsų brolį "(1 M 42, 7-13) 8 Judas kalbėjo savo tėvui Izraeliui: "Leisk berniuką su manimi, kad galėtume vykti ir nemirtume badu: mes, tu ir mūsų vaikai. 9 Aš garantuoju už jį! Aš esu atsakingas už jį! Jei aš jo nesugrąžinsiu, būsiu tau nusikaltęs visą amžių. 10 Jei nebūtume delsę, būtume jau du kartu sugrįžę."

11 Tada jų tėvas Izraelis tarė:"Jei taip, darykite! Pasiimkite į savo maišus geriausių šio krašto vaisių ir nugabenkite tam vyrui dovanų: truputį balzamo, medaus, kvepiančių žolių, miros, datulės sulčių, riešutų ir migdolų. (Pat 18, 16) 12 Dvigubai tiek pinigų pasiimkite su savimi, ir pinigus, grąžintus maišuose. Gal buvo kokia klaida?

P2 43,13-32

13 Imkite taip pat savo brolį ir keliaukite pas tą vyrą. 14 O Visagalis Dievas tesuteikia jums malonę to vyro akivaizdoje, kad jis paleistų jums jūsų brolį ir Benjaminą! O aš, kaip buvau, taip ir lieku bevaikis."(1 M 42, 36)

15 Vyrai pasiėmė dovanų, dvigubai tiek pinigų ir Benjaminą ir, nukeliavę į Egiptą, prisistatė Juozapui. 16 Juozapas, pamatęs Benjaminą su jais, tarė savo namų užvaizdui: "Įvesk tuos vyrus į namus, papjauk gyvulį ir paruošk maisto, nes jie pietaus su manimi!" 17 Jis padarė, kaip Juozapas buvo įsakęs, ir įvedė juos į jo namus. 18 Jie bijojo,vedant juos į Juozapo namus, ir vienas kitam kalbėjo: "Dėl pinigų maišuose mus veda, kad apkaltintų, suimtų, padarytų mus vergais ir atimtu mūsų asilus."(1 M 42, 28) 19 Todėl jie kreipėsi į Juozapo namų užvaizdą užkalbindami jį prieangyje: 20 "Viešpatie, paklausykite mūsų! Kai atvykome pirmą kartą pirkti maisto 21 ir, grįždami užeigoje atrišome maišus, kiekvieno pinigai buvo mūsų maišuose pilno svorio; juos atnešėme atgal. 22 Be to, atsinešėme su savimi dar kitų pinigų maistui pirkti. Mes nežinome, kas įdėjo mums pinigus į maišus." 23 Jis atsakė: "Būkite ramūs! Nebijokite! Jūsų ir jūsų tėvo Dievas įdėjo jums lobį į maišus. Aš gavau jūsų pinigus." Užvaizdas atvedė Simeoną pas juos. (1 M 42, 24) 24 Po to jis įvedė juos į Juozapo namus ir padavė vandens nusiplauti kojoms; jis pašėrė ir jų asilus. 25 Broliai paruošė dovaną, laukdami Juozapo pareinant vidudienį, nes jie žinojo, kad ten valgys pietus.

26 Juozapui parėjus, jie įnešė jam dovaną, kurią turėjo su savimi, ir nusilenkė prieš jį. 27 Jis klausinėjo, kaip jiems sekasi, ypač domėjosi tėvu: "Ar gerai jaučiasi jūsų senasis tėvas, apie kurį pasakojote? Ar jis dar gyvas?(1 M 42, 13) 28 Jie atsakė: "Tavo tarnas, mūsų tėvas, gerai jaučiasi; jis yra gyvas." Jie vėl žemai nusilenkė. (1 M 37, 7-9) 29 Pamatęs savo brolį Benjaminą, savo motinos sūnų, klausė: "Ar šitas yra jūsų jauniausias brolis, apie kurį pasakojote? Dievas tebūnie tau malonus, mano sūnau!" 30 Juozapas išskubėjo, nes jo meilės jausmai broliui veržėsi ašaromis; jis ieškojo vietos išsiverkti. Įėjęs į savo kambarį jis liejo džiaugsmo ir skausmo ašaras. 31 Po to, nusiprausęs veidą, išėjo ir, vos laikydamasis, tarė: "Paduokite valgį!" 32 Jie padėjo

Pr 43,33 – 44,16

Juozapui ir broliams atskirai; su juo valgiusiems egiptiečiams taip pat atskirai. Mat, egiptiečiams draudžiama valgyti drauge su hebrajais, nes tai jiems yra pažeminimas. (1 M 46, 34; 2 M 8, 22) 33 Jie susėdo, kaip Juozapas nurodė, pagal amžių, nuo vyriausio iki jauniausio. Jie žvilgčiojo vienas į kitą nustebę. 34 Valgiai jiems buvo nešami iš Juozapui skirtų patiekalų, bet Benjaminas gavo penkis kartus daugiau negu kiti. Jie gėrė vyną ir linksmai pokyliavo su Juozapu.

44 skyrius

Benjamino maiše Juozapo taurė 1-34.

1 Juozapas įsakė savo namų užvaizdui: "Pripilk tų vyrų maišus, kiek tik jie pajėgia gabentis, ir įdėk kiekvieno pinigus į jo maišą. 2 O mano sidabrinę taurę įdėk į jauniausiojo maišą su gautais pinigais už parduotus javus." Jis padarė, kaip Juozapas buvo įsakęs. 3 Rytui išaušus, juos išleido su asilais. 4 Vos tik jiems išėjus iš miesto, Juozapas tarė savo namų užvaizdui: "Vykis tuos vyrus, ir, juos pasiviįęs, sakyk: 'Kodėl jūs atsilyginote piktu už gera? 5 Kodėl pavogėte mano valdovo sidabrinę taurę? Ar šita nėra ta, iš kurios geria mano valdovas ir kuria jis buria? Jūs blogai pasielgėte' " 6 Užvaizdas, juos pasiviįęs, taip kalbėjo. 7 Jie atsakė jam: "Kodėl, mūsų viešpatie, taip kalbi? Gink, Dieve, mes to nepadarėme! 8 Pinigus, kuriuos radome maišuose, atnešėme atgal iš Kanaano šalies. Kaip tad mes vogsime iš tavo valdovo namų sidabrą ar auksą? (1 M 43, 22) 9 Pas kurį iš mūsų ją rasi, tas temiršta, o mes visi tapsime vergais tavo valdovo." 10 Jis atsakė: "Tebūnie, kaip sakote! Tačiau tik tas, pas kurį rasiu taurę, taps vergu, gi visi kiti esate nekalti." 11 Tada kiekvienas jų skubiai pastatė maišą ant žemės ir atrišo jį. 12 Jis ėmė kratyti; pradėjo nuo vyriausiojo ir baigė jauniausiuoju. Taurę rado Benjamino maiše. 13 Jie perplėšė savo drabužius, pakrovė savo asilus ir sugrįžo į miestą. (1 M 37, 29)

14 Judas ir jo broliai atėjo į Juozapo namus ir rado jį dar čia. Jie puolė prieš jį ant žemės. 15 Juozapas tarė jiems: "Ką padarėte! Argi nežinojote, kad toks vyras, kaip aš, tikrai moku burti?" 16 Judas atsakė: "Ką besakysime mūsų valdovui? Kaip

Ps 44,17-34

bekalbėsime? Ir kuo pasiteisinsime? Dievas rado tavo tarnų kaltę. Mes esame mūsų valdovo vergai, taip pat ir tas, pas kurį rasta taurė."(1 M 42, 21-22; Jer 1, 14) 17 Juozapas atsakė: "Gink, Dieve, kad tai daryčiau! Tik tas vyras, pas kurį rasta taurė, tebūnie mano vergas, o jūs laisvi keliaukite pas savo tėvą!"

18 Tada priartėjo prie jo Judas ir tarė: "Mano valdove, prašau, leisk savo tarnui pasiaiškinti, ir prašau, nesupyk ant savo tarno, nes esi kaip faraonas. 19 Mano valdove, klausėte: 'Ar jūs dar turite tėvą, ar brolį?'(1 M 42, 7; 43, 7) 20 Mes atsakėme: 'Turime seną tėvą ir dar jauną brolį, gimusį jam senatvėje. Jo brolis yra miręs, ir jis yra vienintelis savo motinai; tad tėvas jį labai myli.' 21 Tada liepei: 'Atveskite, kad jį pamatyčiau savo akimis!' 22 Mes atsakėme: 'Berniukas negali palikti savo tėvo, nes, jei paliktų, tėvas mirs!' 23 Tada, valdove, pasakei savo tarnams: 'Jei jūsų jauniausias brolis neatvyks su jumis, nepasirodykite mano akyse!'(1 M 42, 15; 43, 3-5) 24 Kai parvykome pas tėvą, jam pranešėme tavo, valdove, žodžius. 25 Mūsų tėvas tarė: 'Vėl nukeliavę nupirkite kiek maisto'. 26 Mes atsakėme: 'Negalime keliauti! Tik, jei leisi jauniausią brolį su mumis, keliausime. Mes negalime pasirodyti tam valdovui be mūsų jauniausiojo brolio' 27 Tavo tarnas, mūsų tėvas, atsakė: 'Jūs patys žinote, kad mano žmona man pagimdė du sūnus. 28 Vienas išėjo, ir aš turėjau sutikti, kad jį sudraskė žvėris. Aš jo daugiau nebemačiau.(1 M 37, 32-33) 29 Jei ir šitą paimsite nuo manęs ir jam atsitiks nelaimė, nuvarysite mane seną į kapus.(1 M 42, 38) 30 Taigi, jei dabar pareičiau pas tavo tarną, mano tėvą, ir su mumis nebūtų berniuko, prie kurio tėvas labai prisirišęs, 31 jis jo nematydamas, mirtų. 32 Tavo tarnas išprašė berniuką iš tėvo, užtikrindamas: 'Jei aš jo neparvesiu, būsiu nusikaltęs tau visą amžių',(1 M 43, 9) 33 todėl, prašau, valdove, palik mane berniuko vietoje tau vergauti, o berniukas tegrįžta su broliais! 34 Kaip galėčiau grįžti pas savo tėvą be jauniausio brolio?! Bijau matyti skausmą mano tėvo."

45 skyrius

Juozapas prisipažįsta broliams 1-28.

Pr 45, 1-21

esantiems su juo egiptiečiams

1 Juozapas nebegalėjo susivaldyti ir sušuko: "Išeikite iš čia!" Nieko nebebuvo prie jo, kai jis prisipažino savo broliams. 2 Jis taip garsiai verkė, kad išgirdo egiptiečiai ir faraono namai. 3 Juozapas tarė savo broliams: "Aš esu Juozapas. Ar mano tėvas dar gyvas?" Jo broliai išsigandę negalėjo nei žodžio ištarti.

4 Juozapas tarė savo broliams: "Priartėkite prie manęs!" Jiems priartėjus, jis kalbėjo: "Aš esu Juozapas, jūsų brolis, kurį pardavėte į Egiptą. (1 M 37, 28) 5 Nesisielokite ir nebijokite, kad mane pardavėte. Žmonių gyvybei išlaikyti, Dievas mane siuntė pirma jūsų! (1 M 50, 20) 6 Dar tik dveji metai, kai badas siaučia, jis dar tęsis penkerius metus, kuriais nebus nei sėjama, nei pjaunama, 7 Dievas, atsiuntė mane pirma jūsų, kad išlaikytų jus gyvus ir išgelbėtų nuo bado. 8 Taigi, ne jūs mane čia atsiuntėte, bet Dievas. Jis mane padarė tarsi tėvu faraonui, tvarkytoju viso jo dvaro ir valdytoju Egipto šalies. (1 M 41, 40-43) 9 Skubiai vykite pas mano tėvą ir jam sakykite Juozapas kalba: 'Dievas mane padarė viso Egipto viešpačiu. Atvyk pas mane, negaišk! 10 Gyvensi Goseno šalyje ir būsi arti manęs: tu, tavo sūnūs ir sūnaičiai, tavo avys, raguočiai ir visa, kas tau priklauso. 11 Aš tave viskuo aprūpinsiu dar penkerius metus kol badas viešpataus, kad tu nesuvargtum su savo šeima,! 12 Jūs ir mano brolis Benjaminas mato, kad aš pats jums kalbu. 13 Praneškite mano tėvui apie visą mano garbę Egipte ir apie visa, ką matote, ir skubiai atgabenkite čia mano tėvą!" 14 Tada jis puolė savo broliui Benjaminui ant kaklo ir abu verkė. 15 Jis bučiavo visus savo brolius verkdamas. Po to jo broliai pradėjo kalbėti su juo.

16 Faraono namuose pasklido žinia: 'Atvyko Juozapo broliai'. Tai patiko faraonui ir jo tarnams. 17 Faraonas tarė Juozapui: "Sakyk savo broliams:' Pakraukite savo gyvulius ir, sugrįžę į Kanaano šalį,, 18 pasiimkite savo tėvą bei šeimas ir atvykite pas mane. Aš jums duosiu Egipto geriausią dalį,, kad maitintumėtės šalies gėrybėmis'. 19 Be to, jiems įsakyk:' Pasiimkite iš Egipto šalies vežimų savo vaikams bei žmonoms ir, įsodinę savo tėvą, atvykite. 20 Negailėkite savo rakandų palikti, nes geriausia, ką Egipto šalis turi, priklausys jums."

21 Izraelio sūnūs taip ir padarė. Juozapas jiems davė vežimus, kaip faraonas įsakė,

Pr 45, 22 - 46, 13

ir maisto kelionei. 22 Jis davė kiekvienam jų po vieną išeiginį drabužį, o Benjaminui - tris šimtus sidabrinių ir penkis išeiginius drabužius. 23 Savo tėvui jis pasiuntė: dešimtį asilų, nešančių geriausių Egipto turtų, dešimtį asilų, pakrautų kelionei javais bei maistu. 24 Jis išsiuntė savo brolius ir, jiems išvykstant, tarė: "Nesibarkite kelionėje!" (1 M 42, 22)

25 Jie iš Egipto parvyko į Kanaano šalį pas savo tėvą Jokūbą 26 ir pranešė jam, kad Juozapas gyvas, ir kad jis yra visos Egipto šalies valdytojas. Jokūbas buvo sujaudintas, tačiau jis netikėjo jais. 27 Bet, kai jie papasakojo jam visus Juozapo žodžius, kuriuos jis buvo kalbėjęs, ir pamatė vežimus, Juozapo siųstus, Jokūbas atsipeikėjo ir tarė: 28 "Gana! Mano sūnus Juozapas dar gyvas! Vyksiu, ir prieš mirtį jį pamatysiu!" (1 M 46, 30)

46 skyrius

Jokūbo-Izraelio kelionė į Egiptą 1-34.

1 Izraelis išsirengė su viskuo, ką turėjo, ir, atvykęs į Bersebą, aukojo aukas savo tėvo Izaoko Dievui. (1 M 26, 23-25) 2 Dievas kalbėjo Izraeliui nakties regėjime: "Jokūbe, Jokūbe!" Tas atsiliepė: "Aš čia." 3 "Aš esu tavo tėvo Dievas, - tarė Jis, - nebijok vykti į Egiptą; ten padarysiu iš tavęs didelę tautą! 4 Aš lydėsiu tave į Egiptą ir parvesiu atgal, o Juozapas savo ranka užspaus tavo akis." 5 Tada Jokūbas pasiruošė vykti iš Bersebos. Izraelio sūnūs įkėlė tėvą Jokūbą, savo vaikus ir žmonas į vežimus, kuriuos faraonas atsiuntė jiems. 6 Jie pasiėmė gyvulius ir visą savo mantą, kurią buvo įsigiję Kanaano šalyje, ir atvyko į Egiptą; Jokūbas ir su juo visi jo palikuonys: 7 sūnūs, sūnaičiai, dukterys bei jo sūnų dukterys.

8 Čia vardai Izraelio palikuonių, atvykusių į Egiptą; Jokūbas, jo pirmagimis Rubenas. (2 M 6, 14-16) 9 Rubeno sūnūs: Enokas, Palius, Hezronas ir Karmis. 10 Simeono sūnūs: Jemuelis, Jaminas, Ohadas, Jakinas, Zoharas ir kananietės sūnus Saulius. 11 Levio sūnūs: Gersonas, Kohatas ir Meraris. 12 Judo sūnūs: Eris, Onanas, Selas, Paretas ir Zeras. Tačiau Eris ir Onanas mirė Kanaano šalyje. Parezo sūnūs: Hezronas ir Hamulis. (1 M 38, 3-4; 29, 30) 13 Isacharo sūnūs: Tolas, Puvas, Jobas ir Simro-

Pr 46, 14-33

nas. 14 Zabulono sūnūs: Seredas, Elonas ir Jahelis. 15 Šitie yra Lejos sūnūs, kuriuos ji pagimdė Sirijos Mezopotamijoje, ir duktė Dina; iš viso sūnų bei dukterų buvo trisdešimt trys asmenys.

16 Gado sūnūs: Sifjonas, Hagis, Sunis, Ezbonas, Eris, Arodis ir Arelis. 17 Asero vaikai: Imnas, Išvis, Išvas, Beri ir jų sesuo Sera. Berijo sūnūs: Heberis ir Malkielis. 18 Šitie yra Zilpos vaikai, kurią Labonas davė savo dukteriai Lejai; jų buvo šešiolika asmenų.

19 Jokūbo žmonos Rachelės sūnūs: Juozapas ir Benjaminas. 20 Juozapas susilaukė Egipto šalyje du sūnus - Manasą ir Efraimą, kuriuos pagimdė Ono kunigo Potifero duktė Asenata. (1 M 41, 50-52) 21 Benjamino sūnūs: Belas, Bekeris, Asbelis, Geras, Namanas, Ekis, Rosas, Mupimas, Hupimas ir Ardas. 22 Šitie yra Rachelės ir Jokūbo vaikai - keturiolika asmenų.

23 Dano sūnus Hušimas. 24 Neftalio sūnūs: Jazelis, Gunis, Jezeris ir Silemas. 25 Šitie yra Bilos sūnūs, kurią Labonas davė savo dukteriai Rachelei, - viso septyni asmenys.

26 Jokūbui priklausančių asmenų, kilusių iš jo, kurie atvyko į Egiptą, išskyrus Jokūbo sūnų žmonas, buvo šešiasdešimt šeši asmenys. 27 Juozapo sūnūs, gimę Egipte, buvo du; Jokūbo namams priklausančių asmenų, atvykusių į Egiptą, buvo septyniasdešimt. (2 M 1, 5)

28 Jokūbas pasiuntė pas Juozapą pirma savęs Judą, kad praneštų jam apie atvykimą, ir su juo susitiktų Gosene. Jie atvyko į Goseno šalį. (1 M 45, 10) 29 Juozapas savo vežimu važiavo į Goseną pasitikti savo tėvo Izraelio. Jį pamatęs, puolė jam ant kaklo ir apsikabinęs ilgai verkė. 30 Izraelis tarė Juozapui: "Dabar mielai mirsiu, pamatęs tave, kad esi gyvas." (1 M 45, 28) 31 Juozapas kalbėjo savo broliams ir visiems atvykusiems: "Vyksiu pas faraoną ir pranešiu jam: 'Mano broliai ir visi mano tėvo namiškiai, kurie gyveno Kanaano šalyje, atvyko pas mane. 32 Jie yra aviganiai ir atsigabeno avių, raguočių ir visa, ką turėjo.' 33 Kai faraonas jus pasišauks ir klaus: 'Koks jū-

 Ps 46,34 - 47,15

sų užsiėmimas?' 34 Atsakykite: 'Gyvulių augintojai buvome, tavo tarnai, nuo pat jaunystės iki dabar; taip pat ir mūsų tėvai', kad galėtumėte gyventi Goseno šalyje, nes aviganiais bjaurisi egiptiečiai."

47 skyrius

Jokūbo audiencija pas faraoną 1-12, Juozapo reformos 13-26, Jokūbas prašo jį palaidoti Kanaane 27-31.

1 Juozapas pranešė faraonui: "Mano tėvas ir broliai su avimis, raguočiais ir visu, ką jie turėjo, atvyko iš Kanaano krašto; jie yra Goseno šalyje." 2 Jis penkis savo brolius pristatė faraonui. 3 Faraonas paklausė jų: "Koks jūsų užsiėmimas?" Jie atsakė: "Aviganiai yra tavo tarnai; mes, taip pat ir mūsų tėvai. (1 M 46, 33-34) 4 Mes atvykome kurį laiką pagyventi šioje šalyje, nes nėra ganyklos tavo tarnų avims; badas siaučia Kanaano krašte. Prašome, leisk savo tarnams apsigyventi Goseno krašte." 5 Faraonas sakė Juozapui: "Tavo tėvas ir broliai atvyko pas tave. 6 Egipto šalis yra tavo žinioje. Geriausioje šalies dalyje apgyvendink juos! Jie tegyvena Goseno krašte! Ir, jei žinai, iš jų sumanių vyrų, įstatyk juos mano bandų skerdžiais."

7 Po to Juozapas įvedė savo tėvą Jokūbą pas faraoną. Jokūbas palinkėjo faraonui Dievo palaimos. 8 Faraonas paklausė Jokūbą: "Kiek tau metų?" 9 Jokūbas atsakė faraonui: "Šios žemės kelionėje esu šimtą trisdešimt metų. Negausios ir sunkios buvo mano gyvenimo dienos; nepasiekiau savo tėvų amžiaus."(Ps 90, 10; 39, 13) 10 Jokūbas palinkėjo faraonui palaimos ir išėjo. 11 Juozapas apgyvendino savo tėvą bei brolius ir davė jiems geriausios žemės Egipte, Ramsės krašte, kaip faraonas įsakė. 12 Juozapas aprūpino maistu savo tėvą, brolius ir visus namiškius, atsižvelgdamas į asmenų skaičių. (1 M 45, 11)

13 Visoje šalyje trūko maisto, nes labai slėgė badas; Egipto ir Kanaano šalis merdėjo. 14 Juozapas surinko Egipto ir Kanaano šalies visus pinigus, parduodamas javus, ir juos atgabeno į faraono iždą. 15 Pristigus pirkėjams pinigų, egiptiečiai atėjo pas Juozapą ir tarė: "Duok mums maisto! Kodėl turėtume mirti tavo akivaizdoje dėl pini-

gų stokos?" 16 Juozapas atsakė: "Jei nebeturite pinigų, atveskite savo gyvulius ir aš jums duosiu maisto už juos." 17 Jie atvedė savo gyvulius, o Juozapas davė jiems maisto už arklius, avis, raguočius bei asilus. Taip jis maitino juos metus. 18 Metams praslinkus, jie vėl atėjo pas jį ir sakė: "Neslėpsime mūsų valdovui, kad nebeturime nei pinigų, nei gyvulių. Mums liko tik mūsų kūnas ir žemė. 19 Kodėl turėtume mirti tavo akivaizdoje? Pirk mus ir mūsų žemę už maistą, kad su savo žeme taptume baudžiauninkais faraonui. Duok mums sėklos, kad išliktume gyvi, o žemė nepavirstų tyrlaukiu." Taip Juozapas nupirko faraonui visą Egipto žemę.

20 Visi egiptiečiai pardavė savo laukus, nes juos labai kankino badas. Tuo būdu kraštas atiteko faraonui. 21 Žmones jis padarė baudžiauninkais visame Egipte. 22 Tik kunigų žemės jis nenupirko, nes kunigai gaudavo išlaikymą iš faraono; todėl jie ir nepardavė savo žemės. 23 Juozapas sakė žmonėms: "Jūs ir jūsų žemė priklauso faraonui. Štai jums sėkla, apsėkite laukus. 24 Penktąją derliaus dalį atiduokite faraonui, o keturias dalis pasilaikykite laukui apsėti ir maistui jūsų šeimoms ir vaikams." 25 Jie atsakė: "Tu išlaikei mus gyvus ir todėl mes eisime baudžiavą faraonui." 26 Nuo to laiko iki šiai dienai visame Egipto krašte atiduodama faraonui viso derliaus penktoji dalis. Tai tapo įstatymu. Išimtį sudaro tik kunigų žemė - ji laisva.

27 Izraelis liko gyventi Egipto šalyje, Goseno krašte; jie tvirtai jame įsikūrė, išsiplėtė ir labai padaugėjo. (1 M 46, 3; 2 M 1, 7, 12) 28 Jokūbas dar gyveno Egipto šalyje septyniolika metų. Jo amžius buvo tada šimtas keturiasdešimt septyneri metai.

29 Izraelis, nujausdamas artėjančią mirtį, pasišaukė savo sūnų Juozapą ir jam tarė: "Jei radau malonę tavo akyse, padėk savo ranką po mano šlaunimi ir pažadėk nepalaidoti manęs Egipte. (1 M 24, 2) 30 Aš norėčiau atsigulti šalia savo tėvų. Tad išgabenk mane iš Egipto ir palaidok jų kapinėse." Juozapas atsakė: "Padarysiu, kaip prašai." (1 M 25, 9-10; 49, 29-32) 31 Tėvas tarė: "Prisiek man!" Ir jis prisiekė. Tada Izraelis nusilenkė, dėkodamas Dievui. (Žyd 11, 21)

Pr 48, 1-16

48 skyrius

Jokūbas laimina Juozapo vaikus 1-22.

1 Po tų įvykių Juozapas sužinojo, kad jo tėvas serga. Jis su abiem sūnumis Manasu ir Efraimu atvyko pas tėvą. 2 Kai Jokūbui buvo pranešta, kad Juozapas atvyko, Izraelis sukaupė savo jėgas ir atsisėdo lovoje. 3 Jokūbas tarė Juozapui: "Visagalis Dievas man pasirodė Luzoje, / Betelyje/ Kanaano šalyje, palaimino mane, (1 M 28, 19) 4 ir pasakė: "Aš tave dauginsiu ir išplėsiu; padarysiu iš tavęs tautų minias ir šitą kraštą duosiu tavo palikuonims amžinon nuosavybėn. (1 M 35, 11-12) 5 Abu tavo sūnūs, gimę Egipte, pirmiau negu aš atvykau pas tave, man priklauso. Efraimas ir Manasas tepriklauso man taip, kaip Rubenas ir Simeonas. (1 M 41, 50-52) 6 O tavo vaikai, kurie gims po jų, tau priklausys. Jie bus vadinami pagal brolius Efraimą ir Manasą savo paveldėtose dalyse. 7 Man atvykstant iš Mezopotamijos, kelyje mirė Rachelė; ją palaidojau pakeliui į Efratą, t, y, Betliejų. "(1 M 35, 19)

8 Izraelis, pamatęs Juozapo sūnus, klausė: "Kas šitie?" 9 Juozapas atsakė tėvui: "Jie yra mano sūnūs, kuriuos Dievas man čia padovanojo." Jis sakė: "Atvesk, kad juos palaimінčiau!"(1 M 33, 5) 10 Izraelio akys buvo aptemusios dėl senatvės; jis vos matė. Privedus juos prie jo, jis apkabinęs juos pabučiavo 11 ir tarė Juozapui: "Aš nesitikėjau pamatyti tavęs, o dabar, štai, Dievas man parodė net ir tavo vaikus!(1 M 37, 33-35; 45, 26; Ps 128, 6) 12 Tada Juozapas atitraukė sūnus nuo jo kelių ir nusilenkė iki žemės. 13 Po to Juozapas paėmė savo dešine Efraimą ties kaire ir savo kairiąja Manasą ties Izraelio dešine, ir juos privedė prie jo. 14 Izraelis, ištiesęs savo dešinę, uždėjo ant Efraimo galvos, nors jis buvo jaunesnysis, ir savo kairę ant Manaso, pirmagimio galvos, rankos susikryžiavo. 15 Jis laimino Juozapą: "Dievas, kurio akivaizdoje vaikščiojo mano tėvai Abraomas ir Izaokas, Dievas, kuris vedė mane per visą mano gyvenimą iki pat šios dienos, (1 M 32, 10; Ps 23, 1) 16 angelas, kuris mane išgelbėjo iš viso pikto, tepalaimina šiuos vaikus! Tebūnie per juos minimas mano vardas ir mano tėvų Abraomo ir Izaoko vardai ir jų ainiai tedaugėja žemėje!" (1 M 31, 11-13)

R. 48, 17 - 49, 10

17 Juozapas, pamatęs tėvą laikant dešinę ranką ant Efraimo galvos, buvo nepatenkintas. Jis paėmė savo tėvo ranką, norėdamas ją perkelti nuo Efraimo ant Manaso galvos, 18 ir tarė: "Ne taip, tėve! Šitas pirmagimis! Padėk savo dešinę ant jo galvos." 19 Bet jo tėvas nesutiko: "Aš žinau, mano sūnau, aš žinau. Jis irgi taps tauta ir bus garsus. Tačiau jo jaunesnysis brolis bus didesnis už jį ir jo palikuonys taps daugybe tautų."(4 M 1, 33-35; 5 M 33, 17) 20 Jis juos palaimino: "Tavo vardas (Efraimas) bus palaiminimas Izraelio kraštui: 'Dievas tepadaro tave, kaip Efraimą ir Manasą'". Taip jis įstatė Efraimą vyresniuoju. (Žyd 11, 21) 21 Jokūbas tarė Juozapui: "Aš mirsiu, bet Dievas bus su jumis ir jus parves atgal į jūsų tėvų šalį. 22 Be to, duosiu tau daugiau, negu tavo broliams, vieną kalnagūbrį, kurį atėmiau iš amoritų savo kardu ir kilpiniu. (Jn 4, 5)

49 skyrius

Jokūbas laimina savo sūnus 1-28, Jokūbo mirtis 29-33.

1 Jokūbas, pasišaukęs savo sūnus, kalbėjo: "Susirinkite! Paskelbsiu jums, kas įvyks ateityje. 2 Susirinkite ir klausykite, Jokūbo sūnūs! Pasiklausykite Izraelio, savo tėvo! 3 Rubene, tu esi mano pirmagimis, mano jėga, mano pasididžiavimas ir stiprybė.(1 M 29, 32; 5 M 21, 17) 4 Neramus, kaip vanduo! Tu nepasinaudosi pirmenybe, nes įlipai į savo tėvo lovą ir susitepei.(1 M 35, 22) 5 Simeonas ir Levis esate broliai; ginklus naudojate smurtui. 6 Jūsų pasitarimuose nedalyvausiu, jūsų draugystėn neįsijungs mano dvasia. Užsirūstinę jūs iššudėte žmones ir sauvaliaudami sužalojote jaučius. (Ps 16, 9; 30, 13; 1 M 34, 25) 7 Prakeiktas tebūnie jūsų įtūžimas ir žiaurus pyktis! Aš jus išsklaidysiu Jokūbo - Izraelio krašte. (Joz 19, 1-9; 21, 1-42) 8 Jude, tu susilauksi brolių pagarbos, priešams esant po tavo padu; tavo broliai nusilenks tau. (4 M 10, 14; Teis 1, 1-2) 9 Judas lyg jaunas liūtas. Tu, mano sūnau, moki pasigauti grobį; pritupi, išsitiesi kaip liūtas ar kaip liūtė. Kas drįs tave sutrukdyti! (4 M 23, 24 Apr 5, 5) 10 Iš Judo nebus atimta valdovo lazda nei vadovybė iš jo palikuonių, kol ateis Siųstasis, kuriam paklus tautos. (4 M 24, 17; 1 Ch 5, 2; 28, 4; Žyd 7, 14) 11 Tu

Pr 49,11-33

riši prie vynuogyno savo asilaitį ir prie vynmedžio savo asilę; tu plausi vyne savo drabužį, o vynuogių sunkoje - apsiaustą; (Joel 4, 18) 12 tavo akys spindės nuo vyno ir dantys bus balti kaip pienas. 13 Zabulonas gyvens prie marių kranto, kur priplaukia laivai; jo krašto sienos sieks Sidoną. (Joz 19, 10-16) 14 Isacharas yra lyg stiprus asilas, gulįs tarp gardų. 15 Matydamas, kad poilsio vieta tokia gera ir šalis tokia miela, jis pasiduos jungui ir taps baudžiauninku. 16 Danas gins savo tautos teises, kaip kitos Izraelio padermės. (Teis 13, 25) 17 Danas bus lyg gyvatė ant kelio arba ant tako, geliantį žirgui į kulnis taip, kad jo raitelis nuvirsta atbulas. 18 Viešpatie, aš laukiu tavo išgelbėjimo! (Ps 119, 166; Ab 2, 3) 19 Gadas bus užpultas priešų, bet jis vysis juos įkandin, lips jiems ant kulnų. 20 Aseras gerai gyvena; jis gamins ir teiks net karaliams maistą. (Joz 19, 24-31) 21 Neftalis, laisvas kaip briedis; jis gražbylys. (Teis 4, 6-10) 22 Juozapas, jaunas vaismedis prie versmės; jo šakos nusvirusios per mūrą. (Oz 13, 15) 23 Šauliai įerzindavo jį, apšaudydami, o ietininkai su juo kariaudavo. 24 Jo lankas pastoviai būdavo įtemptas, nes Jokūbo galingasis Dievas laimino jį. Jis Izraelio uola. 25 Tavo tėvų Dievas padės tau, Visagalis Dievas laimins tave dangaus palaimomis iš aukštybių, palaimomis vandenyno, palaimomis tavo motinos. 26 Tavo tėvo palaimos, kurios viršija amžinųjų kalnų palaimas, ir seniausiųjų kalvų atpildas tebūnie su tavimi, kaip išskirto iš savo brolių tarpo! (1 M 45, 8) 27 Benjaminas, lyg plėšrus vilkas; rytą jis ės grobį, o vakare padalins jį." (Teis 20, 25; 1 Sam 9, 1-2)

28 Tai yra dvylika Izraelio padermių, apie kurias jiems kalbėjo tėvas. Taip jis laimino juos, kiekvieną pritaikintu palaiminimu. 29 Po to jis jiems tarė: "Aš rengiuosi mirti. Palaidokite mane prie mano tėvų, hititė Efrono lauke, (1 M 23, 16-20; 47, 30) 30 Makpelos lauko oloje, ties Mamre, Kanaano šalyje. Tą lauką Abraomas nupirko iš hitito Efrono nuosavoms kapinėms. 31 Ten palaidoti Abraomas ir jo žmona Sara, Izaokas ir jo žmona Rebeka ir Leja. (1 M 25, 9; 35, 29) 32 Jie visi palaidoti iš hititų įsigytame lauke, ten esančioje oloje." 33 Jokūbas, baigęs duoti įsakymus savo sūnums, atsigulė į lovą, mirė ir susijungė su savo tautiečiais

Pr 50, 1-20

50 skyrius

Jokūbo laidotuvės 1-14, Juozapo atsisveikinimas ir mirtis 15-26.

1 Juozapas puolė prie savo mirusio tėvo, verkė ir jį bučiavo. (1 M 46, 4) 2 Jis paliepė gydytojams balzamuoti tėvą. Jie paliepimą įvykdė. 3 Tai užtruko keturiasdešimt dienų. Egiptiečiai jį apraudojo septyniasdešimt dienų.

4 Pasibaigus apraudojimo laikui, Juozapas kalbėjo faraono namiškiams: "Padarykite man tą malonumą, pasakykite faraonui, 5 kad mano tėvas mane prisaikdino palaidoti jį jo kape, kurį jis išsikasė Kanaano žemėje . Taigi dabar eisiu palaidoti savo tėvą, po to sugrįšiu, "(1 M 47, 29-30) 6 Faraonas atsakė: "Eik ir palaidok savo tėvą, kaip esi prisaikdintas." 7 Juozapas vyko savo tėvo laidoti; su juo buvo faraono namų užvaizdai, Egipto šalies vyresnieji, 8 Juozapo namiškiai, jo broliai ir visi jo tėvo namiškiai. Tik jų vaikai, avys ir raguočiai liko Goseno krašte. 9 Be to, su juo traukė vežimai ir raiteliai; taip susidarė labai didelis būrys. 10 Atvykę prie Atado klojimo, anapus Jordano, jie liūdnai ir graudžiai raudojo; tos gedulingos raudos jo tėvui tęsėsi septynias dienas. 11 Tos šalies gyventojai, kananitai matydami tokias gedulingas raudas, sakė: "Tai yra didelis gedulas egiptiečiams." Todėl tą vietą jie praminė Abelmizramu. (1 M 49, 29) 12 Jo sūnūs padarė taip, kaip tėvas jiems buvo įsakęs. 13 Jie jį nugabeno į Kanaano šalį ir palaidojo Makpelos lauko oloje. (1 M 23, 16) 14 Tą lauką, esantį ties Mamre, Abraomas nupirko iš hititо Efrono kapinėms. Palaidojęs tėvą, Juozapas sugrįžo į Egiptą su broliais ir visais, kurie buvo nukeliavę su juo tėvo laidoti.

15 Jokūbui mirus, Juozapo broliai bijojo ir kalbėjosi: "Kad tik Juozapas kartais neatsimintų iškentėtos neteisybės ir mums nekeršytų už visa, ką jam padarėme." 16 Jie nusiuntė jam tokią žinią: "Tavo tėvas, prieš mirdamas liepė mums: 17 'Taip sakykite Juozapui; atleisk, savo broliams jų nusikaltimą ir nuodėmę!' Taigi, dabar atleisk, prašome, tavo tėvo Dievo tarnų nusikaltimą." Jų žodžiai pravirkdė Juozapą. 18 Po to jie nuėjo pas jį ir, parpuolę prieš jį, sakė: "Mes esame tavo vergai!" 19 Juozapas jiems atsakė: "Nebijokite! Argi aš užimu Dievo vietą? 20 Nors jūs man norėjote blogo,

Dievas tai pakeitė gerų, norėdamas įvykdyti, ką šiandien matome - išgelbėti daugybę žmonių. (1 M 45, 5; Iz 28, 29) 21 Nebijokite! Aš maitinsiu jus ir jūsų vaikus." Taip jis guodė ir ramino juos.

22 Juozapas ir jo tėvo namiškiai liko gyventi Egipte. Juozapas gyveno šimtą dešimt metų. 23 Jis matė Efraimo vaikus iki trečios kartos. Taip pat ir Manaso sūnaus Makiro sūnūs gimę buvo padėti Juozapui ant kelių. (1 M 30, 3) 24 Juozapas sakė savo broliams: "Aš mirsiu. Bet Dievas tikrai jus parves iš šitos šalies į kraštą, kurį Jis prisiekdamas pažadėjo Abraomui, Izaokui ir Jokūbui." (Žyd 11, 22) 25 Po to Juozapas prisaikdino savo brolius: "Tikrai Dievas jūsų neužmirš. Tada išneškite iš čia mano kaulus." 26 Juozapas mirė, sulaukęs šimto dešimt metų. Jis buvo balzamuotas ir palaidotas Egipte.

A N T R O J I M O Z Ė S K N Y G A - I Š V Y K I M A S

Mozė pirmajai knygai medžiagą gavo iš kitų žmonių pasakojimų, užrašytų raštų bei Dievo jam duoto apreiškimo. Antrąją knygą jis rašė, ką pats pergyveno. Pirmoje knygoje rašyta apie Abraomą, Izaoką ir Jokūbą kaip šeimą. Antroje knygoje - kaip šeima išaugo į tautą. Izraelitai gyveno Egipte apie 400 metų. Dievas per Mozę išvedė Izraelio tautą iš Egipto; vedžiojo ją po tyrus ir davė įstatymą. Nors izraelitai nesilaikė įstatymo, tačiau Viešpats nepaliko jų. Šventasis Raštas nepatiekia vien istorijos, bet iš Jo gali pasimokyti kiekvienas asmeniškai. Antroji Mozės knyga primena mums mūsų žemiškojo gyvenimo kelionę, lyg eitume per kokius tyrus.

Knygos padalinimas: izraelitai Egipte ir Mozės gimimas 1 - 7 skr., nelaimės Egipte, izraelitų išvykimas 8 - 14 skr., kelionė iki Orebo 15 - 18 skr., įstatymo davimas Sinajuje 19 - 24 skr., padangtės planas 25 - 31 skr., izraelitų neištikimybė 32 - 33 skr., Sandora 34 skr., padangtės statyba 35 - 40 skr.

2 MOZĖS KNYGA - IŠVYKIMAS

1 skyrius

Egipte pasikeitė valdovai 1-8, izraelitai tapo vergais 9-14, įsakymas žudyti berniukus 15-22.

1 Štie yra izraelitų vardai, kurie atvyko į Egiptą su Jokūbu ir su savo šeimomis: (1 M 46, 8) 2 Rubenas, Simeonas, Levis, Judas, 3 Isacharas, Zabulonas, Benjaminas, 4 Danas, Neftalis, Gadas ir Aseras. 5 Viso iš Jokūbo kilusių buvo septyniasdešimt asmenų. Juozapas jau buvo Egipte. (1 M 46, 27) 6 Juozapas, visi jo broliai ir visa ta karta išmirė. (1 M 50, 26) 7 Izraelitai buvo vaisingi, labai daugėjo ir plito taip, kad jų buvo visoje šalyje. (Apd 7, 17)

8 Egiptą valdė naujas karalius (nauja dinastija), kuris nieko nežinojo apie Juozapą. 9 Jis kalbėjo savo tautai: "Žiūrėkite, izraelitų tauta yra gausesnė ir galingesnė už mus. 10 Suraskime būdą sustabdyti jų daugėjimą. Jei kiltų karas, kad jie neprisijungtų prie mūsų priešų, nekariautų prieš mus ir nepasitrauktų iš šalies." 11 Egiptiečiai paskyrė jiems prižiūrėti baudžiavos užvaizdus, kad juos prislėgtų sunkiais darbais. Jie turėjo statyti faraonui sandėlių miestus Pitoną ir Ramsą. (1 M 15, 13; 47, 11) 12 Bet, kuo labiau jie spaudė juos, tuo labiau jie daugėjo ir plito taip, kad jie pradėjo bijoti izraelitų. 13 Egiptiečiai smurtu pavertė izraelitus vergais, 14 apkartino jų gyvenimą kietu baudžiavos darbu: prie molio, plytų bei visokių ūkio darbų ir juos labai spaudė.

15 Egipto karalius įsakė hebrajų pribuvėjoms, kurių viena vadinosi Sifra ir kita Pua: 16 "Pašauktos prie hebrajų gimdymo, žiūrėkite: jei berniukas, nužudykite jį, bet, jei mergaitė - tegyvena!" 17 Pribuvėjos bijojo Dievo ir nevykdė Egipto karaliaus įsakymo, palikdavo gyvus ir berniukus. 18 Egipto karalius, tai sužinojęs, pasišaukė pribuvėjas ir joms tarė: "Kodėl jūs nevykdote įsakymo, paliekate berniukus gyvus?" 19 Pribuvėjos atsakė faraonui: "Hebrajų moterys ne tokios, kaip egiptietės, jos stiprios ir pagimdo prieš pribuvėjai atvykstant." 20 Dievas padėjo pribuvėjoms. Tauta daugėjo

Iš 1,21 - 2,15

ir pasidarė labai skaitlinga. 21 Kadangi pribuvėjos bijojo Dievo, Jis suteikė joms palikuonių. 22 Faraonas įsakė visai tautai: "Kiekvieną berniuką, gimusį hebrajams, mesikite į Nilą, o mergaitę palikite gyvą!"

2 skyrius

Mozės gimimas 1-4, išsimokslinimas 5-10, ryšys su savo tauta 11-15, tremtis 16-25.

1 Vienas vyras Levio giminės pasirinko ir vedė tos pačios giminės mergaitę. (2 M 6,20) 2 Moteris pagimdė sūnų. (Apd 7,20; Žyd 11,23) 3 Jis buvo gražus, ji slėpė jį tris mėnesius. Negalėdama ilgiau jo slėpti, ji paėmė iš papiruso nendrių nupintą dėžutę, užtepė ją smala ir sakais, įdėjo į ją kūdikį ir nunešusi padėjo Nilo nendryne prie kranto. 4 Jo sesuo atsistojo kiek toliau, norėdama patirti, kas atsitiks. (2 M 15,20) 5 Faraono duktė atėjo maudytis. Jos tarnaitės vaikščiojo Nilo pakraščiu. Princesė pamatė nendryne dėžutę ir pasiuntė tarnaitę ją atnešti. 6 Atidarius ją, rado verkiantį berniuką. Jai pagailo jo ir ji tarė: "Šitas yra vienas hebrajų kūdikių!" 7 Jo sesuo tarė faraono dukteriai: "Ar norėtum, kad surasčiau hebrajų moterį, kuri maitintų kūdikį?" 8 Faraono duktė jai atsakė: "Eik". Mergaitė nuėjus pakvietė kūdikio motiną. 9 Tada Faraono duktė tarė jai: "Imk šitą kūdikį ir maitink jį! Aš mokėsiu tau už tai." Moteris paėmė kūdikį ir maitino jį. 10 Berniukui paaugus, ji nunešė jį faraono dukteriai. Ji įsūnijo berniuką ir pavadino Moze, tai reiškia: "Aš jį ištraukiau iš vandens!"

11 Kartą Mozė, jau užaugęs, išėjo pas savo brolius ir stebėjo baudžiavos darbus. Jis pamatė egiptietį mušant hebrają, vieną iš jo tautiečių. (Žyd 11, 24-25) 12 Apsidairęs ir nieko nematydamas, jis užmušė tą egiptietį ir pakasė jį smėlyje. (Apd 7,24) 13 Išėjęs kitą dieną, pamatė besipešančius du hebrajus ir klausė kaltininko: "Kodėl muši savo artimą?" 14 Tas atsakė: "Kas tave paskyrė mūsų viršininku ar teisėju? Bene nori ir mane užmušti, kaip užmušei egiptietį?" Mozė nusigando ir galvojo: "Mano nusikaltimas išėjo aikštėn!" (Apd 7,27-28) 15 Faraonas, išgirdęs apie tą įvykį, norėjo Mozę nužudyti. (Žyd 11,27)

Iš 2, 16 – 3, 8

16 Mozė pabėgo ir apsigyveno Midiano šalyje. Vieną dieną, sėdint jam prie šulinio, midianitų kunigo septynios dukterys atėjusios sėmė vandenį ir pylė į lovius, norėdamos pagirdyti savo tėvo avis. (2 M 3, 1) 17 Atėję piemenys jas nuvarė. Tada Mozė atsistojo, apgynė mergaites ir pagirdė jų avis. (1 M 29, 10) 18 Joms sugrįžus pas savo tėvą Reueli, jis klausė: "Kodėl šiandien taip anksti parėjote?" 19 Jos atsakė: "Vienas egiptietis mus apgynė nuo piemenų. Be to, jis sėmė vandenį ir padėjo pagirdyti avis. 20 Tėvas tarė savo dukterims: "Kur jis yra? Kodėl palikote tą vyrą? Pakvieskite jį valgyti su mumis." 21 Mozė sutiko gyventi pas Reuelį ir vedė jo dukterį Ziporą. 22 Ji pagimdė sūnų, kurį Mozė pavadino Gersomu tai reiškia: "Aš pasidariau ateiviu svetimoje šalyje."(2 M 18, 2)

23 Daug laiko praslinko, mirė Egipto karalius. Izraelitus spaudė baudžiava ir jie šaukėsi pagalbos. (2 M 3, 7) 24 Dievas išgirdo jų skundą ir atsiminė savo Sandorą su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu. (1 M 15, 18; 26, 3; 28, 14-15) 25 Dievas matė izraelitų sunkią padėtį.

3 skyrius

Dievas apsireiškė Mozei 1-22.

1 Mozė ganė savo uošvio, midianitų kunigo Jetro, avis. Kartą jis buvo nusivaręs avis už dykumos, prie Dievo kalno Horebo. 2 Jam pasirodė Viešpaties angelas ugnies liepsnoje, kylančioje iš krūmo. Jam atrodė krūmas degė, tačiau nesudegė. (Apd 7, 30; 5 M 33, 16) 3 Mozė galvojo: "Eisiu ir pažiūrėsiu šį nuostabų reginį, kodėl nesudega tas krūmas?" 4 Viešpats matė jį artėjant ir sušuko iš krūmo: "Moze! Moze!" Tas atsiliepė: "Aš čia!" 5 "Nesiartink! Nusiauk kurpes, nes vieta, ant kurios stovi, yra šventa žemė! (Joz 5, 15; 1 M 28, 17) 6 Aš esu tavo tėvo Dievas, Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievas." Mozė užsidengė veidą, nes bijojo pažvelgti į Dievą.

7 Viešpats tarė: "Aš matau savo tautos vargą Egipte ir išgirdau jų pagalbos šauksmą, žinau kaip žiauriai elgiasi darbo prižiūrėtojai ir pažįstu jos kančias. (2 M 2, 23) 8 Aš atėjau ją išvaduoti iš egiptiečių valdžios ir išvesti ją iš tos šalies į puikią ir erd-

Iš 3, 9-22

vią šalį, plūstančią pienu ir medum: į kanaanitų, hititų, amoritų, perizitų, hivitų ir jebusitų apgyventus kraštus. 9 Izraelitų šauksmas pasiekė mane. Aš matau jų priespaudą, kaip egiptiečiai juos engė. 10 Taigi, dabar eik, Aš siunčiu tave pas faraoną, ir išvesk iš Egipto mano tautą!" 11 Mozė atsakė Dievui: "Kas aš, kad eičiau pas faraoną ir išvesčiau iš Egipto izraelitus?"(2 M 4, 10; Iz 6, 5-8; Jer 1, 6) 12 Dievas atsakė: "Aš būsiu su tavimi! O įrodymas, kad tave siunčiu,bus: išvesta tauta iš Egipto tarnaus Dievui ant šito kalno."

13 Mozė klausė Dievą: "Jei aš eisiu pas izraelitus ir jiems sakysiu: 'Jūsų tėvų Dievas mane siuntė pas jus' ir jie mane klaus: 'Koks yra jo vardas?' Ką turiu jiems atsakyti?" 14 Dievas tarė Mozei: "AŠ ESU, KAS ESU. Sakyk izraelitams: 'AŠ ESU' mane siuntė pas jus' (Apr 1, 4, 8) 15 Šitaip sakyk izraelitams: 'Viešpats, jūsų tėvų Dievas, Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas mane siuntė pas jus. Toks tebūnie mano vardas ir toks mano pavadinimas per kartų kartas.' (2 M 6, 2-3; Iz 42, 8) 16 Eik, surink Izraelio vyresniuosius ir jiems sakyk: 'Viešpats, jūsų tėvų Dievas, Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas, man pasirodė ir kalbėjo: Aš stebėjau jus ir mačiau kas jums buvo padaryta Egipte. 17 Aš išvesiu jus iš Egipto vargo į kananitų, hititų, amoritų, perizitų, hivitų ir jebusitų šalį, plūstančią pienu ir medum.' 18 Jie klausys tavo balso. Tu su Izraelio vyresniaisiais nueikite pas Egipto karalių ir jam sakykite: 'Viešpats, hebrajų Dievas mus pašaukė ir dabar, prašome, leisk mums tris dienas keliauti į tyrus, aukoti Viešpačiui, savo Dievui.' (2 M 5, 1-3) 19 Aš žinau, kad Egipto karalius neišleis jūsų, jei nebus priverstas galingos rankos. 20 Aš panaudosiu savo galią ir bausiu Egiptą visais savo stebuklais, kuriuos jiems darysiu. Po to jis išleis jus. 21 Aš padarysiu egiptiečius taip palankiai nusiteikusius jums, kad jūs neišvyksite tuščiomis rankomis. (2 M 11, 2-3; 12, 35-36; 1 M 15, 14) 22 Kiekviena moteris teprašo iš savo kaimynės ir iš savo įnamės sidabrinių ir auksinių indų bei drabužių; tuos uždėkite ant savo sūnų ir dukterų; taip išsinešite egiptiečių turtus."

4 skyrius

Mozė daro stebuklus 1-31.

1 Mozė atsakė: "O jeigu jie netikės manimi ir neklausys mano balso, sakys: 'Tau nepasirodė Viešpats'." 2 Tuomet Viešpats paklausė jį: "Ką laikai rankoje?" Jis atsakė: "Lazdą". 3 "Mesk ją žemėn!" - tarė Dievas. Jis numetė ją ir ji pavirto gyvate; Mozė bėgo nuo jos. (2 M 7, 10) 4 Viešpats liepė Mozei: "Ištiesk savo ranką ir nutverk ją už uodegos!" Jis ištiesė savo ranką, nutvėrė ją ir ji pavirto vėl lazda. 5 "Tai daryk, kad jie tikėtų, jog tau pasirodė Viešpats, jų tėvų Dievas, Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievas." 6 Viešpats vėl jam liepė įkišti ranką į savo antį. Kai jis ištraukė ją, jo ranka buvo raupsuota, balta kaip sniegas. 7 "Vėl įkišk savo ranką į antį!" - tarė Dievas. Jis padarė, kaip buvo liepta. Kai jis ištraukė ją, ji buvo visai sveika. 8 "Jeigu jie netikės tavimi ir neklausys pirmojo ženklo, tai jie tikės paskutiniuoju ženklu. 9 O jeigu jie netikės net šiais ženklais ir neklausys tavo balso, tai pasemk Nilo vandens ir išliek ant sausos žemės! Tada vanduo, kurį pasemsi iš Nilo ir išliesi ant sausos žemės, pavirs krauju." (2 M 7, 17) 10 Mozė tarė Viešpačiui: "Viešpatie, aš nesu joks kalbėtojas: nebuvau anksčiau, nei dabar, kai Tu prabilai į savo tautą, bet esu neiškalbus ir sunkiai apverčiu liežuvį." (2 M 3, 11; 6, 12, 30) 11 Viešpats jam atsakė: "Kas sutvėrė žmogui burną? Kas padarė jį nebyliu, kurčiu, neregiu ar aklu? Argi ne Aš, Viešpats? (Ps 94, 9) 12 Taigi, dabar eik, o Aš būsiu tavo burna ir tave pamokysiu, ką kalbėti." 13 Jis atsakė: "Prašau, Viešpatie, siųsk ką nors kitą!" 14 Tada Viešpats supykęs tarė: "Žinau, kad tavo brolis Aronas, levitas, yra iškalbus. Be to, jis pasitiks tave. Tave pamatęs, jis nuoširdžiai džiaugsis. 15 Kalbėk jam tuos žodžius. Aš būsiu tavo ir jo burna ir jus pamokysiu, ką turite sakyti ir daryti. 16 Jis kalbės už tave į tautą. Jis tebūnie tau burna, o tu būk jam vadovu. (2 M 7, 1-2) 17 Pasiimk šitą lazdą, kuria turėsi daryti ženklus."

18 Mozė sugrįžo pas savo uošvį Jetrą ir tarė jam: "Leisk man, prašau, vykti į Egiptą pas savo giminaičius ir pasižiūrėti, ar jie tebėra gyvi." Jetras atsakė: "Eik

Iš 4,19 – 5,3

ramybėje!"(2 M 3,1) 19 Viešpats tarė Mozei Midiane: "Sugrįžk į Egiptą! Jau yra išmirę visi, kurie norėjo atimti tau gyvybę."(Mt 2,20) 20 Mozė su žmona bei sūnumis, susėdę ant asilų grįžo į Egiptą; jis pasiėmė ir lazdą, kurią Dievas jam liepė pasiimti. (2 M 18,3-4)

21 Viešpats įsakė Mozei: "Kai sugrįši į Egiptą, žiūrėk, kad padarytum faraono akivaizdoje visus stebuklus, kuriuos tau pavedžiau. Bet Aš taip sukietinsiu jo širdį, kad jis neišleis tautos.(2 M 7,3; 8,11,28; 9,12,35; 10,1; 20,27; 11,10; 14,4,17) 22 Sakyk faraonui, taip sako Viešpats: ' Izraelis yra mano pirmagimis sūnus.(Jer 31,9; Oz 11,1) 23 Aš tau įsakau: išleisk mano sūnų, kad jis man tarnautų; jei neišleisi jo, nužudysiu tavo pirmagimį sūnų.'"(2 M 11,5; 12,29)

24 Pakeliui, nakvynės namuose, sutiko jį Viešpats ir norėjo nužudyti.(1 M 17,14) 25 Tada Zipora, paėmusi titnagą, apipjaustė sūnų, palietė Mozės kojas ir tarė: "Tu esi mano kruvinas sužadėtinis!"(Joz 5,2) 26 Tada Viešpats paliko jį ramybėje. Pasakymas "kruvinas sužadėtinis" susijęs su apipjaustymu.

27 Viešpats tarė Aronui: "Eik į dykumą pasitikti Mozės." Jis ėjo ir, sutikęs jį prie Dievo kalno, pabučiavo. 28 Mozė išpasakojo Aronui viską, ką Viešpats buvo jam sakęs, ir apie visus ženklus, kuriuos jam įsakė daryti. 29 Mozė ir Aronas nuėję surinko visus izraelitų vyresniuosius. 30 Aronas papasakojo visus žodžius, kuriuos Viešpats kalbėjo Mozei, o Mozė padarė Viešpaties įsakytus ženklus tautos akyse. 31 Tauta įtikėjo. Išgirdę, kad Viešpats aplankė izraelitus, ir pamatė jų priespaudą, jie žemai nusilenkė ir pagarbino Jį.(2 M 3,16)

5 skyrius

Kalba su faraonu ir Mozės nusivylimas 1-23.

1 Mozė ir Aronas atėję tarė faraonui: "Išleisk mano tautą, kad jie švęstų man šventę tyruose", - taip sako Viešpats Izraelio Dievas.(2 M 3,18; 7,16,26; 8,16; 9,1,13) 2 Faraonas atsakė: "Kas man jūsų Viešpats, kad klausyčiau Jo balso ir išleisčiau Izraelį? Aš nepažįstu Viešpaties ir neišleisiu jūsų."(Dan 3,15) 3 Jie sakė: "Hebrajų Dievas

mus pašaukė. Leisk mus, prašome, keliauti tris dienas į dykumą ir ten aukoti Viešpačiui, mūsų Dievui, kad jis nebaustų mūsų maru ar karu." 4 Egipto karalius jiems atsakė : "Moze ir Arone, kodėl atitraukiate žmones nuo jų darbų? Eikite savo baudžiavos darbų dirbti! 5 Matote, kiek daug žmonių yra krašte, o jūs norite, kad juos atleisčiau nuo baudžiavos."(2 M 1, 7, 12) 6 Tą pačią dieną faraonas įsakė baudžiavos užvaizdoms ir jų tvarkytojams: 7 nebeduoti, kaip iki šiol, žmonėms šiaudų plytoms gaminti, jie patys tegul eina ir susirankioja šiaudų. 8 Tačiau reikalauti iš jų tokio pat skaičiaus plytų, kokį jie lig šiol pagamindavo; jokiu būdu jo nesumažinti, nes jie yra tinginiai. Todėl jie šaukia: "Eikime, aukokime savo Dievui!" 9 Baudžiavos darbai tegul slegia juos, tegul dirba ir nepaiso melagingų kalbų. 10 Baudžiavos užvaizdai ir jų tvarkytojai išėję kalbėjo žmonėms: "Taip sako faraonas: 'Aš nebeduosiu jums šiaudų. 11 Eikite ir rinkite kur randate! Tačiau jūsų baudžiavos darbas nė kiek nebus sumažintas' ". 12 Žmonės išsisklaidė po visą Egipto šalį rinkti ražienų. 13 Baudžiavos prižiūrėtojai spaudė juos, sakydami: "Atlikite savo dienos skirtą darbą, kaip anksčiau, gavę šiaudų." 14 Be to, izraelitų darbo prižiūrėtojus mušė faraono įstatyti baudžiavos užvaizdai, sakydami: "Kodėl šiandien nepagaminote nustatyto plytų kiekio, kaip anksčiau?"

15 Izraelitų prižiūrėtojai atėjo verkdami ir skundėsi faraonui: "Kodėl taip elgies su savo tarnais? 16 Šiaudų nebeduoda, o tačiau mums liepia gaminti plytų. Be to, tavo tarnai dar mušami. Taip neteisingai elgiamasi su tavo žmonėmis."(1 Kar 1, 21) 17 Jis atsakė: "Tinginiai jūs esate, tinginiai! Todėl sakote: 'Eikime, aukokime Viešpačiui!' 18 Taigi dabar eikite, dirbkite! Šiaudų jums neduos, tačiau nustatytą plytų kiekį privalote pagaminti." 19 Izraelitų prižiūrėtojai matė esą patekę į sunkią padėtį, nes jiems buvo įsakyta jokiu būdu nesumažinti dienai skirto kiekio plytų. 20 Išėję iš faraono, jie susitiko Mozę ir Aroną, kurie jų laukė, 21 ir tarė jiems: "Viešpats tepažvelgia ir tegul teisia! Jūs sukėlėte neapykantą prieš mus faraono bei jo tarnų, įduodami kardą į jų ranką, kad mus išžudytų."(1 M 34, 30)

Iš 5,22 - 6,16

22 Mozė kreipėsi į Viešpatį: "Viešpatie, kodėl liepei taip elgtis ir siuntei mane išvesti tautą iš Egipto? 23 Nuo to laiko, kai buvau nuėjęs pas faraoną kalbėti Tavo vardu, jis blogiau elgiasi su mano tauta. Tu neišvadavai savo tautos."

6 skyrius

Dievas iš naujo duoda pažadą Mozei, tauta ir Mozė nusivilia 1-30.

1 Viešpats atsakė Mozei: "Tu matysi, ką Aš padarysiu faraonui. Stiprios rankos prislėgtas, jis išleis juos; taip, stiprios rankos priverstas, jis išvarys juos iš savo šalies."(2 M 11,1; 13,33)

2 Dievas kalbėjo Mozei: "Aš esu Viešpats. 3 Aš pasirodžiau Abraomui, Izaokui ir Jokūbui kaip Viešpats jų Dievas, tačiau savo vardo (Jave) jiems neapreiškiau. (1 M 17,1; 2 M 3,14-15) 4 Aš padariau su jais Sandorą, norėdamas jiems duoti Kanaano šalį, kurioje jie buvo ateiviai. (1 M 12,7) 5 Aš išgirdau izraelitų skundą dėl baudžiavos, ir atsiminiau savo Sandorą. 6 Todėl sakyk izraelitams, kad Aš esu Viešpats; Aš jus išvesiu iš egiptiečių priespaudos, išlaisvinsiu iš baudžiavos ir išgelbėsiu jus savo galia. 7 Aš jus priimu savo tauta, būsiu jūsų Dievas, kad žinotumėte, jog esu Viešpats, jūsų Dievas, kuris jus išvedė iš egiptiečių vergijos. 8 Aš nuvesiu jus į šalį kurią pažadėjau duoti Abraomui, Izaokui ir Jokūbui; ją duosiu jums paveldėti, nes Aš esu jūsų Viešpats!"(1 M 22,6; 5 M 32,40) 9 Mozė taip kalbėjo izraelitams, bet jie netikėjo jo, išvarginti žiaurios baudžiavos.

10 Viešpats vėl kalbėjo Mozei: 11 "Eik, sakyk Egipto faraonui, kad jis išleistų izraelitus iš savo šalies!" 12 Mozė atsakė Viešpačiui: "Izraelitai manęs neklauso, tai kai manęs klausys faraonas!? Aš netinku kalbėti."(2 M 4,10) 13 Viešpats įsakė Mozei bei Aronui vykti pas Egipto faraoną ir jam pranešti, kad Dievo įsakymu jie išvestų izraelitus iš Egipto šalies.

14 Jų (Mozės ir Arono) giminių vadai. Izraelio pirmagimio Rubeno sūnūs: Enokas, Palus, Hezronas ir Karmis. Tos yra Rubeno giminės. (1 M 46,9-14) 15 Simeono sūnūs: Jemuelis, Jaminas, Ohadas, Jakinas, Zoaras ir kananietės sūnus Saulius. Tos yra Simeono giminės. 16 Levio sūnų vardai: Gersonas, Kohatas, Meraris. Levis buvo

šimto trisdešimt septynerių metų. (1 Ch 5, 27-30; 6, 1-4) 17 Gersono sūnūs: Libnis ir Simejis. 18 Kohato sūnūs: Amramas, Izharas, Hebronas ir Uzielis. Kohatas buvo šimto trisdešimt trijų metų. 19 Merario sūnūs: Malis ir Musis. Tos yra Levio giminės. 20 Amramas vedė savo tetą Jokebedą. Ji pagimdė Aroną ir Mozę. Amramas buvo šimto trisdešimt septynerių metų. (2 M 2, 1) 21 Izharo sūnūs: Koras, Nefegas ir Zikris. (4 M 16, 1) 22 Uzielio sūnūs: Misaelis, Elzafanas ir Sitris. (3 M 10, 4) 23 Aronas vedė Eliseбą, Aminadabo dukterį, Nasono seserį. Ji pagimdė Nadabą, Abijų, Elezarą ir Itamarą. (2 M 28, 1) 24 Koro sūnūs: Asiras, Elkanas ir Abijasafas. Tos yra Koro giminės. 25 Arono sūnūs: Elazaras vedė vieną iš Putielio dukterų. Ji pagimdė Pinesą. Levitų giminių vadai, (4 M 25, 7) 26 Aronas ir Mozė, yra tie, kuriems Viešpats įsakė išvesti izraelitus iš Egipto šalies. 27 Jie yra tie, kurie kalbėjo Egipto faraonui, norėdami išvesti izraelitus iš Egipto. 28 Viešpats tarė Mozei Egipto šalyje: 29 "Aš esu Viešpats! Kalbėk Egipto faraonui visa, ką tau įsakau." 30 Bet Mozė atsikalbinėjo Viešpačiui: "Aš neiškalbus, sunkiai kalbu, kaip manęs klausys faraonas?"

7 skyrius

Mozė paklūsta, Dievo tolimesni įsakymai ir pirmi stebuklai 1-25.

1 Viešpats tarė Mozei: "Aš tave padariau lyg Dievu faraonui; tavo brolis Aronas tebūnie tavo pranašas. (2 M 4, 16) 2 Tu kalbėk jam visa, ką tau įsakau, o tavo brolis Aronas tekalba faraonui, kad jis išleistų izraelitus iš savo šalies. 3 Bet aš sukietinsiu faraono širdį; padarysiu daug ženklų bei stebuklų Egipto šalyje, (2 M 4, 21) 4 tačiau faraonas jūsų neklausys. Aš savo galia ir sprendimu išvesiu savo tautą ir pulkus iš tos šalies. 5 Tada egiptiečiai patirs, kad Aš esu Viešpats, kai savo galia išvesiu izraelitus iš jų žemės." (2 M 8, 18; 9, 14, 29) 6 Mozė ir Aronas darė, kaip Viešpats jiems įsakė. 7 Mozė buvo aštuoniasdešimt metų, o Aronas aštuoniasdešimt trijų metų amžiaus, kai jie kalbėjo faraonui.

8 Viešpats tarė Mozei ir Aronui: 9 "Kai faraonas jums sakys: 'Padarykite stebuklą patvirtinimui', tai sakyk Aronui: 'Imk lazdą ir mesk ją prieš faraoną!' Tada ji pavirs gyvate." (2 M 4, 3) 10 Mozė ir Aronas atėjo pas faraoną ir padarė taip, kaip Viešpats

įsakė. 11 Faraonas pasišaukė išminčių ir burtininkų; jie, Egipto žyniai, savo kerais
irgi tą patį padarė:(2 M 8, 3, 14-15; 2 Tim 3, 8) 12 kiekvienas jų numetė savo lazdą, ir jos
pavirto gyvatėmis. Tačiau Arono lazda prarijo jų lazdas. 13 Faraono širdis liko ne-
palenkiama, ir jis jų neklausė, ką Viešpats buvo kalbėjęs.(2 M 4, 21)

14 Viešpats tarė Mozei: "Faraono širdis tebėra sukietėjusi; jis nesutinka išleisti
tautos. 15 Rytoj anksti rytą eik prie Nilo, kai faraonas eis prie vandens, ir lauk jo te
Pasiimk ir tą lazdą, kuri buvo pavirtusi gyvate. 16 Jam atėjus, sakyk, kad Viešpats,
hebrajų Dievas, mane siuntė pas tave: 'Išleisk mano tautą man tarnauti tyruose!' Ka-
dangi ligšiol nenorėjai klausyti,(2 M 5, 1) 17 kad taip sako Viešpats, iš to pažinsi, ka
Jis yra Viešpats. Štai, suduosiu mano rankoje esančia lazda į Nilo tekantį vandenį, ir
jis pavirs krauju.(2 M 4, 9) 18 Nile plaukiojančios žuvys išgaiš, ir Nilas pradės taip
dvokti, kad egiptiečiai nebegalės gerti jo vandens " 19 Viešpats toliau kalbėjo Mozei.
Sakyk Aronui: "Imk lazdą ir ištiesk savo ranką virš egiptiečių vandenų, upių, perkasų
balų, vandens baseinų. Vanduo pavirs krauju visoje Egipto šalyje, net mediniuose ir
akmeniniuose induose!"(Apr 11, 6)

20 Mozė ir Aronas taip padarė, kaip Viešpats buvo įsakęs. Jis pakėlė lazdą ir suda
vė į Nile tekantį vandenį faraonui ir jo tarnams matant. Visas Nilo vanduo pavirto
krauju. 21 Nile plaukiojančios žuvys išgaišo. Vanduo ėmė taip dvokti, kad egiptiečiai
nebegalėjo gerti vandens iš Nilo. Taip visa Egipto šalis pasruvo krauju. 22 Tą patį
padarė ir egiptiečių žyniai savo kerais. Faraono širdis vis dar liko nepalenkiama, ir
jis neklausė jų, ką Viešpats buvo sakęs. 23 Faraonas nusigręžė ir nuėjo į savo namus
; jis viso to neėmė į širdį. 24 Egiptiečiai kasė Nilo pakraščiuose šulinius, ieškodami
geriamojo vandens, nes jie nebegalėjo Nilo vandens gerti. 25 Po to įvykio praėjo sep
tynios dienos.

8 skyrius

Faraonas prašo Mozę ir Aroną melstis už jį, tačiau neišleidžia izraelitų 1-32.

1 Tada Viešpats tarė Mozei: "Eik pas faraoną ir jam sakyk išleisti mano žmones,

kad jie man tarnautų. (2 M 5, 1) 2 Jei nesutiksi jų išleisti, apleisiu visą tavo kraštą varlėmis. 3 Nilas knibždės varlėmis. Jos iš Nilo atrėplios į tavo namus, į tavo miegamąjį kambarį ir į tavo lovą, taip pat į tavo tarnų ir tarnaičių namus, į tavo krosnis ir į duonkepius. 4 Pas tave, tavo žmones, pas visus tavo tarnus rėplios varlės. 5 Sakyk Aronui: Ištiesk savo ranką su lazda ant upių, perkasų, balų ir padaryk, kad varlės rėpliotų Egipto šalyje!" 6 Aronas ištiesė ranką ant Egipto vandenų, ir varlės išrėpliojo ir apdengė Egipto kraštą. 7 Tą patį padarė žyniai savo kerais ir iššaukė varles Egipto šalyje. (2 M 7, 11)

8 Faraonas, pasišaukęs Mozę ir Aroną, tarė: "Melskite Viešpatį, kad jis pašalintų varles nuo manęs ir mano žmonių; tada išleisiu izraelitus aukoti Viešpačiui." (2 M 9, 28; 10, 17) 9 Mozė atsakė faraonui: "Paskirk laiką, kada melsti už tave, tavo tarnus ir tautą, kad varlės būtų pašalintos nuo tavęs, iš tavo namų ir, kad jos tik Nile tepasiliktų." 10 Jis atsakė: "Rytoj". Mozė tarė: "Tebūnie, kaip sakai, kad žinotum, jog nėra lygaus Viešpačiui! (2 M 9, 14; 15, 11) 11 Varlės pasišalins nuo tavęs, iš tavo namų, nuo tavo tarnų ir tarnaičių, jos tik Nile tepasiliks!" 12 Mozė ir Aronas, grįžę iš faraono, meldė Viešpatį pašalinti varles, kurias jis buvo užleidęs faraonui. 13 Viešpats padarė, kaip Mozė prašė: varlės išgaišo namuose, kiemuose ir laukuose. 14 Jie suvertė jas į krūvas. Visa šalis dvokė. 15 Faraonas matė, kad varlės dingo, bet savo širdies nepakeitė ir neklausė, ką Viešpats buvo sakęs. (2 M 4, 21)

16 Tada Viešpats tarė Mozei: "Sakyk Aronui ištiesti lazdą ir suduoti į žemės dulkes, kad jos pavirstų mašalais visoje Egipto šalyje!" 17 Aronas ištiesė ranką su lazda ir sudavė į žemę. Tuoj mašalai apniko žmones ir gyvulius. Visos žemės dulkės virto mašalais Egipto krašte. 18 Žyniai bandė tą patį padaryti, bet negalėjo. Mašalai apniko žmones ir gyvulius. (2 M 9, 11) 19 Tada žyniai tarė faraonui: "Tai Dievo pirštas!" Bet faraono širdis liko tokia kieta, kad jis neklausė jų, ką Viešpats buvo kalbėjęs. (2 M 14, 25; 4, 21)

20 Viešpats tarė Mozei: "Atsikelk anksti rytą, ateik prie faraono, kai jis eis prie vandens, ir pasakyk jam, ką Viešpats kalbėjo: 'Išleisk mano žmones, kad jie man tar-

Iš 8,21 – 9,6

nautų! (2 M 5, 1) 21 Jei neišleisi mano tautos, užleisiu musių ant tavęs, tavo tarnų, tavo tautiečių ir ant tavo namų taip, kad egiptiečių namai ir visa žemė bus pilna musių. 22 Bet tuo laiku Aš skirtingai pasielgsiu su Goseno šalimi, kurioje gyvena mano tauta. Ten nebus musių, kad žinotum, jog Aš esu Viešpats visos žemės. (2 M 7, 5) 23 Taip, Aš darysiu skirtumą tarp savo ir tavo tautos. Rytoj įvyks šitas ženklas'". 24 Viešpats taip ir padarė. Dideli musių spiečiai apniko faraono ir jo tarnų namus ir visą Egipto šalį. Musės vargino kraštą.

25 Faraonas, pasišaukęs Mozę ir Aroną, jiems tarė: "Eikite, aukokite savo Dievui šioje šalyje!" 26 Mozė atsakė: "Netinka taip daryti. Egiptiečiai bjaurisi tuo, ką aukosime Viešpačiui, savo Dievui. Jei aukosime, kas egiptiečiams yra bjauru, argi jie mūsų neužmuš akmenimis? (1 M 43, 32) 27 Tris dienas keliausime į tyrus aukoti Viešpačiui, savo Dievui, kaip Jis mums įsakė." (2 M 3, 18) 28 Faraonas atsakė: "Aš išleisiu jus aukoti Viešpačiui, savo Dievui tyruose. Tik nenueikite labai toli! Melskitės už mane!" 29 Mozė atsakė: "Nuo Tavęs išėjęs, melsiu Viešpatį, kad muses pašalintų nuo tavęs, nuo tavo tarnų ir tarnaičių. Tik kad vėl faraonas neapgautų, neišleisdamas tautos Viešpačiui aukoti!" 30 Mozė išėjo nuo faraono ir meldė Viešpatį. 31 Viešpats padarė, kaip Mozė prašė. Jis pašalino muses nuo faraono, nuo jo tarnų ir tautiečių taip, kad nė vienos nebeliko. 32 Bet ir šįkart faraono nusistatymas nepasikeitė, jis neišleido tautos. (2 M 4, 21)

9 skyrius

Faraonas pažada išleisti izraelitus, bet nelaiko pažado 1-35.

1 Viešpats sakė Mozei: "Eik pas faraoną ir jam pasakyk, ką Viešpats, hebrajų Dievas, sako: 'Išleisk mano žmones, kad jie man tarnautų! (2 M 5, 1) 2 Jei vėl jų neišleisi, 3 Viešpats išnaikins tavo lauke besiganančius gyvulius: arklius, asilus, kupranugarius, avis ir raguočius labai sunkiu maru.' (2 M 3, 20) 4 Viešpats darys skirtumą tarp izraelitų ir egiptiečių gyvulių; niekas nežus, kas priklauso izraelitams. 5 Rytoj Viešpats įvykdys šitą dalyką krašte!" 6 Sekantį rytą Viešpats įvykdė tai: visi egiptie-

Ex 9,7 - 25

čių gyvuliai žuvo, bet izraelitų nė vienas nenugaišo. 7 Faraonas pasiuntė ištirti; pasirodė, kad izraelitų gyvulių nė vienas nebuvo nugaišęs. Tačiau faraono širdis liko kieta; jis neišleido tautos. (2 M 4, 21)

8 Tada Viešpats tarė Mozei ir Aronui: "Imkite pilnas rieškučias krosnies suodžių ir Mozė tepaberia jas į orą faraonui matant. 9 Jos pakils dulkėmis visoje Egipto šalyje, kris ant žmonių bei gyvulių ir sukels spuogus ir votis." (5 M 28, 27) 10 Jie pasiėmė krosnies suodžių ir, atsistoję prieš faraoną, išbėrė jas į orą. Taip atsirado spuogai ir votys, kurie kankino žmones ir gyvulius. (Apr 16, 2) 11 Žyniai negalėjo pasirodyti Mozei, nes spuogai buvo apėmę juos ir visus egiptiečius. 12 Tačiau Viešpats taip sukietino faraono širdį, kad jis nenorėjo girdėti, ką Viešpats kalbėjo Mozei. (2 M 4, 21)

13 Tada Viešpats tarė Mozei: "Atsikelk anksti rytą, pasirodyk faraonui ir jam sakyk, ką Viešpats, hebrajų Dievas, sakė: 'Išleisk mano tautą man tarnauti. 14 Šį kartą Aš siųsiu įvairias negalias ir vargus tau, tavo tarnams ir tavo tautiečiams, kad patirtum, jog nėra man lygaus visoje žemėje. (2 M 8, 6) 15 Aš galėjau savo galia taip bausti tave ir tavo tautą maru, kad būtumėte visi pranykę nuo žemės paviršiaus. 16 Bet išlaikiau tave, kad parodyčiau savo galią ir mano vardas būtų skelbiamas visoje žemėje. (2 M 7, 3; 14, 4; Rom 9, 17) 17 Tu vis dar didžiuojies prieš mano tautą ir neišleidi jos. 18 Rytoj apie šitą laiką kris labai smarki kruša, kokios nėra buvę Egipte nuo jo įsikūrimo dienos. (Job 38, 22) 19 Taigi, dabar siųsk žmones surinkti gyvulius iš lauko ir visa, kas tau priklauso, į saugią vietą. Visi žmonės ir gyvuliai, kurie lauke ir neieškos prieglaudos, krušai krintant, žus'". 20 Faraono tarnai, kurie bijojo Viešpaties, sugabeno į namus savo tarnus ir gyvulius. 21 O kas nekreipė dėmesio į Viešpaties Žodį, paliko savo tarnus ir gyvulius lauke.

22 Viešpats tarė Mozei: "Ištiesk savo ranką, kad kristų kruša visoje Egipto šalyje: ant žmonių, gyvulių ir visos laukų augmenijos." 23 Mozė ištiesė lazdą, ir Viešpats leido griausmus, krušą ir žaibus. Kruša krito visoje Egipto šalyje (Apr 16, 21) 24 ir buvo tokia smarki, kokios Egipto šalis nebuvo mačiusi. 25 Kruša išmušė Egipto šaly-

Is 9.26 – 10.7

je visa, kas buvo lauke: žmones, gyvulius, augalus ir medžius. 26 Tik Goseno krašte, kur gyveno izraelitai, nebuvo krušos.

27 Faraonas, pasišaukęs Možę ir Aroną, jiems kalbėjo: "Aš nusidėjau! Viešpats yra teisus, bet aš ir mano tauta esame nusikaltę. (2 M 10, 16) 28 Melskite Viešpatį! Gana Dievo griausmų ir krušos! Aš jus išleisiu ir daugiau nebesulaikysiu". (2 M 8, 4) 29 Mozė jam atsakė: "Kai tik išeisiu iš miesto, pakelsiu rankas į Viešpatį. Tada griausmai ir kruša liausis, kad žinotum, jog Viešpačiui priklauso visa žemė. 30 Bet aš žinau, kad nei tu, nei tavo tarnai dar nesibijote Viešpaties Dievo." 31 Linus ir miežius išmušė, nes miežiai buvo išplaukę ir linai jau žydėjo. 32 Bet kviečių ir rugių neišmušė, nes jie vėliau pribręsta. 33 Mozė išėjo nuo faraono iš miesto ir iškėlė rankas į Viešpatį; griausmai liovėsi, kruša ir lietus nebekrito. 34 Bet faraonas, matydamas, kad nustojo lyti, kruša ir griausmai liovėsi, vėl nusidėjo su savo tarnais, 35 neišleido izraelitų ir nenorėjo girdėti, ką Viešpats kalbėjo Mozei. (2M 4, 21)

10 skyrius

Skėriai ir tamsybė, faraonas išvaro Možę 1 - 29.

1 Viešpats tarė Mozei: "Eik pas faraoną, nes Aš sukietinau jo ir jo tarnų širdį, kad padaryčiau šituos ženklus jų tarpe 2 ir kad galėtum pasakoti savo vaikams ir vaikų vaikams, kaip skaudžiai pasielgiau Egipte ir kokius ženklus dariau jų tarpe, kad žinotumėte, jog Aš esu Viešpats". (2 M 6, 2-7)

3 Mozė ir Aronas atėjo pas faraoną ir jam kalbėjo, ką Viešpats, hebrajų Dievas, sako: "Kaip ilgai tu nenusileisi man? Išleisk mano žmones, kad jie man tarnautų! (2 M 5, 3) 4 Jei neišleisi mano tautos, rytoj užleisiu skėrius ant tavo krašto. 5 Jie taip apdengs šalį, kad nesimatys žemės; jie nuės išlikusį derlių nuo krušos, nugrauš kiekvieną žaliuojantį medį; 6 jų bus pilni tavo, tavo tarnų ir visų egiptiečių namai, kaip to dar nėra matę tavo tėvai ir seneliai per visą savo amžių". Po to Mozė išėjo iš faraono namų.

7 Tada faraono tarnai kalbėjo savo valdovui: "Kaip ilgai mes kentėsime? Išleisk tuos žmones, kad jie tarnautų Viešpačiui, savo Dievui! Ar dar nematai, kad Egiptas žūva?"

Iš 10, 8 - 26

8 Mozė ir Aronas buvo pašaukti atgal pas faraoną. Jis tarė jiems: "Eikite, tarnaukite Viešpačiui, savo Dievui! Bet kas gi yra tie, kurie eis?" 9 Mozė atsakė: "Eisime visi: jaunimas ir seneliai, sūnūs ir dukterys, avys ir raguočiai. Mes švęsime iškilmingą šventę Viešpačiui". (2 M 5, 1) 10 Jis atsakė jiems: "Tebūnie Viešpats su jumis! Kaip galiu išleisti jus ir jūsų vaikus? Žiūrėkite, jūs elgiatės klastingai! 11 Nieko iš to nebus. Eikite vieni vyrai ir aukokite Viešpačiui, nes to juk jūs ir prašėte!"(2 M 9, 32) Ir juos išvarė iš faraono akių.

12 Tada Viešpats tarė Mozei: "Ištiesk savo ranką ant Egipto šalies, kad skėriai apniktų ir nugraužtų visus šalies augalus ir visa, kas dar liko nuo krušos!" 13 Mozė ištiesė lazdą. Viešpats leido rytų vėjui pūsti visą dieną ir naktį. Rytmečiui išaušus, rytų vėjas atnešė skėrius. 14 Skėriai nusileido visoje Egipto šalyje. Jų buvo tiek, kiek niekad nėra buvę ir jų tiek nebus ateityje. 15 Jie taip užplūdo visą kraštą, kad šalis buvo tamsi. Jie nugraužė visus augalus ir medžių vaisius, išlikusius nuo krušos, kad nieko žaliuojančio nebeliko visoje Egipto šalyje. 16 Tada faraonas skubiai pasišaukė Mozę ir Aroną ir tarė: "Nusidėjau Viešpačiui, jūsų Dievui ir jums! (2 M 9, 27) 17 Prašau, atleiskite man dar šį kartą mano nusikaltimą ir melskite Viešpatį, savo Dievą, kad Jis pašalintų nuo manęs šitą bausmę". (2 M 8, 4; 1 Sam 12, 19) 18 Mozė išėjo iš faraono ir meldė Viešpatį. (4 M 11, 2) 19 Viešpats sukėlė labai smarkų vakarų vėją, kuris skėrius nupūtė į Raudonąją jūrą; nė vieno skėrio nebeliko visoje Egipto šalyje. 20 Tačiau Viešpats taip sukietino faraono širdį, kad jis ir vėl neišleido izraelitų.

21 Viešpats tarė Mozei: "Ištiesk savo ranką, kad tamsa apgaubtų visą Egipto šalį, ir kiekvienas pajustų ją". 22 Mozė ištiesė savo ranką, ir tirščiausia tamsa tris dienas užgulė visą Egipto kraštą. 23 Tris dienas žmonės nebegalėjo matyti vienas kito ir pajudėti iš vietos. Tačiau visi izraelitai turėjo šviesą savo gyvenvietėse. 24 Tada faraonas, pasišaukęs Mozę, tarė: "Eikite, tarnaukite Viešpačiui! Tik jūsų avys ir raguočiai tepasilieka! O jūsų vaikai teeina su jumis!" 25 Mozė atsakė: "Privalai mums duoti deginamąsias ir aukojamąsias aukas aukoti Viešpačiui, mūsų Dievui. 26 Mūsų

visi gyvuliai eis su mumis; nepaliksime nieko, imsime visa ir tarnausime Viešpačiui, savo Dievui. Mes juk nežinome, kiek mums reikės Viešpaties aukai, tik ten nuėję, sužinosime". 27 Tačiau Viešpats padarė faraono širdį nepalenkiamą, jis nesutiko jų išleisti. 28 Tada faraonas tarė: "Šalin nuo manęs! Saugokis! Nebepasirodyk daugiau mano akyse! Tą dieną, kurią pasirodysi, mirsi!" 29 Mozė atsakė: "Tebūnie, kaip pasakei! Daugiau nebepasirodysiu".

11 skyrius

Įsakymas išvykti iš Egipto 1 - 10.

1 Viešpats tarė Mozei: "Dar vieną bausmę užleisiu faraonui ir Egiptui. Po to jis išleis jus, varyte išvarys! 2 Kalbėk žmonėms, kad kiekvienas iš savo kaimyno ir kiekviena iš savo kaimynės išprašytų sidabrinių ir auksinių daiktų" (2 M 3, 21-22) 3 Viešpats palankiai nuteikė izraelitams egiptiečius. Be to, Mozė buvo labai žymus vyras Egipto šalyje, faraono tarnų ir tautos akyse.

4 Viešpats kalbėjo Mozei: "Apie vidurnaktį pradėsiu vykdyti bausmę Egipto krašte. 5 Tada mirs visi pirmagimiai, pradedant faraono pirmagimiu, sėdinčiu jo soste, ir baigiant vergės pirmagimiu, esančios prie girnų, ir visi gyvulių pirmagimiai. (2 M 4, 23) 6 Visoje Egipto šalyje kils panika, kokios nėra buvę ir kokios daugiau nebus. 7 Bet nė vieno izraelito nė šuo nesulos, kad žinotumėte, jog Viešpats daro skirtumą tarp egiptiečių ir izraelitų. (2 M 9, 4, 26) 8 Tada faraono tarnai ateis ir, nusilenkę prieš mane, sakys: 'Išeik tu ir visi tavo žinioje esantys žmonės!' Po to išeisite". Mozė išėjo iš faraono degdamas pykčiu.

9 Tada Viešpats tarė Mozei: "Faraonas jūsų neklausys, kol Aš padarysiu daugiau stebuklų Egipte". 10 Mozė ir Aronas padarė visus šituos stebuklus faraonui matant. Tačiau Viešpats taip sukietino faraono širdį, kad jis neišleido izraelitų iš savo šalies.

12 skyrius

Pasa - izraelitų išvykimas iš Egipto, pirmagimių paskyrimas Dievui 1 - 51.

1 Viešpats kalbėjo Mozei ir Aronui Egipto šalyje: 2 "Šitas mėnuo tebūnie jums pir-

Ž 12, 3 – 20

masis metų mėnuo. (2 M 13, 4) 3 Kalbėkite visiems izraelitams: šito mėnesio pirmąją dieną, namų tėvas tegul paskiria avinėlį kiekvienai šeimai. 4 O jei šeima yra per maža avinėlį suvalgyti, valgykite kartu su savo artimiausiu kaimynu, atsižvelgiant į asmenų skaičių. 5 Avinėlis privalo būti visai sveikas, patinėlis, vienmetis; gali būti ir ožiukas. (3 M 22, 20) 6 Laikykite jį iki šio mėnesio keturioliktosios dienos; tada, susirinkus visiems izraelitams, papjaukite jį vakaro prieblandoje. 7 Jo krauju patepkite abi durų staktas ir rėmų viršų tų namų, kuriuose valgysite avinėlį. (2 M 13, 22) 8 Tą naktį valgykite mėsą, keptą ant ugnies, su nerauginta duona ir karčiomis žolėmis. 9 Jūs neprivalote jos valgyti žalios ar išvirtos vandenyje, tik keptą ugnyje; taip pat galvą, kojas ir vidaus organus. 10 Nieko iš jo nepalikite iki ryto. O kas paliks ligi ryto, tą sudeginkite. 11 Valgykite jį paskubomis, susijuosę strėnas, apsiavę kurpes, laikydami lazdą rankoje. Tai yra Pasa - Viešpaties praėjimas. (Iz 52, 12) 12 Tą naktį pereisiu visą Egipto šalį ir nužudysiu visus pimagimius, žmones ir gyvulius; ir visiems Egipto dievams įvykdysiu teismo sprendimą. - Aš Viešpats! (4 M 33, 4) 13 O kraujas ant namų staktų parodys, kur jūs gyvenate. Pamatęs kraują, aplenksiu jus, kad Egipto šalies bausmė nepaliestų jūsų. (Žyd 11, 28)

14 Ta diena tebūnie jums atmintina diena; jūs privalote ją švęsti kaip šventę Viešpačiui per kartų kartas. 15 Septynias dienas valgysite neraugintą duoną. Jau pirmąją dieną pašalinsite raugą iš savo namų, nes kiekvienas, kuris valgys raugintą maistą nuo pirmosios iki septintosios dienos, turi būti pašalintas iš izraelitų tarpo. (2 M 13, 7) 16 Pirmąją dieną susirinkite šventei, taip pat ir septintąją. Jokio darbo nevalia dirbti tomis dienomis, leista tik pasigaminti valgį. 17 Jūs privalote švęsti Neraugintosios duonos šventę, kaip amžiną nuostatą, nes tą dieną Aš išvedžiau jūsų pulkus iš Egipto šalies. 18 Pirmojo mėnesio keturioliktąją dieną, vakare, pradėkite valgyti neraugintą duoną ir valgykite iki dvidešimt pirmosios dienos vakaro. 19 Septynias dienas neleistina turėti raugo jūsų namuose, nes kiekvienas, kuris valgys ką nors rauginto, bus pašalintas iš izraelitų, nežiūrint ar jis ateivis, ar vietinis gyventojas. 20 Nieko rauginantis

to jums nevalia valgyti visuose jūsų namuose, valgykite tik neraugintą duoną".

21 Tada Mozė sušaukė visus Izraelio vyresniuosius ir jiems tarė: "Eikite, imkite avinėlį savo šeimoms ir pjaukite jį Pasai. 22 Po to imkite iz kopo šlakstyklę ir, pamirkę dubenyje esančiame kraujuje, patepkite juo abi durų staktas; nė vienas jūsų teneišeina iki ryto iš savo namų! (3 M 14, 4-; 4 M 19, 6; Ps 51, 9) 23 Viešpats praeis, žudydamas egiptiečius; pamatęs kraują ant durų abiejų staktų, aplenks ir neleis žudytojui įeiti į jūsų namus. 24 Laikykite tai įstatu sau ir savo vaikams, galiojantį per amžius.

25 Kai atvyksite į šalį, kurią Viešpats jums duos, kaip jis pažadėjo, laikykitės šitų apeigų. 26 Kai jūsų vaikai klaus: 'Ką reiškia šitos apeigos?' (1M 18, 19; 5 M 6, 7, 20) 27 atsakykite: 'Tai yra Pasa Viešpačiui, kada Jis aplenkė izraelitų namus Egipte, kai Jis žudė egiptiečių pirmagimius, o mūsų namų nepalietė'". Tada žmonės nusilenkė ir pagarbino Viešpatį. 28 Izraelitai ėjo ir padarė, kaip Viešpats įsakė Mozei ir Aronui.

29 Vidurnaktyje Viešpats iššudė visus pirmagimius Egipto šalyje, pradedant faraono pirmagimiu, kuris sėdėjo jo soste, baigiant pirmagimiu kalinio, sėdinčio kalėjime, ir visus pirmagimius gyvulius. (2 M 4, 23) 30 Naktį atsikėlė faraonas, jo tarnai ir visi egiptiečiai didelėje panikoje, nes nebuvo namų, kuriuose nebūtų mirusio. 31 Tą naktį faraonas, pasišaukęs Mozę ir Aroną, tarė: "Išeikite iš mano krašto, jūs ir izraelitai! Eikite, tarnaukite Viešpačiui, kaip kalbėjote. 32 Pasiimkite avis ir raguočius, kaip sakėte! Eikite ir melskite dar ir man palaimos!" (2 M 10, 26)

33 Egiptiečiai ragino žmones skubiai išeiti iš jų šalies, sakydami: "Mes visi išmirsime!" (2 M 6, 1) 34 Žmonės ėmė ant pečių dar neįrūgusią tešlą duonkubiliuose, įvyniotą į apsiaustus. 35 Be to, izraelitai padarė, kaip Mozė įsakė; jie išprašė iš egiptiečių sidabrinių bei auksinių daiktų ir brangių drabužių. (2 M 11, 2) 36 Viešpats palankiai nuteikė egiptiečius žmonėms, kurie patenkino jų prašymą. Taip jie apiplėšė egiptiečius. (2 M 3, 21)

37 Apie šeši šimtai tūkstančių vyrų, neskaitant vaikų, pradėjo žygiuoti iš Ramsės
38
į Sukotą. Taip pat didelė minia kitų žmonių ėjo su jais, ir didelės kaimenės avių

bei galvijų. 39 Jie kepė iš tešlos, kurią išsinešė iš Egipto, neraugintus papločius (macus). Ji dar nebuvo įrūgus, nes jie buvo skubiai išvaryti iš Egipto ir nespėjo pasigaminti maisto kelionei.

40 Izraelitai gyveno Egipte keturis šimtus trisdešimt metų. (1 M 15, 13) 41 Praslinkus keturiems šimtams trisdešimt metų, vieną dieną visi Viešpaties pulkai iškeliavo iš Egipto. 42 Ta naktis, kurią juos išvedė iš Egipto krašto, yra Viešpaties šventė. Izraelitai privalo tą naktį švęsti per kartų kartas.

43 Viešpats kalbėjo Mozei ir Aronui: "Štas yra Pasos įstatymas: jokiam svetimšaliui nevalia Pasos valgyti. 44 Tačiau pirktas vergas turi teisę ją valgyti tada, kai jis apipjaustytas. 45 Įnamiui ir samdiniui neleistina jos valgyti. 46 Namuose privaloma ją valgyti. Nevalia mėsos išnešti iš namų ir neleidžiama sulaužyti jokio kaulo. (Jn 19, 36) 47 Visas Izraelis privalo ją švęsti. 48 Jei ateivis apsistotų pas tave ir norėtų švęsti Pasą, tai visi jo vyrai privalo būti apipjaustyti. Tuo atveju leidžiama jam švęsti Pasą, ir jis tebūnie laikomas tarsi vietinis šalies gyventojas. Bet jokiam neapipjaustytam neleistina jos valgyti. 49 Tas pats įstatymas galioja čiabuviui ir ateiviui, apsigyvenusiam pas jus". (3 M 24, 22) 50 Izraelitai darė, kaip Viešpats įsakė Mozei ir Aronui. 51 Tą dieną Viešpats išvedė izraelitų pulkus iš Egipto šalies.

13 skyrius

Pirmagimių įstatymas, ugnies ir debesies stulpai 1 - 22.

1 Viešpats kalbėjo Mozei: (4 M 8, 17-18; 18, 15; Lk 2, 23) 2 "Pašvęsk man visus pirmagimius; ar jie būtų žmonių, ar gyvulių, - man priklauso".

3 Mozė kalbėjo tautai: "Atsiminkite šitą dieną, kurią išėjote iš Egipto, iš vergijos namų; Viešpats jus išvedė, tad nevalia tą dieną valgyti nieko rauginto. 4 Šiandien, Abibo mėnesį, jūs išvykstate. (2 M 12, 2) 5 Kai Viešpats jus įves į kananitų, hititų, amoritų, hivitų ir jebusitų šalį, plūstančią pienu ir medumi, kurią jums duoti Jis prisiekė jūsų tėvams, jūs privalote švęsti tą šventę šį mėnesį. (1 M 17, 8) 6 Septynias dienas valgysite neraugintą duoną, septintą dieną švęsite Viešpačiui. (2 M

Iš 13,7-22

12,15-16) 7 Nerauginta duona privalo būti valgoma septynias dienas. Tuo laiku visoje tavo teritorijoje neprivalo būti nieko rauginto. (1 Kor 5, 8) 8 Privalote sakyti savo vaikams, tai daroma dėl to, kad Viešpats taip įsakė, mums išvykstant iš Egipto. 9 Tebū tau ženklu ant rankos ir prisiminimu ant kaktos, kad Viešpaties įstatymas būtų vykdomas. Juk galinga ranka Viešpats tave išvedė iš Egipto. (5 M 6, 8; 11, 18) 10 Tad vykdyk šitą įstatą kasmet skirtu laiku.

11 Kai Viešpats tave įves į kananitų šalį, kaip Jis prisiekė tau ir tavo tėvams, ir ją tau duos, 12 tai kiekvieną pirmagimį skirsi Viešpačiui. Be to, kiekvienas gyvulių pirmagimis, jei jis vyriškos lyties, taip pat priklauso Viešpačiui. 13 Kiekvieną pirmagimį asilaitį privalai išpirkti ėriuku, bet jei neišpirksi, užmušk jį. Kiekvieną žmonių pirmagimį, tavo sūnų, privalai išpirkti. 14 Kai ateityje tavo sūnus paklaus: 'Ką tai reiškia?' Jam atsakyk: 'Galinga ranka Viešpats mus išvedė iš Egipto, iš vergijos namų.' (2 M 12, 26) 15 Kai faraonas užsikietino ir nenorėjo mūsų išleisti, Viešpats nužudė visus pirmagimius Egipto šalyje, pradedant žmonių ir baigiant gyvulių pirmagimiais. Todėl aukoju Viešpačiui kiekvieną pirmagimį vyriškos lyties. O kiekvieną žmonių pirmagimį išperku. (2 M 12, 29) 16 Tai tebūnie ženklu ant tavo rankos ir prisiminimu ant kaktos. Savo galia Viešpats mus išvedė iš Egipto".

17 Faraonui išleidus žmones, Dievas jų nevedė filistėnų šalies kryptimi; tai būtų buvę arčiausia, ta prasme, kad žmonės, matydami karą, kuris būtų buvęs neišvengiamas, nepradėtų gailėtis ir nepanorėtų grįžti į Egiptą. 18 Dievas vedė tautą aplinkiniu, dykumų keliu, Raudonosios jūros link. Izraelitai išvyko iš Egipto apsiginklavę. 19 Mozė paėmė drauge Juozapo kaulus, nes jis buvo prisaikdinęs izraelitus, kai Dievas juos ves iš Egipto, paimti jo kaulus iš čia. (1 M 50, 25; Joz 24, 32) 20 Jie vyko iš Sukoto ir pasistatė stovyklas Etame, dykumų pakraštyje. 21 Viešpats ėjo pirma jų dieną debesies stulpu, vesdamas juos, o naktį ugnies stulpu, apšviesdamas jiems kelią, kad jie galėtų keliauti dieną ir naktį. (2 M 40, 34; 4 M 9, 15-23; 1 Kor 10, 1) 22 Nuo jų nepasišalino debesies stulpas dieną, nė ugnies stulpas nakti.

Iš 14,1-17

14 skyrius

Izraelitai prie jūros, egiptiečiai žūsta jūroje 1 - 31.

1 Viešpats kalbėjo Mozei: 2 "Sakyk izraelitams, kad jie apsistotų ties Pihahirotu, tarp Magdolo ir jūros. Ties Baalzafanu pajūryje, pasistatykite stovyklas. 3 Tada faraonas pagalvos apie jus: 'Jie pasimetę klaidžioja, dykumos juos sulaiko!' 4 Aš sukietinsiu faraono širdį, jis jus vysis, kad būčiau pašlovintas per faraoną ir visą jo kariuomenę ir, kad egiptiečiai žinotų, jog Aš esu Viešpats". Jie taip ir padarė. (2 M 21; 9, 16; Ez 28, 22)

5 Egipto karaliui pranešė, kad tauta pabėgo. Tada pasikeitė faraono ir jo tarnų nusistatymas Izraelio atžvilgiu: "Ką padarėme, išleisdami Izraelį nuo mums einamos baudžiavos?" 6 Jis pats savo vežime su kariuomene 7 ir šešiais šimtais rinktinių kovos vežimų su karininkais vijosi izraelitus. 8 Viešpats taip sukietino Egipto karaliaus faraono širdį, kad jis nepakeitė savo nusistatymo, nors izraelitai išėjo galingos Viešpaties rankos vedami. (2 M 13, 9) 9 Faraono žirgai, vežimai, raiteliai ir visa jo kariuomenė, užklupo juos, bestovyklaujančius pajūryje, prie Pihahirato, ties Baalzafanu.

10 Faraonas priartėjo. Izraelitai, pamatę atžygiuojančius egiptiečius paskui juos, labai nusigando. Izraelitai šaukėsi Viešpaties. 11 Jie išmetinėjo Mozei: "Nejaugi Egipte nebuvo kapų, kad mus išvedei mirti tyruose? Ką mums padarei, išvesdamas iš Egipto? 12 Argi mes tau nesakėme, būdami Egipte? Pasitrauk nuo mūsų! Mums juk būtų buvę geriau tarnauti egiptiečiams, negu mirti tyruose". 13 Mozė atsakė: "Nebijokite, nusiraminkite! Patirsite Viešpaties išgelbėjimą! Egiptiečių, kuriuos šiandien matote, niekados daugiau nebematysite. 14 Viešpats kariaus už jus, o jūs laikykitės ramiai!" (5 M 1, 3; 2 Ch 20, 15; Iz 30, 15)

15 Viešpats tarė Mozei: "Ko šauki? Kalbėk izraelitams, kad žygiuotų. 16 O tu, pakelk lazdą, ištiesk ranką link jūros ir perskirk ją, kad izraelitai galėtų eiti sausu jūros dugnu. 17 Aš sukietinsiu egiptiečių širdį, jie vysis jus, ir pasidarysiu garbę, nu-

galėdamas faraoną, visą jo kariuomenę, kovos vežimus ir raitelius. 18 Egiptiečiai išpažins, kad esu Viešpats, ir būsiu garbinamas!"

19 Tada Dievo angelas, kuris ėjo Izraelio pulkų priekyje, pasitraukė į jų užpakalines gretas. Debesies stulpas paslinko iš jų priekio ir atsistojo užpakalyje, (2 M 13, 21) 20 jis buvo tarp egiptiečių ir izraelio pulkų; tamsus debesis dengė egiptiečius, o izraelitams buvo šviesu. Taip jie praleido naktį ir nepriartėjo vieni prie kitų.

21 Mozė ištiesė ranką virš jūros. Smarkiam rytų vėjui pučiant visą naktį, jūra nuseko. Tada persiskyrė vandenys ir 22 izraelitai ėjo sausu jūros dugnu; vanduo jiems buvo kaip mūras iš dešinės ir kairės. (Joz 4, 23; Iz 11, 15-16; 1 Kor 10, 1; Žyd 11, 29) 23 Egiptiečiai, juos vydamiesi, sekė jūros dugnu su kovos vežimais ir raiteliais. (2 M 15, 19) 24 Rytui auštant, Viešpats iš ugnies ir debesies stulpo pažvelgė į egiptiečių kariuomenę ir sukėlė sąmyšį jų tarpe. (Ps 34, 17; 104, 32) 25 Jo valia kovos vežimai klimpo, jie vargais negalais judėjo pirmyn. Egiptiečiai sakė: "Bėkime nuo izraelitų, nes Viešpats yra su jais". (Ps 64, 10)

26 Tada Viešpats tarė Mozei: "Ištiesk ranką ant jūros, kad vanduo sugrįžtų ant egiptiečių, jų vežimų ir raitelių!" 27 Mozė ištiesė ranką ir, rytui brėkštant, jūra sugrįžo į pirmykštę vietą; bėgančius egiptiečius užliejo vanduo. Taip Viešpats sunaikino egiptiečius jūroje. 28 Vanduo sugrįžo ir užliejo visą faraono kariuomenę, karo vežimus ir raitelius. Nė vienas jų neišliko. 29 O izraelitai perėjo sausu jūros dugnu, vanduo jiems sudarė tarsi sieną dešinėje ir kairėje.

30 Taip Viešpats išgelbėjo izraelitus iš egiptiečių; jie matė negyvus egiptiečius jūros krante. 31 Izraelis patyrė galingą jėgą, kurią Viešpats panaudojo prieš egiptiečius. Tauta bijojo Viešpaties. Jie tikėjo Viešpačiu ir Jo tarnu Moze. (2 M 19, 9; 2 Ch 20, 20)

15 skyrius

Izraelitų pergalės džiaugsmas, kartus vanduo pasaldinamas 1 - 27.

2 M 15, 1 - 21

1 Tąsyk Mozė ir izraelitai giedojo Viešpačiui šią giesmę: "Giedosiu Viešpačiui, nes Jis labai prakilnus! Jis žirgus ir raitelius sumetė į jūrą. (Apr 15, 3) 2 Mano stiprybė ir giesmė yra Viešpats. Jis yra mano gelbėtojas. Toks yra mano Dievas, aš Jį šlovinsiu; Jis mano tėvų Dievas, aš Jį aukštinsiu. (Ps 118, 14; Iz 12, 2) 3 Viešpats yra karžygys; Jo vardas amžinas. (2 M 14, 14; Ps 46, 10; 3, 15) 4 Faraono kovos vežimus ir jo kariuomenę Jis įmetė į marias, o jo rinktinius vadus paskandino Raudonojoje jūroje. 5 Bangos apdengė juos; jie nugrimzdo į gelmes, kaip akmuo; 6 Tavo dešinė, Viešpatie, yra galinga jėga! Tavo dešinė, Viešpatie, sutriuškina priešą. 7 Savo didybe, Tu parbloški priešus. Tu paleidi savo įnirtį; jis suėda juos, kaip ražienas. (Iz 47, 14) 8 Tau papūtus, sujudo vandenys. Bangos pakilo. Vilnys siautė mariose. 9 Priešas tarė: 'Vysiuos, sugausiu, pasidalinsiu grobį, pasitenkins mano širdis! Ištrauksiu kardą,- juos sunaikins mano ranka!' 10 Tu papūtei savo vėju - jie nuskendo mariose, kaip švinas galinguose vandenyse! 11 Viešpatie, kas yra Tau lygus dievų tarpe? Kas yra toks šventas, kaip Tu? Toks galingas garbės darbais - stebuklais! (2 M 18, 11; Ps 72, 18-19) 12 Tu ištiesei savo dešinę,- juos prarijo žemė. 13 Tu, būdamas malonus, vedei tautą, kurią atpirkai. Savo galia vedei ją į šventąją žemę. 14 Išgirdo tautos ir sudrebėjo; baimė apėmė filistėnus. (Joz 2, 9-11) 15 Nusigando ir Edomo kunigaikščiai. Moabo vadai ėmė drebėti. Sustingo visi Kanaano gyventojai. 16 Juos apėmė siaubas ir išgąstis. Dėl Tavo galios jie liko be žado, kaip akmuo, kol pražygiavo Tavo tauta, Viešpatie, kurią atpirkai. 17 Tu įvedei juos ir pasodinai į savo tėvonystės kalnyną, į vietą, kurią Tu, Viešpatie, prirengei gyventi, į šventovę, kurią įkūrė Tavo rankos. 18 Viešpats karaliauja per amžius!"

19 Faraono žirgams, kovos vežimams ir raiteliams įžygiavus į jūrą, Viešpats užpylė juos marių vandenimis, o izraelitai perėjo sausu jūros dugnu. (2 M 14, 22-29)

20 Tada pranašė Mirjama, Arono sesuo, paėmė būgną, ir visos moterys, eidamos paskui ją su būgnais, šokinėjo. (Ps 68, 26) 21 Mirjama vedančiu balsu giedojo: "Giedokime Viešpačiui, nes Jis šventas ir didingas! Žirgus ir raitelius Jis sumetė į jūrą".

Iš 15,22 – 16,8

22 Mozė vedė Izraelį toliau nuo Raudonosios jūros; jie ėjo į Suro dykumą. Tris dienas jie keliavo dykuma ir nerado vandens. 23 Atėję į Marą, ten jie negalėjo gerti vandens, nes jis buvo kartus. Todėl tą vietą praminė Mara (kartumas). 24 Tauta pradėjo murmėti prieš Mozę: "Ką gersime?" 25 Jis šaukėsi Viešpaties. Viešpats parodė jam medį, kurį įmetus į vandenį, vanduo tapo saldus.

Dykumose Viešpats davė izraelitams įstatymą ir teisę; ten Jis išbandė juos. 26 Jis sakė: "Jei uoliai klausysite Viešpaties, savo Dievo, ir darysite, kas teisu Jo akyse, kreipsite dėmesį į Jo įsakymus ir laikysite visus Jo nuostatus, tai ant jūsų neužleisiu nė vienos tų nelaimių, kurias užleidau ant egiptiečių, nes Aš esu Viešpats, tavo gydytojas". (5 M 7,15; 32,39; Mt 9,12)

27 Po to jie atvyko į Elimą, kur buvo dvylika vandens šaltinių ir septyniasdešimt palmių; ten jie pasistatė stovyklą.

16 skyrius

Izraelitai nepatenkinti murma, Dievas parūpina jiems kurapkų ir manos 1 - 36.

1 Antrojo mėnesio penkioliktąją dieną, išvykus iš Egipto, visi izraelitai išėjo iš Elimo ir atvyko į Sino dykumą, esančią tarp Elimo ir Sinajaus. 2 Izraelitai murmėjo prieš Mozę ir Aroną. (2 M 17,2) 3 Jie sakė: "Geriau mes būtume mirę nuo Viešpaties rankos Egipto šalyje, kai sėdėjome prie mėsos puodų ir valgėme duonos sočiai! Jūs mus atvedėte į šią dykumą, kad išmarintumėte visus badu". (2 M 14,11)

4 Tada Viešpats tarė Mozei: "Aš jums duosiu duonos iš dangaus. Žmonės teišeina ir tesusirenka dienos davinį; noriu išbandyti juos, ar jie nori laikytis mano įstatymo. (Jn 6,31; 1 Kor 10,3) 5 O šeštąją dieną teprisirenka dvigubai tiek, kiek jie kasdien prisirinkdavo". 6 Tada Mozė ir Aronas tarė visiems izraelitams: "Šį vakarą patirsite, kad Viešpats jus išvedė iš Egipto, 7 rytą išvysite Viešpaties garbę; Jis išgirdo jūsų murmėjimą prieš Jį. O kas esame mudu, kad murmate prieš mus? 8 Viešpats duos jums vakare mėsos, o rytą - duonos sočiai. Viešpats išgirdo, kai murmėjote prieš Jį. O kas mudu esame? Ne prieš mus yra jūsų murmėjimas, bet prieš Viešpatį".

Iš 16,9-27

9 Tada Mozė tarė Aronui: "Sakyk visiems izraelitams: 'Priartėkite Viešpaties akivaiz
ron, nes Jis girdėjo jūsų murmėjimą'". 10 Aronui tebekalbant izraelitams, jie pa-
žvelgė į dykumas ir pamatė Viešpaties šlovę debesyje. (4 M 12, 5; 14, 10; 16, 19) 11 Jis
kalbėjo Mozei: 12 "Aš girdėjau izraelitų murmėjimą. Sakyk jiems, kad vakaro prieb-
landoje gausite mėsos, o rytą pasisotinsite duona. Žinokite, kad Aš esu Viešpats, jū-
sų Dievas".

13 Vakare užskrido putpelės ir apdengė stovyklą, o rytą apie stovyklą buvo rasa.
(4 M 11, 31) 14 Rasai pranykus, dykumoje pasirodė kažkas, tarsi šerkšnas ant žemės.
15 Tai pamatę, izraelitai klausė vienas kito: "Kas čia?" Nė vienas nežinojo, kas tai
būtų. Tada Mozė jiems tarė: "Tai duona, kurią Viešpats jums duoda maistui. 16 At-
siminkite, ką Viešpats įsakė: 'Kiekvienas teprisirenka tiek, kiek jis suvalgo; teparsi-
neša po gomerą asmeniui, atsižvelgdamas į asmenų skaičių jo palapinėje'". 17 Izra-
elitai darė, kaip buvo įsakyta: jie prisirinko vienas daug, kitas mažai, 18 bet jiems
seikėjant gomeru, kas buvo prisirinkęs daug, neturėjo pertekliaus, o kas mažai, tam
nestigo. Kiekvienas turėjo tiek, kiek galėjo suvalgyti. (2 Kor 8, 15) 19 Mozė jiems sa-
kė: "Nė vienas tenepalieka nieko rytojui". (Mt 6, 34; Lk 11, 3) 20 Bet jie nepaklausė
Mozės. Kai kurie paliko dalį maisto kitai dienai. Maistas sugedo, atsirado kirmėlių ir
pradėjo dvokti. Mozė užsirūstino ant jų. 21 Kiekvienas kas rytą rinkdavosi kiek jis
galėjo sunaudoti. O saulei kaitinant, tie grūdeliai laukuose sutirpdavo.

22 Šeštąją dieną jie prisirinko dvigubai tiek: po du gomeru kiekvienam asmeniui.
Izraelio vyresnieji apie tai pranešė Mozei. 23 Jis sakė jiems: "Taip Viešpats liepė:
rytoj yra sabatos šventė, šventa poilsio diena, skirta Viešpačiui. Ką norite kepti, iš-
kepkite, ir ką norite virti, išvirkite, o kas atlieka, atidėkite į šalį ir palaikykite ry-
tojui". (1 M 2, 2-3; 20, 8) 24 Jie pasidėjo rytojui, kaip Mozė buvo įsakęs. Maisto at-
sarga nesugedo, ir joje neatsirado kirmėlių. 25 Po to Mozė tarė: "Valgykite! Nes
šiandien yra Viešpaties sabata, nieko nerasite laukuose. 26 Šešias dienas rinkite, o
septintoji diena yra sabata; joje nieko nerasite". 27 Vis dėlto septintąją dieną kai ku-

Iš 16,28 - 17,7

rie išėjo rinkti, bet nieko nerado. 28 Viešpats tarė Mozei: "Kaip ilgai prieštarausite mano įstatymams ir įsakymams? 29 Viešpats jums įsakė švęsti sabatą. Todėl šeštąją dieną Jis duoda jums duonos dviem dienom . Kiekvienas pasilikite savo vietoje. Nė vienas neišeikite iš savo namų septintąją dieną". 30 Taip tauta ilsėjosi septintąją dieną.

31 Dievo duotą maistą izraelitai praminė mana. Ji buvo balta kaip koriando grūdai, o jos skonis tarsi meduolio. 32 Mozė paskelbė Viešpaties įsakymą:"Pripilkite gomerą jos, kad būsimos kartos žinotų, kokia duona jus maitinau tyruose, kai išvedžiau iš Egipto". 33 Mozė sakė Aronui: "Paimk indą, supilk į jį vieną gomerą manos ir jį padėk Viešpaties akivaizdoje, kad išliktų būsimosioms kartoms". (Žyd 9, 4) 34 Aronas ėmė indą, supylė į jį gomerą manos, kaip Viešpats įsakė Mozei, ir padėjo palapinės švenčiausioje vietoje. 35 Izraelitai valgė maną keturiasdešimt metų, kol jie atėjo į šalį, tinkamą gyventi. Jie maitinosi mana, kol atėjo prie Kanaano šalies sienos. (Joz 5, 12) 36 Gomeras yra dešimtoji efos dalis.

17 skyrius

Vanduo iš uolos, izraelitai nugali amalekitus 1 - 16.

1 Visi izraelitai keliavo toliau iš Sino dykumų sustodami, kaip Viešpats įsakydavo. Jie pasistatė stovyklą Refidime. Čia jie nerado geriamo vandens 2 ir murmėjo prieš Mozę: "Duok mums vandens atsigerti!" Mozė jiems atsakė: "Ko burnojate prieš mane? Kodėl gundote Viešpatį?" (5 M 6, 16; 1 Kor 10, 9) 3 Tauta troško ir nenurimo burnojusi: "Kodėl mus išvedei iš Egipto, ar kad mus, mūsų vaikus ir gyvulius numarintum troškuliu?" 4 Tada Mozė kreipėsi į Viešpatį: "Kas man daryti su šita tauta? Jie ruošiasi užmušti mane akmenimis". (4 M 14, 10) 5 Viešpats atsakė Mozei: "Pasiimk su savimi Izraelio vyresniųjų, pasirodyk tautai ir laikyk lazdą rankoje, kuria sudavei į Nilą, ir eik. (2 M 7, 20) 6 Aš ten, Horebe, stovėsiu ant uolos. Tu suduosi lazda į uolą, iš jos ištekės vanduo ir visi galės atsigerti". Mozė taip ir padarė Izraelio vyresniųjų akyse. (4 M 20, 11; 1 Kor 10, 4) 7 Jis praminė tą vietą "Masa" ir "Meriba" dėl to, kad izra-

2M 17,8 - 18,10

elitai vaidijosi ir gundė Viešpatį: "Ar yra Viešpats mūsų tarpe?"(Ps 95, 8, 9)

8 Tada atžygiavo amalekitai ir kariavo su Izraeliu Rafidime. 9 Mozė įsakė Jozuvui: "Pasirink vyrų ir žygiuok kariauti prieš amalekitus! Rytoj aš stovėsiu ant kalvos viršūnės ir laikysiu Dievo lazdą rankoje". (4 M 13, 8, 16) 10 Jozuvas padarė, kaip jam Mozė buvo įsakęs. Jis iššygiavo kariauti prieš amalekitus. Mozė, Aronas ir Huras užlipo ant kalvos viršūnės. 11 Kol Mozė laikė pakėlęs savo rankas, izraelitai laimėjo; kai tik jas nuleisdavo, amalekitai laimėdavo. 12 Mozės rankos pavargo; jie tad paėmė akmenį ir jį pasodino ant jo. Aronas ir Huras laikė jo rankas, vienas iš vienos, kitas iš kitos pusės; taip jo rankos buvo pakeltos iki saulės nusileidimo. 13 Tuo būdu Jozuvas nugalėjo amalekitus kardu.

14 Viešpats liepė Mozei įrašyti tai į knygą atminimui ir skaityti Jozuvui girdint, kad Jis nušluos amalekitus nuo žemės paviršiaus. (5 M 25, 17-19; 1 Sam 15) 15 Mozė pastatė aukurą ir jį pavadino "Viešpats yra mano vėliava". 16 Tada jis tarė: "Viešpats prisiekė ir Jis kariaus prieš amalekitus per kartų kartas".

18 skyrius

Mozės uošvis Jetras aplanko jį ir duoda patarimus 1 - 27.

1 Jetras, Midiano kunigas, Mozės uošvis, išgirdo visa, ką Dievas padarė Mozei ir savo tautai Izraeliui, kaip Viešpats išvedė Izraelį iš Egipto. (2 M 4, 20) 2 Tai sužinojęs Jetras, Mozės uošvis, su Zipora, Mozės žmona, kurią Mozė buvo pasiuntęs atgal, (2 M 2, 22) 3 ir jos abiem sūnumis, Gersomu, - "Buvau ateiviu svetimoje žemėje", 4 ir Eliezeru, - "Mano tėvo Dievas buvo man pagalba ir mane išgelbėjo nuo faraono kalavijo". 5 atėjo pas Mozę į dykumą, kur jis stovyklavo, prie Dievo kalno. 6 Jetras tarė: "Štai aš, tavo uošvis Jetras, taip pat tavo žmona ir abu sūnūs atėjome pas tave"! 7 Tada Mozė, išėjęs pasitikti savo uošvio, nusilenkė jam ir jį pabučiavo. Paklausinėję vienas kito kaip sekasi, įėjo į palapinę. 8 Mozė papasakojo savo uošviui visa, ką Viešpats dėl Izraelio padarė faraonui ir egiptiečiams ir visą vargą kelyje, ir kaip Viešpats juos išgelbėjo. 9 Jetras džiaugėsi visu tuo, ką Viešpats padarė Izraeliui, ir kad Jis išgelbėjo jį iš egiptiečių. 10 ir tarė: "Tebūnie šlovinamas Viešpats, kuris jus

 25 18, 11 – 19, 1

išgelbėjo iš egiptiečių ir faraono! 11 Dabar žinau, kad Viešpats yra aukščiau visų dievų. Egiptiečiai elgėsi su jumis arogantiškai, o Jis išgelbėjo jus iš jų vergijos". 12 Po to, Jetras, Mozės uošvis, aukojo Dievui deginamąją ir kraujo auką. Tada Aronas ir visi Izraelio vyresnieji drauge su Mozės uošviu valgė Dievo akivaizdoje.

13 Sekančią dieną Mozė atsisėdo žmonių teisti, o žmonės stovinėjo apie jį nuo ryto ligi vakaro. 14 Mozės uošvis, pamatęs visa, ką jis darė žmonėms, klausė: "Ką tu čia darai? Kodėl tu sėdi vienas, o visi žmonės stovinėja nuo ryto ligi vakaro?" 15 Mozė atsakė: "Žmonės ateina pas mane, kad juos teisčiau pagal Dievo nuostatus ir įsakymus. 16 Kai jie susiginčija, jie ateina pas mane, kad būčiau jų teisėju ir paskelbčiau Dievo nuostatus ir įstatymus". 17 Mozės uošvis atsakė: "Negerai darai! 18 Tu pats ir šitie žmonės, kurie yra su tavimi, visiškai nuvargsite, nes tau per sunku; tu negali vienas atlikti to darbo. (4 M 11, 14; 5 M 1, 9) 19 Dabar paklausyk mano patarimo, aš tau patariu, o Dievas tebūnie su tavimi! Tu pats tarpininkauk tautai Dievo akivaizdoje ir pranešk jų reikalus Dievui. 20 Mokyk juos įstatymų bei nuostatų, rodyk jiems kelią, kuriuo jie eitų, ir darbus, kuriuos darytų. 21 Be to, išrink iš tautos sumanius, Dievo bijančius, patikimus, kyšių neimančius vyrus, įstatyk juos tūkstantininkais, šimtininkais, penkiasdešimtininkais ir dešimtininkais 22 ir tegul jie teisia žmones. Kiekvieną didelę bylą tepraneša tau, o mažos reikšmės bylą tesprendžia patys. Pasidalinus naštą, bus lengviau tau ir jiems. 23 Taip darydamas įvykdysi, ką tau Dievas įsakė: pats ištversi ir visi žmonės grįš į savo namus patenkinti".

24 Mozė paklausė savo uošvio patarimo. 25 Jis išrinko sumanius vyrus iš viso Izraelio ir juos padarė viršininkais: tūkstantininkais, šimtininkais, penkiasdešimtininkais ir dešimtininkais, 26 kad jie teistų žmones. Sunkias bylas jie pavedė Mozei, o mažąsias patys sprendė. 27 Po to Mozės uošvis išvyko į savo šalį.

19 skyrius

Pasiruošimas priimti įsakymus 1 - 25.

1 Izraelitams išvykus iš Egipto, po trijų mėnesių, tą pačią dieną jie atvyko į Sina-

Iš 19,2 - 20

jaus dykumas. 2 Jie pajudėjo iš Refidimo ir, atvykę į Sinajaus dykumas, apsistojo. Jie pasistatė stovyklą ties kalnu, 3 ir Mozė užkopė pas Dievą. Viešpats pašaukė jį nuo kalno: "Sakyk Jokūbo namams ir pranešk izraelitams, 4 ką jūs matėte, ką padariau egiptiečiams, kaip nešiojau jus, lyg ant erelio sparnų, ir atgabenau jus prie savęs. (5 M 32, 11) 5 Taigi dabar, jei klausysite mano įsakymo ir laikysitės Sandoros, būsite ypatinga mano nuosavybė visų tautų tarpe. Man priklauso visa žemė. (5 M 7, 6) 6 Jūs būsite kunigiška karalystė ir šventa tauta. Šiuos žodžius pranešk izraelitams." (1 Pt 2, 9; Apr 1, 6; 3 M 19, 2)

7 Sugrįžęs Mozė sušaukė tautos vyresniuosius ir jiems pranešė, ką Viešpats įsakė. 8 Tada visa tauta pasižadėjo: "Visa, ką Viešpats kalbėjo, darysime". Mozė perdavė tautos žodžius Viešpačiui. 9 Viešpats sakė Mozei: "Aš ateisiu pas tave tirštuose debesyse, kad, man kalbant su tavimi, tauta girdėtų ir tavimi tikėtų".

Mozė pranešė tautos žodžius Viešpačiui, 10 o Jis tarė Mozei: "Eik pas žmones ir per dvi dienas paruošk juos: teišsiskalbia drabužius 11 ir tepasirengia trečiajai dienai. Trečiąją dieną Aš nužengsiu ant Sinajaus kalno visai tautai matant. 12 Nužymėk ribas aplink kalną ir įsakyk, kad nedrįstų lipti į kalną ar paliesti jo kraštą. 13 Kas paliestas bus užmušamas akmenimis arba perveriamas strėle; nei žmogus, nei gyvulys neišliks gyvas, jį palietęs. Išgirdus ilgą trimito ženklą, jie tepriartėja prie kalno". (Žyd 12, 18-20) 14 Mozė, grįžęs nuo kalno, paruošė žmones; kai jie išplovė drabužius, 15 jis jiems tarė: "Būkite pasiruošę trečiajai dienai; nė vienas tenesiartina prie moters!" (1 Kor 7, 5)

16 Trečiąją dieną, rytui išaušus, perkūnas griovė ir žaibavo, tamsūs debesys apdengė kalną ir pasigirdo labai stiprus trimito balsas. Stovykloje žmones apėmė baimė; jie drebėjo. (Žyd 12, 21) 17 Mozė išvedė tautą iš stovyklos pasitikti Dievą. Jie sustojo kalno papėdėje. 18 Visas Sinajaus kalnas rūko, nes Viešpats nužengė ugnyje ant jo. Dūmai kilo tarsi iš krosnies, visas kalnas drebėjo. 19 Trimito balsas ėjo stipryn ir stipryn. Mozė kalbėjo, o Dievas jam atsakinėjo garsiai. (Apd 7, 38) 20 Viešpats nužen-

gė ant Sinajaus kalno viršūnės ir, pasišaukęs Mozę ant kalno, 21 jam tarė: "Nulipk žemyn, įspėk žmones, kad, norėdami išvysti Viešpatį, neperžengtų ribos ir daugelis jų nežūtų. 22 Taipgi ir kunigai, kurie artinasi prie Viešpaties, tegul būna pasiruošę, kad Viešpats jų nebaustų". 23 Mozė sakė Viešpačiui: "Tautai neleistina lipti į Sinajaus kalną. Tu mus įspėjai nužymėti ribą aplink kalną ir pašventinti jį". 24 Viešpats jam atsakė: "Nusileisk ir grįžk su Aronu. Tačiau kunigai ir tauta tegul nedrįsta artėti prie Viešpaties, kad jis jų nesunaikintų". 25 Mozė grįžo pas tautą ir jiems tai pasakė.

20 skyrius

Dešimties Dievo įsakymų paskelbimas 1 - 26.

1 Dievas kalbėjo visus šiuos žodžius: 2 "Aš esu Viešpats, tavo Dievas, kuris tave išvedžiau iš Egipto šalies vergijos. 3 Neturėk kitų dievų šalia manęs. (5 M 6, 4-5; 1 Kor 8, 6) 4 Nedaryk sau jokio drožinio, nė jokio atvaizdo, kas yra danguje, žemėje, ar vandenyje! (3 M 26, 1; 5 M 27, 15; Ps 97, 7; Iz 40, 18-26; Rom 1, 23) 5 Nesilenk prieš juos ir netarnauk jiems! Nes Aš esu Viešpats, tavo Dievas, baudžiąs Dievas, traukiąs vaikus atsakomybėn už tėvų nusikaltimą iki trečiosios ir ketvirtosios kartos, kurie manęs nekenčia, (2 M 34, 7; Jer 31, 29-30; Ez 18, 2-3, 20) 6 bet rodąs malonę iki tūkstantosios kartos, kurie mane myli ir laiko mano įsakymus. 7 Nenaudok bereikalingai Viešpaties, savo Dievo, vardo, nes Viešpats nepaliks nenubausto to, kuris bereikalingai naudoja Jo vardą. (3 M 24, 16) 8 Atsimink sabatos dieną, kad ją švęstum! (2 M 16, 25; Ez 20, 12; Mk 2, 27-28; Kol 2, 16-17) 9 Šešias dienas dirbk ir atlik visus savo darbus, 10 o septintoji diena yra sabata; pašvęsta Viešpačiui, tavo Dievui. Joje nevalia dirbti jokio darbo nei tau, nei tavo sūnui ar dukteriai, nei tavo tarnui ar tarnaitei, nei tavo gyvuliui, nei tavo ateiviui, kuris yra tavo namuose, 11 nes per šešias dienas Viešpats sukūrė dangų, žemę, jūrą ir visa, kas yra juose, o septintąją dieną ilsėjosi. Todėl Viešpats palaimino sabatos dieną ir pašventė ją. (1 M 2, 2-3) 12 Gerbk savo tėvą ir motiną, kad ilgai gyventum žemėje, kurią Viešpats Dievas tau duos! (Mt 15, 4; Ef 6, 2-3) 13 Neužmušk! (2 M 21, 12; 1 M 9, 5-6; Jok 2, 11) 14 Ne -

Iš 20, 15 – 21, 6

svetimauk! (3 M 20, 10; Ef 5, 3-5) 15 Nevok! (3 M 19, 11; Ef 4, 28) 16 Neliudyk neteisingai prieš savo artimą! (2 M 23, 1; Ef 4, 25) 17 Negeisk savo artimo namų nei savo artimo žmonos, nei jo tarno, nei tarnaitės, nei jaučio, nei asilo; iš viso nieko, kas priklauso jam!" (Rom 7, 7; 13, 9)

18 Žmonės girdėjo griausmą ir trimito balsą, matė žaibus ir rūkstantį kalną; jie bijojo, drebėjo ir stovėjo iš tolo. 19 Jie sakė Mozei: "Tu kalbėk su mumis! Mes klausysime. Tačiau tenekalba su mumis Dievas, kad nemirtume!" 20 Mozė atsakė žmonėms: "Nebijokite! Dievas atėjo tam, kad jus išmėgintų, o jūs jo bijotumėte ir nenusidėtumėte". 21 Žmonės stovėjo iš tolo; gi Mozė artėjo į tamsiuosius debesis, kur buvo Dievas. (Žyd 12, 18 -)

22 Viešpats liepė Mozei pasakyti izraelitams: "Jūs patys girdėjote, kad Aš iš dangaus kalbėjau su jumis. 23 Nedarykite šalia manęs sau sidabrinių ar auksinių dievų. 24 Padaryk man iš žemės aukurą ir aukok ant jo deginamąsias ir suderinamąsias aukas, savo avis ir raguočius. Kiekvienoje vietoje, kurioje priminsi mano vardą, Aš ateisiu ir laiminsiu tave. (2 M 27, 1, 8; 29, 42-43; 5 M 12, 5) 25 O jei man statysi akmenį aukurą, neleistina jį statyti iš nutašytų akmenų, nes vartodamas kaltą, padarysi juos man nepriimtinus. (5 M 27, 5; Joz 8, 31) 26 Taip pat tau neleistina lipti laiptais į mano aukurą, kad nebūtų atidengtas tavo nuogumas".

21 skyrius

Vergai ir žmogaus gyvybės apsauga 1 - 36.

1 "Tai nuostatai, kuriuos jiems pateiksi. 2 Jei pirksi vergą hebrają, jis tau tarnaus šešerius metus, o septintaisiais paleisi jį be atlyginimo. (3 M 25, 39-40; 5 M 15, 12-17; Jer 34, 14) 3 Jei jis atėjo vienas, vienas teišeina. Jei atėjo vedęs, jo žmona teišeina su juo. 4 Jei jo šeimininkas davė jam žmoną ir ji pagimdė sūnų ir dukterų, žmona ir jos vaikai lieka šeimininkui, o jis vienas teišeina. 5 Bet jei vergas aiškiai pasakys: 'Aš myliu savo šeimininką, žmoną ir vaikus, atsisakau laisvės', (2 M 27, 7-8; 5 M 1, 17; Ps 82) 6 tai jo šeimininkas privalo atvesti jį prie teisėjų, privesti prie durų

Ex 21, 7 – 26

rba prie durų staktos ir perdurti yla jo ausį; jis tada lieka jam vergauti visą gyvenimą.

7 Jei kas parduoda savo dukterį vergijon, ji neišeis, kaip išeina vergai. 8 Jei ji nepatinka šeimininkui, kuris ją pasiskyrė, ją gali išpirkti/artimieji/. Nepatenkintas ja, jis neturi teisės parduoti jos svetimšaliams. 9 O jei savo sūnui jis ją paskirtų, jis privalo elgtis su ja, kaip reikalauja dukterų teisė. 10 Jei jis pasims dar kitą, jis neturi teisės sumažinti jai maisto, rūbų ir santuokinių teisių. 11 Jei jis neatlieka jai šitų trijų prievolių, ji turi teisę išeiti ,nemokėdama jam išpirkimo mokesčio.

12 Kas sumuša žmogų taip, kad jis miršta, tas baudžiamas mirtimi. (1 M 9, 6; 20, 13; Mt 5, 21-22) 13 O jei jis negalvojo nužudyti jo, bet įvyko, Dievui leidžiant, atsitiktinai, tai Aš paskirsiu vietą, kur jis galėtų nubėgti. (4 M 35, 6-29; 5 M 19, 4-13) 14 Jei kas savo artimą klastingai nužudo, tą paimk ir nuo mano aukuro (kur jis ieškojo apsaugos), kad mirtų.

15 Kas muša savo tėvą ar motiną, tas baudžiamas mirtimi. 16 Kas pavogtų žmogų, nežiūrint, ar jis jį parduotų, ar pasilaikytų, baudžiamas mirtimi. (5 M 24, 7; 1 Tim 1, 10) 17 Kas keikia savo tėvą ar motiną, tas baudžiamas mirtimi. (5 M 27, 16; Pat 20, 20; Mt 15, 4) 18 Jei vyrams susivaidijus, vienas taip sumuša kitą akmeniu ar kumščiu, kad tas nemiršta, bet serga, guli lovoje ir 19 atsikelia, pasiremdamas lazda, gali vaikščioti, sumušėjas nebaudžiamas; jis tik privalo atlyginti už sugaištą laiką ir sumokėti visas gydymo išlaidas. 20 Jei kas taip sumuša vergą ar vergę lazda, kad tas tuojau miršta,-yra baudžiamas. 21 O jeigu jis išgyvena vieną ar dvi dienas, jis nebaudžiamas, nes vergas yra jo nuosavybė. 22 Jei vyrai besipešdami užgauna nėščią moterį, kad ji persileidžia, bet pati išlieka gyva, tada užgavėjas baudžiamas pinigine bauda, kokią jam paskiria tos moters vyras, teisėjams tarpininkaujant. 23 Bet jei ji miršta, užgavėjas baudžiamas mirtimi, - gyvybė už gyvybę, (3 M 24, 19-20; 5 M 19, 21; Mt 5, 38) 24 akis už akį, dantis už dantį, ranka už ranką, koja už koją, 25 įdeginimas už įdeginimą, žaizda už žaizdą, randas už randą. 26 Jei

kas išmuša savo vergui ar vergei akį, jis privalo už akį paleisti jį laisvėn. 27 Jei jis išmuša savo vergui ar vergei dantį, jis privalo už dantį paleisti laisvėn.

28 Jei jautis taip subado vyrą ar moterį, kad miršta, tas jautis užmušamas akmenimis, ir neleistina valgyti jo mėsos. Tačiau to jaučio savininkas lieka nebaudžiamas. 29 Bet jeigu jautis jau seniau badydavo ir jo savininkas buvo įspėtas, tačiau jo neuždarė, ir jei jis mirtinai subadė vyrią ar moterį, tas jautis užmušamas akmenimis, jo savininkas taip pat baudžiamas mirtimi. (1 M 9, 5) 30 O jei jam leidžiama išsipirkti, jis moka išperkamojo mokesčio tiek, kiek jam paskirta. 31 Jei jautis subado berniuką ar mergaitę, tuo atveju laikomasi tos pačios taisyklės. 32 Jei jautis subado vergę ar vergą, tai jaučio savininkas privalo sumokėti savininkui trisdešimt sidabro šekelių, o jautis užmušamas akmenimis.

33 Jei kas palieka duobę atdarą, arba jei kas išsikasa duobę, bet jos neuždengia ir į ją įkrinta jautis ar asilas, 34 duobės savininkas atlygina nuostolį: pinigais atmoka savininkui, o nugaišęs gyvulys lieka jam.

35 Jei kieno jautis taip sužaloja kito jautį, kad tas nugaišta, tai savininkas parduoda gyvąjį jautį ir pasidalina už jį gautus pinigus. Taip pat ir nugaišusį gyvulį jie pasidalina. 36 O jei žinojo, kad jautis jau seniau badydavo ir savininkas jo nesaugojo, tai pastarasis privalo atlyginti visą nuostolį - jautį už jautį, bet nugaišęs jam priklausys." (Lk 19, 8)

22 skyrius

Nuosavybės apsaugos įstatymas 1 - 31.

1 "Jei kas pavagia jautį ar avį ir jį pasipjauna ar parduoda, jis atlygindamas privalo sugrąžinti penkis jaučius už jautį ir keturias avis už avį. (Lk 19, 8)

2 Jei kas užklumpa vagį įsilaužiant ir jį užmuša, jis nebaudžiamas už pralietą kraują. 3 Jei jis tai padarytų dienos metu, jis kaltinamas už pralietą kraują. Vagis privalo pilnai atsilyginti. Jei jis nieko neturi, jį parduoda už vagystę. 4 Jei pas jį randamas dar gyvas pavogtas jautis ar avis, jis dvigubai privalo atlyginti.

Iš 22, 5-20

5 Jei kas nugano lauką ar vynuogyną ir leidžia savo gyvulius ganytis svetimame lauke, tas privalo atlyginti geriausiu, kas yra jo paties lauke ar vynuogyne.

6 Jei sukūrus ugnį, ji išsiplečia į erškėčius ir sudega sustatyti pėdai ar tebeaugantys javai lauke, tai tas, kuris sukėlė gaisrą, atlygina visą nuostolį.

7 Jei kas paveda savo artimui saugoti pinigus ar kitokius daiktus ir jie pavagiami iš jo namų, tai, suradus vagį, paskutinysis privalo dvigubai atlyginti. 8 Jei vagies nesuranda, namų savininkas privalo prisiekti prieš teisėją, kad jis nėra nusikaltęs savo artimui. (2 M 21, 6)

9 Kai ginčas eina dėl nuosavybės: jaučio, asilo, avies, apsiausto, bet kokio rūbo ar ko kito, vienas tvirtina - taip yra! - abu privalo ateiti pas teisėją. Kuris apkaltinamas, privalo dvigubai atlyginti savo artimui.

10 Jei kas paveda savo artimui saugoti asilą, jautį, avį ar bet kokį gyvulį, ir tas, niekam nematant, pastimpa, susižeidžia ar pavagiamas, 11 priesaika kaltininko išspręs abiejų ginčą dėl nuosavybės. Tada savininkas privalo sutikti su sprendimu, ir antrasis neprivalo atlyginti nuostolio. 12 O jei būtų tikrai pavogta iš jo, jis privalo atlyginti savininkui. 13 Jei žvėrys jį sudrasko, jis privalo gyvulį atgabenti įrodymui. Už tai, kas sudraskyta, jis neatlygina. (1 M 31, 39)

14 Jei kas pasiskolina iš savo artimo gyvulį ar daiktą, ir tas, jo savininkui nesant su juo, susižeidžia ar pastimpa, tai jis privalo atlyginti nuostolį. 15 Jei jo savininkas buvo su juo, jis neprivalo atlyginti. Jei jis buvo išnuomotas, tai nuostolis įskaitomas į nuomos pinigus.

16 Jei kas suvedžioja mergaitę dar nesužadėtą, jis privalo ją vesti ir sumokėti nuotakos kainą. (5 M 22, 28-29) 17 Jei jos tėvas nesutinka jos išleisti už jo, tai paskutinysis privalo sumokėti tiek pinigų, kiek mokama už nuotakas.

18 Žyniai baudžiami mirtimi. (3 M 20, 6, 27; 5 M 18, 10; 1 Sam 28, 9)

Už lytinius santykius

19 su gyvuliu baudžiamas mirtimi. (3 M 18, 23; 5 M 27, 21)

20 Aukojąs kitiems dievams, o ne Viešpačiui, - sunaikinamas. (5 M 13, 7-19; 17, 2-7)

Is 22,21 – 23,7

21 Ateivio neleidžiama skriausti nė varginti, nes jūs patys buvote ateiviai Egipto šalyje. (2 M 23, 9; 3 M 19, 33-34; 5 M 10, 18-19; 24, 17-18; 27, 19) 22 Našlės ar našlaičio jūs neprivalote skriausti. (Iz 1, 17) 23 Jei juos kaip nors skriausite, kai jie šauksis mano pagalbos, Aš tikrai išklausysiu jų šauksmą. 24 Tada savo rūstybėje iššudysiu jus kardu: jūsų žmonos liks našlėmis ir vaikai našlaičiais.

25 Jei paskolinsi pinigų savo tautos beturčiui, gyvenančiam su tavimi, nepasidaryk lupiku, neapkrauk jo palūkanomis. (3 M 25, 36; 5 M 23, 20; 24, 10) 26 Jei paimsi užstatu savo artimo apsiaustą, privalai jam grąžinti jį iki saulės laidos. (5 M 24, 12-13) 27 nes jis yra jo vienintelis apsiaustas jo kūnui pridengti. Kuo kitu jis apsidengs miegodamas? Ir, kai jis šauksis manęs, išklausysiu, nes esu gailestingas.

28 Neniekink tautos vyresniųjų ir nekeik kunigaikščio. (2 M 21, 6; Pam 10, 20; Apd 23, 6)

29 Savo javų dešimtinių ir vaisių derliaus nevėluok pristatyti. (5 M 18, 4) Pirmagimį savo sūnų privalai man atiduoti. (2 M 13, 2, 13) 30 Tokiu pat būdu privalai pasielgti su savo jaučiais ir avimis. Septynias dienas jis telieka prie savo motinos; aštuntąją dieną privalai man jį atiduoti. (3 M 22, 27) 31 Jūs esate šventi žmonės, tad žvėries sudraskyto gyvulio neprivalote valgyti; šuniui jį pameskite."(3 M 7, 24; 11, 40; 5 M 14, 21; Ez 44, 31)

23 skyrius

Teisių įstatymas, šventės, aukos, pažadas 1 - 33.

1 "Neleidžiama melagingai liudyti ir pagelbėti neteisiajam, būti neteisingu liudininku. (2 M 20, 16) 2 Nesek daugumos blogo elgesio, venk byloje neteisingo liudijimo. 3 Nepataikauk beturčiui teisme. (3 M 19, 15)

4 Jei sutinki beklaidžiojantį savo priešo jautį ar asilą, privalai jį nuvesti jam. (Lk 6, 27) 5 Jei matai tavęs nemėgstančio asmens asilą sukritusį po našta, nepasišalink, bet padėk jį pakelti.

6 Neiškraipyk beturčio teisės byloje. (5 M 27, 19) 7 Nemeluok, nekalto bei tei-

Iš 23,8-22

saus nežudyk, nes Aš neišteisinsiu nusikaltėlio. 8 Kyšių nepriimk, nes kyšiai apakina net išmintinguosius ir iškraipo teisiųjų bylas. (5 M 16, 19; 27, 25)

9 Neskriausk ateivio. Jūs patys juk žinote, kaip ateivis jaučiasi, nes buvote ateiviai Egipto šalyje. (2 M 22, 20)

10 Šešerius metus privalai apsėti savo žemę ir suvalyti derlių, (3 M 25; 5 M 15, 1-11) 11 o septintaisiais metais leisi jai pailsėti, paliksi ją neapsėtą, kad tavo tautos beturčiai iš jos maitintųsi, ir tai, ką jie paliks, ėstų laukiniai gyvuliai. Taip pat privalai pasielgti su savo vynuogynu ir alyvų sodu.

12 Šešias dienas privalai dirbti, o septintąją dieną ilsėtis, kad pailsėtų tavo jautis bei asilas ir atsikvėptų vergės sūnus bei ateivis. (2 M 20, 8-11)

13 Laikykitės viso, ką jums įsakiau. Neminėkite kitų dievų vardo. Jie tebūnie negirdimi jūsų tarpe. (Joz 23, 7)

14 Tris kartus metuose privalote švęsti mano šventes. 15 Privalai švęsti Neraugintos duonos šventę. Septynias dienas valgysi neraugintą duoną, kaip įsakiau nustatytu laiku, Abibo mėnesį, nes jame išvykai iš Egipto. Nepasirodysi mano akyse tuščiomis rankomis. (2 M 12, 16) 16 Po to švęsi pirmųjų vaisių ir laukų derliaus šventę. Metų pabaigoje, kai suvalysi laukų derlių, švęsi pjūties šventę.

17 Tris sykius metuose kiekvienas vyras privalo pasirodyti Viešpaties akivaizdoje. (3 M 23; 5 M 16)

18 Neleistina aukoti aukos kraujo drauge su rauginta duona ir laikyti ligi ryto iškilmių aukos taukų. (2 M 12, 10)

19 Pirmuosius geriausius savo dirvos vaisius privalai atgabenti į Viešpaties, tavo Dievo, namus. Neleidžiama virti ožiuko jo motinos piene. (5 M 26, 1-11; 14, 21)

20 Aš siunčiu angelą pirma tavęs, kad lydėtų tave kelyje ir nuvestų į vietą, kurią tau prirengiau. (2 M 14, 19) 21 Saugokis ir klausyk jo, nesipriešink jam, nes jis neatleis jūsų nusižengimo, kadangi jis veikia mano vardu. (Iz 63, 9-10)

22 Jei atidžiai klausysi jo balso ir vykdysi visa, ką kalbu, tai Aš būsiu priešas ta-

Iš 23, 23 - 24, 6

vo priešams ir prispaudėjas tavo prispaudėjams. 23 Mano angelas eis pirma tavęs ir tave nuves pas amoritus, hititus, perizitus, kananitus, hivitus ir jebusitus, ir Aš juos sunaikinsiu. 24 Tau draudžiama garbinti jų dievus ir jiems tarnauti. Nemėgdžiok jų, o nugriauk ir sudaužyk jų statulas. (2 M 20, 5; 3 M 18, 3) 25 Jei tarnausi Viešpačiui, savo Dievui, tai laiminsiu tavo maistą bei vandenį ir pašalinsiu ligas iš tavo tarpo. (2 M 15, 26) 26 Nebus nelaiku gimdančios ir nevaisingos tavo šalyje. Leisiu tau sulaukti pilnos senatvės. 27 Sukelsiu baimę tavo priešų tarpe ir sąmyšį tautoje, su kuria kariausi, ir priversiu visus tavo priešus bėgti. 28 Aš siųsiu pirma tavęs širšes, kad jos sukeltų paniką hivitų, kananitų ir hititų tarpe. (5 M 1, 44; 7, 20; Joz 24, 12) 29 Aš neišvarysiu jų vienų metų laikotarpyje, kad šalis netaptų klaikia dykuma ir per daug neprivistų laukinių žvėrių. 30 Pamažu juos išvarysiu iš krašto, kol giminė padaugės, tada galėsi pradėti valdyti šalį. 31 Aš pratęsiu tavo krašto sienas nuo Raudonosios jūros iki filistėnų jūros ir nuo dykumos iki Eufrato; pavesiu tau tos šalies gyventojus ir tu juos išvarysi iš krašto. (1 M 15, 18) 32 Nedaryk sutarties su jais ir su jų dievais. (2 M 34, 12; 5 M 7, 2) 33 Neleisk jiems gyventi savo šalyje, kad jie tavęs neįtrauktų į nuodėmę prieš mane. Jei tarnausi jų dievams, jie taps tau žabangomis". (Teis 2, 3)

24 skyrius

Sandora, Dievo apsireiškimas Mozei ir Aronui 1 - 18.

1 Viešpats sakė Moze: "Tu, Aronas, Nadabas ir Abius bei septyniasdešimt Izraelio vyresniųjų užlipkite ant kalno ir nusilenkite man iš tolo. (4 M 11, 16) 2 Tik tu, Moze, priartėk prie manęs, vyresnieji ir tauta tegul nepriartėja."

3 Mozė atėjo ir pranešė tautai visus Viešpaties žodžius ir nuostatus. Tada visa tauta atsakė vienu balsu: "Visus žodžius, kuriuos Viešpats įsakė, vykdysime". (2 M 19, 8) 4 Mozė surašė visus Viešpaties Žodžius. Anksti rytą atsikėlęs, jis pastatė aukurą kalno papėdėje ir dvylika stulpų, dvylikai Izraelio padermių. (2 M 34, 27; 1 Kar 18, 31) 5 Po to jis pavedė izraelitų jaunuoliams aukoti jautukus ir deginamąsias aukas Viešpačiui. (2 M 3, 12) 6 Mozė ėmė pusę aukojamųjų gyvulių kraujo ir supylė į dubenius, o

Ex 24,7 - 25,9

kitą pusę iššlakstė ant aukuro. 7 Po to jis, paėmęs Sandoros knygą, tautai girdint, perskaitė. Jie sakė: "Visa, ką Viešpats įsakė, vykdysime ir klausysime". 8 Tada Mozė ėmė kraujo ir šlakstydamas tarė: "Štai, kraujas Sandoros, kurią Viešpats padarė su jumis". (Žyd 9, 19-22)

9 Tada Mozė ir Aronas, Nadabas ir Abius bei septyniasdešimt Izraelio vyresniųjų priartėjo prie Dievo. 10 Jie matė Izraelio Dievą. Po Jo kojomis buvo tarsi grindys iš safiro plokščių, kuris skaidrumu prilygo giedriam dangui. (Ez 1, 26) 11 Tačiau į izraelitų kilniuosius Jis neištiesė savo rankos. Jie regėjo Dievą, valgė ir gėrė. (2 M 33, 20-23) 12 Viešpats sakė Mozei: "Ateik pas mane ant kalno ir pabūk čia. Aš įteiksiu tau akmenines plokštes, įstatymus ir įsakymus, kuriuos surašiau jiems pamokyti". (2 M 31, 18) 13 Mozė ir jo tarnas Jozuvas lipo į Dievo kalną. 14 Mozė tarė vyresniesiems: "Palaukite čia mūsų, kol sugrįšime. Aronas ir Huras yra su jumis; kas turi kokią bylą, kreipkitės į juos". 15 Mozė ėjo, o debesis apdengė kalną. 16 Viešpaties šlovė nusileido ant Sinajaus kalno ir pasiliko šešias dienas. Septintą dieną Jis šaukė Mozei iš debesies. (2 M 16, 10) 17 Viešpaties šlovė atrodė izraelitams lyg deganti ugnis kalno viršūnėje. (5 M 4, 24; 9, 3; Žyd 12, 29) 18 Mozė įėjo į debesį ir lipo į kalną. Jis pasiliko kalne keturiasdešimt parų. (2 M 34, 28)

25 skyrius

Dievo įsakymas statyti padangtę, Sandoros skrynią, padėtinės duonos stalą ir žibintą 1 - 40.

1 Viešpats kalbėjo Mozei: 2 "Sakyk izraelitams, kad jie aukotų man (statybai). Priimkite auką iš kiekvieno, duodančio laisva valia. (2 M 35, 5, 22) 3 Štai kokias aukas galite iš jų imti: auksą, sidabrą, žalvarį, 4 mėlyną, violetinę ir raudoną vilną, plonąją drobę, ožkų plaukus, 5 raudonai dažytą avinų kailį, ožkų odas, akacijos medį, 6 aliejų lempoms, kvepalus tepamajam aliejui ir kvepiantiems smilkalams, 7 onikso akmenį ir brangius akmenis efodui bei krūtinės dangalui. 8 Padarykite man šventovę gyventi jūsų tarpe. 9 Tau parodysiu padangtės ir visų jos daiktų pavyzdį; viską privalote taip padaryti.

Iš 25, 10 – 33

10 Padirbkite skrynią iš akacijos medžio pustrečio masto ilgio, pusantro pločio ir pusantro aukščio. (2 M 37, 1-9) 11 Aptraukite ją iš vidaus ir iš oro pusės grynu auksu ir jos viršuje padarykite auksinį apvadą. 12 Nuliekite keturis auksinius žiedus ir juos pritvirtinkite prie keturių kojų: du žiedus viename jos šone ir du kitame. 13 Be to, padarykite karteles iš akacijos medžio ir jas aptraukite auksu. 14 Įkiškite karteles į žiedus skrynios šonuose, kad galėtų nešioti skrynią. 15 Kartelės telieka skrynios žieduose - neištraukite jų. 16 Į skrynią įdėsi liudijimą, kurį tau duosiu. 17 Padarysi dangtį iš gryno aukso, pustrečio masto ilgio ir pusantro pločio. (Žyd 4, 16) 18 Iš gryno aukso padarysi du cherubus ir pritvirtinsi juos dangčio galuose: 19 vieną cherubą viename gale, o kitą kitame. 20 Cherubų sparnai bus išskėsti, jais gaubs dangtį. Jų veidai bus atkreipti į vienas kitą. 21 Į skrynią įdėsi liudijimą, kurį tau duosiu ir užvoši dangčiu, (2 M 34, 29; 1 Kar 8, 9; Žyd 9, 4) 22 Ten susitiksime, Aš kalbėsiu su tavimi nuo dangčio viršaus iš abiejų cherubų tarpo, kurie yra ant liudijimo skrynios. Ten tau pasakysiu visa, ką turi izraelitams įsakyti. (4 M 7, 89)

23 Padarysi stalą iš akacijos medžio, dviejų mastų ilgio, vieno pločio ir pusantro masto aukščio. (2 M 37, 10-16) 24 Jį aptrauksi grynu auksu; pakraščiu aplinkui pritaisysi auksinį apvadą. 25 Aplinkui pritaisysi užlenkimą, lyg briauną plaštakos platumo, ir prie jo auksinį apvadą. 26 Padarysi keturis auksinius žiedus ir juos pritvirtinsi prie keturių kampų, prie kiekvienos kojos. 27 Žiedai kartelėms įkišti bus prie pat tos briaunos, kad galėtų nešioti stalą. 28 Padarysi karteles iš akacijos medžio ir jas aptrauksi auksu. 29 Iš gryno aukso padarysi dubenis, taures, smilkytuvus ir puodelius, kuriais aukojami skystimai. 30 Padėtinę duoną nuolat laikysi padėjęs ant stalo mano akivaizdoje. (3 M 24, 5-6)

31 Padarysi žibintą iš gryno aukso. Žibintas turi būti nukaltas iš vieno gabalo: jo šakos, liemuo, taurės, buoželės ir žiedai. (2 M 37, 17-24) 32 Šešios šakos eis iš jo šonų: trys šakos iš vieno ir trys iš kito šono. 33 Trys riešuto pavidalo taurelės, kiekviena su buožele ir žiedu ant vienos šakos ir trys riešuto pavidalo taurelės su

 35 25, 34 – 26, 13

buožele ir žiedu ant kitos šakos; taip visoms šakoms, išeinančioms iš žibinto. 34 O prie paties žibinto liemens bus keturios riešuto pavidalo taurelės, buoželės ir žiedai. 35 Viena buoželė po dviejų iš jo išeinančių šakų, kita po dviejų iš jo išeinančių šakų ir trečia po likusių dviejų šakų, išeinančių iš žibinto. 36 Jų buoželės ir šakos turi būti iš vieno gabalo; visas žibintas nuliejamas iš gryno aukso. 37 Padarysi septynias lempas ir jas pastatysi ant žibinto. 38 Gnybtuvus ir indą nuognaibom padarysi iš gryno aukso. 39 Iš vieno talento gryno aukso pagaminsi jį su visais priedais. 40 Žiūrėk, kad juos padarytum kalne tau nurodytu pavyzdžiu."(2 M 26, 30; Apd 7, 44; Žyd 8, 5)

26 skyrius

Šventorius, šventovė ir švenčiausioji 1 - 37.

1 "Padarysi padangtei dešimt dangalų iš suktų plonų siūlų drobės su mėlynų, violetinių bei raudonų siūlų įaustais cherubinais. (2 M 36, 8-19) 2 Vieno dangalo ilgis bus dvidešimt aštuonių mastų, plotis-keturių; visi dangalai vienodo dydžio. 3 Penki dangalai susegami vienas su kitu, kiti penki taip pat sujungiami. 4 Pritaisysi violetinės spalvos kilpeles prie abiejų dangalų šonų, kur susegimas. 5 Penkiasdešimt kilpelių įtaisysi viename dangale ir penkiasdešimt kitame taip, kad iš abiejų šonų kilpelės būtų viena prieš kitą, ir jas galėtų susegti. 6 Padarysi taip pat penkiasdešimt auksinių kabių, kuriomis abiejų dangalų šonus galima sukabinti, kad būtų viena padangtė.

7 Padarysi iš ožkų plaukų vienuolika uždangalų padangtei apdengti iš viršaus. 8 Uždangalo ilgis trisdešimt mastų, plotis keturi mastai. Visi uždangalai lygūs. 9 Penkis jų sujungsi atskirai ir kitus šešis taip pat. Šeštąjį uždangalą sudėsi dvilinką ant padangtės priekio. 10 Padarysi penkiasdešimt kilpų prie šono vieno uždangalo, ir penkiasdešimt kilpų prie šono kito uždangalo, kad galėtum juos susegti. 11 Padarysi penkiasdešimt varinių kabių, kuriomis bus sukabinamos kilpos, kad pasidarytų vienas uždangalas. 12 Atliekančia dalimi nuo stogo uždengimo, tai yra vieno uždangalo likusia puse, pridengsi padangtės galą. 13 Išilgai iš abiejų šonų uždangalo

Šš 26, 14-34

po vieną mastą bus nuleista, kad pridengtų padangtės šonus. 14 Padangtei pridengti padirbsi dar vieną uždangalą iš raudonai dažytų avinų kailių, ir virš tos iš mėlynai dažytų ožkų kailių.

15 Padirbdinsi padangtei lentų iš akacijos medžio, kurias reikės pastatyti stačias. (2 M 36, 20-30) 16 Kiekvienos jų ilgis bus dvidešimt mastų, o plotis-pusantro masto. 17 Lentos turi turėti šonuose po du išsikišimus, kuriais viena su kita bus sukabinamos; taip padarysi visas lentas. 18 Dvidešimt jų pietiniam šonui. 19 Joms nuliesi keturiasdešimt sidabrinių pakojų, dvidešimčiai lentų, kad po kiekvienos lentos kampo būtų pakištas pakojis. 20 Taip pat kitame padangtės šone, kuris atgręžtas į šiaurę, bus dvidešimt lentų, 21 turinčių keturiasdešimt sidabrinių pakojų, padėtų po dvi kiekvienos lentos apačioje. 22 O padangtės šonui, atgręžtam į vakarus, padirbdinsi šešias lentas, 23 ir kitas dvi lentas, kurios bus pastatomos sąsparose, padangtės gale. 24 Visos sujungiamos nuo apačios ligi viršaus, ir visas laikys vienas sunėrimas. Dvi lentos, kurios stovės sąsparose, bus sujungiamos su kitomis. 25 Iš viso bus aštuonios lentos, o jų sidabrinių pakojų šešiolika, skaitant po du pakoju kiekvienai lentai. 26 Iš akacijos medžio padirbsi penkis užkaiščius lentoms laikyti viename padangtės šone (2 M 36, 31-34) 27 ir kitus penkis kitame, tiek padangtės galui vakarų pusėje. 28 Jie bus perkišti lentų viduriu nuo vieno galo iki kito. 29 Pačias lentas paauksuosi; nuliesi auksines grandis, į kurias įkišti užkaiščiai laikys lentas; užkaiščius aptrauksi auksine skarda. 30 Pastatysi padangtę pagal planą, kuris tau buvo parodytas kalne. (2 M 25, 9)

31 Padarysi užuolaidą iš plonų suktų siūlų drobės su įaustais mėlynais, violetiniais ir raudonais siūlais ir išsiuvinėtais cherubinais. (2 M 36, 35-38; Mt 27, 51) 32 Ją pakabinsi ant keturių akacijos medžio stulpų, kuriuos paauksuosi; jiems padirbdinsi auksines galvenas bei sidabrinius pakojus. 33 Užuolaidą pakabinsi grandinėmis. Už užuolaidos pastatysi liudijimo skrynią. Ta užuolaida skirs šventąją nuo švenčiausiosios. (Žyd 9, 3-12) 34 Uždėsi dangtį ant liudijimo skrynios švenčiausiojoje. (2 M 25,

2 M 26, 35 - 27, 16

21) 35 Stalą pastatysi šiapus užuolaidos šiauriniame šone, o žibintą - pietiniame padangtės šone. (2 M 40, 22) 36 Padirbdinsi padangtės angai užuolaidą iš plonų, suktų siūlų drobės su įaustais mėlynais, violetiniais ir raudonais siūlais, įaustais margais raštais. 37 Paauksuosi penkis akacijos medžio stulpus, prieš kuriuos bus pakabinta užuolaida; stulpų galvenos bus auksinės, o pakojai variniai."

27 skyrius

Aukuras, šventovės prieangis, aliejus šventovei 1 - 21.

1 "Padirbdinsi iš akacijos medžio aukurą penkių mastų ilgio, tiek pat pločio ir trijų mastų aukščio, keturkampį. (2 M 38, 1-7) 2 Keturiuose kampuose pritaisysi ragus ir juos aptrauksi variu. 3 Padarysi aukurui reikalingus puodus pelenams supilti, repples, šakutes ir anglims indą; visus šiuos daiktus pagaminsi iš vario. 4 Padirbdinsi grotas, prie kurių, keturi uose kampuose bus keturios varinės grandys. 5 Juos įdėsi po aukuro vainiko; grotas sieks ligi aukuro vidurio. 6 Padirbdinsi iš akacijos medžio aukurui kartis, kurias aptrauksi variu; 7 jas įkiši į grandis, kurios bus abiejuose šonuose, aukurą nešti. 8 Aukurą padarysi tuščiaviduri, kaip tau buvo parodyta kalne. (2 M 26, 30)

9 Pietiniame šone padarysi padangtei prieangį. Užuolaidos bus iš baltos plonos suktų siūlų drobės. Vienas jos šonas bus šimto mastų ilgio. 10 Padarysi dvidešimt stulpų ir tiek pat varinių pakojų. Jie turės sidabrines galvenas su pagražinimais. 11 Taip pat ir šiauriniame šone bus užuolaidos apie šimtą mastų ilgio, dvidešimt stulpų ir tiek pat varinių pakojų ir sidabrinių galvenų su pagražinimais. 12 Prieangio vakarinio šono užuolaidos bus penkiasdešimt mastų ilgio, dešimt stulpų ir tiek pat pakojų. 13 Prieangio, kuris atgręžtas į rytus, plotis bus penkiasdešimt mastų. 14 Viename šone bus užuolaida penkiolikos mastų ilgio su trimis stulpais ir tiek pat pakojų. 15 Taip pat kitame šone bus užuolaida penkiolikos mastų, trys stulpai ir tiek pat pakojų. 16 Prieangio įėjime bus dvidešimties mastų užuolaida iš mėlynų, raudonų ir violetinių suktų siūlų drobės su įaustais raštais. Jame bus keturi stulpai su tiek pat pakojų. 17

Visi prieangio stulpai bus aptraukti variu, turės sidabrines gabėnas ir varines pakojas. 18 Prieangio ilgis bus šimtas mastų, plotis penkiasdešimt ir aukštis penki mastai. Jo užuolaidas padarysi iš baltos plonos suktinių siūlų drobės ir varinius pakojus. 19 Visus padangtės daiktus, įvairiems reikalams ir apeigoms, taip pat ir prieangio kuolelius padarysi iš vario.

20 Įsakyk izraelitams atnešti tyriausio alyvmedžių aliejaus, išspausto piestoje, kad lempa visada žibėtų (3 M 24, 2) 21 susitikimo padangtėje šiapus užuolaidos, kuri pakabinta prieš švenčiausiąją. Aronas ir jo sūnūs ją prižiūrės, kad ji žibėtų per naktį, ligi ryto, Viešpaties akivaizdoje. Tas nuostatas yra amžinas izraelitų kartų kartoms."

28 skyrius

Arono ir jo sūnų kunigiški rūbai 1 - 43.

1 "Tegul Aronas ir jo sūnūs: Nadabas, Abijus, Eleazaras ir Itamaras eina kunigų pareigas. (1 Ch 23, 13; 2 M 6, 23) 2 Savo broliui Aronui padarysi šventų drabužių, kad jis atrodytų iškilmingai ir gražiai. 3 Įsakyk visiems išmintingiesiems, turintiems sumanumo ir gabumo, padaryti Aronui drabužius, kuriuose jis man tarnautų. (2 M 31, 3) 4 Pagamink šiuos drabužius: krūtinės apdarą, efodą, tuniką, siaurą drobinę jupą, mitrą ir juostą. Padarysi šventus drabužius savo broliui Aronui ir jo sūnums, kurie eis kunigų pareigas. (2 M 39, 1-21) 5 Rūbams imk auksą, mėlynų, violetinių ir raudonų siūlų ir baltą plonų drobę.

6 Efodą padarysi iš aukso, baltos plonos suktų siūlų drobės, išaustą meniškais margais raštais iš mėlynų, violetinių ir raudonų siūlų. 7 Dvi petnešos savo kraštais bus prisiūtos prie efodo taip, kad pasidarys vienas drabužis. 8 Pats gi audeklas ir visas išmarginimo raštas bus iš auksinių, mėlynų, violetinių, raudonų ir baltų suktų linsiūlų. 9 Imsi du onikso akmenėlius ir juose įrėši Izraelio sūnų vardus: 10 šešis vardus viename akmenėlyje ir šešis antrame, gimimo eile. 11 Kaip auksakaliai ir brangių akmenų raižytojai daro, taip įpjausi juose Izraelio sūnų vardus ir, įsodinęs akmenėlius į auksą, 12 padėsi ant kiekvieno efodo antpečio,

Iš 28,13-33

kaip atminimo ženklą Izraelio sūnums. Ir Aronas nešios jų vardus Viešpaties akivaizdoje ant abiejų pečių atminimui. (4 M 11,11-12; 2 M 10,12-18; 32,11-13) 13 Padarysi iš aukso taip pat dvi sagtis 14 ir iš tyriausio aukso dvi grandinėles, sukabinėtas nareliais, kurias įversi į sagtis.

15 Padirbdinsi ir ištarmės krūtinės apdarą, išaustą margais raštais, kaip efodą. 16 Jis bus keturkampis ir dvilinkas; plotis ir ilgis vieno sprindžio. 17 Jį papuoši keturiomis akmenėlių eilėmis. Pirmoje eilėje bus sardijus, topazas ir smaragdas; 18 antroje: rubinas, safiras ir jaspis; 19 trečioje: ligurijus, agatas ir ametistas; 20 ketvirtoje: krisolitas, oniksas ir berilius. Jie bus aukse įrėmuoti. 21 Juose bus įrėžti dvylikos Izraelio sūnų vardai. Kiekviename akmenyje vardas vienos iš dvylikos giminių. 22 Krūtinės apdarui padarysi iš tyriausio aukso grandinėles; 23 taip pat du auksinius žiedus, kuriuos pritaisysi prie dviejų viršutinių krūtinės apdaro kampų. 24 Auksines grandinėles įversi į žiedus, esančius kampuose; 25 tų grandinėlių galus prisegsi sagtimis prie abiejų efodo šonų ties krūtinės apdaru. 26 Padirbdinsi du auksinius žiedus, kuriuos pritaisysi prie apatinių krūtinės apdaro kampų iš apačios toje pusėje, kuri siekia efodą. 27 Du kitus auksinius žiedus pritaisysi prie abiejų efodo šonų žemai, kur apatinis sujungimas, kad krūtinės apdaras galėtų būti sukabintas su efodu. 28 Efodo žiedai bus surišti mėlyna juosta su krūtinės apdaro žiedais, kad surišimas laikytų tvirtai, ir krūtinės apdaras negalėtų būti atskirtas nuo efodo. 29 Aronas nešios Izraelio sūnų vardus ištarminiame apdare ant savo krūtinės, eidamas į šventovę, kaip amžiną atminimo ženklą Viešpaties akivaizdoje. 30 Į ištarmės krūtinės apdarą įrašysi urimus ir tumimus (prasmė neaiški); tai bus ant Arono širdies, kai jis pasirodys Viešpaties akivaizdoje. Jis visuomet nešios ant savo širdies Viešpaties sprendimą Izraelio sūnums. (3 M 8,8; 4 M 27,21; 5 M 33,8)

31 Padarysi efodui mėlyną jupą, 32 kurios viduryje bus skylė galvai įkišti, apvesta auksiniu apvadu. (2 M 39,22-26) 33 Prie apatinės jupos siūlės padarysi aplinkui iš mėlynų, violetinių ir raudonų siūlų tarsi granatinius obuolėlius,

15 28,34 – 29,9

perpintus varpeliais 34 taip, kad būtų auksinis varpelis ir granatinis obuolėlis, ir eitų pakaitomis. 35 Jį dėvės Aronas, eidamas tarnybą, kad girdėtųsi skambėjimas, jam einant į Šventovę Viešpaties akivaizdon ir išeinant, ir kad jis nemiręs. (2 M 30, 21; 3 M 16, 2, 13)

36 Padarysi iš tyriausio aukso plokštelę, kurioje įrėši auksakalio darbu: "Šventas Viešpačiui!" (2 M 39, 30-31) 37 Ją pririši mėlynu kaspinu ant mitros; 38 Aronas nešios ją ant kaktos. Viešpats bus malonus izraelitams ir priims jų aukas už nusikaltimus. 39 Padarysi siaurą jupą iš balto plonos drobės; mitrą iš tokios pat drobės ir juostą, margai išsiuvinėtą. (2 M 39, 27-29)

40 Arono sūnums padarysi drobines jupas, juostas ir kunigiškas mitras, kad atrodytų iškilmingai ir gražiai. 41 Šitais apdarais apvilksi savo brolį Aroną ir jo sūnus. Visus pašventinsi ir juos paskirsi eiti kunigų pareigas. (3 M 8, 12; 2 M 29, 9, 24) 42 Padarysi trumpas drobines kelnes, kad pridengtų jų kūno nuogumą; 43 jas dėvės Aronas ir jo sūnūs, eidami į susitikimo padangtę, arba prie aukuro tarnauti šventovėje, kad, būdami nusikaltę, nemirtų. Tas nuostatas bus amžinas Aronui ir jo palikuonims".

29 skyrius

Kunigų pašventinimas ir tarnyba 1 - 46.

1 "Tai nuostatas kunigams pašventinti. Imk iš bandos jauną veršį ir du avinus be trūkumų. (3 M 8, 1-32) 2 neraugintos duonos ir nerauginto ragaišio, suvilgyto aliejumi; taip pat neraugintų papločių, apipiltų aliejumi. Visa tai pagaminsi iš kvietinių miltų; 3 sudėjęs pintinėje, atneši; be to, atvesi veršį ir du dar avinus. 4 Aroną ir jo sūnus pastatysi prie susitikimo padangtės angos ir, apiplovęs juos vandeniu, 5 apvilksi Aroną jo apdarais, tai yra balta ir mėlyna jupa, efodu, krūtinės apdaru ir sujuosi juosta. 6 Jam ant galvos uždėsi kunigišką mitrą, o ant jos šventąją plokštelę. (2 M 28, 36; 39, 30) 7 užpilsi jam ant galvos tepamojo aliejaus ir tuo jį patepsi. (2 M 30, 25) 8 Pakvietęs Arono sūnus, apvilksi juos drobinėmis jupomis, 9 apjuosi juostomis, uždėsi

Iš 29, 10-30

kunigiškas nitras ir jie bus kunigais amžinai tarnybai. Taip juos įvesi į tarnybą. (2 M 28, 41)

10 Atvesi veršį ties susitikimo padangte; Aronas ir jo sūnūs uždės jam ant galvos rankas. 11 Jį papjausi Viešpaties akivaizdoje prie susitikimo padangtės angos. 12 Ėmęs veršio kraujo, patepsi savo pirštu aukuro ragus, likusį kraują išliesi prie jo pamato. 13 Imsi taukinės taukus, kepenų tinklą, abu inkstus, jų taukus ir paaukosi, sudegindamas juos ant aukuro. 14 Veršio mėsą, kailį ir mėšlus sudeginsi lauke už stovyklos, nes tai yra auka už nuodėmę. (3 M 4, 11-12) 15 Imsi taip pat aviną, ant kurio galvos Aronas ir jo sūnūs uždės rankas. 16 Jį papjovęs, jo kraują išliesi aplink aukurą. 17 Patį aviną sukaposi į gabalus; apiplautus jo vidurius, kojas ir galvą sudėsi su supjaustytą mėsa. 18 Paaukosi visą aviną, sudegindamas jį ant aukuro; tai yra deginamoji, malonaus kvapo auka Viešpačiui. 19 Imsi ir kitą aviną, ant kurio galvos Aronas ir jo sūnūs uždės rankas. 20 Jį papjovęs, jo krauju patepsi Aro-
no ir jo sūnų dešinę ausį, dešinės rankos nykštį ir didįjį dešinės kojos pirštą; likusį kraują išliesi aplink aukurą. 21 Krauju nuo aukuro ir tepamuoju aliejumi apšlakstysi Aroną ir jo rūbus, sūnus ir jų rūbus; taip jie bus pašventinti. Tada imk 22 avino taukus, uodegą ir taukus dengiančius vidurius, kepenų tinklelį, abu inkstus ir jų taukus ir dešinį petį, - tai yra pašventinimo avinas, (3 M 3, 3-4; 8, 22) 23 vieną duonos kepalą, aliejumi apšlakstytą ragaišį, paplotį iš neraugintos duonos pintinės, padėtos Viešpaties akivaizdoje ir, 24 viską padėję ant Arono ir jo sūnų rankų, pašventinsi pakeldamas Viešpaties akivaizdoje. 25 Visa tai imsi iš jų rankų ir sudeginsi ant aukuro, kaip malonaus kvapo deginamąją auką Viešpačiui. 26 Iš avino, kuriuo bus pašventintas Aronas, pasiimsi krūtinę ir ją pašventinsi, pakeldamas Viešpaties akivaizdoje; tai bus tavo dalis. 27 Pašventinsi taip pat aukai skirtą krūtinę ir petį, kurį atskyrei iš avino. (4 M 18, 18) 28 Tai bus Arono ir jo sūnų amžinoji teisė iš izraelitų, nes tai yra pirmosios dėkojimo aukos Viešpačiui.

29 Šventą apdarą, kuriuo naudosis Aronas, paveldės jo sūnūs. 30 Septynias

Iš 29, 31 - 30, 5

dienas juo vilkės tas jo sūnų, kuris jo vieton bus įstatytas vyriausiuoju kunigu, kuris eis susitikimo padantėn tarnauti šventovėje. 31 Pašventinimo avino mėsą išvirsi šventoje vietoje. 32 Ją valgys Aronas ir jo sūnūs, taip pat pintinėje esančią duoną jie valgys susitikimo padangtės prieangyje. 33 Tai yra auka, kuria Dievas atleidžia nuodėmes. Svetimasis jų nevalgys, nes jos šventos. 34 O jei liktų pašvęstos mėsos ar duonos ligi ryto, liekanas sudeginsi; jų valgyti negalima, jos šventos. 35 Visa, ką tau įsakiau, padarysi su Aronu ir jo sūnumis. Septynias dienas šventinsi juos, 36 ir už nuodėmę kasdien aukosi veršį. Paaukojęs suderinimo auką, apvalysi aukurą, patepsi jį, ir vėl pašventinsi. 37 Septynias dienas valysi ir šventinsi aukurą. Jis bus šventas; kiekvienas, prie jo prisilietęs, bus pašventintas.

38 Štai ką aukosi ant aukuro: kasdien aukosi du metinius avinėlius, (4 M 28, 3-8) 39 vieną avinėlį rytą, antrą vakare. (Ps 141, 2) 40 Dešimtą dalį efos miltų apšlakstysi aliejumi, kurio saikas būtų ketvirta hino dalis, ir tiek pat vyno liejamai aukai drauge su vienu avinėliu. 41 Kitą gi avinėlį aukosi vakare tuo pačiu būdu, kad būtų malonus kvapas. 42 Tai auka Viešpačiui, aukojama amžinai per kartų kartas prie susitikimo padangtės angos Viešpaties akivaizdoje. Aš ten kalbėsiuos su tavimi. 43 Ten susitiksiu su izraelitais ir pašventinsiu savo garbe. (2 M 20, 24) 44 Pašventinsiu susitikimo padangtę, aukurą ir Aroną su jo sūnumis eiti kunigų pareigas. 45 Aš gyvensiu izraelitų tarpe ir būsiu jų Dievas. 46 Jie žinos, kad Aš Viešpats, jų Dievas, kuris juos išvedžiau iš Egipto žemės, kad pasilikčiau jų tarpe."

30 skyrius

Aukuras, mokestis, praustuvas, aliejus, smilkalai 1 - 38.

1 "Padirbdinsi iš akacijos medžio aukurą smilkalams deginti, (2 M 37, 25-28) 2 vieno masto ilgio ir pločio, tai yra keturkampį, ir dviejų mastų aukščio. Ant jo bus ragai. 3 Aptrauksi jo viršų, šonus ir ragus tyriausiu auksu. Padarysi jam auksinį apvadą aplinkui, 4 po du auksinius žiedus po apvadu prie abiejų šonų kartelėms įkišti, kai aukuras nešiojamas. 5 Karteles padarysi iš akacijos medžio

Iš 30,6 - 31

ir jas paauksuosi. 6 Pastatysi aukurą prie užuolaidos, pakabintos prieš liudijimo skrynią, ties dangčiu, kuriuo uždengiama skrynia. (2 M 25, 22) 7 Kiekvieną rytą Aronas degins ant jo maloniai kvepiančius smilkalus; paruošęs lempas, jis jas uždegs. (Ps 141, 2; Apr 5, 8) 8 Ir vakarais uždegs smilkalus Viešpaties akivaizdoje kaip amžiną auką jūsų kartų kartoms. 9 Neaukosite ant jo kitaip pagamintų smilkalų, nei deginamųjų aukų, nei valgio aukų ir neliesite liejamųjų aukų. (3 M 10, 1) 10 Vieną kartą metuose Aronas ant aukuro ragų atliks suderinimą; jis kraujo auka maldaus atleidimo už nuodėmes kartų kartoms . Tai švenčiausioji auka Viešpačiui. "(3 M 16, 18; 29, 37)

11 Viešpats kalbėjo Mozei: 12 "Kada skaičiuosi izraelitus rink nuo kiekvieno mokestį Viešpačiui, kad jų nepaliestų bėdos. 13 Kiekvienas privalės duoti po pusę tokio šekelio, koks priimtas šventovėje. Šekelis turi dvidešimt gerų. 14 Visi dvidešimt ar daugiau metų amžiaus mokės mokestį. 15 Turtingas ir beturtis mokės vienodai - pusę šekelio suderinimo mokesčio. 16 Izraelitų sudėtus pinigus atiduosi susitikimo padangtės reikalams, kad Jis pasigailėtų jų. "

17 Viešpats kalbėjo Mozei: 18 "Padirbdinsi varinį praustuvą su pastovu ir jį pastatysi tarp susitikimo padangtės ir aukuro. (2 M 38, 8) 19 Aronas ir jo sūnūs mazgos jame savo rankas ir kojas, 20 prieš eidami į susitikimo padangtę, kur jie ant aukuro aukos smilkalus Viešpačiui, 21 kad nemirtų. Tai yra amžinas nuostatas Aronui ir jo palikuonims per visas kartas. "

22 Viešpats kalbėjo Mozei: 23 "Imk geriausių kvepalų, miros penkis šimtus šekelių ir pusę tiek cinamono; 24 kasijos penkis šimtus šekelių (svorio), koks priimtas šventovėje, ir vieną hiną alyvmedžio aliejaus; 25 padaryk šventą tepamąjį aliejų vaistininkų būdu. (2 M 37, 29) 26 Juo patepsi susitikimo padangtę, Sandoros skrynią, 27 stalą su jo priedais, žibintą su jo priedais, smilkymo 28 ir aukų aukurus ir praustuvą. 29 Tuo pašventinsi visa, ir tai bus šventa; kas prie jų prisiliestų, taps pašventintas. 30 Patepsi Aroną bei jo sūnus ir juos pašventinsi eiti kunigų pareigas. (2 M 29, 7) 31 Izraelitams įsakysi, kad toks tepamasis aliejus bus šventas vi-

Iš 30,32 - 31,15

soms jūsų kartoms. 32 Žmogaus kūnas juo nebus tepamas ; jokio kito tos sudėties tepalo nedarysite, nes tas yra pašventintas ir jums bus šventas. 33 Kas tokį pat padarytų, ir jo duotų pašaliečiui, bus išskirtas iš savo tautos."

34 Viešpats tarė Mozei: "Imk kvepalų, miros, balzamo ir gero kvapo galbano, visų vienodą svorį. 35 Rūpestingai padaryk smilkalą, sumaišytą vaistininkų būdu, tyrą ir šventą. (2 M 37, 29) 36 Visa gerai sumaišęs, padėsi dalį jo ties susitikimo padangte toje vietoje, kur tave sutiksiu. Tas smilkalas bus jums labai šventas. 37 Tokio mišinio nedarysite savo reikalams, nes jis pašvęstas Viešpačiui. 38 Kiekvienas, kuris sau pasidarytų tokį pat mišinį ir juo naudotųsi, bus išskirtas iš savo tautos."

31 skyrius

Darbų vykdytojai, pakartotas sabatos nuostatas 1 - 18.

1 Viešpats kalbėjo Mozei: (2 M 35, 11-19, 30-35/ 2 "Aš pašaukiau Huro sūnaus Urio sūnų Bezaleli iš Judo giminės 3 ir jį pripildžiau Dievo dvasia, išmintimi, supratimu ir amato žiniomis. (1 Kar 7, 14) 4 Jis sugebės visą padaryti iš aukso, sidabro, vario, 5 marmuro, brangių akmenų ir medžio. 6 Daviau jam padėjėją Ahisamako sūnų Oliabą iš Dano giminės; kiekvienam daviau išmintį padaryti viską, apie ką tau kalbėjau. 7 Jie padarys Sandoros padangtę, liudijimo skrynią, jos dangtį ir visus padangtės daiktus: 8 stalą su jo priedais, gražųjį žibintą su jo priedais, aukurus smilkymui ir 9 deginamosioms aukoms bei visus jų reikmenis, praustuvą su jo pastovu, 10 šventus apeigų apdarus kunigui Aronui ir jo sūnums, kad apeigų metu vilkėtų šventus apdarus, 11 tepamąjį aliejų, kvepiančius smilkalus šventovei; viską, ką tau įsakiau, jie padarys."

12 Viešpats toliau kalbėjo Mozei: (2 M 35, 1-3) 13 "Įsakyk izraelitams laikyti sabatą, nes tai yra ženklas tarp manęs ir jūsų kartų kartoms, kad žinotumėte, jog Aš Viešpats, kuris jus pašventinu. (2 M 20, 8) 14 Laikykite sabatą, nes ji šventa; kas ją išniekins - mirs. Kas dirbs tą dieną, bus išskirtas iš savo tautos. (4 M 15, 32-35) 15 Šešias dienas dirbsite; septintoji diena yra sabata, šventas poilsis Viešpačiui.

Ex 31, 16 - 32, 13

Kiekvienas, kuris tą dieną dirbs, - mirs. 16 Izraelitai privalo švęsti sabatą per amžius. Ji yra amžina Sandora 17 tarp manęs ir Izraelio žmonių. Viešpats per šešias dienas sukūrė dangų ir žemę, o septintąją dieną ilsėjosi ir džiaugėsi."(1 M 2, 2) 18 Baigęs kalbėti, Viešpats davė Mozei Sinajaus kalne dvi akmenines liudijimo plokštes, parašytas Dievo pirštu. (2 M 32, 15-16; 34, 28; 5 M 4, 13; 5, 19; 9, 10; 10, 4)

32 skyrius

Aukso veršis, Dievo rūstybė, Mozės malda 1 - 35.

1 Tauta, nesulaukdama Mozės grįžtant, susirinkus apie Aroną, kalbėjo: "Padaryk mums dievą, kuris eitų pirma mūsų, nes mes nežinome, kas atsitiko Mozei, kuris mus išvedė iš Egipto žemės". (5 M 9, 8-21) 2 Aronas jiems atsakė: "Imkite iš jūsų žmonų, sūnų ir dukterų auksinius auskarus ir atneškite pas mane". 3 Tauta padarė, ką jis liepė. Jie sunešė auskarus Aronui. 4 Tas juos ištirpdė ir ,nuliedinęs veršį, tarė: "Izraeli, štai tavo dievas, kuris tave išvedė iš Egipto žemės."(Ps 106, 19; 1 Kar 12, 28; Apd 7, 41) 5 Aronas pastatė aukurą ir paskelbė: "Rytoj Viešpaties šventė!" 6 Atsikėlę anksti rytą, jie aukojo deginamąsias ir padėkos aukas, valgė, gėrė ir žaidė. (1 Kor 10, 7)

7 Viešpats kalbėjo Mozei: "Eik, tavo tauta, kurią išvedei iš Egipto žemės, nusidėjo. 8 Jie nuklydo nuo kelio, kurį jiems nurodžiau. Jie,nusiliedinę veršį, jį garbina, jam aukoja aukas ir sako: 'Šitas yra tavo dievas, Izraeli, kuris tave išvedė iš Egipto žemės'. (2 M 20, 4, 23; 32, 4) 9 Matau, kad tai kieto sprando tauta. 10 Palik mane! Dabar Aš juos sunaikinsiu; o iš tavęs padarysiu didelę tautą". (4 M 14, 11-20) 11 Mozė maldavo Viešpatį, savo Dievą: "Kodėl, Viešpatie, Tavo rūstybė užsidega prieš Tavo tautą, kurią išvedei iš Egipto žemės didžia galia ir stipria ranka? 12 Meldžiu Tave, kad egiptiečiai nesakytų: 'Išvedei juos apgaulingai nužudyti kalnuose ir išnaikinti nuo žemės paviršiaus'. Leiskis permaldaujamas dėl savo tautos nusikaltimų. 13 Atsimink savo tarnus: Abraomą, Izaoką ir Izraelį, kuriems prisiekei: 'Dauginsiu jūsų palikuonis kaip dangaus žvaigždes ir visą šitą žemę, apie kurią kalbėjau, duosiu

Iš 32,14-32

jūsų palikuonims; jie paveldės ją amžinai'". (1 M 22, 16-17; 26, 4; 28, 14) 14 Viešpats leidosi permaldaujamas ir nedarė nieko, ką norėjo daryti savo tautai.

15 Mozė sugrįžo nuo kalno, nešdamas rankoje dvi liudijimo plokštes, abiejose pusėse prirašytas. 16 Plokštės ir jose įrėžtas raštas buvo Dievo darbas. (2 M 31, 18) 17 Jozuvas, išgirdęs šūkaujančios tautos triukšmą, tarė Mozei: "Karo šauksmas girdisi stovykloje." 18 O Mozė atsakė: "Tai ne pergalės šauksmas, ne baimės klyksmas pralaimėjusiųjų, dainuojančių balsus aš girdžiu". 19 Prisiartinęs prie stovyklos, jis išvydo veršį ir šokius. Jis taip supyko, kad išmetė iš rankų abi plokštes ir jas sudaužė kalno papėdėje. 20 Nutvėręs veršį, kurį buvo pasidarę, sudegino jį ir sutrynė į dulkes; jas subėrė į vandenį ir davė gerti Izraelio žmonėms. 21 Mozė klausė Aroną: "Ką tau padarė šita tauta, kad jai užkrovei didžiausią nuodėmę?" 22 Aronas atsakė: "Tenesirūstina mano valdovas; tu pažįsti, kad šita tauta pikta. 23 'Padirbk mums dievą, kuris eitų pirma mūsų, nes mes nežinome kas atsitiko tam Mozei, kukalbėjo jie.
ris mus išvedė iš Egipto žemės', 24 Aš jiems sakiau: 'Kas iš jūsų turi aukso, suneškite!' Suneštą auksą įmečiau ugnin ir išėjo šitas veršis."

25 Mozė matė paklydusią tautą, nes Aronas buvo ją paklaidinęs ir pastatęs priešų pajuokai. 26 Mozė, stovėdamas stovyklos vartuose, kalbėjo: "Viešpaties šalininkai susirinkite pas mane!" Prie jo susirinko levitai. 27 Jis tarė: "Kiekvienas prisijuoskite kardą prie juosmens. Eikite per stovyklą išilgai nuo vartų ligi vartų ir nužudykite savo brolį, draugą ir artimą". 28 Levitai padarė, kaip Mozė įsakė. Tą dieną krito maždaug trys tūkstančiai žmonių. 29 Mozė sakė: "Pasišvęskite šiandien Viešpačiui nesigailėkite savo sūnaus nei brolio, kad jums tektų palaiminimas." (2 M 28, 41; 4 M 3, 6-10; 5 M 33, 8-11)

30 Sekančią dieną Mozė kalbėjo tautai: "Labai nusidėjote; eisiu pas Viešpatį, gal Jį kaip nors permaldausiu dėl jūsų nusikaltimo". 31 Sugrįžęs pas Viešpatį, tarė: "Šita tauta, pasidarydama auksinį dievą, labai nusidėjo. 32 Bet aš maldauju, atleisk jiems tą kaltę; jei ne, išbrauk mane iš knygos, kurion įrašei." (Ps 68, 29; Dan 12, 1;

Lk 10, 20; Rom 9, 3) 33 Viešpats jam atsakė: "Kas nusideda, tą išbrauksiu iš savo knygos. 34 Tu gi eik ir vesk tautą, kur tau įsakiau. Mano angelas eis pirma tavęs. O kai laikas ateis, Aš juos nubausiu už jų nuodėmę." (2 M 33, 2, 12-14) 35 Viešpats nubaudė tautą už nusikaltimą dėl veršio, kurį Aronas buvo padaręs.

33 skyrius

Dievo įspėjimas tautai. Dievas apsireiškia Mozei 1 - 23.

1 Viešpats kalbėjo Mozei: "Traukis iš šitos vietos su savo tauta, kurią išvedei iš Egipto žemės, į šalį, apie kurią prisiekiau Abraomui, Izaokui ir Jokūbui: 'Aš ją duosiu tavo palikuonims'. (2 M 32, 13; 1 M 12, 7) 2 Aš siųsiu pirma tavęs angelą ir išstumsiu kananitus ir amoritus, hititus, perizitus, hivitus ir jebusitus. (2 M 32, 34) 3 Eik į žemę, plūstančią pienu ir medumi; tačiau Aš pats neisiu su jumis, kadangi esate kieto sprando tauta, kad kartais nesunaikinčiau jūsų kelyje". (2 M 32, 9-10) 4 Tauta, išgirdus tuos žodžius, nuliūdo; nė vienas nesipuošė papuošalais. 5 Viešpats tarė Mozei: "Kalbėk Izraelio tautai, kad ji yra kietasprandė tauta; jei eičiau su ja kartu, ją sunaikinčiau. Dabar nusiimkite savo papuošalus, kad žinočiau, ką turiu su jumis daryti". 6 Izraelitai pašalino nuo savęs papuošalus prie Horebo kalno. (Jon 3, 6)

7 Mozė ištiesė padangtę toli už stovyklos ir pavadino ją susitikimo padangte. Visi žmonės, kurie ieškojo Viešpaties, eidavo iš stovyklos prie susitikimo padangtės. (2 M 29, 42) 8 Mozei įėjus į padangtę, visi žmonės pakildavo ir, stovėdami savo padangtės angoje, sekdavo jį akimis, kol jis įeidavo padangtėn. 9 Mozei įėjus į susitikimo padangtę, debesies stulpas nusileisdavo ir stovėdavo prie angos; Viešpats kalbėdavosi su Moze. (2 M 13, 21) 10 Visi, matydami debesies stulpą stovint prie padangtės angos, pakildavo ir nusilenkdavo savo padangčių angose. 11 Viešpats kalbėdavo su Moze, kaip paprastai žmogus kalbasi su savo draugu. Jam grįžtant į stovyklą, jo tarnas, Nuno sūnus, jaunuolis Jozuvas nepsitraukdavo nuo padangtės. (4 M 12, 8; 5 M 34, 10) 12 Mozė tarė Viešpačiui: "Liepei išvesti šitą tautą ir nepasakei,

Iš 33,13 – 34,7

ką žadi siųsti su manimi, tačiau sakei: 'Aš tave pažįstu ir žinau tavo vardą; tu radai malonę mano akyse'. 13 Jei tad radau malonę Tavo akyse, apreikšk man savo kelius, kad Tave pažinčiau ir Tavo malonė būtų su manimi, nes tie žmonės yra Tavo tauta". (Ps 103, 7) 14 Viešpats atsakė: "Aš eisiu pirma tavęs ir suteiksiu tau ramybę". 15 Mozė atsakė: "Jei neitum pirma mūsų, nesiųsk mūsų iš šitos vietos. 16 Iš to aš ir Tavo tauta žinosime, jog radome malonę Tavyje, ir įgysime garbę visose tautose, kurios gyvena šioje žemėje". (5 M 4, 6-8)

17 Viešpats atsakė Mozei: "Ir šį prašymą patenkinsiu, nes radai malonę mano akyse ir tave pažįstu". (2 Tim 2, 19) 18 Mozė prašė: "Parodyk man savo šlovę." 19 Viešpats atsakė: "Aš tau leisiu patirti visa, kas gera ir apreikšiu Viešpaties vardą. Kuriam esu malonus, tam parodau savo malonę. (Rom 9, 15) 20 Mano veido negalėsi matyti, nes žmogus, mane pamatęs, negali išlikti gyvas". (1 M 32, 31; Iz 6, 5; 1 Tim 6, 16) 21 Štai čia vieta! Atsistok ant uolos. 22 Kai mano šlovė eis pro šalį, tave pastatysiu uolos plyšyje ir pridengsiu savo ranka, kol praeisiu. (2 M 34, 5-6; 24, 11) 23 Po to atitrauksiu ranką ir matysi mane iš užpakalio, mano gi veido nematysi."

34 skyrius

Dievo nauja Sandora, Mozės veidas spindėjo 1 - 35.

1 Viešpats tarė Mozei: "Išsikirsk dvi akmenines plokštes; Aš jose įrašysiu žodžius, kurie buvo sudaužytose plokštėse. (2 M 32, 19) 2 Rytą būk pasirengęs lipti į Sinajaus kalną ir prisistatyti kalno viršūnėje. 3 Nė vienas su tavimi tegul neateina ir nė vienas tenepasirodo visame kalne. Taip pat raguočiai ir avys tenesiganо prie kalno". (2 M 19, 12-13) 4 Jis iškirto iš akmens dvi plokštes, kokios buvo pirmosios; atsikėlęs anksti rytą, užlipo į Sinajaus kalną, kaip Viešpats buvo įsakęs, nešdamas rankose plokštes. 5 Viešpats nužengė debesyje ir stovėjo šalia jo. Mozė šaukėsi Viešpaties vardo. (2 M 33, 19) 6 Viešpats ėjo pro jį. Jis sušuko: "Viešpatie, Viešpatie, gailestingasis ir maloningasis, nerūstaująs, ištikimasis Dieve! (4 M 14, 18; Ps 103, 8; 1 Jn 4, 16) 7 Tu parodai gailestingumą tūkstančiams kartų; atleidi nusi-

 Iš 34,8-24

kaltimus ir nuodėmes; tačiau surandi kaltininką, baudi už tėvų nusikaltimą vaikus ir vaikaičius ligi trečios ir ketvirtos kartos". (2 M 20, 5-6) 8 Mozė skubiai nusilenkė iki žemės ir pagarbino Viešpatį; 9 "Jei radau malonę Tavyje, Viešpatie, maldauju Tave, eik kartu su mumis, nes tauta yra kietasprandė; pašalink mūsų neteisybes ir nuodėmes, padaryk mus savo nuosavybe!"

10 Viešpats atsakė: "Štai darau Sandorą, visiems matant, ir darysiu stebuklus, kokių niekada nebuvo regėta žemėje ir jokiose tautose. Šita tauta matys, jog tai yra Viešpaties darbas, sukeliantis pagarbą ir baimę.

11 Įsidėmėk, ką šiandien tau įsakau. Aš išvarysiu tavo akivaizdoje amoritus, kananitus, hititus ir perizitus, hivitus ir jebusitus. 12 Saugokis ir nedaryk sutarties su tų kraštų gyventojais, kad jie tau netaptų pražūtimi: (2 M 23, 32-33) 13 sugriauk jų aukurus, sutrupink statulas ir iškirsk giraites. 14 Negarbink svetimų dievų, nes Viešpats yra pavydus. (2 M 20, 3-5) 15 Nedaryk sutarties su anų kraštų žmonėmis, kad kas nors iš jų, garbinęs jų stabus, nepasikviestų tavęs jų aukų valgyti. 16 Neimk savo sūnums žmonų iš jų dukterų, kad jos, garbindamos stabus, nepaveiktų ir tavo sūnų garbinti jų dievus. (5 M 7, 3; Teis 3, 6; 1 Kar 11, 2)

17 Nepasigamink nulietų dievų. (2 M 20, 23) 18 Laikyk Neraugintos duonos šventę. Septynias dienas valgyk neraugintą duoną Abibo mėnesį, kaip įsakiau, nes Abibo mėnesį išėjai iš Egipto. (2 M 23, 14-19) 19 Visų gyvulių vyriškos lyties pirmagimiai bus mano - jautukai ir ėriukai. 20 Asilo pirmagimį išpirksi avinu; o jei jo neišpirksi, nusuk jam sprandą. Pirmagimius savo sūnus išpirk ir nepasirodyk mano akivaizdoje tuščiomis rankomis. (2 M 13, 12-16) 21 Šešias dienas dirbk, septintą dieną ilsėkis, net sėjos ir pjūties metu. 22 Švęsk savaičių šventę, tai yra pirmąją pjūties šventę, taip pat javų suvalymo šventę, metams baigiantis. 23 Tris kartus metuose visi tavo vyrai privalo pasirodyti amžinojo Viešpaties, Izraelio Dievo, akivaizdoje. 24 Kai išvarysiu svetimąsias tautas ir išplėsiu tavo krašto sienas, niekas nepuls tavo žemių, tau išėjus pasirodyti tris kartus metuose Viešpaties, tavo Dievo, akivaiz-

Iš 34,25 - 35,10

doje. 25 Neaukok kraujo aukos ir nieko rauginto; nieko nepalik iki ryto iš Pasos aukos. 26 Tavo lauko pirmuosius vaisius atgabenk į Viešpaties Dievo namus. Nevirk ožiuko jo motinos piene."

27 Viešpats tarė Mozei: "Užrašyk Sandoros žodžius, kuriuos su tavimi ir Izraeliu padariau."(2 M 24,4) 28 Jis buvo ant kalno su Viešpačiu keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų; nevalgė duonos ir negėrė vandens; Viešpats parašė plokštėse dešimt Sandoros žodžių (2 M 24,18; Mt 4,2; 2 M 31,18; 34,1) 29 Nužengdamas nuo Sinajaus kalno, Mozė nešėsi dvi liudijimo plokštes ir nežinojo, kad jo veidas dėl pašnekėsio su Viešpačiu spindėjo. 30 Aronas ir izraelitai, matydami spindintį Mozės veidą, bijojo prie jo priartėti. (2 Kor 3,7-18) 31 Tik jam pašaukus, Aronas ir visi vadai susirinko pas jį. Jis jiems kalbėjo. 32 Po to susirinko ir visi izraelitai. Jis jiem papasakojo viską, ką buvo girdėjęs iš Viešpaties Sinajaus kalne. 33 Baigęs pašnekėsį, jis užsidėjo ant veido gaubtą. 34 Įėjęs pas Viešpatį ir su Juo kalbėdamas, jį nusiimdavo. Jis pasakojo izraelitams viską, kas jam buvo įsakyta. (2 M 33,8-9) 35 Jie matydavo išeinančio Mozės spindintį veidą; bet jiems kalbėdamas, jis užsidengdavo veidą.

35 skyrius

Sabatos poilsis, laisvos aukos, šventovės statytojai 1 - 35.

1 Mozė, sušaukęs visus izraelitus, paskelbė, ką Viešpats įsakė: 2 "Šešias dienas dirbsite, septintoji diena yra šventa, iškilminga sabata, Viešpaties poilsio diena; kas tą dieną dirbtų, baudžiamas mirtimi. (2M 20,8-11; 31,12-17) 3 Nekursite ugnies sabatos dieną savo butuose". 4 Mozė kalbėjo toliau: 5 "Kiekvienas duokite Viešpačiui dovanas laisva valia: auksą, sidabrą, varį, (2 M 25,2) 6 mėlynus, raudonus ir violetinius siūlus, baltą ploną drobę, ožkų plaukus, 7 raudonai ir mėlynai dažytus avinų kailius, akacijos medį, 8 aliejų lempoms žibinti ir tepalui gaminti, maloniai kvepiančius smilkalus, 9 onikso akmenėlius ir perlus efodui ir krūtinės apdarui pagražinti. 10 Kas iš jūsų sumanus, teateina ir tedirba, ką Viešpats liepia:(2 M 31,

Iš 35, 11-33

7-11) 11 padangtę ir jos uždangą, žiedus, lentas ir karteles, kuolelius ir pakojas; 12 skrynią ir jos kartis, dangtį ir užuolaidą; 13 stalą su kartelėmis bei reikmenimis ir padėtine duona; 14 žibintą lempoms, jo reikmenis ir aliejų žibinti; 15 smilkalų aukurą ir kartis, tepamąjį aliejų ir kvapius smilkalus; užuolaidą padangtės angai, 16 deginamųjų aukų aukurą, jo varinius grotelius su kartimis ir reikmenimis, praustuvą ir jo pastovą; 17 prieangio užuolaidas su stulpais ir pakojais, užuolaidą prieangio įėjimui; 18 padangtės ir prieangio kuolelius su virvelėmis; 19 apdarus, vartojamus tarnaujant šventovėje, vyriausiojo kunigo Arono ir jo sūnų drabužius, kunigiškoms pareigoms atlikti."

20 Tada visi izraelitai išsiskirstė. 21 Didžiausiu uolumu ir atsidavimu Viešpačiui jie sunešė aukas susitikimo padangtei pastatyti ir apeigoms atlikti, ko tik reikėjo Dievo tarnybai ir šventiems apdarams. (2 M 36, 3; 1 Ch 29, 5-9; 2 Kor 9, 7) 22 Vyrai ir moterys davė sagtis, auskarus, žiedus, apyrankes; visus auksinius indus surinko kaip dovaną Viešpačiui. 23 Kas tik turėjo mėlynų, raudonų ir violetinių siūlų, baltos plonos drobės, ožkų plaukų, raudonai ir mėlynai dažytų avinų kailių, 24 sidabro bei vario ir akacijos medžio, tinkamo įvairiems daiktams, visą atnešė ir paaukojo Viešpačiui. 25 Sumanios moterys davė, ką buvo suverpusios: mėlynų, raudonų, violetinių, plonų lininių siūlų 26 ir ožkų plaukų; jos visa atidavė laisva valia. 27 Kunigaikščiai atnešė onikso akmenėlių ir perlų efodui ir krūtinės apdarui. 28 Buvo atnešta kvepalų, aliejaus lempoms žibinti, tepalui pagaminti ir malonaus kvapo smilkalams paruošti. 29 Vyrai ir moterys su malonumu atnešė dovanas, kad būtų atlikti darbai, kuriuos Viešpats jiems įsakė per Mozę. Visi izraelitai aukojo Viešpačiui laisva valia.

30 Tada Mozė vėl kalbėjo: "Viešpats pašaukė vardu Huro sūnaus Urio sūnų Bezalelį iš Judo giminės, (2 M 31, 1-6) 31 pripildė jį Dievo dvasia, išmintimi, sumanumu, supratimu ir suteikė jam amato žinių 32 padaryti įvairių meniškų dalykų iš aukso, sidabro ir vario; 33 taip pat iš akmens iškalimus ir medžio raižinius. Visa, ką tik me-

Iš 35, 34 - 36, 17

nininkas gali suplanuoti ir padaryti, 34 buvo jam pavesta. Be to, Viešpats dar pašaukė Ahisamako sūnų Oliabą iš Dano giminės ir 35 abu apdovanojo išmintimi atlikti medžio raižymo ir įgraviravimo darbus; taip pat įvairių raštų audimą, siuvinėjimą, mėlynų, raudonų, violetinių ir baltų plonų lininių siūlų puikių raštų gaminimą.

36 skyrius

Padangtės statyba, medžio rėmai, užuolaidos 1 - 38.

1 Bezalelis, Oliabas ir kiti sumanūs vyrai, kuriems Viešpats davė išminties ir supratimo, ėmėsi darbo gražiai padaryti įvairius reikmenis šventovei, kaip Viešpats buvo įsakęs. 2 Mozė pasišaukė Bezalelį, Oholiabą ir visus sumanius vyrus, kurie savo noru sutiko dirbti prie šventovės darbų. 3 Mozė paskyrė jiems visas izraelitų laisvąsias aukas. Šiems uoliai besidarbuojant, tauta kas rytą vis dar nešė savanoriškas dovanas. 4 Jie, susirinkę pas Mozę, kalbėjo: 5 "Tauta aukoja daugiau negu reikia įvykdyti šį Viešpaties įsakytą darbą". 6 Tada Mozė liepė paskelbti, kad nei vyras, nei moteris nieko daugiau nebeaukotų šventovės statybai. Taip sustojo plaukusios dovanos šventovei, 7 nes buvo perdaug sunešta.

8 Sumanūs padangtės statytojai padarė iš baltos plonos suktinių siūlų drobės ir mėlynų, raudonų ir violetinių siūlų dešimt uždangų, pagražintų įaustais cherubinų vaizdais. (2 M 26, 1-14) 9 Kiekviena iš jų buvo dvidešimt aštuonių mastų ilgio ir keturių mastų pločio; visų uždangų buvo vienodas dydis. 10 Jie sujungė penkias uždangas į vieną, kitas penkias taip pat. 11 Be to, padarė mėlynas kilpas vienai ir antrai uždangai, 12 viso penkiasdešimt kilpų, kad kilpos būtų viena ties kita ir uždangos galėtų būti sujungtos. 13 Nuliejo taip pat penkiasdešimt auksinių žiedų, kurie buvo įkabinti į uždangų kilpas, kad pasidarytų viena padangtė. 14 Padarė ir vienuolika dangalų iš ožkų plaukų padangtės viršui apdengti. 15 Kiekvienas dangalas buvo trisdešimt mastų ilgio ir keturių mastų pločio; visi vienuolika dangalų buvo vienodo dydžio. 16 Penkis jų sujungė į vieną, šešis kitus taip pat sujungė. 17 Padarė penkiasdešimt kilpelių vieno sudėtinio dangalo pakraščiais ir penkiasdešimt kito pakraš-

Iš 36,18 – 37,1

čiais, kad abu būtų galima sukabinti. 18 Taip pat padarė ir penkiasdešimt varinių sagčių, kuriomis būtų sukabinti abu sudėtiniai dangalai, kad susidarytų viena uždanga. 19 Šis padangtės dangalas buvo padarytas iš raudonai ir mėlynai dažytų avinų kailių.

20 Iš akacijos medžio lentų buvo padarytas rėmas padangtei. Lentos buvo sustatytos. (2 M 26, 15-25) 21 Kiekviena lenta buvo dešimt mastų ilgio ir pusantro masto pločio. 22 Jos turėjo po dvi iškyšas, kad vieną lentą su kita būtų galima sujungti. Taip buvo padarytos visos padangtės lentos. 23 Dvidešimt jų buvo dešiniam šonui, atgręžtam į pietus, 24 su keturiasdešimt sidabrinių pakojų; kiekviena lenta turėjo po dvi pakojas prie šonų. 25 Taip pat atgręžtam šonui į šiaurę buvo pastatyta dvidešimt lentų 26 su keturiasdešimt sidabrinių pakojų, po du pakojus kiekvienai lentai. 27 Užpakaliniam padangtės šonui, padarė šešias lentas 28 ir dvi kitas kiekvienai padangtės sąsparai iš užpakalio. 29 Jos buvo sujungtos nuo apačios ligi viršaus ir sudarė vieną sunėrimą. 30 Tai buvo iš viso aštuonios lentos ir šešiolika sidabrinių pakojų, po du pakojus kiekvienai lentai. 31 Be to, vieno šono lentoms laikyti 32 padarė penkias skląstis, kitas penkias skląstis vakariniam padangtės šonui. (2 M 26, 26-30) 33 Be to, lentų viduriu nuo sąsparos ligi sąsparos padarė skląstį. 34 Pačias gi skląstis paauksavo. Taipgi padarė žiedus skląstims įkišti.

35 Buvo padaryta užuolaida iš mėlynų, raudonų, violetinių siūlų ir plonų suktinių siūlų drobės, išaustos įvairiomis spalvomis ir pagražintos cherubinų vaizdais. (2 M 26, 31-37) 26 Jai pakabinti padarė keturis paauksuotus stulpelius iš akacijos medžio su aukso galvenomis ir sidabrinėais pakojais. 37 Padangtės įėjimui buvo padaryta užuolaida iš mėlynų, raudonų, violetinių siūlų ir baltų plonų suktinių siūlų drobės; visa išsiuvinėta. 38 Ją laikė penki auksu aptraukti stulpeliai su galvenomis, kurių pakojai buvo variniai.

37 skyrius

Šventovės daiktai: skrynia, padėtinės duonos stalas, ausinis žibintas, aukuras 1-29

1 Bezalelis padarė iš akacijos medžio skrynią pustrečio masto ilgio, pusantro plo-

Iš 37,2-25

čio ir pusantro aukščio. (2 M 25, 10-22) 2 Ją aptraukė tyriausiu auksu iš vidaus ir iš oro; auksinis apvadas buvo aplinkui. 3 Nuliejo keturis auksinius žiedus keturioms jos kartims: du žiedu kiekvienam šonui. 4 Iš akacijos medžio padarė karteles, kurias aptraukė auksu 5 ir įkišo į žiedus, esančius skrynios šonuose, jai nešioti. 6 Padarė dangtį iš tyriausio aukso dviejų su puse masto ilgio ir pusantro masto pločio. 7 Iš aukso padarė dar du cherubinus, kuriuos pritvirtino ant dangčio: 8 vieną cherubiną viename gale, antrą - kitame, 9 iškėstais sparnais, gaubiančiais dangtį. Jie buvo atgręžti vienas į kitą ir žiūrėjo į dangtį.

10 Padarė dar ir stalą iš akacijos medžio: dviejų mastų ilgio, vieno masto pločio ir pusantro masto aukščio. (2 M 25, 23-29) 11 Jį aptraukė tyriausiu auksu; padarė auksinę briauną aplinkui, 12 ant kurios uždėjo plaštakos pločio kraštą, o ant šio - kitą auksinį apvadą. 13 Nuliejo keturis auksinius žiedus, kuriuos pritaisė keturiuose kampuose prie kiekvienos stalo kojos; 14 į juos įkišo karteles stalui nešioti. 15 Kartelės buvo padarytos iš akacijos medžio, aptrauktos auksu. 16 Buvo padaryti ir įvairūs stalo reikmenys iš tyro aukso: dubenys, taurės, puodeliai, smilkytuvai ir indeliai skysčiams aukoti. 17 Žibintas buvo padarytas iš tyro aukso. Iš jo liemens ėjo šakos, taurelės, buoželės ir lelijos; (2 M 25, 31-39) 18 šešios šakos iš abiejų šonų: trys iš vieno ir trys iš kito; 19 trys riešuto pavidalo taurelės, buoželės ir lelijos buvo ant kiekvienos šakos. Šešios šakos, ėjusios iš žibinto liemens, buvo vienodo aukščio. 20 Ant paties žibinto buvo keturios riešuto pavidalo taurelės, kiekviena su buožele ir lelija; 21 ir viena taurelė dviem šakom trijose vietose, taip kad iš viso susidarė šešios šakos, išeinančios iš vieno liemens. 22 Taigi, taurelės ir šakos buvo padarytos iš vieno gabalo tyriausio aukso. 23 Iš tyriausio aukso buvo padarytos ir septynios lempos su gnybtuvais ir indais nuognaiboms. 24 Žibintas su visais savo priedais svėrė aukso talentą.

25 Smilkymo aukuras buvo padarytas iš akacijos medžio. Jis buvo keturkampis: vieno masto ilgio ir pločio ir dviejų mastų aukščio. Keturiuose jo kampuose buvo po

2 M 37,26 - 38,15

ragą. (2 M 30, 1-5) 26 Jį aptraukė tyriausiu auksu: viršų, šonus ir ragus. 27 Jam padarė auksinį apvadą aplinkui ir po du auksinius žiedus po apvadu, prie kiekvieno šono, kartelėms įkišti aukurą nešioti. 28 Kartelės buvo taip pat padarytos iš akacijos medžio ir aptrauktos auksu.

29 Aliejus patepimui ir smilkalai buvo pagaminti vaistininkų iš tyriausių kvepalų. (2 M 30, 25, 35)

38 skyrius

Deginimo aukų aukuras, praustuvas, prieangis, metalinių daiktų svoris 1 - 31.

1 Deginamųjų aukų aukuras buvo padarytas iš akacijos medžio: penkių mastų ilgio, tiek pat pločio, keturkampis, ir trijų mastų aukščio; (2 M 27, 1-8) 2 su ragais kampuose; jį aptraukė variu. 3 Jo reikalams padaryti iš vario: puodai, replės, šakutės, kabliai ir anglims indai. 4 Aukurui padarė iš vario išpintus grotelius, o po jų, aukuro viduryje, židinį. 5 Nuliejo keturias grandis keturiems grotelių kampams, nešiojimo kartelėms įkišti. 6 Jas padarė iš akacijos medžio ir aptraukė variu. 7 Jos buvo įkišamos į grandis aukuro šonuose. Aukuras buvo sukaltas iš lentų, vidurys buvo tuščias.

8 Padarė ir praustuvą su pastovu iš vario, kurį gavo iš budėjusių ties padangtės anga moterų veidrodžių vario. (2 M 20, 18-21)

9 Padarė ir prieangį. Jo pietiniame šone buvo šimto mastų ilgio užuolaidos, padarytos iš plonų suktinių siūlų, (2 M 27, 9-19) 10 ir dvidešimt varinių stulpų su jų pakojais, stulpų galvenomis ir sidabrinėmis sankabomis. 11 Šiauriniame šone buvo tiek pat užuolaidų, stulpų, pakojų ir stulpų galvenų iš to paties metalo. 12 Vakariniame šone buvo penkiasdešimt mastų užuolaidos, dešimt stulpų su variniais pakojais; jų galvenos ir sankabos buvo padarytos iš sidabro. 13 Pagaliau rytiniam šonui padarė taip pat penkiasdešimt mastų užuolaidas; 14 viename krašte buvo penkiolika mastų užuolaida su trimis stulpais ir jų pakojais, 15 ir kitame krašte taip pat penkio

Iš 38, 16-31

lika mastų užuolaidos, trys stulpai ir tiek pat pakojų. 16 Visos padangtės užuolaidos buvo padarytos iš suktinių siūlų. 17 Stulpų pakojai buvo variniai, o jų galvenos su sankabomis sidabrinės; pačius stulpus aptraukė sidabru. 18 Įėjimui padarė iš mėlynų, raudonų, violetinių ir plonų suktų siūlų išsiuvinėtą užuolaidą, kuri buvo dvidešimties mastų ilgio, penkių mastų pločio, pritaikyta prieangio aukščiui. 19 Įėjimas turėjo keturis šulus su variniais pakojais ir sidabrinėmis galvenomis bei sankabomis. 20 Padangtės ir prieangio kuoleliai buvo variniai.

21 Tai yra susitikimo padangtės daiktai, kurie buvo pada ryti, prižiūrint Mozei liepiant, Arono sūnui, kunigui Itamarui, levitų padermės. (4 M 4, 28) 22 Ją padarė pagal Viešpaties įsakymą Mozei Huro sūnaus Urio sūnus Bezalelis iš Judo giminės, (2 M 31, 1-11) 23 su savo bendradarbiu Ahisamako sūnum Oliabu iš Dano giminės. Jis buvo sumanus graviruotojas ir audėjas bei siuvinėtojas įvairiomis spalvomis bei mėlynų, raudonų, violetinių, plonų lininių siūlų derintojas. 24 Šventovei iš viso buvo suvartota dvidešimt devyni talentai ir septyni šimtai trisdešimt aukso šekelių tokių, kokie buvo priimti šventovėje. (2 M 30, 13) 25 Tautos laisva valia suaukoto sidabro suskaityta šimtas talentų tūkstantis septyni šimtai septyniasdešimt penki šekeliai, naudojami skaičiuoti šventovėje. 26 Nuo kiekvieno buvo surinkta pusė šekelio, šventovės priimto, kuris buvo dvidešimt metų amžiaus arba senesnis. Vyrų buvo šeši šimtai trys tūkstančiai penki šimtai penkiasdešimt. 27 Iš šimto talentų sidabro nuliejo šimtą pakojų šventovei ir uždangai; kiekvienai pakojai sunaudojo po vieną talentą. 28 Iš tūkstančio septynių šimtų septyniasdešimt penkių šekelių padarė galvenas stulpams, sankabas, ir jas aptraukė sidabru. 29 Dar buvo suaukota septyniasdešimt talentų du tūkstančiai keturi šimtai šekelių vario. 30 Iš jo padaryti pakojai susitikimo padangtės durims, varinis aukuras su grotais, visi jo reikalams paskirtieji daiktai, 31 prieangio ir įėjimo pakojai ir padangtės bei prieangio kuoleliai.

Iš 39, 1-22

39 skyrius

Kunigų rūbai 1 - 43.

1 Iš mėlynų, raudonų, violetinių siūlų ir plonos drobės padarė apdarus, kuriais privalėjo vilkėti Aronas, tarnaudamas Šventovėje, kaip Viešpats įsakė Mozei. (2 M 28, 4-30)

2 Efodą padarė iš aukso, mėlynų, raudonų, violetinių ir plonų suktų lininių siūlų. 3 Audinys buvo įvairiaspalvis. Supjaustęs išplotą auksinę skardą, padarė iš jos siūlus, kad jie galėtų būti įausti į minėtųjų spalvų audinį. 4 Pečių dangalo abu šonai buvo sujungti vienas su kitu. 5 Padarė ir juostą iš tų pačių spalvų ir to paties įvairiaspalvio audinio, kaip Viešpats įsakė Mozei. 6 Du onikso akmenėlius su įrėžtais ant jų Izraelio sūnų vardais įtvirtino aukse. 7 Juos pritvirtino abiejuose efodo šonuose; tai atminimas Izraelio sūnų, kaip Viešpats įsakė Mozei.

8 Krūtinės apdarą padarė iš to paties audinio, kaip ir efodą. 9 Jis buvo keturkampis, dvilinkas, sprindžio didumo. 10 Ant jo pritvirtino keturias brangakmenių eiles. Pirmoje eilėje buvo sardijus, topazas ir smaragdas; 11 antroje - rubinas, safiras, jaspis; 12 trečioje - ligurijus, akatas ir ametistas; 13 ketvirtoje - krizolitas, oniksas ir berilius. Eilėmis sustatyti brangakmeniai buvo įtvirtinti aukse. 14 Pačiuose akmenėliuose buvo įrėžti dvylikos Izraelio giminių vardai; kiekviename po vieną vardą. 15 Krūtinės skardelei padarė iš tyriausio aukso grandinėles, 16 dvi sagtis ir tiek pat auksinių žiedų. Žiedus pritvirtino abiejuose efodo šonuose 17 ir prie jų prikabino dvi auksines grandinėles, kurias įvėrė į sagtis, išsikišančias krūtinės skardelės kampuose. 18 Visa iš viršaus ir iš apačios buvo taip sutaikyta, kad efodas ir krūtinės skardelė buvo sujungti. 19 Du auksiniai žiedai, kuriuos jungė mėlynas kaspinas, kad nekabotų palaidi ir vienas nuo kito neatsiskirtų, buvo prispausti juosta ir suveržti, kaip Viešpats įsakė Mozei.

20 Efodui padarė pritaikytą mėlyną jupą. 21 Jos viršuje ties viduriu buvo skylė galvai, o aplinkui ją austinė atsiūlė; 22 apačioje prie kojų buvo granatiniai obuoliai

Iš 39,23 - 40,4

iš mėlynų, raudonų, violetinių lininių siūlų ir 23 varpeliai iš tyriausio aukso, kurie buvo prisegti tarp granatinių obuolėlių aplink apatinę jupos siūlę. 24 Auksiniai varpeliai ir granatiniai obuolėliai ėjo pakaitomis. Vyriausias kunigas vaikščiojo jais pasipuošęs, eidamas pareigas, kaip Viešpats įsakė Mozei.

25 Aronui ir jo sūnums taip pat padarė linines jupas, 26 mitras su jų vainikėliais 27 ir kelnes iš lininės drobės. (2 M 28, 39-42) 28 O juostą išaudė raštais iš baltų, mėlynų, raudonų ir violetinių lininių siūlų, kaip Viešpats įsakė Mozei.

29 Iš tyriausio aukso padarė ir kaktos papuošimui šventą plokštelę ir joje įrėžė: "Šventas Viešpačiui". (2 M 28, 36-38) 30 Ją pririšo prie vyriausiojo kunigo mitros mėlynu kaspinu, kaip Viešpats įsakė Mozei. (2 M 29, 6; 3 M 8, 9)

31 Susitikimo padangtės darbai buvo baigti; izraelitai padarė visa, ką Viešpats buvo įsakęs Mozei. 32 Jie atidavė Mozei padangtę, uždangalus ir visus daiktus bei reikmenis: žiedus, lentas, stulpus ir pakojus; 33 uždangą iš raudonai dažytų avinų kailių, ir kitą apvalkalą iš mėlynų kailių, 34 užkabą, skrynią, karteles, dangtį, 35 stalą su jo reikmenimis ir padėtinę duoną; 36 žibintą, lempas ir jų priedus su aliejumi; 37 auksinį aukurą aliejų patepimo ir smilkalus iš kvepalų; 38 užkabą padangtės įėjimui, 39 varinį aukurą su groteliais, kartėmis ir visais jo reikmenimis; praustuvą ir jo pastovą, prieangio užuolaidas ir stulpus su jų pakojais; 40 užuolaidas prieangio įėjimui, jo virveles ir kuolelius. Nieko nestigo, kas buvo liepta padaryti padangtės įrengimui. 41 Taip pat ir apdarus, kuriais šventovėje naudojosi kunigai, tai yra Aronas ir jo sūnūs. 42 Visa padarė izraelitai, kaip Viešpats įsakė Mozei. 43 O Mozė, pamatęs kas buvo padaryta, juos palaimino.

40 skyrius

Šventovės statyba užbaigta, izraelitai žygiuoja toliau 1 - 38,

1 Viešpats kalbėjo Mozei: (2 M 25-31) 2 "Pirmo mėnesio pirmą dieną ištiesk susitikimo padangtę, 3 pastatyk joje skrynią, pakabink prieš ją užuolaidą, 4 įnešk sta-

Iš 40, 5 – 32

lą ir padėk ant jo, kas pasakyta. Žibintas su lempomis, 5 ir auksinis aukuras, ant kurio deginami smilkalai, stovės ties liudijimo skrynia. Padngtės įėjime pakabink užuolaidą 6 ir prieš ją pastatyk deginamųjų aukų aukurą, 7 o tarp aukuro ir padangtės-praustuvą, kurį pripilk vandens. 8 Atskirk prieangį užuolaidomis ir pakabink užuolaidą įėjime. 9 Paėmęs tepamojo aliejaus, patepk padangtę ir visus jos daiktus, kad viskas būtų šventa; 10 taip pat deginamųjų aukų aukurą, visus jo reikmenis 11 ir praustuvą su jo pastovu.

12 Aroną ir jo sūnus privesk prie susitikimo padangtės durų ir, apiplautus vandeniu, 13 apvilk šventais rūbais man tarnauti; patepk jį, kad jam būtų suteikta kunigystė. 14 Taip pat ir jo sūnus privesk ir apvilk šventais rūbais; 15 ir juos patepk, kaip jų tėvą patepei, kad būtų pašventinti kunigais. Tas patepimas jų kunigystei galios per kartų kartas jų ainiams."

16 Mozė padarė visa, ką Viešpats įsakė. 17 Taigi, pirmame antrųjų metų mėnesyje pirmą dieną padangtė buvo pastatyta. 18 Mozė pastatė ją: sustatė lentas, padėjo pakojus, pritaisė užkaiščius, pastatė stulpus, 19 ištiesė padangtės uždangą ir ant jos uždėjo dangalą, kaip Viešpats įsakė. 20 Į skrynią įdėjo liudijimą, apačioje įkišo karteles, o viršuje uždėjo dangtį. 21 Kai įnešė skrynią padangtėn, prieš ją pakabino užuolaidą, kaip Dievo buvo liepta. 22 Pastatė ir stalą susitikimo padangtės šiauriniame šone šiapus užuolaidos 23 ir ant jo sudėjo padėtinės duonos kepaliukus, kaip Viešpats įsakė Mozei. 24 Susitikimo padangtės pietiniame šone ties stalu pastatė žibintą 25 ir paruošė lempas, kaip Viešpats įsakė. 26 Prieš užuolaidą pastatė ir auksinį aukurą, 27 ant kurio degino smilkalus, padarytus iš kvepalų, kaip Viešpats įsakė Mozei. 28 Susitikimo padangtės įėjime pakabino užuolaidą, 29 pastatė deginamųjų aukų aukurą ties susitikimo prieangiu ir ant jo aukojo deginamąją ir augalinę auką, kaip Viešpats buvo įsakęs. 30 Tarp susitikimo padangtės ir aukuro pastatė praustuvą ir į jį įpylė vandens. 31 Mozė, Aronas ir jo sūnūs plaudavosi jame rankas ir kojas, 32 prieš eidami į Sandoros padangtę ir prieš artindamiesi prie aukuro, kaip Viešpats

Iš 40,33-38

įsakė Mozei. 33 Aplink padangtę ir aukurą pastatė dar šventorių ir jo įėjime pakabi-
no užuolaidą. Taip Mozė užbaigė visus darbus.

34 Kai visa buvo baigta, debesis apgaubė susitikimo padangtę; Viešpaties šlovė pri-
pildė ją. 35 Mozė negalėjo įeiti susitikimo padangtėn, nes Viešpaties šlovė ir debesis
ją buvo apgaubęs. 36 Debesiui pakilus nuo padangtės, izraelitai žygiuodavo toliau;
37 jei debesis kabodavo virš padangtės, jie pasilikdavo toje pačioje vietoje. 38
Viešpaties debesis, jiems keliaujant, buvo virš padangtės dienos metu, o naktį švietė.
Izraelitai tai matė visą kelionės laiką.

TREČIOJI MOZĖS KNYGA - KUNIGŲ KNYGA

Trečioji Mozės knyga vadinama kunigų - levitų knyga yra įvairių nuostatų kodeksas. Krikščionys daugelį tų nuostatų mūsų laikais nebelaiko, nes jie Naujuoju Testamentu yra panaikinti. Visgi ši knyga yra Dievo Žodis. Įvairios aukos, šioje knygoje aprašytos, primena mums Jėzaus auką, kuri tikrai sutaiko mus su Dievu. Kraujas primena, kad be kraujo nėra atleidimo. Kunigai primena tikrąjį kunigą - Kristų.

Daugumas šių nuostatų buvo pasklebti Sinojaus kalne. Dievo tarnybai buvo skirti visi pirmagimiai. Vėliau jie buvo pakeisti Levio paderme. Iš Levio padermės Aronas, Mozės brolis, ir jo palikuonys buvo skirti eiti kunigų pareigas, o visi levitai buvo jų padėjėjai.

Knygos padalinimas: aukų nuostatai 1 - 7 skr., Aronas ir jo sūnūs 8 - 10 skr., apšvarinimo nuostatai 11 - 15 skr., įvairūs nuostatai 16 - 20 skr., kunigų nuostatai 21 - 22 skr., švenčių nuostatai 23 skr., apeigų nuostatai 24 skr., laisvės nuostatai 25 skr., palaiminimas, prakeikimas, dešimtinės 26 - 27 skr.

III - JI MOZĖS KNYGA - KUNIGŲ KNYGA

1 skyrius

Deginamosios aukos 1 - 17.

1 Viešpats, pasišaukęs Mozę, jam kalbėjo iš susitikimo padangtės: 2 "Sakyk izraelitams, jei kas iš jūsų norės aukoti Viešpačiui, teaukoja raguočių ir avių. 3 Jei jo deginamoji auka bus iš bandos, teatveda sveiką patiną prie susitikimo padangtės angos nuodėmių atleidimui gauti, (3 M 17, 4) 4 teuždeda ranką ant aukojamo gyvulio galvos, kad auka būtų Viešpaties priimta už nusikaltimus. 5 Jis papjaus veršį Viešpaties akivaizdoje, o Arono sūnūs, kunigai, aukos kraują išlies aplink aukurą, esantį ties padangtės anga. 6 Po to, nulupęs aukai kailį, sukapos ją į dalis. 7 Arono sūnūs sukraus malkas ant aukuro ir, užkūrę ugnį, 8 ant viršaus dės sukapotas aukos dalis, galvą bei taukus; 9 vidurius ir kojas nuplaus vandeniu. Kunigas visa tai sudegins ant aukuro; tai yra deginamoji auka, - malonus kvapas Viešpačiui. (1 M 8, 21)

10 Jei auka būtų smulkesnių gyvulių, avių arba ožkų, jis aukos sveiką patiną. 11 Papjaus jį aukuro šiauriniame šone Viešpaties akivaizdoje; aukos kraują Arono sūnūs iššlakstys ant aukuro ir aplink jį. 12 Sukapotą gyvulį, galvą ir taukus, nuplautus vidurius ir kojas dės ant malkų, kurios degs ant aukuro. 13 Kunigas sudegins visą auką tai yra deginamoji auka, - malonus kvapas Viešpačiui.

Kun 1, 14 – 2, 15

14 Jei deginamoji auka daroma Viešpačiui iš paukščių, ji bus iš laukinių ar jaunų karvelių. 15 Kunigas nuneš šią auką prie aukuro, nusuks jai galvą ir iš atvertos žaizdos išvarvins kraują ant aukuro briaunos. 16 Gurklį ir plunksnas numes rytinėje aukuro pusėje, kur paprastai pilami pelenai. 17 Sparnus sulaužys, nekapos ir nepjaustys, bet sudegins ant aukuro degančių malkų. Tai yra deginamoji auka, malonus kvapas Viešpačiui." .

2 skyrius

Augalinės aukos 1 - 16.

1 "Jei kas aukotų Viešpačiui augalinę auką, ji bus iš smulkių miltų, aliejaus ir smilkalų. 2 Ją atneš pas Arono sūnus, kunigus, kurių vienas ims pilną saują smulkių miltų, aliejaus ir visus smilkalus ir kaip atminimą sudegins ant aukuro, kad būtų malonus kvapas Viešpačiui. 3 Likusi aukos dalis priklausys Aronui ir jo sūnums, kaip šventiausia dalis aukų Viešpačiui.

4 Augalinė auka, kepta krosnyje, turi būti nerauginta duona iš smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, ir neraugintі ragaišiai, aptepti aliejumi. 5 O jei tavo augalinė auka būtų kepta ant skardos, ji turi būti iš smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, be raugo; 6 ją padalinsi į kąsnelius ir ant jos užpilsi aliejaus. 7 O jei augalinė auka būtų kepta keptuvėje, ji turi būti smulkių miltų ir sumaišyta su aliejumi. 8 Aukodamas ją Viešpačiui, paduosi kunigui į ranką. 9 Jis sudegins ją atminimui ant aukuro, kad būtų malonus kvapas Viešpačiui. 10 O kas liks, bus Arono ir jo sūnų švenčiausia dalis iš aukos Viešpačiui. 11 Kiekviena augalinė auka, aukojama Viešpačiui, bus daroma be raugo; raugas ir medus nebus deginamoji auka Viešpačiui. (3 M 6, 10) 12 Jei aukosi pirmųjų vaisių dovanas Viešpačiui, jos nebus dedamos ant aukuro malonіam kvapui. (4 M 18, 12) 13 Visas augalines aukas pasūdysi druska; tavo Dievo Sandoros aukoje druskos niekada nestigs. Druską aukosi kiekvienoje aukoje. (Mk 9, 49)

14 Jei aukotum Viešpačiui augalinę auką iš pirmųjų javų, dar tebežaliuojančių varpų, sudžiovinsi jas, sugrūsi kaip kruopas, ir tada aukosi Viešpačiui. (5 M 26, 2-3)

15 užpilsi ant viršaus aliejaus, pridėsi smilkalų.

 Kun 2,16 – 4,3

16 Kunigas dalį sugrūstų kruopų, aliejaus ir visus smilkalus sudegins atminimui Viešpačiui". -

3 skyrius

Padėkos ir suderinimo auka 1 - 17.

1 "Jei kas aukotų suderinimo auką iš galvijų, teaukoja Viešpačiui sveiką patiną ar patelę. 2 Jis turi uždėti ranką aukai ant galvos; ji bus papjauta prie susitikimo padangtės įėjimo, o Arono sūnūs, kunigai, išlaistys kraują apie aukurą. 3 Kaip padėkos auką jis aukos Viešpačiui visus vidurių taukus, 4 abudu inkstus su taukais, paslėpsnių taukus ir kepenų tinklelį (1 Sam 2, 13-16) 5 Arono sūnūs tai sudegins ant aukuro kaip deginamąją auką, kad auka Viešpačiui būtų malonaus kvapo.

6 Jei kas aukotų padėkos auką iš avių, ji bus sveikas patinas ar patelė. 7 Jei kas aukotų Viešpaties akivaizdoje ėriuką, 8 uždės ranką ant galvos savo aukai, papjaus ją prie susitikimo padangtės, o Arono sūnūs išlaistys jos kraują aplink aukurą. 9 Taip pat padėkos auka Viešpačiui bus: vidurių taukai, uodega, 10 inkstai, ant jų esantys taukai, paslėpsnio taukai ir kepenų tinklelis. 11 Kunigas tai sudegins ant aukuro kaip auką Viešpačiui. 12 Jei būtų aukojama ožka, aukotojas 13 uždės ranką ant galvos ir ją papjaus prie susitikimo padangtės įėjimo. Arono sūnūs išlaistys jos kraują aplink aukurą. 14 Viešpaties aukai ims jos vidurių taukus, 15 abu inkstus su taukais, paslėpsnio taukus ir kepenų tinklelį. 16 Kunigas visa tai sudegins ant aukuro, kad būtų malonus kvapas Viešpačiui.

17 Tai amžinas nuostatas jūsų kartoms visose gyvenvietėse. Jūs nevalgysite nei kraujo, nei taukų."(1 M 9, 4; 17, 10-14; 5 M 12, 16, 23; Apd 15, 20, 29)

4 skyrius

Aukos už nuodėmes 1 - 35.

1 Viešpats kalbėjo Mozei: 2 "Sakyk izraelitams: jei kas nežinodamas peržengtų Dievo įsakymą ir nusikalstų darydamas, kas uždrausta, 3 jei taip nusidėtų patepta-sis kunigas ir įvestų nuodėmėn tautą, jis aukos už savo nuodėmę Viešpačiui sveiką

Kun 4,4-25

veršį. 4 Jis atves jį prie susitikimo padangtės durų Viešpaties akivaizdoje, uždės ranką ant galvos ir jį papjaus. 5 Pateptasis kunigas, pasiėmęs veršio kraują, įneš susitikimo padangtėn. 6 Padažęs pirštą kraujuje, juo pašlakstys septynis kartus Viešpaties akivaizdoje užuolaidą ties švenčiausiąja, (3 M 8,11; 14,7) 7 ir tuo pačiu krauju pateps ragus Viešpaties smilkalų aukuro, kuris yra susitikimo padangtėje; visą likusį kraują išlies ant deginamųjų aukų aukuro papėdės prie padangtės. (2 M 30,1, 6; 40,6) 8 Už nuodėmę jis aukos veršio vidurių taukus, 9 abu inkstus, ant jų ir prie paslėpsnio esančius taukus ir kepenų tinklelį. 10 Visa tai kunigas sudegins ant deginamųjų aukų aukuro. 11 Kailį, visą mėsą su galva ir kojomis, vidurius ir mėšlą, (3 M 8,17) 12 išgabens už stovyklos į nesuteptą vietą, kur paprastai išpilami aukų pelenai, padės ant malkų krūvos ir sudegins toje išpilamų pelenų vietoje. (3 M 6,4; Žyd 13,11)

13 Jei Izraelio visuomenė nežinodama ar netyčia nusikalstų Dievui, (4 M 15,24) 14 bet vėliau suprastų savo kaltę, aukos už savo nusidėjimą veršį. Jį atves prie padangtės durų. (Rom 8,3) 15 Tautos vyresnieji uždės rankas ant veršio galvos Viešpaties akivaizdoje. Papjovus veršį, 16 pateptasis kunigas įneš jo kraują susitikimo padangtėn 17 ir, padažęs pirštą, septynis kartus šlakstys ties užuolaida; 18 ir tuo pačiu krauju pateps Viešpaties akivaizdoje susitikimo padangtėje esančio aukuro ragus. Likusį kraują išlies prie papėdės deginamųjų aukų aukuro, kuris yra prie susitikimo padangtės durų. 19 Veršio taukus sudegins ant aukuro; 20 padarys visa taip, kaip darė anksčiau, aukodamas veršį ir prašydamas atleidimo. Kunigas juos suderins ir Viešpats jiems atleis. 21 Patį veršį išgabens už stovyklos ir sudegins, kaip anksčiau minėtąjį veršį, nes jis yra auka už visuomenės nuodėmes. 22 Jei valdovas nežinodamas sulaužytų Viešpaties įstatymą, 23 bet paskui suprastų savo nuodėmę, aukos Viešpačiui sveiką ožį. 24 Jis uždės ranką ant jo galvos, ir jį papjaus toje vietoje, kur paprastai aukojamos deginamosios aukos Viešpaties akivaizdoje, nes tai yra auka už nuodėmę. 25 Kunigas padažys pirštą aukos kraujuje ir juo palies deginamųjų

aukų aukuro ragus. Likusį kraują išlies prie jo papėdės. 26 Taukus sudegins ant aukuro, kaip paprastai daroma su deginimo aukomis. Kunigas suderins valdovą ir jo nuodėmė bus jam atleista.

27 Jei kas iš eilinių žmonių nusidėtų nežinodamas ir padarytų kas uždrausta Viešpaties įstatymu, 28 o vėliau suprastų savo nuodėmę, jis aukos sveiką ožką. 29 Jis uždės ranką ant gyvulio galvos, jį papjaus ir aukos deginamųjų aukų vietoje. 30 Kunigas, padažęs pirštą aukos kraujuje, juo palies deginamųjų aukų aukuro ragus, o likusį kraują išlies prie aukuro papėdės. 31 Po to, paėmęs visus taukus, sudegins juos ant aukuro, kaip paprastai daroma su suderinimo aukomis, kad būtų malonus kvapas Viešpačiui. Kunigas suderins jį, ir jam bus atleista. (3 M 3, 14-15) 32 O jei auka už nuodėmę bus iš avių, tai avelė turi būti sveika. 33 Jis uždės ranką ant jos galvos ir papjaus ją toje vietoje, kur paprastai pjaunamos deginamosios aukos. 34 Kunigas palies deginamųjų aukų aukuro ragus, savo padažytu pirštu aukos kraujuje. Likusį kraują išlies prie aukuro papėdės. 35 Visus taukus, kaip paprastai daroma su suderinimo auka, sudegins ant aukuro kaip smilkalus Viešpačiui; tuo suderins jį su Viešpačiu ir jo nuodėmė bus jam atleista."

5 skyrius

Nusikaltimas ir auka už jį 1 - 19.

1 "Jei kas atsisakytų liudyti, ką pats yra matęs ir žino, būtų nusikaltimas. (5 M 19, 15-21) 2 Kas paliestų koki nešvarų daiktą: pastipusį žvėrį, kritusį gyvulį ar kurią kitą dvėseną, neatkreipdamas dėmesio į savo susitepimą, bus nusikaltęs. (3 M 11, 24) 3 Jei nežinodamas prisiliestų žmogų, kuris skaitomas nešvariu, bet paskui paaiškėtų, jis bus nusikaltęs. 4 Neteisingai prisiekęs, bet, supratęs savo klaidą, 5 ir prisipažinęs kaltu, tepadaro atgailą už nuodėmę. 6 Jis teaukoja jauną avį ar ožką, o kunigas suderins jį su Viešpačiu. 7 O jei kas negali aukoti avies ar ožkos, teaukoja Viešpačiui du kurkelius ar du jaunus karvelius: vieną už nuodėmę, o antrą deginamajai aukai. 8 Jis teatneša juos kunigui, kuris, aukodamas pirmąjį už nuodėmę, nusuks

Kun 5,9 – 6,7

jam galvą, tačiau jos visiškai nenutrauks; (3 M 1, 16) 9 jo krauju apšlakstys aukuro šoną, o likusį kraują išvarvins prie aukuro papėdės, nes tai auka už nuodėmę. 10 Antrą gi sudegins deginamąja auka, kaip paprastai daroma. Kunigas suderins jį ir jo nuodėmė bus jam atleista. (3 M 1, 14) 11 O jei jis negalės duoti dviejų kurklelių ar dviejų jaunų karvelių, teaukoja už savo nuodėmę dešimtą dalį efos miltų; nepils į juos nei aliejaus, nei pridės smilkalų, nes tai auka už nuodėmę. (3 M 2, 1) 12 Jis teatneša juos kunigui, kuris, pasiėmęs jų pilną saują, sudegins ant aukuro atminimui, 13 melsdamas už jį; likusią dalį kunigas pasiims sau, kaip dovaną." (3 M 2, 3)

14 Viešpats kalbėjo Mozei: 15 "Jei kas apsirikęs paimtų kas Viešpačiui paskirta ir tuo nusidėtų, aukos už savo nusikaltimą sveiką aviną, koks galima nupirkti už du idabro šekelius šventovės svorio. 16 Jis atlygins padarytą nuostolį ir pridės penktą dalį viršaus kunigui, kuris suderins jį, aukodamas aviną, ir jam bus atleista. (2 M 22, 14) 17 Jei kas nusikalstų nesąmoningai, sulaužydamas Viešpaties įstatymą, ir, padaręs nuodėmę, suprastų savo nusikaltimą, 18 jis ims iš bandos sveiką aviną, pagal nuodėmės didumą, ir atiduos jį kunigui, kuris už nusikaltusį aukos, nes nusikalto nežinodamas, ir jam bus atleista. 19 Jis nesąmoningai nusikalto Viešpačiui." (Iz 53, 10)

6 skyrius

Nusikaltimas ir auka 1 - 30.

1 Viešpats kalbėjo Mozei: 2 "Kas nusidėtų savo tautiečiui, nenorėdamas sugrąžinti savo artimui paskolinto dalyko, kurį tas buvo jam patikėjęs, arba ką nors prievarta atimtų ir kaltę suverstų kitam, 3 ar, radęs pamestą daiktą, išsigintų melagingai prisiekdamas, arba kitaip; 4 supratęs savo kaltę, tegrąžina savininkui viską, ką apgavimu norėjo įsigyti (2 M 21, 37-22, 8) 5 ir prideda viršaus penktą dalį. Už savo nusikaltimą jis privalo aukoti auką Viešpačiui, 6 iš bandos aviną pagal nusikaltimo dydį; tegul atveda jį kunigui, 7 kuris suderins jį su Viešpačiu, ir jam bus atleista jo nusikaltimas."

Kun 6, 8 - 28

8 Viešpats įsakė Mozei 9 paskelbti Aronui ir jo sūnums šį įstatymą apie deginamąją auką. Ugnis privalo degti ant aukuro visą naktį iki ryto - visą laiką. 10 Kunigas, apsivilkęs jupa ir drobinėmis kelnėmis, išims sudegintos aukos pelenus ir juos supils šalia aukuro. (2 M 28, 42) 11 Po to, persirengęs išneš ir išpils pelenus už stovyklos švarioje vietoje. (3 M 4, 12) 12 Ugnis ant aukuro degs visada; ją prižiūrės kunigas, pridėdamas kas rytą malkų, kad ugnis neužgestų. Pirmiausia aukos deginamąją auką, o po to degins suderinimo aukų taukus. 13 Ugnis ant aukuro neužges niekados.

14 Šis yra augalinės aukos įstatymas. Ją aukos Arono sūnūs Viešpaties akivaizdoje. (3 M 2) 15 Kunigas ims saują smulkių miltų, apšlakstytų aliejumi, bei smilkalus ir sudegins ant aukuro maloniam kvapui. 16 Likusią smulkių miltų dalį sunaudos Aronas su savo sūnumis. Jie tai valgys šventoje vietoje, padangtės prieangyje. 17 Duona nebus rauginta , nes dalis jos buvo aukojama kaip smilkalai Viešpačiui. Ji yra šventa, nes tai auka už nuodėmę ir nusikaltimą. 18 Tik Arono giminės vyrai ją valgys. Tai amžinas įstatymas jūsų kartoms apie aukas Viešpačiui. Pašalinis, palietęs auką, bus pasmerktas.

19 Viešpats įsakė Mozei 20 pranešti Aronui ir jo sūnums apie auką, kurią jie privalo aukoti Viešpačiui jų patepimo dieną. Dešimtą dalį efos smulkių miltų kaip augalinę auką, jie aukos pusę rytą ir pusę vakare. (2 M 29) 21 Juos sumaišys su aliejumi ir iškeps skardoje. Tai auka maloniam kvapui Viešpačiui. 22 Kunigas, kuris bus teisėtas Arono įpėdinis, visa sudegins ant aukuro. 23 Visa augalinė kunigų auka bus sudeginta, - niekas jos nevalgys.

24 Viešpats įsakė Mozei 25 pranešti Aronui ir jo sūnums šį įstatymą apie auką už nuodėmę. Auka bus papjauta Viešpaties akivaizdoje toje vietoje, kur pjaunama deginamoji auka; ji bus šventa. (3 M 2) 26 Kunigas, kuris ją aukoja, valgys ją šventoje vietoje, padangtės prieangyje. 27 Pašalinis, palietęs auką, bus pasmerktas. Jei aukos kraujų lašų aptaškytas apdaras, jis bus išplautas šventoje vietoje. 28 Jei auka bus verdama moliniame inde, jį sudaužysi; o jei variniame, jį išvalysi ir vandeniu

 Kun 6,25 – 7,21

išplausi. 29 Kiekvienas kunigų giminės vyras valgys tą mėsą. Ji yra šventa. 30 Tačiau auka už nuodėmę, kurios kraujo dalis įnešama į susitikimo padangtę suderinimui, nebus valgoma, ji visa bus sudeginta.

7 skyrius

Nusikaltimo ir padėkos auka 1 – 38.

1 Štai aukos įstatymas už nusikaltimą. Auka šventa. 2 Kur pjaunama deginamoji auka, ten pjaunama ir auka už nusikaltimą. Jos kraujas bus išliejamas aplink aukurą 3 Aukojama: uodega, vidurių taukai, 4 abu inkstai ir ant jų esantys taukai, paslėpsnio taukai ir kepenys su tinkleliu. (3 M 3, 9-10) 5 Kunigas tai visa sudegins ant aukuro tai auka Viešpačiui už nusikaltimą. 6 Kiekvienas kunigų giminės vyras valgys tos mėsos šventoje vietoje, nes ta auka šventa. 7 Auka už nusikaltimą aukojama taip pat kaip ir auka už nuodėmę; įstatymas apie vieną ir kitą yra tas pats. 8 Kunigas, kuris aukos deginamąją auką, gaus jos dalį. (3 M 1, 6) 9 Kiekviena smulkių miltų auka, kepama krosnyje ant skardos ar keptuvėje, priklauso kunigui, kuris ją aukoja; (3 M 2, 4-7) 10 ar apšlakstyta aliejumi, ar sausa, ji priklauso Arono sūnums.

11 Šis yra padėkos aukų įstatymas. (3 M 3) 12 Padėkos aukos yra: auka be raugo, aplaistyta aliejumi, neraugintas ragaišis, apteptas aliejumi, miltai ir papločiai, sumaišyti su aliejumi; (3 M 22, 29) 13 taip pat neraugintą duona, aukojama atminimui prie padėkos aukos. 14 Dalis tų aukų skiriama Viešpačiui, kita dalis - kunigui, kuris išlieja aukos kraują. 15 Aukos mėsa suvalgoma tą pačią dieną, nieko iš jos neleistina palikti rytojui. (3 M 19, 6; 22, 30) 16 Įžadų ir laisvos valios auka valgoma tą pačią dieną; kas lieka, leidžiama valgyti ir kitą dieną. 17 Kas lieka trečiajai dienai, sudeginama. 18 Jei kas valgytų padėkos aukos mėsą trečią dieną, jis tokiu valgiu suteptų save ir nusikalstų. 19 Mėsa, paliesta kuo nors suteptu, nevalgoma - ji sudeginama. Kas nesuteptas, gali valgyti aukos mėsą. 20 Jei kas suteptas valgytų padėkos aukos mėsą, aukojamą Viešpačiui, bus pašalinamas iš savo tautos. 21 Kas, susitepęs žmogaus, galvijo, ar kokio daikto nešvarumu, valgytų padėkos aukos mėsą, pa-

 Kun 7,22 – 8,5

šalinamas iš savo tautos.

22 Viešpats įsakė Mozei 23 paskelbti izraelitams nevalgyti avies, jaučio ir ožkos taukų. (3 M 3,17) 24 "Nustipusio ar žvėries sudraskyto gyvulio taukus naudokite įvairiems reikalams, (2 M 22,30) 25 bet ne valgiui. Jei kas valgytų Viešpačiui aukojamo gyvulio taukus, būtų pašalintas iš savo tautos. 26 Nenaudokite maistui jokio kraujo ar tai būtų paukščių, ar galvijų. (3 M 3,17) 27 Kiekvienas, kuris valgytų kraują, būtų pašalinamas iš savo tautos."

28 Viešpats įsakė Mozei 29 paskelbti izraelitams šiuos potvarkius: "Kas aukoja Viešpačiui padėkos auką, teaukoja ką pažadėjo. 30 Deginamąją auką Viešpačiui teatneša pats aukotojas. Taukus ir krūtinę jis privalo atnešti, kad būtų pakelta ir siūbuojama Viešpaties akivaizdoje. (2 M 29,24) 31 Kunigas sudegins taukus ant aukuro; krūtinė teks Aronui ir jo sūnums. 32 Dešinysis padėkos aukos petys yra kunigo dalis. (3 M 9,21) 33 Kuris Arono sūnus aukos kraują ir taukus, tas gaus dešinį petį. 34 Viešpats paskyrė izraelitų padėkos aukų krūtinę ir petį kunigui Aronui ir jo sūnums. Tai galiojantis nuostatas visiems laikams Izraelio tautai.

35 Tokios yra Arono ir jo pateptų sūnų teisės Viešpaties deginamųjų aukų apeigose nuo tos dienos, kai jie buvo paskirti eiti kunigų pareigas. 36 Tai Viešpaties amžinas įstatymas izraelitams ir jų kartoms; 37 jis apima deginamųjų, augalinių, nuodėmės, nusikaltimo, pašventinimo ir padėkos aukas. (3 M 6,13) 38 Jį Viešpats davė Mozei Sinajaus kalne, kai liepė izraelitams aukoti aukas Viešpačiui Sinajaus tyruose.

8 skyrius

Kunigų pašventinimas 1 - 36.

1 Viešpats kalbėjo Mozei: 2 "Imk Aroną ir jo sūnus, jų apdarus, tepamojo aliejaus, veršį ir nuodėmę, du avinus ir pintinę neraugintos duonos (2 M 29,1-35) 3 ir sušauk izraelitų susirinkimą prie padangtės durų." 4 Mozė padarė, kaip Viešpats liepė. Jis, sušaukęs izraelitus prie padangtės durų, 5 kalbėjo jiems: "Štai ką Viešpats įsakė padaryti".

Kun 8, 6-26

6 Mozė, pašaukęs Aroną bei jo sūnus, apiplovė juos vandeniu, 7 apvilko Aroną drobine jupa, apjuosė juosta, apsiautė mėlynu apsiaustu, uždėjo efodą (2 M 28, 30) 8 ir apjuosė kaspinu, o prie jo pritaikė krūtinės apdarą, kuriame buvo užrašas "Šviesa ir Tiesa - Urim ir Tumim". 9 Galvą pridengė raikščiu, ir ant jo, ties kakta pritaisė auksinę skardelę ir šventą vainiką, kaip Viešpats buvo įsakęs (2 M 28, 36; 39, 30) 10 Po to Mozė ėmė tepamojo aliejaus, juo patepė padangtę ir visus jos daiktus. 11 Apšlakstė aukurą aliejumi septynis kartus ir patepė juo visus reikmenis; be to, pašventino ir patepė aliejumi praustuvą ir jo pakojį. (2 M 30, 25-26) 12 Pagaliau patepė ir pašventino Aroną, užpildamas jam ant galvos aliejaus. 13 Atvedęs jo sūnus, apvilko drobinėmis jupomis, sujuosė juostomis ir uždėjo mitras, kaip Viešpats buvo įsakęs.

14 Tada aukojo veršį už nuodėmę. Aronas ir jo sūnūs uždėjo aukai ant galvos rankas. 15 Mozė papjovė jį ir, pasisėmęs jo kraujo, pamirkė pirštą ir patepė aukuro ragus; apvalęs ir pašventinęs aukurą, išpylė likusį kraują prie jo papėdės; 16 vidurių taukus , kepenų tinklelį ir abu inkstus su jų taukais sudegino ant aukuro, 17 o veršį su kailiu, mėsa ir mėšlu sudegino už stovyklos, kaip Viešpats buvo įsakęs. 18 Mozė atvedė deginamajai aukai aviną. Aronas ir jo sūnūs uždėjo jam ant galvos rankas. (3 M 1, 10-13) 19 Mozė jį papjovė ir, jo krauju apšlakstęs aukurą, 20 sukapojo aviną į gabalus; jo galvą, gabalus, taukus, 21 nuplautus vidurius ir kojas sudegino. Taip visas avinas buvo sudegintas, nes tai buvo deginamoji malonaus kvapo auka Viešpačiui. 22 Paskui aukojo antrą aviną kunigams pašventinti. Aronas ir jo sūnūs uždėjo ant jo galvos rankas. (3 M 7, 37) 23 o Mozė jį papjovė. Jis jo krauju palietė dešinę Arono ausį, dešinės rankos ir dešinės kojos nykštį. 24 Tada jis liepė prieiti ir Arono sūnums. Patepęs papjautojo avino krauju kiekvieno jų dešinę ausį, dešinės rankos ir kojos nykščius, likusį kraują išliejo aplink aukurą. (2 M 29, 20) 25 Taukus, uodegą, abu inkstus su taukais ir vidurių taukus bei kepenų tinklelį ir dešinį petį atskyrė. 26 Iš neraugintos duonos pintinės, pastatytos Viešpaties akivaizdoje, ėmė

Kun 8,27 - 9,7

duoną be raugo ir aliejumi apšlakstytą paplotį bei ragaišį, padėjo ant taukų ir avino dešiniojo peties, 27 ir viską padavė Aronui ir jo sūnums; jie visa tai, pasiūbavę Viešpaties akivaizdoje, 28 grąžino Mozei, kuris tai sudegino ant deginamųjų aukų aukuro. Tai buvo pašventinimo auka, kad būtų malonus aukos kvapas Viešpačiui. 29 Pasiūbavęs ordinacijai skirtą avino krūtinę Viešpaties akivaizdoje, pasiėmė ją kaip jam Viešpaties skirtą aukos dalį. 30 Mozė, paėmęs aliejaus ir bvusio ant aukuro kraujo, pašlakstė Arono ir jo sūnų apdarus.

31 Mozė įsakė jiems virti mėsą prie padangtės durų ir ten ją valgyti. Viešpaties įsakymu buvo leista Aronui ir jo sūnums valgyti ir pašventintą duoną, sudėtą į pintinę, 32 o likusią mėsą ir duoną sudeginti. 33 Nuo padangtės angos liepta neatsitraukti septynias dienas, kol pasibaigs jų pašventinimo laikas; po septynių dienų baigiasi pašventinimas. 34 Taip buvo padaryta, kad suderinimo aukos apeigos būtų atliktos. 35 Buvo įsakyta septynias dienas, dieną ir naktį pasilikti prie padangtės, atlikti Viešpaties sargybą, kad nemirtų. 36 Aronas ir jo sūnūs darė visa, ką Viešpats įsakė Mozei.

9 skyrius

Arono auka už save ir tautą 1 - 24.

1 Aštuntą dieną Mozė pasišaukė Aroną, jo sūnus bei Izraelio vyresniuosius ir tarė: (3 M 8, 33) 2 "Imk iš bandos veršį už nuodėmę ir aviną deginamajai aukai, abu sveikus, ir juos aukok Viešpačiui." 3 O izraelitams jis sakė: "Deginamajai aukai už nuodėmę imkite sveikus metinius ožį, veršį ir avinėlį, 4 padėkos aukai jautį ir avinį ir aukokite juos Viešpačiui, aukodami prie kiekvienos aukos aliejumi apšlakstytų miltų, nes šiandien jums pasirodys Viešpats." 5 Jie atgabeno prie padangtės durų visa, ką Mozė liepė. Susirinkimas priartėjo, o Mozė, kreipdamasis į susirinkusią minią, tarė: 6 "Ką matote, yra Viešpaties įsakyta; išpildykite Jo įsakymą ir jums pasirodys Jo šlovė." 7 Tada Mozė sakė Aronui: "Prisiartink prie aukuro ir aukok už savo nuodėmę; deginamąja auka maldauk už save ir už tautą; aukok taip pat auką

Kun 9, 8 – 10, 2

už tautą ir suderink ją, kaip Viešpats įsakė." (3 M 16, 6-15; Žyd 5, 3; 7, 27)

8 Aronas priartėjo prie aukuro ir papjovė veršį už savo nuodėmę. 9 Jo sūnūs padavė jam aukos kraujo, o jis, pamirkęs jame pirštą, palietė aukuro ragus; likusį kraują išliejo prie jo papėdės. 10 Taukus, inkstus ir kepenų tinklelį, kurie naudojami kaip auka už nuodėmę, sudegino ant aukuro, kaip Viešpats buvo įsakęs Mozei, (3 M 4, 8-12) 11 o mėsą ir kailį sudegino už stovyklos. 12 Po to papjovė deginamąją auką. Jo sūnūs padavė jam jos kraujo, kurį jis išliejo aplink aukurą. (3 M 1, 10-13) 13 Padavė jam taip pat sukapotą į gabalus pačią auką ir galvą. Visa tai jis sudegino ant aukuro. 14 Apiplovęs vandeniu vidurius ir kojas, taip pat sudegino ant aukuro. 15 Po to jis aukojo ožį už tautos nuodėmę. Papjovęs jį, 16 aukojo deginamąją auką, kaip įsakyta. 17 pridėjęs dar prie šios augalinę auką su aliejumi, kurią irgi sudegino ant aukuro, neskaitant rytinės deginamosios aukos. 18 Papjovė taip pat jautį ir aviną kaip tautos padėkos auką . Arono sūnūs padavė jam kraujo, kurį jis išliejo aplink aukurą. 19 Jaučio taukus, avino uodegą ir inkstus su taukais bei kepenų tinklelį 20 padėjo ant krūtinių. Kai taukai buvo sudeginti ant aukuro, 21 Aronas, paėmęs krūtines ir dešinius pečius, siūbavo juos Viešpaties akivaizdoje, kaip Mozė buvo įsakęs. (3 M 7, 30-34) 22 Tada Aronas, ištiesęs rankas į tautą, palaimino ją. Baigęs aukoti aukas už nuodėmę, deginamąsias ir padėkos aukas, pasitraukė nuo aukuro. (4 M 6, 22-27)

23 Po to Mozė ir Aronas įėjo susitikimo padangtėn. Išėję palaimino tautą. Viešpaties šlovė pasirodė visiems žmonėms. (2 M 40, 34) 24 Atėjusi nuo Viešpaties ugnis prarijo deginamąją auką ir buvusius ant aukuro taukus. Tai išvydusi, minia džiūgavo ir parpuolė ant žemės. (2 Ch 7, 1)

10 skyrius

Arono sūnų Nadabo ir Abijo mirtis 1 - 20.

1 Arono sūnūs Nadabas ir Abijas ėmė smilkytuvus, įsidėjo ugnies bei smilkalų ir aukojo Viešpačiui nešventa ugnimi, kas jiems buvo neleistina. 2 Tada, išsiveržusi

 Kun 10,3-17

Viešpaties ugnis, juodu prarijo; jie mirė Viešpaties akivaizdoje. (4 M 16, 35; 2 Ch 26, 16-20) 3 Mozė pasakė Aronui, ką Viešpats buvo sakęs: "Pasirodysiu šventas tiems, kurie prie manęs artinasi, ir būsiu pašlovintas visos tautos akivaizdoje." Tai girdėdamas, Aronas tylėjo. (1 Pt 4, 17) 4 Mozė, pasišaukęs Arono dėdės Ozijelio du sūnus Mišaelį ir Elisafaną, jiems tarė: "Eikite, paimkite jūsų brolius iš šventovės ir išneškite juos už stovyklos." (2 M 6, 22; Apd 5, 6, 10) 5 Juodu priėję, paėmė juos, apvilktus drobinėmis jupomis, ir išnešė laukan, kaip jiems buvo liepta. 6 Mozė sakė Aronui ir jo sūnums Elazarui ir Itamarui: "Nenudenkite savo galvų ir neperplėškite apdarų, kad kartais nemirtumėte ir bausmė nekristų visiems izraelitams. Jūsų broliai ir visi izraelitai teaprauda sudeginimą, kurį Viešpats siuntė. (3 M 21, 10) 7 Jūs neatsitraukite nuo padangtės, kad nežūtumėte; kadangi esate patepti šventu aliejumi." Jie darė visa, ką Mozė įsakė. (Lk 9, 60)

8 Po to Viešpats tarė Aronui: 9 " Tu ir tavo sūnūs vyno ir svaigalų negerkite, eidami susitikimo padangtėn, kad nemirtumėte, nes tai yra amžinas įsakymas visoms jūsų kartoms. (Ez 44, 21; 1 Tim 3, 3; Tit 1, 7) 10 Jūs privalote žinoti, kas šventa ir nešventa, kas sutepta ir kas nesutepta, 11 ir mokyti izraelitus visų mano įstatymų, kuriuos įsakau per Mozę."

12 Mozė kalbėjo Aronui ir likusiems sūnums Elazarui ir Itamarui: "Imkite aukos dalį, kuri lieka iš augalinės aukos Viešpačiui ir ją neraugintą valgykite prie aukuro, nes ji šventa. 13 Valgykite šventoje vietoje, kas tau ir tavo sūnums duota iš aukų Viešpačiui, taip man įsakyta; (3 M 2, 3) 14 taip pat krūtinę, kuri buvo siūbuota, ir aukos petį, valgykite švarioje vietoje tu, tavo sūnūs ir dukterys, nes tai duota tau ir tavo vaikams iš izraelitų padėkos aukų. (3 M 7, 34) 15 Petys, krūtinė ir taukai, kurie buvo aukojami ir siūbuojami Viešpaties akivaizdoje priklauso tau. Tai amžinas Viešpaties duotas įstatymas." 16 Mozė stropiai ieškojo ožio, kuris buvo aukotas už nuodėmę; radęs jį sudegintą. Jis, supykęs ant abiejų Arono sūnų Elazaro ir Itamaro, paklausė: 17 "Kodėl nesuvalgėte jo prie šventovės aukos už nusikaltimą, kuri yra šven-

Kun 10,18 - 11,22

ta ir duota jums? Suvalgę būtumėte išvengę daugybės izraelitų kalčių ir juos suderin

Viešpaties akivaizdoje. 18 Aukos kraujo nebuvo įnešta į šventovę, turėjote ją valgyti šventoje vietoje, kaip man įsakyta?"(3 M 6, 19-22) 19 Aronas atsakė: "Šiandien jie aukojo auką už nuodėmę ir deginamąją auką Viešpaties akivaizdoje. Tai kaip gi aš galėjau ją valgyti ar įtikti Dievui tarnyboje?" 20 Tai girdėdamas, Mozė priėmė pasiteisinimą.

11 skyrius

Švarūs ir nešvarūs gyvuliai 1 - 47.

1 Viešpats įsako Mozei ir Aronui (5 M 14,2-21) 2 paskelbti izraelitams: "Tai žemės gyvuliai, kuriuos jums leista valgyti. (1 M 7, 2; Apd 10, 14-15; Kol 2, 16; 1 Tim 4, 4) 3 Galite valgyti kiekvieną gyvulį, kuris turi skeltą nagą ir gromuliuoja; 4 nevalgysite ir laikysite nešvariu tą, kuris, nors gromuliuoja, bet turi neskeltą nagą, kaip kupranugaris ir kiti. 5 Nešvarus yra barsukas, nes jis, nors gromuliuoja, bet turi neskeltą nagą; 6 taip pat kiškis, nors jis gromuliuoja, bet turi neskeltą nagą. 7 Ir kiaulė, nors ji turi skeltą nagą, bet negromuliuoja. 8 Tų gyvulių mėsos nevalgysite ir neliesite jų. Jie jums yra nešvarūs.

9 Iš vandens gyvūnų jums leista valgyti visus, kurie turi pelekus ir žvynus, ar jie būtų jūroje, upėje, ar tvenkiniuose. 10 Tais kurie kruta ir gyvena vandenyje, bet neturi pelekų ir žvynų, jūs bjaurėsitės, 11 nevalgysite jų mėsos ir nepaliesite jų. 12 Visi gyviai, neturį pelekų ir žvynų, bus jums nešvarūs.

13 Paukščiai, kurių jūs neturite valgyti, yra: aras, grifas, jūros erelis, 14 peslys ir vanagėlis su visa jo gimine; 15 visa varnų giminė, 16 strausas ir pelėda, žuvėdra, vanagas ir jo giminė; 17 apuokas, naras ir ibis; 18 gulbė, pelikanas ir gervė; 19 gandras ir visa jo giminė; taip pat tutlys ir šikšnosparnis. 20 Visais parnuotais vabzdžiais, kurie vaikščioja keturiomis kojomis, jūs bjaurėsitės. 21 Jums leista valgyti tuos keturkojus vabzdžius, kurių paskutinės blauzdos ilgesnės, ir jie šokinėja ant žemės: 22 visa skėrių giminė ir didieji žiogai su visomis jų gi-

Kun 11, 23 - 42

minėmis. 23 Bet jūs nevalgysite kitų vabzdžių, kurie vaikščioja keturiomis kojomis.
24 Jei kas paliestų juos, bus suteptas iki vakaro; (3 M 5, 2; 14, 46) 25 jei kam reikėtų nešti kurį nors iš jų pastipusį, tas plaus savo rūbus ir bus suteptas iki saulėlydžio.

26 Kiekvienas gyvulys, kuris turi neskeltą nagą ir negromuliuoja, bus laikomas nešvariu; kas jo prisiliestų, susiteps. 27 Gyvuliai, kurie turi keturias kojas ir eina letenomis, tie bus jums nešvarūs; kas prisiliestų jų, bus suteptas iki vakaro; 28 kas neštų juos negyvus, plaus savo drabužius ir bus suteptas iki vakaro, nes tai yra jums sutepta.

29 Iš roplių, kurie juda ant žemės, bus laikomi nešvariais: žebenkštis, pelė ir krokodilas su visomis jo giminėmis; 30 laukinė pelė ir chameleonas; salamandra, žaliasis driežas ir kurmis. 31 Visi jie yra nešvarūs. Kas prisiliestų jų, bus suteptas iki vakaro. 32 Jei kas iš jų negyvas užkristų ant ko nors, ar tai būtų medinis indas, ar apdaras, ar kailis, ar ašutinė, ar šiaip kuriam nors reikalui vartojamas daiktas, bus sutepta. Jis bus panardintas vandenyje ir laikomas suteptu iki vakaro, po to bus švarus. 33 Jei kas jų įkristų į molinį indą, jis bus suteptas ir turės būti sudaužytas. 34 Kiekvienas maistas, kurį valgysite, jei ant jo bus užpilta iš tokio indo vandens, bus suteptas; kiekvienas skystis, geriamas iš tokio indo, bus nešvarus; 35 visa, ant ko užkristų kas nors tokios maitos, bus sutepta; krosnis ir katilas bus sudaužyti, nes sutepti. 36 Tik šaltiniai ir šuliniai bus nesutepti; bet kas prisiliestų iš jų išimtos maitos, susiteps. 37 Jei toks pastipęs gyvis užkristų ant sėklos, jos nesuteps, 38 bet jei sėklą kas apipiltų vandeniu ir po to ją paliestų maita, ji bus sutepta.

39 Jei nustiptų gyvulys, kurį jums leista valgyti, kas jo prisiliestų, bus suteptas iki vakaro. 40 Kas valgytų ar neštų ką nors iš jo, plaus savo drabužius ir bus suteptas iki vakaro. (2 M 22, 30)

41 Visais gyvūnais, kurie šliaužia ant žemės, jūs bjaurėsitės ir jų nevalgysite.
42 Nevalgysite keturkojų, kurie šliaužia žeme arba turi daugiau kojų, nes jie yra jums nešvarūs.

43 Nesusitepkite ir nieko jų nepalieskite, kad nebūtumėte sutepti. 44 Nes aš esu Viešpats, jūsų Dievas; būkite šventi, nes Aš esu šventas. Nesusitepkite jokiu šliužu, kuris kruta ant žemės. (3 M 19, 2) 45 Aš esu Viešpats, kuris jus išvedžiau iš Egipto žemės, kad būčiau jūsų Dievas. Būkite šventi, nes Aš esu šventas."(3 M 20, 26)

46 Tas yra įstatymas apie gyvulius, paukščius ir visus gyvius, kurie kruta vandenyje ir slankioja žemėje, 47 kad žinotumėte skirtumą tarp nesutepto ir sutepto, kas leista valgyti ir kas neleistina.

12 skyrius

Moteris po gimdymo 1 - 8.

1 Viešpats įsako Mozei 2 paskelbti izraelitams: "Jei moteris pagimdytų berniuką, ji bus septynias dienas sutepta, kaip mėnesinių metu. (3 M 15, 19) 3 Aštuntąją dieną kūdikis bus apipjaustytas, (1 M 17, 11-12; Jn 7, 22; Lk 2, 21) 4 bet ji pasiliks dar trisdešimt tris dienas apsivalymui. Nieko, kas šventa, ji nepalies ir neis į šventovę iki pasibaigs jos apsivalymo dienos. 5 O jei pagimdytų mergaitę, bus sutepta dvi savaites, kaip mėnesinių metu, ir šešiasdešimt šešias dienas tęsis apsivalymas.

6 Kai pasibaigs jos apsivalymo dienos, už sūnų ar dukterį aukos prie susitikimo padangtės durų metinį avinėlį deginamajai aukai ir jauną karvelį ar kurklelį aukai už nuodėmę ir atiduos kunigui, (3 M 5, 7) 7 kuris ją aukos Viešpaties akivaizdoje ir suderins ją su Viešpačiu; ir taip ji bus apvalyta. Tai yra įstatymas apie gimdančią berniuką ar mergaitę. 8 O jei neturėtų iš ko ir negalėtų aukoti avinėlio, ims du kurklelius ar du jaunus karvelius, vieną deginimo aukai, o kitą - aukai už nuodėmę; kunigas suderins ją ir ji bus apvalyta."(Lk 2, 24)

13 skyrius

Raupsų liga 1 - 59.

1 Viešpats kalbėjo Mozei ir Aronui: (5 M 24, 8) 2 "Žmogus, ant kurio kūno odos atsirastų kitokios spalvos taškas ar šašas, ar blizganti vieta, turinti raupsų ligos

Kun 13, 3 - 23

požymi, bus atvestas pas kunigą Aroną arba pas kurį iš jo sūnų. 3 Jei tas pamatys šašą ant odos ir pastebės, kad plaukai yra pabalę ir vieta turinti raupsų požymį, lyginant ją su sveiko kūno oda, yra įdubusi, tai įrodymas, jog tai yra raupsų liga; jo nutarimu, žmogus atskiriamas. (3 M 14, 37) 4 O jei ant odos bus blizgantis balta taškas, bet nebus įdubęs, lyginant su kitu kūnu, ir plaukai bus pirmykštės spalvos, kunigas uždarys jį septynioms dienoms, 5 o septintą dieną jį patikrins. Jei tariami raupsai nebus padidėję ir nebus peržengę pirmykščių ribų odoje, izoliuos jį dar

septynioms dienoms, 6 ir septintą dieną vėl patikrins. Jei taškas bus tamsesnis ir nepadidėjęs, paskelbs žmogų esant švariu, nes tai šašai; jis išplaus savo drabužius ir bus nesuteptas. 7 Bet jei po to, kai jį matė kunigas ir pripažino švariu, šašas padidėtų, jis bus pas jį vėl atvestas; kunigas jį patikrins, ir, jei žaizda padidėjusi, 8 jį paskelbs nešvariu, - tai raupsai.

9 Jei pas žmogų atsirastų raupsų žymės, jis bus atvestas pas kunigą. 10 Tas jį apžiūrės. Jei oda bus pabalus ir plaukų spalva pasikeitus, matysis gyva mėsa, 11 tai ženklas, kad raupsai įsisenėję ir įaugę į odą. Kunigas paskelbs jį nešvariu, bet neuždarys, nes jo nešvarumas aiškus. 12 Jei raupsai išsiplėstų taip, kad apdengtų visą odą nuo galvos iki kojų, ką galima matyti ir akimis, 13 kunigas jį apžiūrės ir nutars, kad jo "raupsai" yra švarūs, nes jie visai pabalo, ir todėl žmogus yra švarus. 14 O jei pasirodys gyva mėsa, 15 tada bus kunigo paskelbtas nešvariu - raupsuotu, nes jei gyva mėsa - apsikrečia raupsais. 16 O jei vėl pabals ir padengs visą žmogų, 17 kunigas jį apžiūrės ir paskelbs švariu.

18 Jei kam odoje atsirastų votis ir pagytų, 19 bet voties vietoje pasirodytų baltas ar rusvas randas, toks žmogus bus atvestas pas kunigą. 20 Šis, jei rastų tariamų raupsų vietą, lyginant su kitu kūnu, įdubusią ir plaukus pabalusius, paskelbs jį nešvariu, nes votyje atsirado raupsų liga. 21 Bet jei plaukai bus pirmykštės spalvos, o randas apytamsis ir vieta neįdubus, uždarys jį septynioms dienoms; 22 jei po to randas padidėtų, pripažins žmogų raupsuotu. 23 O jei bus pasilikę toje pačioje vieto

Kun 13, 24-44

je, tai ženklas, jog tai tik voties randas; žmogus švarus.

24 Jei oda, nudeginta ugnimi, sugijus turėtų baltą ar rausvą randą, 25 kunigas ją apžiūrės; jei pabalusioji vieta bus įdubus, paskelbs žmogų nešvariu, nes tai raupsų liga. 26 Jei plaukų spalva nebus pasikeitusi ir vieta neįdubusi, bet pačios sužeistos vietos išvaizda apytamsė, uždarys jį septynioms dienoms 27 ir apžiūrės septintą dieną, jei raupsai odoje padidėtų, paskelbs jį nešvariu. 28 O jei baltumas pasiliks savo vietoje ir bus neryškus, tai yra tik nusideginimo žaizda, žmogus bus laikomas švariu.

29 Jei kuriam vyrui ar moteriai atsirastų raupsai ant galvos ar ant smakro, apžiūrės kunigas. 30 Jei žaizda bus įdubus, plaukai pageltę ir plonesni negu paprastai, paskelbs nešvariu, nes yra galvos ir smakro raupsai. 31 O jei matys, kad apkrėstoji vieta neįdubus, plaukai natūralūs, izoliuos septynioms dienoms 32 ir septintą dieną vėl apžiūrės. Jei apkrėstoji vieta nebus padidėjusi nei įdubusi, plaukai tos pačios spalvos, 33 žmogaus galva bus nuskusta, išskyrus apkrėstą vietą, ir jis bus izoliuotas kitoms septynioms dienoms. 34 Jei septintą dieną pasirodys, kad viskas kaip buvo, paskelbs jį švariu. Jis, išplovęs savo drabužius, bus švarus. 35 O jei, paskelbus jį švariu, apkrėstoji vieta odoje padidės, 36 kunigas daugiau nebetyrinės, nes aišku - žmogus nešvarus. 37 Bet, jei apkrėstoji vieta nebus padidėjusi ir plaukai bus natūralūs, aišku, kad žmogus pagijęs, ir paskelbs jį švariu.

38 Jei kuriam vyrui ar moteriai atsirastų balta dėmė odoje, 39 kunigas jį apžiūrėtų. Jei blizgantis odoje baltumas yra apytamsis, težino, kad tai ne raupsai, bet baltos spalvos taškas, - žmogus švarus.

40 Jei kuriam vyrui slenka nuo galvos plaukai, jis tampa plikagalvis, bet yra švarus. 41 Jei plaukai nuslinko nuo kaktos, jis pasidarė plikakaktis, bet švarus. 42 O jei nuplikusi galva ar kakta pabalo ar paraudo, 43 tai kunigas patikrinęs paskelbs jį raupsuotu.

44 Kiekvienas, raupsais sergantis ir kunigo nutarimu izoliuotas, 45 nešios įplėš-

Num 13,45 – 14,8

tą drabužį, laikys atidengtą galvą, burną laikys uždengtą ir šauks "nešvarus, nešvarus!" 46 Visą laiką, kol bus raupsuotas ir nešvarus, gyvens vienas už stovyklos. (4 M 5, 3)

47 Jei vilnonis ar drobinis drabužis, 48 ar kailis, ar kas nors padaryta iš kailio, 49 turėtų baltos ar rausvos spalvos taškus, tie rūbai bus laikomi apkrėsti "raupsais". Jie bus parodyti kunigui, 50 kuris, juos apžiūrėjęs, izoliuos septynioms dienoms. 51 Jei kunigas, apžiūrėdamas septintą dieną, atras padidėjusias dėmes, tai bus raupsai. Jis pripažins tą drabužį nešvariu ir viską, kas buvo toje vietoje. 52 Todėl viskas bus sudeginta. 53 O jei matys tašką nepadidėjusį, 54 lieps išplauti tą tariamą "raupsuotą" rūbą ir izoliuos jį kitoms septynioms dienoms. 55 Jei, patikrinęs, matys, kad jo pirmykštė išvaizda nesugrįžo, nors "raupsai" ir nepadidėjo, palaikys nešvariu ir sudegins, nes "raupsai" įsigraužė į apdaro paviršių ar persisunkė kiaurai. 56 Jei, drabužį išplovus, "raupsų" vieta bus tamsesnė, ją atplėš ir atskirs nuo drabužio. 57 Bet jei dėmės pasirodys tose vietose, kurios pirma buvo švarios, reiškia raupsai plinta; tuo atveju drabužis bus sudegintas. 58 Jei dėmių nebeatsiras, išplaus drabužį antrą kartą vandenyje; kas sutepta, bus švaru". 59 Tai yra įstatymas apie raupsus vilnoniame ir drobiniame drabužyje, audiniuose ir kailio apdaruose; kada jie pripažįstami švariais ar nešvariais.

14 skyrius

Apeigos pasveikus nuo raupsų 1 - 57.

1 Viešpats kalbėjo Mozei: 2 "Tai apeigos paskelbti raupsuotą švariu. Jis bus atvestas pas kunigą, (Mt 8, 4) 3 kuris turės išeiti iš stovyklos. Radęs jį išgijusį nuo raupsų, 4 įsakys jam aukoti už save du sveikus, švarius paukštelius, kedro medžio raudonos vilnos ir izopo. 5 Vieną paukštelį kunigas lieps papjauti moliniame inde ant tekančio vandens; 6 kitą gyvą, kartu su kedro medžiu, raudona vilna ir izopu padažys papjauto paukštelio kraujuje, 7 ir juo pašlakstys septynis kartus apvalomąjį, kad būtų paskelbtas švariu. Gyvąjį paukštelį paleis skristi į laukus. (2 M 16, 22) 8 Po to žmogus išplaus savo drabužius, nusiskus plaukus ir apsiplaus vandeniu;

Kun 14, 9 – 28

taip apvalytasis įeis į stovyklą, bet savo padangtėn neis dar septynias dienas. (4 M 8, 7) 9 Septintą dieną jis nusiskus galvos plaukus, barzdą ir antakius, dar kartą išplaus drabužius ir nusiplaus kūną. 10 Aštuntą dieną ims du sveikus avinėlius ir metinę avelę ir augalinei aukai tris dešimtąsias efos smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, ir vieną logą aliejaus. 11 Apvalymo apeigas atliekąs kunigas pastatys jį ir visa tai Viešpaties akivaizdoje prie susitikimo padangtės durų. 12 Po to ims avinėlį ir aukos jį už nusikaltimą; ims taip pat aliejaus logą ir visa tai siūbuos Viešpaties akivaizdoje. 13 Avinėlį papjaus šventoje vietoje, kur deginamoji auka aukojama už nuodėmę. Už nuodėmę ir už nusikaltimą auka priklauso kunigui ir yra šventa. (3 M 7, 7) 14 Kunigas, ėmęs už nusikaltimą aukojamos aukos kraujo, palies juo apvalomojo dešinę ausį ir dešinės rankos ir kojos nykštį. (3 M 8, 23) 15 Iš aliejaus logos įsipils į savo kairiosios rankos delną, 16 ir padažęs jame dešinės rankos rodomąjį pirštą, pašlakstys Viešpaties akivaizdoje septynis kartus. (3 M 4, 6, 17) 17 Likusį kairės rankos delne aliejų išlies ant apvalomojo dešinės ausies, ant dešinės rankos ir kojos nykščių 18 ir ant jo galvos. 19 Po to kunigas suderins jį, aukodamas auką už nuodėmę ir deginamąją auką, 20 padėdamas ją ant aukuro kartu su augaline auka; taip žmogus bus suderintas ir apvalytas.

21 O jei beturtis neišgali duoti minėtų dalykų, ims aukai už nusikaltimą avinėlį, kad kunigas suderintų jį, ir dešimtą dalį efos smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, augalinei aukai, logą aliejaus ir 22 du kurklelius ar du jaunus karvelius; vieną už nuodėmę, o antrą deginamajai aukai. (3 M 5, 7) 23 Visa tai jis atneš septintą savo apsivalymo dieną kunigui prie susitikimo padangtės durų Viešpaties akivaizdon. 24 Kunigas, ėmęs avinėlį už nusikaltimą ir aliejų, pasiūbuos kartu; 25 papjovęs avinėlį, jo krauju pateps dešinę apvalomojo ausį, dešinės rankos ir kojos nykščius; 26 dalį likusio aliejaus išpils ant savo kairės rankos delno. 27 Padažęs dešinės rankos pirštą, pašlakstys septynis kartus Viešpaties akivaizdoje, 28 pateps dešinę apvalomojo ausį ir dešinės jo rankos bei kojos nykščius toje vietoje, kur buvo patepta už

Kun 14,29 – 52

nusikaltimą krauju. 29 Likusią aliejaus dalį, esančią kairėje rankoje, išpils ant apvalomojo galvos, kad suderintų jį su Viešpačiu. 30 Aukos taip pat kurklelį ar jauną karvelį; 31 vieną už nuodėmę, kitą deginamajai aukai,ir augalinę auką, sumaišytą su aliejumi." 32 Tai auka nepasiturinčio raupsuotojo, kuris neišgali daugiau aukoti savo apsivalymui.

33 Viešpats kalbėjo Mozei ir Aronui: 34 "Jei įėjus į Kanaano žemę, kurią jums duosiu paveldėti, atsirastų raupsų liga namų sienose, 35 jų savininkas privalo pranešti kunigui, kad, jo nuomone, "raupsų" liga yra jo namuose. (3 M 13, 2) 36 Kunigas, prieš patikrindamas namus, ar jie raupsuoti, lieps išnešti iš jų viską, kad visi juose esą daiktai nebūtų sutepti. Paskui įeis ir apžiūrės namų "raupsus". 37 Pamatęs ant sienų tarsi įdubusius taškus žalsvos ar rausvos spalvos, (3 M 13, 3) 38 išeis iš namų pro duris ir tuojau juos uždarys septynioms dienoms. 39 Septintą dieną sugrįžęs, juos apžiūrės; ir jei ras "raupsus" padidėjusius, 40 lieps išlupti akmenis, ant kurių yra raupsai, ir juos išmesti už miesto, suteptoje vietoje; 41 namų vidaus sienas nugramdyti ir nuoskutas išpilti už miesto suteptoje vietoje; 42 išluptųjų akmenų vietoje įdėti kitus ir moliu ištepti namus. 43 Jei, išplėšus akmenis, nuskutus sienos ir moliu ištepus, 44 kunigas pamatys vėl pasirodžiusius "raupsus" ir sienas taškuotas, reiškia "raupsai" yra pasilikę ir namai nešvarūs. 45 Tokius namus sugriaus, o jų akmenis ir medžius išmes suteptoje vietoje už miesto. 46 Kas įeitų į uždarytus namus, bus suteptas iki vakaro; (3 M 11, 24) 47 kas juose miegotų ar valgytų, plaus savo drabužius. 48 O jei kunigas, įėjęs į namus, pamatys "raupsus" nepadidėjusius po ištinkavimo, juos apvalys ir paskelbs švariais. 49 Jiems apvalyti ims du paukštelius, kedro medžio ir raudonos vilnos bei izopo; 50 papjovęs vieną paukštelį moliniame inde ant tekančio vandens, 51 ims kedro medį, izopą, raudoną vilną ir gyvąjį paukštelį, padažys viską papjautojo paukštelio kraujuje ir tekančiame vandenyje ir apšlakstys namus septynis kartus. 52 Paukštelio kraujas, tekantis vanduo, kedro medis, izopas bei raudonoji vilna ir gyvasis paukštelis apvalys namus.

 Kun 14, 53 - 15, 15

53 Gyvąjį paukštelį jis paleis skristi į laukus. Taip namas bus teisėtai apvalytas."

54 Tai yra įstatymas apie visokius raupsus ir piktšašius, 55 "raupsus" drabužiuose ir namuose; 56 iš randų, nušašimų, blizgančių taškų, ir įvairių pakitėjimų, 57 bus matyti, kas švaru ar nešvaru. Tai yra įstatymas apie raupsus.

15 skyrius

Lytiniai susitepimai 1 - 33.

1 Viešpats įsakė Mozei ir Aronui 2 paskelbti izraelitams: "Vyras, turįs sėklos plūdimą, yra suteptas. (4 M 5, 2) 3 Jis bus laikomas suteptu, kai atskirais atvejais arba nuolatos ištekėjusi sėkla prilimpa prie jo kūno. 4 Kiekvienas guolis, kur jis miegotų, ir vieta, kur sėdėtų, bus sutepta. 5 Jei kas iš žmonių prisiliestų jo patalo, plaus savo drabužius, pats nusiplaus vandeniu ir bus suteptas iki vakaro. 6 Jei kas sėdėtų, kur anas sėdėjo, privalės išplauti savo drabužius, pats apsiplauti vandeniu ir bus suteptas iki vakaro. 7 Jei kas prisiliestų prie jo kūno, plaus savo drabužius, pats apsiplaus vandeniu ir bus suteptas iki vakaro. 8 Jei toks žmogus spjautų ant nesutepto, tas plaus savo rūbus, apsiplaus vandeniu ir bus suteptas iki vakaro 9 Balnas, ant kurio jis sėdėtų, bus suteptas. 10 Visa, kas būtų po juo, kuris turi sėklos plūdimą, bus sutepta iki vakaro. Kas neštų tokius daiktus, plaus savo drabužius, pats apsiplaus vandeniu, ir bus suteptas iki vakaro. 11 Kas tokį paliestų ir nenusiplautų rankų, plaus savo rūbus, apsiplaus vandeniu ir bus suteptas iki vakaro. 12 Molinis indas, kurio prisiliestų suteptasis, privalo būti sudaužytas; medinis gi indas bus išplautas vandeniu. (3 M 11, 33)

13 Jei pagytų, kuris serga tokia negalia, septynias dienas po savo apsivalymo, išplovęs drabužius ir nusimaudęs tekančiame vandenyje, bus švarus. 14 Aštuntą dieną ims du kurklelius arba du jaunus karvelius, ir, atėjęs Viešpaties akivaizdon, prie susitikimo padangtės durų, paduos juos kunigui. (3 M 5, 7) 15 Jis vieną aukos už nuodėmę, o kitą deginamąją auką ir suderins jį Viešpaties akivaizdoje, kad būtų apvalytas nuo ligos.

Kun 15,16 – 16,2

16 Vyras, kuris susitepa, apiplaus vandeniu visą kūną; jis bus suteptas iki vakaro. (3 M 22, 4) 17 Jis plaus vandeniu drabužį ar kailį, kurį turėjo, visa tai bus sutepta iki vakaro. 18 Moteris, su kuria jis miegotų, apsiplaus vandeniu ir bus sutepta iki vakaro.

19 Moteris, turinti mėnesines, bus atskirta septynioms dienoms. (3 M 18, 19) 20 Kiekvienas, kas jos prisiliestų, bus suteptas iki vakaro; 21 ir visa ant ko ji gulėtų arba sėdėtų tomis dienomis, bus sutepta. 22 Kas prisiliestų jos patalo, plaus savo rūbus, pats apsiplaus vandeniu ir bus suteptas ligi vakaro. 23 Jei kas nors prisiliestų bet kurio daikto, ant kurio ji sėdėjo, plaus savo apdarus, pats apsiplaus vandeniu ir bus suteptas iki vakaro. 24 Jei miegotų su ja vyras mėnesinių metu, bus suteptas septynias dienas; ir guolis, ant kurio jis miegotų, bus irgi suteptas.

25 Moteris, kraujuojanti ilgesnį laiką ne mėnesinių metu, arba kuriai mėnesinės užsitęsia ilgiau negu įprasta, bus sutepta, kol pasibaigsta negalia. 26 Patalas, ant kurio ji miegotų, ir baldas, ant kurio sėdėtų, bus suteptas. 27 Kas jų prisiliestų, plaus savo apdarus, pats nusiplaus vandeniu ir bus suteptas iki vakaro. 28 Jei kraujavimas sustotų, po septynių dienų 29 aukos už save, atnešdama kunigui du kurkelius arba du jaunus karvelius prie susitikimo padangtės durų. 30 Tas vieną aukos už nuodėmę, o kitą - deginamąja auka Viešpaties akivaizdoje ir tuo ją suderins. 31 Judu mokysite izraelitus saugotis susitepimo, kad nemirtų dėl savo nešvarumo, ir kad nesuteptų mano padangtės."

32 Tas yra įstatymas apie vyro sėklos plūdimą, lytinius santykius 33 ir apie atskyrimą mėnesinių metu.

16 skyrius

Metinė apsivalymo šventė 1 - 34.

1 Mirus dviem Arono sūnums, artinantis prie Viešpaties su svetima ugnimi, Viešpats kalbėjo Mozei: (4 M 29, 7-11; Žyd 9, 6-14; 3 M 10, 1-2) 2 "Sakyk savo broliui Aronui, kad neitų bet kada į švenčiausiąją, esančią už užuolaidos, kur Aš pasirodau

Kun 16,3 - 21

debesyje virš Sandoros skrynios dangčio, kadangi gali mirti. (2 M 26, 33-34) 3 Prieš įeidamas jis privalo aukoti veršį už nuodėmes ir aviną deginamajai aukai. (3 M 4, 3; 1, 10) 4 Jis apsivilks drobine jupa, užsimaus drobines kelnes, apsijuos drobine juosta, o ant galvos užsidės drobinę mitrą. Šitie apdarai yra šventi. Prieš apsivelkant, apsiplaus kūną. (2 M 28, 39-43) 5 Jis ims iš izraelitų du ožius, vieną už nuodėmes, kitą - deginamajai aukai. 6 Aronas, atvedęs veršį, mels nuodėmių atleidimo sau ir savo šeimai. (Žyd 7, 27) 7 Jis pastatys du ožius Viešpaties akivaizdoje prie susitikimo padangtės durų 8 ir, mesdamas burtus, skirs vieną Viešpačiui, o antrą - Azazeliui; (Mt 12, 43) 9 ant kurio kris burtas Viešpačiui, tą aukos už nuodėmes; 10 kuris gi skirtas Azazeliui, tą statys gyvą Viešpaties akivaizdoje; tokiu būdu įvyks nuodėmių atleidimas. Tada ožys bus paleistas gyvas į tyrus.

11 Kai Aronas aukos veršį už savo ir savo šeimos nuodėmes, 12 jis ims smilkytuvą, kurį pripildys aukuro žarijomis, saują sumaišytų smilkalų ir, įėjęs į švenčiausiąją, 13 užpils ant ugnies smilkalų Viešpaties akivaizdoje, kad kvapūs dūmai apdengtų Sandoros skrynios dangtį, kuris dengia įsakymų plokštes, kad jis nemirtų. 14 Tuomet pirštu pateps veršio krauju septynis kartus Sandoros skrynios dangtį. 15 Paskui aukos ožį už tautos nuodėmes, įneš jo kraujo už užuolaidos, pašlakstys juo Sandoros skrynios dangtį ir toliau darys viską, kaip įsakyta aukoti veršį. (Rom 3, 25) 16 Taip bus apvalyta švenčiausioji nuo izraelitų sutepimo, jų nusikaltimų ir nuo visų nuodėmių. Tą pat padarys susitikimo padangtei, kuri stovi tarp jų palapinių. (3 M 17, 11) 17 Nė vieno žmogaus neprivalo būti susitikimo padangtėje, kada vyriausias kunigas eina į švenčiausiąją apvalyti nuo nuodėmių save, savo šeimą ir visą Izraelį. 18 Aronas, išėjęs prie aukuro, esančio šventoriuje, apvalys jį veršio ir ožio krauju, patepdamas aukuro ragus, (2 M 30, 1) 19 ir pašlakstydamas aukurą septynis kartus. Tuo jį apvalys nuo visų izraelitų nešvarumų ir pašventins. 20 Kai baigs apvalymą švenčiausiosios susitikimo padangtės ir aukuro, atves gyvąjį ožį. 21 ir, uždėjęs jam ant galvos abi rankas, išsakys visas izraelitų neteisybes, visus jų nusikaltimus ir

 Kun 16,22 -17,5

nuodėmes; tam skirtas asmuo išves ožį į tyrus. 22 Kai ožys nuneš visus jų nusikaltimus ir bus paleistas dykumoje, 23 Aronas sugrįš į susitikimo padangtę, nusivilks apdarus, kuriais buvo apsirengęs įeidamas į Švenčiausiąją, ir, juos ten palikęs 24 nuplaus savo kūną šventoje vietoje ir apsivilks savo rūbais. Po to, išėjęs aukos savo ir tautos deginamąją auką, apvalydamas save ir tautą. 25 Jis sudegins ant aukuro taukus, paaukotus už nuodėmes. 26 O tas, kuris nuvedė ožį Azazeliui, plaus savo drabužius ir kūną vandeniu ir po to tik įeis į stovyklą. 27 Veršį ir ožį, kurie buvo paaukoti už nuodėmes ir kurių kraujas buvo įneštas į Švenčiausiąją apvalymui, išgabens už stovyklos ir viską sudegins: odas, mėsą ir mėšlą. (3 M 4, 12; 6, 23; Ez 43, 21; Žyd 13, 11) 28 O tas, kuris tai atliks, išplovęs vandeniu savo drabužius ir apsiplovęs kūną, turės teisę grįžti į stovyklą.

29 Šis įstatymas turi būti vykdomas amžinai. Septinto mėnesio dešimtą dieną atgailausite ir jokio darbo nedirbsite nei jūs, nei jūsų tarpe esą svetimtaučiai. 30 Ta diena bus jūsų suderinimo ir apsivalymo diena nuo visų nuodėmių; jūs būsite apvalyti Viešpaties akivaizdoje. (Žyd 10, 3) 31 Tai yra kilnaus poilsio sabata; jūs atgailausite, vykdydami amžinąjį įstatymą. 32 Jus suderins kunigas, pateptas ir pašventintas eiti kunigystės pareigas vietoje savo tėvo. Jis apsivilks drobine jupa ir šventaisiais apdarais, 33 apvalys Švenčiausiąją, susitikimo padangtę ir aukurą, taip pat kunigus ir visą tautą. 34 Toks bus jums amžinas įstatymas, izraelitų apvalymas nuo nuodėmių vieną kartą metuose." Mozė atliko viską, ką Viešpats jam buvo įsakęs (Žyd 9, 24-26; 10, 11-14)

17 skyrius

Gyvulių aukojimas 1 - 9, draudimas kraują valgyti 10 - 16.

1 Viešpats kalbėjo Mozei: 2 "Sakyk Aronui, jo sūnums ir visiems izraelitams, kad 3 kiekvienas izraelitas, kuris papjautų jautį, avį ar ožką stovykloje, ar už stovyklos 4 ir neaukotų aukos Viešpačiui prie padangtės durų, bus kaltinamas, lyg būtų praliejęs kraują. Jis bus išskirtas iš savo tautos. (Iz 66, 3) 5 Todėl izraelitai

Kun 17,6 - 18,5

savo gyvulius, užuot pjauti juos lauke, privalo atvesti pas kunigą, kad jie būtų pašvęsti Viešpačiui prie susitikimo padangtės durų, ir juos aukoti Viešpačiui kaip padėkos auką. 6 Kunigas išlies kraują ant Viešpaties aukuro prie susitikimo padangtės durų ir sudegins taukus, kad būtų malonus kvapas Viešpačiui. 7 Tuo būdu izraelitai nebeaukos daugiau savo aukų piktoms dvasioms - stabams. Tai bus amžinas įstatymas jiems ir jų palikuonims. (5 M 32, 17) 8 Jiems įsakysi, kad kiekvienas izraelitas ar ateivis, gyvenantis jūsų tarpe, kuris aukotų deginamąją ar kitokią auką, 9 ir jos neatvestų prie susitikimo padangtės durų, kad būtų aukota Viešpačiui, bus išskirtas iš savo tautos. (5 M 12, 14)

10 Jei kas iš izraelitų ar gyvenančių jūsų tarpe svetimtaučių valgytų kraują, Aš nusigręšiu nuo jo ir jį išskirsiu iš jo tautos. (3 M 3, 17) 11 Kūno gyvybė yra kraujuje; Aš jums jį daviau, kad juo ant aukuro apvalytumėte savo sielas nuo nuodėmių. Kraujas naikina nuodėmes. (Žyd 9, 22) 12 Todėl įsakau izraelitams, kad niekas jūsų, nei svetimtaučių, gyvenančių jūsų tarpe, nevalgytų kraujo. 13 Jei izraelitas ar svetimtautis, pagautų medžiodamas ar spąstais žvėrį, ar paukštį, kuriuos leista valgyti, teišlieja jo kraują ant žemės ir jį apkasa, 14 nes kiekvieno kūno gyvybė yra kraujuje; todėl įsakau izraelitams nevalgyti kraujo iš jokio kūno. Kas jį valgys, žus. (1 M 9, 4)

15 Kas vietinių gyventojų ar ateivių valgytų pastipusį ar žvėries sudraskytą, plaus savo drabužius ir pats apsiplaus vandeniu; liks suteptas iki vakaro, o po to bus jau švarus, (3 M 11, 40) 16 bet jei neplaus savo drabužių ir kūno, nešios savo kaltę."

18 skyrius

Vedybos artimų giminių, lytiniai santykiai su gyvuliais 1 - 30.

1 Viešpats kalbėjo Mozei: 2 "Aš esu Viešpats, jūsų Dievas. 3 Jūs nesielkite, kaip elgiasi egiptiečiai, kurių tarpe jūs gyvenote, ir nesilaikykite papročių Kanaano šalies kurion jus įvesiu; nepriimkite jų gyvenimo taisyklių. (2 M 23, 24) 4 Vykdykite mano paliepimus ir pagal mano įsakymus elkitės. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas. 5 Laiky-

kite mano įstatymus ir paliepimus, kuriuos vykdydamas žmogus bus gyvas. Aš esu Viešpats. (Ž 20, 11; Rom 10, 5; Gal 3, 12)

6 Vyrai, nesiartinkite prie moters, kuri yra artima jūsų kraujo giminaitė, siekdami lytinių santykių. Aš esu Viešpats. 7 Neturėk lytinių santykių su savo tėvu nei su motina. 8 Neturėk lytinių santykių su savo tėvo žmona, nes ji priklauso tavo tėvui. (1 M 35, 22; 5 M 27, 20; 1 Kor 5, 1) 9 Neturėk lytinių santykių su savo seseria, kuri yra tavo tėvo ar motinos duktė, gimusi namie, ar kur kitur. (5 M 27, 22) 10 Neturėk lytinių santykių su savo sūnaus dukra ar dukters dukra. 11 Neturėk lytinių santykių su savo pamotės dukra, kurią ji pagimdė tavo tėvui; ji yra tavo sesuo. 12 Neturėk lytinių santykių su savo tėvo seserimi, nes tai yra tavo tėvo artima giminaitė. 13 Neturėk lytinių santykių su motinos seserimi, nes tai tavo motinos artima giminaitė. 14 Neturėk lytinių santykių su savo dėdės žmona, nes ji yra tavo teta. 15 Neturėk lytinių santykių su tavo sūnaus žmona. (1 M 38, 16) 16 Neturėk lytinių santykių su savo brolio žmona. (Mk 6, 18) 17 Neturėk lytinių santykių su sugulove ir jos dukra arba jos sūnaus dukra, nes jie gali būti tavo giminės; tai būtų kraujo nusikaltimas. (5 M 27, 23) 18 Neimk savo žmonos sesers į suguloves ir neturėk su ja lytinių santykių žmonai gyvai esant.

19 Nesiartink prie moters, sergančios mėnesinėmis. (3 M 15, 24; Ez 18, 6; 22, 10) 20 Neturėk lytinių santykių su savo artimo žmona. (2 Sam 11, 4) 21 Neaukok savo vaikų sudeginti stabui Molechui ir neišniekink mano vardo, nes Aš esu Viešpats. (5 M 18, 10; 2 Kar 21, 6; Ps 106, 37; Jer 7, 31) 22 Neturėk lytinių santykių vyras su vyru, nes tai baisi nuodėmė. (1 M 19, 5; Rom 1, 27; 1 Kor 6, 9) 23 Neturėkite lytinių santykių nei vyras, nei moteris su gyvuliais, nes tai bjaurus nusikaltimas. (2 M 22, 18)

24 Nenusikalskite minėtais būdais, nes taip susitepusias tautas, Aš pašalinsiu iš jūsų tarpo. 25 Kraštas tapo suteptas. Aš, patyręs jų nusikaltimus, sunaikinau gyventojus. 26 Jūs ir jūsų tarpe pasilieką svetimtaučiai laikykite mano įstatymus ir įsakymus ir nedarykite nė vieno minėtų nusikaltimų. 27 Visus tuos baisius nusikal-

Kun 18,28 - 19,16

timus darė šio krašto gyventojai, gyvenę pirma jūsų, ir jį sutepė. 28 Saugokitės, kad ir jūsų nesunaikinčiau, jei nusikalsite, kaip sunaikinau pirma jūsų buvusią tautą. 29 Kiekvienas žmogus, kuris darytų tokių nusižengimų, žus. 30 Laikykitės mano įsakymo. Nedarykite to, ką darė pirma jūsų gyvenusieji. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas."

19 skyrius

Įsakymų aiškinimas 1 - 37.

1 Viešpats kalbėjo Mozei: 2 "Įsakyk visam Izraeliui, kad jie būtų šventi, nes Aš, Viešpats, jūsų Dievas, esu šventas. (3 M 11, 44-45; Mt 5, 48; 1 Pt 1, 15-16) 3 Kiekvienas privalo gerbti savo tėvą ir motiną. Švęskite mano sabatas. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas. (2 M 20, 8-12) 4 Negarbinkite stabų ir neliekite jų iš metalų. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas. (2 M 20, 3; 34, 17) 5 Jei aukosite padėkos auką Viešpačiui, aukokite taip, kad Aš jums būčiau malonus. (3 M 3, 22, 18-20) 6 Auką suvalgykite tą pačią aukojimo dieną. Leidžiama ją valgyti ir sekančią dieną, o kas liks trečiai dienai, sudeginkite. (3 M 7, 15-18) 7 Jei kas jos valgytų po dviejų dienų, nusikals ir auka bus Dievo nepriimta. 8 Jis bus kaltas, nes sutepė Viešpačiui skirtą auką, jo siela žus.

9 Pjaudamas savo žemės javus, jų nekirsk iki pat lauko krašto ir nerink nukritusių varpų. (3 M 23, 22; 5 M 24, 19; Rt 2, 2, 15-16) 10 Taip pat ir vynuogyne nenuskink paliktų uogų. Jos telieka beturčiams ir ateiviams. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas. 11 Nevokite. Nemeluokite. Neapgaudinėkite savo artimo. (2 M 20, 15-16; 1 Tes 4, 6) 12 Neprisiekite neteisingai mano vardu ir nepažeminkite savo Dievo vardo. Aš esu Viešpats. (2 M 20, 7; Mt 5, 33) 13 Nespauskite ir neišnaudokite savo artimo. Samdinio algos nesulaikykite iki ryto. (5 M 24, 14-15; Jer 22, 13; Jok 5, 4) 14 Nekeikite kurčiaus ir nekliudykite aklajam; bet mylėkite ir gerbkite Viešpatį, savo Dievą, nes Aš esu Viešpats. (5 M 27, 18) 15 Teisme teiskite teisingai, neatsižvelgdami ar tai bus beturtis, ar žymus asmuo. (2 M 23, 6; 5 M 16, 19-20) 16 Neapkalbėkite ir nelie-

Kun 19, 17 - 36

žuvaukite vaikščiodami savųjų tarpe. Nelinkėkite blogo artimui. Aš esu Viešpats. 17 Nelaikykite širdyje neapykantos prieš savo brolį, griežtai jį viešai įspėkite, kad patys nesijaustumėte kalti. (Ps 141, 5; Mt 18, 15) 18 Nekerštykite ir atleiskite savo artimui už skriaudas. Mylėkite savo artimą, kaip patys save. Aš esu Viešpats. (Lk 10, 25-37; Rom 13, 9; Gal 5, 14; Jok 2, 8; Mt 22, 39; 5, 43-48; Jn 13, 34)

19 Laikykitės mano įstatymų. Neleiskite apsivaisinti skirtingos rūšies gyvuliams. Savo lauko neapsėkite mišria sėkla. Nedėvėkite austo drabužio iš vilnų ir linų. (5 M 22, 9-11) 20 Jei vyras turėtų lytinius santykius su vergu, abu bus nuplakti, bet neužmušti. 21 Už savo nusikaltimą jis aukos Viešpačiui auką prie susitikimo padangtės. 22 Kunigas sutaikins jį už jo nuodėmę su Viešpačiu. (3 M 5, 17-18) 23 Kai įeisite į pažadėtąją žemę ir pasodinsite vaismedžių, pirmųjų trejų metų vaisiai bus jums "sutepti", jų nevalgysite; 24 ketvirtaisiais metais visi vaisiai bus pašvęsti Viešpaties garbei. 25 Penktais gi metais skinsite ir valgysite vaisius. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas.

26 Nevalgykite kraujo. Nežyniaukite ir neburkite. (3 M 3, 17) 27 Nekirpkite galvos plaukų ir neskuskite barzdos. (3 M 21, 5; 5 M 14, 1) 28 Mirusio atminimui nedarykite įrėžimų, nei kitokių vaizdų ar ženklų savo kūne. Aš esu Viešpats. 29 Neduokite savo dukterų prostitucijai, kad nesuteptumėte žemės ir nepavykdytumėte bjaurių nusikaltimų. 30 Laikykite mano sabatas ir gerbkite šventyną. Aš esu Viešpats. 31 Nesikreipkite į burtininkus ir nieko nesiteiraukite pas žynius, kad per juos nenusikalstumet Dievui. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas. (3 M 20, 6; 5 M 18, 10-11; 1 Sam 28, 7)

32 Nusilenkite žilai galvai, gerbkite senus žmones, bijokite Viešpaties savo Dievo. Aš esu Viešpats. 33 Neišnaudokite jūsų krašte gyvenančių svetimšalių. (2 M 22, 30) 34 Tegyvena jie jūsų tarpe kaip vietiniai; mylėkite juos, kaip patys save, nes ir jūs buvote ateiviai Egipto žemėje. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas. 35 Būkite teisingi teisme, matuodami, sverdami ir seikėdami. (5 M 25, 13-16; Pat 11, 1) 36 Naudokite teisingus svarsčius ir teisingas svarstykles; teisingą efą ir hiną. Aš esu Viešpats,

Kun 19,37 - 20,16

jūsų Dievas, kuris jus išvedžiau iš Egipto žemės. 37 Laikykitės visų mano įstatymų bei nuostatų ir juos vykdykite. Aš esu Viešpats". (3 M 18, 30)

20 skyrius

Bausmė už įvairius nusikaltimus 1 - 27.

1 Viešpats kalbėjo Mozei: 2 "Įsakyk izraelitams, jei izraelitas ar svetimtautis, gyvenantis Izraelyje, aukotų vaiką stabui Molechui, bus baudžiamas mirtimi; jo tautiečiai užmuš jį akmenimis. (3 M 18, 21) 3 Aš nusigręšiu nuo jo ir pašalinsiu jį iš jo tautos, kad jis, duodamas savo vaiką Molechui, sutepė mano šventovę ir sutepė mano šventą vardą. 4 Jei tautiečiai, apsimesdami nežiną, tuo nieku verstų mano paliepimą, paleistų žmogų, aukojusį vaiką Molechui, ir nenorėtų jo užmušti, 5 Aš bausiu jį, jo šeimą ir visus, kurie pritarė jo nusikaltimams; išnaikinsiu juos iš jų tautos. 6 Jei kas kreiptųsi į dvasių iššaukėjus bei žynius ir su jais bendrautų, Aš nusigręšiu nuo jų ir juos pašalinsiu iš jų tautos. (3 M 19, 31) 7 Siekite šventumo, būkite šventi, nes Aš esu Viešpats, jūsų Dievas. (3 M 19, 2) 8 Laikykite ir vykdykite mano įsakymus. Aš esu Viešpats, kuris darau jus šventais. (3 M 19, 37)

9 Kas keiktų savo tėvą ar motiną, bus mirtimi nubaustas; nekeik tėvo nė motinos dėl savo mirties, esi pats kaltas. (2 M 21, 17)

10 Kas svetimautų su kita moterimi, arba su savo artimo žmona, abu - svetimautojas ir svetimautoja bus baudžiami mirtimi. (2 M 20, 14; Jn 8, 5) 11 Jei kas nusikalstų su savo pamote, abu turi mirti; jie patys kalti dėl savo mirties. 12 Svetimavimas su savo marčia baudžiamas mirtimi, nes padarė didelį nusikaltimą, - jų pačių kaltė. 13 Jei vyras turėtų lytinius santykius su vyru, abu bjauriai nusikalstų, ir abu turi mirti. 14 Jei kas, vedęs dukterį, vestų dar ir jos motiną, padarytų didelį nusikaltimą. Toks asmuo bus sudegintas kartu su abiem moterim; šis nusikaltimas nebus toleruojamas jūsų tarpe. 15 Kas paleistuvautų su gyvuliu, bus pasmerktas mirti; gyvulį taip pat užmuškite. 16 Jei moteris paleistuvautų su gyvuliu, ji bus užmušta akmenimis kartu su gyvuliu; ji atsakinga už savo veiksmus. 17

 Kun 20,17 - 21,6

s turėtų lytinius santykius su savo seserim, savo tėvo ar motinos dukterim, abu bus padarę bjaurų nusikaltimą; jie bus užmušti akmenimis savo tautos akivaizdoje; jie atsakys už savo kaltę. 18 Kas sugultų su moteria jos mėnesinių metu, abu bus pašalinti iš savo tautos. 19 Neturėkite lytinių santykių su savo tėvo ar motinos seserimi. Kas taip daro, nusikalsta ir abu bus nubausti. 20 Kas turėtų lytinius santykius su savo teta, abu bus baudžiami už savo nuodėmę mirtimi, - mirs bevaikiai. 21 Kas turėtų lytinių santykių su savo brolio žmona, sulaužytų įsakymą ir suterštų savo brolio garbę, - mirs bevaikiai.

22 Laikykitės mano įstatymų ir įsakymų ir juos vykdykite, kad žemė jūsų neišmestų, kurioje apsigyvensite. 23 Nesielkite pagal įstatymus pagonių, kuriuos išvarysiu iš to krašto. Jie visa tai darė ir Aš jais pasibjaurėjau. 24 Jums gi sakau, paveldėkite jų žemę, kurią jums duosiu, žemę plūstančią pienu ir medumi. Aš Viešpats, jūsų Dievas, kuris jus išskyriau iš kitų tautų. 25 Tad skirkite ir jūs švarų gyvulį nuo sutepto, ir švarų paukštį nuo sutepto, kad nesusiteptumėte gyvuliais, paukščiais ir visais gyviais, krutančiais žemėje, kuriuos jums nurodžiau esant nešvariais. 26 Jūs privalote būti man šventi, nes Aš esu šventas, Viešpats. Aš jus išskyriau iš kitų tautų, kad būtumėte mano.

27 Vyras ar moteris, kurie užsiima mirusių iššaukimu ir žyniavimu, turi mirti; juos užmuškite akmenimis; jie patys kalti dėl savo mirties."(2 M 22, 17)

21 skyrius

Kunigų privalumai 1 - 24.

1 Viešpats kalbėjo Mozei: "Įsakyk Arono sūnums, kunigams nesusitepti savo mirusiu tautiečiu; (Ez 44, 20-25) 2 nebent būtų artimi giminės, tai yra: tėvas, motina, sūnus, duktė, ar brolis 3 ir netekėjusi sesuo, kuri yra jam artima.

4 Jis neprivalo susitepti, nes jis yra vyresnis savo tautoje. 5 Kunigas neskuta savo galvos nei barzdos ir gedėdamas neraižo savo kūno. (2 M 19, 27-28) 6 Jie privalo būti šventi ir nesutepti mano vardo. Jie juk aukoja man smilkalus ir augalinę

Kun 21,7 - 22,4

auką, todėl privalo būti šventi. 7 Jiems draudžiama vesti paleistuvę ir išsiskyrusią, kadangi jie yra pašvęsti man 8 ir aukoja padėtinę duoną. Jie turi būti šventi, nes Aš esu šventas, jų Viešpats, kuris juos darau šventus. 9 Jei kunigo duktė paleistuvautų ir tuo suteptų savo tėvo vardą, bus sudeginta.

10 Vyriausias kunigas, ant kurio galvos išlieta tepamojo aliejaus ir pašventintas kunigystei bei apvilktas šventais apdarais, nenudengia savo galvos, neįplėšia drabužių, 11 neišeina iš šventovės, kad nesuteptų jos ir visai neina prie jokio mirusio net prie savo tėvo ar motinos, (2 M 29, 7; 3 M 10, 6) 12 nes jis pateptas šventu aliejumi; Aš esu Viešpats. 13 Kunigo žmona turi būti nekalta mergaitė. 14 Jis negali vesti našlės, išsiskyrusios, nei žemos dorovės, tik mergaitę iš savo tautos, 15 kad nesuteptų savo giminės kraujo, nes Aš Viešpats jį pašventinu".

16 Viešpats kalbėjo Mozei: 17 "Sakyk Aronui, jei kas nors iš jo palikuonių būtų ligotas: 18 aklas ar raišas, sužeistu veidu, plačianosis, nesveikų sąnarių, 19 turėtų sužeistą koją ar ranką, 20 būtų kuprotas, sirgtų akių liga, turėtų nuolatinius šašus, ar niežus ant kūno, eunuchas, neaukos Dievui ir neatliks kunigo pareigų. 21 Nė vienas, iš kunigo Arono palikuonių, būdamas nesveikas, nesiartins aukoti Viešpačiui, 22 tačiau valgys maistą, aukojamą šventovėje, šventą ir labai šventą. 23 Bet jis neis į švenčiausiąją, ir nesiartins prie aukuro, nes yra nesveikas, jam neleista sutepti mano šventovės; Aš esu Viešpats, kuris juos pašventinau". 24 Mozė tai paskelbė Aronui, jo sūnums, ir visam Izraeliui.

22 skyrius

Aukų paskirtis 1 - 33.

1 Viešpats kalbėjo Mozei: 2 "Įsakyk Aronui ir jo sūnums, kad jie pagarbiai laikytų daiktus, kurie pašvęsti aukai, nesuteptų jų. Aš esu Viešpats. 3 Sakyk jiems ir jų palikuonims: jei susitepęs paliestų kas izraelitų pašvęsta aukoti Viešpačiui, pranyks iš Viešpaties akių. Aš esu Viešpats. 4 Kas iš Arono palikuonių būtų raupsuotas ar susitepęs, nevalgys to, kas man pašvęsta, iki apsivalys. Kas prisiliestų prie

mirusio ar prie turėjusio sėklos išsiliejimą, (3 M 15, 2, 16) 5 arba prie šliaužiančio gyvio, ar kurio kito nešvaraus dalyko, kurio prisilietimas suteps, 6 bus suteptas iki vakaro ir nevalgys pašvęstųjų valgių; nuplovęs savo kūną vandeniu, bus švarus. (3 M 11, 24-25) 7 Nusileidus saulei, bus apvalytas ir galės valgyti pašvęstą maistą, nes tai jo maistas. 8 Jiems nevalia valgyti nugaišusio, nelaukties sudraskyto gyvulio, nes jais susiteps. Aš esu Viešpats. (2 M 22, 30) 9 Laikykitės mano įsakymų, nenusikalskite, kad nemirtumėte. Aš esu Viešpats, kuris jus pašventinu. 10 Joks svetimtautis nevalgys švento maisto; jo nevalgys taip pat kunigo įpainis ir samdinys. 11 Bet kunigo vergas, pirktas už pinigus arba gimęs jo namuose, galės jį valgyti. 12 Jei kunigo duktė ištekės ne už kunigo, ji nevalgys švento maisto. 13 Bet jei ji liktų našlė ar būtų atsiskyrusi ir neturėtų vaikų, sugrįžusi į savo tėvo namus, valgys tą maistą, kaip paprastai darydavo, būdama mergaitė. Nė vienas svetimtautis neturi teisės to maisto valgyti. 14 Kas nežiniomis valgytų šventą maistą, pridės penktą dalį prie to, ką suvalgė, ir atiduos kunigui. (3 M 5, 16) 15 Kunigai tesutepa izraelitų šventų aukų, kurias jie aukoja Viešpačiui, 16 kad nenusikalstų, valgydami šventas dovanas. Aš esu Viešpats, kuris juos pašventinu."

17 Viešpats kalbėjo Mozei: 18 "Sakyk Aronui, jo sūnums ir visiems izraelitams: jei kas izraelitų ir gyvenančių jų tarpe svetimtaučių norės aukoti Viešpačiui, ar tai būtų įžado, ar laisvos valios auka, teatneša deginamajai Viešpaties aukai 19 sveiką patinėlį iš raguočių, avių, ar ožkų. 20 Jei auka turėtų kokią ydą, jūs jos neaukokite, nes tai nepriimtina. (5 M 15, 21; 17, 1; Mal 1, 8) 21 Jei kas aukotų Viešpačiui padėkos, įžado ar laisvos valios auką, ji privalo būti sveika iš raguočių ar avių. 22 Gyvulį aklą, luošą, turintį žaizdos randą, nubertą, šašotą ar su niežais, neaukokite Viešpačiui ir nieko iš jo nedeginkite ant aukuro. 23 Raguotį ar avį su ilgesniu ar trumpesniu sąnariu leidžiama aukoti, bet įžado auka - jis nepriimtinas. 24 Neaukokite Viešpačiui jokio iškastruoto gyvulio; šito niekada nedarykite savo žemėje. 25 Taip pat nieko nepriimkite ir neaukokite Dievui iš svetimtaučio, nes visa tai yra

Kun 22,26 – 23,13

sugedę ir sutepta; tokia auka nepriimtina."

26 Viešpats kalbėjo Mozei: 27 " Veršiukas, ėriukas ar ožiukas septynias dienas liks prie savo motinos; aštuntą dieną ar vėliau galės būti aukojamas Viešpačiui. (2 M 22, 29) 28 Nepjaukite raguočio nei avies tą pačią dieną su veršiuku ar ėriuku. (5 M 22, 6-7) 29 Kai pjausite padėkos auką Viešpačiui žiūrėkite, kad ji būtų priimtina. 30 Ją suvalgykite tą pačią dieną, ir nieko nepalikite sekančios dienos rytui . Aš esu Viešpats. (3 M 7, 15)

31 Laikykitės mano įsakymų ir juos vykdykite. Aš esu Viešpats. 32 Nesutepkite mano švento vardo. Aš esu šventas izraelitų tarpe ir pašventinu jus. 33 Aš išvedžiau jus iš Egipto žemės, kad būčiau jūsų Dievas. Aš esu Viešpats."

23 skyrius

Sabatos ir metinių švenčių nuostatas 1 - 44.

1 Viešpats kalbėjo Mozei: 2 "Įsakyk izraelitams, kad švęstų čia paminėtas Viešpaties šventes. 3 Šešias dienas dirbkite; septintoji diena yra iškilminga sabata. (2 M 20, 8-11) 4 Jos yra iškilmingos Viešpaties šventės ir jas švęskite joms skirtu metu. (2 M 23, 14-19) 5 Pirmo mėnesio keturioliktą dieną vakare yra Viešpaties Pasa, (2 M 12) 6 o penkioliktą to paties mėnesio dieną yra Neraugintos Viešpaties duonos iškilmės. Neraugintą duoną valgykite septynias dienas. 7 Pirmoji diena bus jums iškilmingiausia ir šventa. Tą dieną nedirbkite jokio darbo. 8 Septynias dienas aukokite Viešpačiui deginamąją auką. Septintoji susirinkimo diena bus iškilminga ir šventa; tą dieną neprivalote nieko dirbti. "

9 Viešpats kalbėjo Mozei: 10 "Įsakyk izraelitams, kad įėjus jiems į kraštą, kurį jiems duosiu, ir pradėjus pjauti javus, atneškite pėdą pas kunigą, kaip jūsų pjūties pirmąją auką. 11 kuris pirmą dieną po sabatos, siūbuos pėdą Viešpaties akivaizdoje, kad Jis būtų jums malonus. (Mt 28, 1; 1 Kor 15, 20) 12 Tą pačią dieną, kai pėdas siūbuojamas, paaukokite sveiką metinį avinėlį deginamajai Viešpaties aukai. 13 Drauge su juo aukokite augalinę auką dvi dešimtąsias efos smulkių miltų, apšlakstytų

 Kun 23,14-30

aliejumi, kad būtų malonus kvapas Viešpačiui; taip pat geriamajai aukai aukokite vyno ketvirtadalį hino.[3] 14 Nei duonos, nei paskrudintų grūdų, nei kruopų iš šviežiųjų javų nevalgykite iki aukosite Dievui. Tai amžinasis įsakymas visoms kartoms ir visoms jūsų gyvenvietėms.

15 Atskaitykite septynias savaites po sabatos, pradedant pirmąja diena, atnešę aukoti pirmojo derliaus pėdą. (2 M 23, 16; 34, 22; 4 M 28, 26-31; 5 M 16, 9-12) 16 Penkiasdešimtąją dieną, t. y. po septintos sabatos pirmą dieną, vėl aukokite Viešpačiui augalinę auką. 17 Kiekviena jūsų šeima tuomet aukos pirmųjų grūdų du duonos kepalus, iškeptus iš dviejų dešimtųjų efos smulkių miltų (tešla nerauginta). 18 Kartu su duonos kepalais aukokite septynis sveikus metinius avinėlius, vieną veršį ir du avinus, tai bus deginamoji auka drauge su augaline ir geriamąja auka, maloniam kvapui Viešpačiui. 19 Aukokite taip pat ožį už nuodėmes ir du metinius avinėlius padėkos aukai. 20 Kunigas juos siūbuos drauge su pirmųjų grūdų duonos kepalais Viešpaties akivaizdoje; po to viskas priklausys kunigams. 21 Paskelbkite šitą dieną iškilminga ir šventa susirinkimo diena; tą dieną nedirbkite jokio darbo. Tai bus amžinas įstatymas visoms jūsų gyvenvietėms ir kartoms. 22 Pjaudami savo javus, nenupjaukite jų iki lauko krašto ir nerinkite nukritusių varpų, jas palikite beturčiams ir svetimiesiems. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas." (3 M 19, 9)

23 Viešpats kalbėjo Mozei: 24 " Įsakyk izraelitams, kad septinto mėnesio pirmoji diena bus jums iškilminga poilsio diena - sabata. Trimitų garsai jums tai primins, ji bus vadinama šventa susirinkimo diena. 25 Nedirbkite tada jokio darbo ir aukokite Viešpačiui deginamąją auką."(4 M 29, 1-6; 10, 10)

26 Viešpats kalbėjo Mozei: 27 "Dešimtoji to paties mėnesio diena bus iškilminga apsivalymo diena. Ją vadinkite šventa susirinkimo diena; atgailaukite tą dieną ir aukokite Viešpačiui deginamąją auką. 28 Jokio darbo nedirbkite, nes tai apsivalymo diena, kad Viešpats, jūsų Dievas, būtų jums malonus. 29 Kiekvienas, neatgailaujantis tą dieną, žus. 30 Kas dirbtų bet kokį darbą tą dieną, bus išskirtas iš savo

Kun 23, 31 - 24, 3

tautos. 31 Todėl nieko tą dieną nedirbkite. Tai bus amžinas įstatymas kartų kartom ir visoms jūsų gyvenvietėms. 32 Tą patį mėnesį nuo devintos dienos vakaro iki kito vakaro iškilmingai švęskite poilsio sabatą; nieko nedirbkite ir atgailaukite."

33 Viešpats kalbėjo Mozei: 34 "Įsakyk izraelitams, kad nuo penkioliktos to paties mėnesio dienos bus septynios dienos palapinių švenčių. (2 M 23, 16; 34, 22; 4 M 29, 12-39; 5 M 16, 13-15) 35 Pirmoji diena bus iškilminga ir šventa; tą dieną nedirbkite jokio darbo. 36 Septynias dienas aukokite Viešpačiui deginamąsias aukas. Aštuntoji diena bus šventa. Tuomet aukokite Viešpačiui deginamąją auką, nes tai susirinkimo diena; nedirbkite tą dieną jokio darbo. (Jn 7, 37) 37 Šitos yra Viešpačiui skirtos šventės. Jas vadinkite iškilmingomis šventėmis ir aukokite Viešpačiui deginamąsias ir geriamąsias aukas, kaip reikalauja kiekvienos dienos taisyklės, 38 neskaitant sabatos, įžado ir laisvos valios aukų. 39 Taigi nuo septinto mėnesio penkioliktos dienos, kai nuvalysite visą savo laukų derlių, paskirkite Viešpaties garbei septynias dienas; pirmoji ir aštuntoji diena bus sabata, tai yra iškilmingas poilsis. 40 Pirmą dieną imkite gražiausių medžių vaisių, palmių šakelių, lapuoto medžio ir paupio gluosnių šakų ir linksminkitės Viešpaties, jūsų Dievo, akivaizdoje. (Neh 8, 14-16) 41 Kasmet iškilmingai švęskite Viešpačiui septynias dienas; tai bus amžinas įstatymas jūsų kartoms. Tą šventę švęskite septintą mėnesį. 42 Visi izraelitai gyvenkite palapinėse septynias dienas, 43 kad jūsų palikuonys patirtų, jog buvau apgyvendinęs izraelitus palapinėse, kai juos išvedžiau iš Egipto žemės. Aš Viešpats, jūsų Dievas"

44 Taip Mozė paskelbė izraelitams šventes Viešpaties garbei.

24 skyrius

Šviesos, padėtinė duona 1 - 9, bausmė piktžodžiautojams, įspėjimas žmogžudžiams ir kitiems nusikaltėliams 10 - 23.

1 Viešpats kalbėjo Mozei: 2 "Įsakyk izraelitams, kad jie atneštų tyriausio ir skaidriausio alyvmedžių aliejaus, kad lempos nuolat degtų (2 M 27, 20) 3 Sandoros palapinėje šiapus užuolaidos į švenčiausiąją. Jas uždegs Aronas kiekvieną vakarą ir

 Kun 24, 4 - 23

prižiūrės, kad jos degtų iki ryto Viešpaties akivaizdoje. Ši tarnyba ir pareiga bus amžinas įstatymas jūsų kartoms. 4 Lempos stovės ant gryniausio aukso pastovo Viešpaties akivaizdoje.

5 Imk smulkių miltų ir iš jų iškepk dvylika kepalėlių, kiekvieną iš dviejų dešimtųjų efos; 6 juos padėk ant gryniausio aukso stalo Viešpaties akivaizdoje po šešis vienoje eilėje. (2 M 25, 30) 7 Ant jų padėk tyriausių smilkalų, kad duona, deginamoji auka Viešpaties garbei būtų kvapi. 8 Kas sabatą ji bus keičiama. Izraelitams tai bus amžinas įstatymas. 9 Visa tai priklausys Aronui ir jo sūnums, jie valgys ją šventoje vietoje, nes tai švenčiausias dalykas iš Viešpaties deginamųjų aukų - amžinas įstatymas".

10 Izraelietės moters sūnus, kurio tėvas buvo egiptietis, susiginčijo su izraelitu stovykloje. 11 Jį atvedė pas Mozę, kadangi jis piktžodžiavo ir keikė Dievą. Jo motina buvo Selomita, Dibrio duktė iš Dano giminės. 12 Jį uždarė ir laukė Viešpaties nurodymo. (4 M 15, 34) 13 Viešpats įsakė Mozei: 14 "Išvesk piktžodžiautoją iš stovyklos. Visi, kurie girdėjo jį piktžodžiaujant, teuždeda savo rankas ant jo galvos, o minia teužmuša jį akmenimis. 15 Izraelitams įsakyk: kas piktžodžiautų Dievą, atsakys už savo nusikaltimą. 16 Kas piktžodžiautų Viešpaties vardą, turės mirti - jis bus užmuštas akmenimis, nežiūrint ar jis bus vietinis, ar svetimtautis. Kas piktžodžiautų Viešpaties vardą, temiršta. (2 M 20, 7; Mt 26, 65) 17 Užmušęs žmogų, taip pat turi mirti. (2 M 21, 12) 18 Jei kas užmuštų gyvulį, duos kitą į jo vietą. 19 Kas sužalotų savo kaimyną, jam bus padaryta taip, kaip jis padarė: (2 M 21, 23-25) 20 sulaužymas už sulaužymą, akis už akį, dantis už dantį. 21 Užmušęs gyvulį, atlygins; užmušęs žmogų, bus baudžiamas mirtimi. 22 Tas pats nuostatas galioja svetimtaučiui ir vietiniam, nes Aš esu Viešpats, jūsų Dievas". (3 M 19, 34; 2 M 12, 49) 23 Po to izraelitai išvedė piktžodžiautoją iš stovyklos ir užmušė jį akmenimis. Jie padarė, kaip Viešpats buvo įsakęs Mozei. (4 M 15, 36)

Kun 25, 1 - 19

25 skyrius

Laisvės metai 1 - 34, atsiskaitymas 35 - 55.

1 Viešpats kalbėjo Mozei Sinajaus kalne: 2 "Pasakyk izraelitams, kad įėję į šalį, kurią jiems duosiu, septintaisiais metais leistų žemei ilsėtis. 3 Šešerius metus apsėkite dirvą, karpykite vynuogyną ir rinkite vaisius. (2 M 23, 10-11; 5 M 15, 1-11) 4 Septintieji metai bus žemės sabata, metai paskirti Viešpačiui. Tada laukų nesėkite ir vynuogyno nekarpykite. 5 Ką žemė savaime užaugins nepjaukite ir vynuogių nuo neapkarpytų vynmedžio šakelių nerinkite, nes tai yra žemės iškilmingi poilsio metai. 6 Maistas jums, tarnams, tarnaitėms, samdiniams ir ateiviams, kurie pas jus gyvena, 7 taip pat jūsų gyvuliams bus, kas savaime augs.

8 Skaičiuok septynis kartus po septynerius metus, kas sudaro keturiasdešimt devynerius metus. 9 Paskutinių metų septinto mėnesio dešimtą dieną, suderinimo metu, siųsk žmogų trimituoti visame krašte, (3 M 23, 27) 10 ir paskelbti, kad penkiasdešimtieji metai yra jubiliejaus metai ir visiems krašto gyventojams suteikiama laisvė. Kiekvienas turės teisę atgauti nuosavybę ir grįžti į savo šeimą. (Iz 61, 2; Lk 4, 19) 11 Nesėkite ir nepjaukite, kas savaime užaugs dirvose; uogų nerinkite neapkarpytuose vynmedžiuose, 12 nes tai iškilmingi jubiliejaus metai. Valgykite kas savaime užaugs.

13 Jubiliejaus metais kiekvienas atgaus savo buvusią nuosavybę. 14 Parduodant ar perkant ką nors iš kaimyno, neskriauskite vienas kito, bet pirkite atsižvelgdami į metų skaičių skaitant nuo jubiliejaus. (1 Tes 4, 6) 15 Pardavėjas žiūrės savo naudos. 16 Kuo daugiau bus derliaus metų skaitant nuo jubiliejaus, tuo aukštesnė bus kaina; kuo mažiau derliaus metų, tuo pigesnė bus pardavimo kaina, nes jis tau parduos pagal pjūčių skaičių. 17 Neskriauskite vienas kito, būkite sąžiningi, nes Aš esu Viešpats, jūsų Dievas.

18 Laikykitės mano įsakymų ir paliepimų; vykdykite juos, kad gyventumėte be baimės (3 M 26, 5; 1 Kar 5, 5) 19 ir žemė duotų vaisių, kuriais pasisotintumėte ir lai-

Kun 25, 20 - 40

mingai gyventumėte. 20 Jei klausite: 'Ką valgysime septintaisiais metais, jei nesėsime ir nerinksime vaisių?' 21 Aš suteiksiu palaimą šeštiesiems metams, kurie jums duos trijų metų derlių. (5 M 28, 8) 22 Sėsite aštuntaisiais metais, o maitinsitės turimomis atsargomis ligi devintųjų metų, kol naujas derlius užaugs.

23 Žemė nebus parduodama visam laikui, nes ji mano, o jūs esate tik svečiai ir įnamiai. (Ps 39, 13) 24 Todėl visa jūsų valdomoji žemė bus parduodama išpirkimo sąlygomis. 25 Jei suvargęs tavo brolis parduotų nuosavybės dalį, jo giminaitis norėdamas gali ją išpirkti? (Rt 4, 3-4) 26 O jei jis neturėtų giminaičio ir pats galėtų išpirkti, 27 bus nustatyta kaina nuo to laiko, kai jis ją pardavė; likusį turtą sugrąžins pirkėjui, ir taip atgaus savo nuosavybę. 28 Jei negalėtų rasti reikiamos sumos žemei išpirkti, pirkėjas palaikys, ką nupirko, ligi jubiliejaus metų; tais metais nuosavybė sugrįš pirmajam šeimininkui.

29 Kas parduotų namus miesto ribose, jam bus leista išpirkti juos vienerių metų laikotarpy. 30 Jei neišpirks metų bėgyje, pirkėjas ir jo palikuonys juos paveldės; tų namų nebebus galima išpirkti net ir jubiliejaus metais. 31 O jei namai būtų kaime kuris neturi apsaugos sienų, bus parduodami kaip laukai; jei nebus išpirkti anksčiau, jubiliejaus metais sugrįš buvusiam savininkui. 32 Levitų namai, esantys jų miestuose, visada gali būti išpirkti. (4 M 35) 33 Jei nebus išpirkti, jubiliejaus metais sugrįš savininkams, nes namai levitų miestuose yra jų nuosavybė izraelitų tarpe. 34 Jų priemiesčio laukai neparduodami, nes tai jų amžina nuosavybė.

35 Jei tavo brolis izraelitas taptų beturčiu, jį priimk ir juo rūpinkis, nors jis tau būtų svetimas. 36 Neimk iš jo palūkanų, bijok Dievo. Tegul tavo brolis gyvena pas tave. (2 M 22, 25) 37 Nereikalauk iš jo palūkanų už paskolą ir nesiek pelno už duodamą maistą. 38 Aš Viešpats, jūsų Dievas, kuris jus išvedžiau iš Egipto šalies, kad jums duočiau Kanaano žemę ir būčiau jūsų Dievas.

39 Jei vargo priverstas tavo brolis pats tau parsiduotų, nesielk su juo kaip su vergu. (2 M 21, 2) 40 Tetarnauja jis tau kaip samdinys ir įnamis ligi jubiliejaus metų.

Kun 25, 41 - 26, 6

41 Tuomet jis su vaikais grįš pas savo giminę į savo tėvų namus. 42 Izraelitai yra mano tarnai, Aš juos išvedžiau iš Egipto; jie neturi būti parduodami vergais. 43 Neišnaudokit jų, bijokit Dievo. (Ef 6, 9) 44 Vergą ir vergę pirkite iš aplink jus esančių tautų, 45 iš svetimtaučių pasilikusių gyventi jūsų tarpe ir iš gimusių vergų jūsų žemėje; šiuos galėsite turėti vergais. 46 Juos galėsite palikti paveldėjimo teisėmis savo palikuonims amžinai. Gi savo brolių izraelitų venkite pirkti vergais. 47 Jei jūsų tarpe pralobtų ateivis ar svetimtautis ir jam ar kuriam nors iš jo palikuonių parsiduotų vargšas tavo brolis, 48 jis galės būti išpirktas. Jei norės, jį galės išpirkti kas nors iš jo brolių (izraelitų); 49 dėdė, brolėnas arba artimas giminaitis; o jei pajėgs ir jis pats galės išsipirkti. 50 Jis skaitys metus nuo parsidavimo ligi jubiliejaus metų ir atskaitys iš sumos, už kurią buvo parsidavęs, lyg būtų buvęs samdinys. 51 Jei bus likę daug metų ligi jubiliejaus, pagal juos atsilygins šeimininkui. 52 Jei metų skaičius mažesnis, apskaičiuos su juo pagal metų skaičių ir grąžins pirkėjui už likusius metus. 53 atskaitęs algą už tuos, kuriuos ištarnavo. Šeimininkas neprivalo žiauriai elgtis su juo. 54 O jei jis nebus išpirktas, jis išeis jubiliejaus metais kartu su savo vaikais. 55 Izraelitai yra mano tarnai, kuriuos išvedžiau iš Egipto. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas".

26 skyrius

Palaima 1 - 13, įspėjimas 14 - 39, pažadas 40 - 46.

1 "Aš Viešpats, jūsų Dievas. Nedirbkite sau stabų nei drožinių ir nestatykite kraštе statulų, stulpų, nei paminklinių akmenų ir jų negarbinkite, nes Aš esu Viešpats, jūsų Dievas. (2 M 20, 4-5) 2 Švęskite sabatas ir pagarboje laikykite mano šventovę. Aš Viešpats.

3 Jei elgsitės pagal mano įsakymus, laikysitės jų ir juos vykdysite, 4 duosiu jums lietaus tinkamu metu, žemė želdins augalus, medžiai bus pilni vaisių. (5 M 11, 14) 5 Javų kūlimas tęsis ligi vynuogių rinkimo, ir uogavimas ligi sėjos; valgysite duonos sočiai ir gyvensite saugiai krašte. (Am 9, 13) 6 Bus taika krašte; miegosite ne-

Kun 26, 7 – 28

gąsdinami. Pašalinsiu plėšriuosius žvėris, ir karo nebus jūsų krašte. (Job 11, 19) 7 Vysite priešus, ir jie kris jūsų akivaizdoje. 8 Penki vysite šimtą svetimųjų, ir šimtas - dešimt tūkstančių; jūsų priešai kris nuo kardo. (5 M 32, 30) 9 Aš laiminsiu jus ir jūs augsite skaičiumi. Aš patvirtinsiu su jumis Sandorą. 10 Metų derliaus užteks iki naujos pjūties; likutį turėsite pašalinti, kad turėtumėte vietos naujam derliui. 11 Gyvensiu jūsų tarpe ir nebeatstumsiu jūsų nuo savęs. 12 Vaikščiosiu su jumis ir būsiu jūsų Dievas, o jūs būsite mano tauta. (2 Kor 6, 16) 13 Aš Viešpats, jūsų Dievas, jus išvedžiau iš Egipto, kad jam nevergautumėte. Aš sutraukiau jūsų jungo pančius ir leidau jums vaikščioti laisviems.

14 O jei manęs neklausysite ir nevykdysite mano įsakymų, 15 niekinsite mano įstatymus, nenorėdami daryti to, kas mano įsakyta, laužysite Sandorą, 16 štai ką Aš jums padarysiu: išgąstis ir ligos apakins ir naikins jus. Veltui sėsite, derlių surys priešai. 17 Nusigręšiu nuo jūsų, priešai jus nugalės ir pavergs. Būsite taip išgąsdyti, kad bėgsite net niekam nevejant.

18 O jei ir tada neklausysite, padidinsiu jums bausmę septyniariopai 19 ir sulaužysiu jūsų išdidumą. Dangų virš jūsų padarysiu kietą (nebus lietaus), kaip geležį, ir žemę - kaip varį. (5 M 11, 17; 1 Kar 17, 1) 20 Niekais nueis jūsų darbas: žemė neduos derliaus ir medžiai neneš vaisių.

21 Jei dar man priešinsitės ir nenorėsite klausyti, dar septyniariopai padidinsiu jums bausmę. 22 Siųsiu laukinius žvėris, jie žudys jūsų vaikus ir gyvulius taip, kad keliai taps tušti. (2 Kar 2, 24)

23 O jei net ir tada nenorėsite suprasti mano įspėjimo ir vis priešinsitės, 24 tai Aš vėl bausiu jus dar septynis kartus stipriau; (2 Sam 22, 27) 25 leisiu karui naikinti jus už Sandoros laužymą. Kai subėgsite į miestus, siųsiu marą ir jūs būsite priversti pasiduoti priešui. (Iz 1, 20) 26 Atimsiu maisto atsargas; dešimt moterų keps duoną vienoje krosnyje; ją joms išdalins tiksliai atsveriant; valgysite ir būsite alkani.

27 O jei ir tada manęs dar neklausysite ir priešinsitės, 28 tai mano bausmė bus

Kun 26,29 - 46

dar septyniariopai stipresnė negu anksčiau. 29 Tada jūs valgysite savo sūnų ir dukterų kūnus. (2 Kar 6, 28) 30 Išardysiu jūsų stabų garbinimo aukštąsias vietas ir sutrupinsiu smilkymo aukurus. Žūsite tarp jūsų stabų griuvėsių. Aš jumis bjaurėsiuos. 31 Jūsų miestus paversiu tyrais, šventoves padarysiu tuščias ir daugiau nebepriimsiu jūsų aukų. 32 Sunaikinsiu jūsų kraštą taip, kad net jūsų priešai, kurie jame gyvens, stebėsis. 33 Karais jus išsklaidysiu tarp tautų; jūsų kraštas bus paverstas tyrais. miestai sugriauti.

34 Tada žemė tikrai pajus sabatas, kai nedirbama ilsėsis; (3 M 25, 2; 2 Ch 36, 21) jums esant priešų žemėje. 35 ji turės sabatą ir ilsėsis, nes nepailsėjo sabatomis, kai joje gyvenote. 36 Priešų krašte išlikusiųjų širdis pripildysiu baime; juos gąsdins krintančio lapo šlamėjimas ir jie bėgs, kaip nuo kardo, niekam nesivejant; 37 ir sukniubs vieni ant kitų, lyg bėgdami iš kovos lauko. Niekas iš jūsų nedrįs priešintis, 38 žūsite išsklaidyti priešų tautose ir svetima žemė jus sunaikins. 39 Jei kas išliktų, merdės priešų žemėje ir kentės už savo tėvų ir savąsias nuodėmes, 40 kol neišpažins savųjų ir savo protėvių klaidų, nusikaltimų ir priešinsis man. (5 M 4, 30; 30, 2) 41 Aš bausiu ir tremsiu juos į priešų žemę iki jie nusižeminę atsisakys savo nedorybių. (Iz 9, 25; Lk 23, 41) 42 Sandora, kurią padariau su Jokūbu, Izaoku ir Abraomu, primins man žemę. (2 M 2, 24; 2 Kar 13, 23) 43 kuri jų palikta, džiaugiasi sabatomis. Jie gi atsitrauks nuo savo nuodėmių, kai supras, kad buvo atmetę mano įsakymus ir paniekinę įstatymus. 44 Tačiau, jiems esant priešų žemėje, Aš neišsižadėsiu jų, tik laikinai pasitrauksiu, kad jie būtų nubausti, bet savo Sandoros su jais neišardysiu. Aš esu Viešpats, jų Dievas. 45 Tada atnaujinsiu su jais savo pirmykštę Sandorą, kurią sudariau su jų protėviais, kai juos išvedžiau iš Egipto, kad būčiau jų Dievas, nes Aš esu Viešpats." (1 M 15, 18; 2 M 12, 33, 51) 46 Šituos įsakymus ir įstatymus izraelitams Viešpats davė Mozei Sinajaus kalne.

27 skyrius

Įžadai 1 - 25, pirmagimiai 26 - 29, dešimtinės 30 - 34.

Kun 27,1-24

1 Viešpats kalbėjo Mozei: 2 "Pasakyk izraelitams, jei kas padarytų įžadą ir pasižadėtų tarnauti Dievui, mokės nustatytą kainą. (4 M 30) 3 Vyras nuo dvidešimt ligi šešiasdešimt metų mokės penkiasdešimt sidabro šventovės šekelių; 4 moteris - trisdešimt. 5 Vyras nuo penkių ligi dvidešimt metų - dvidešimt sidabro šekelių, o moteris - dešimt. 6 Už berniuką nuo vieno mėnesio ligi penkių metų - penkis sidabro šekelius, už mergaitę - tris. 7 Vyras šešiasdešimt metų ir vyresnis mokės penkiolika sidabro šekelių, moteris - dešimt. 8 Jei bus beturtis ir paskirtos sumos negalės sumokėti, kreipsis į kunigą, kuris nustatys, kiek tas asmuo gali duoti.

9 Jei kas pažadėtų duoti gyvulį, tinkamą aukoti Viešpačiui, tai tas pažadėtasis gyvulys 10 negalės būti pakeistas nei geresniu, nei blogesniu. O jei pakeistų, pakeistasis ir pirmykštis abu priklausys Viešpačiui. 11 Jei kas pažadėtų duoti netinkamą gyvulį aukai Viešpačiui, jis bus atvestas pas kunigą, 12 kuris nuspręs, ar jis tinka, ir nustatys jo kainą. 13 Jei aukojantis norės jį išpirkti, pridės prie įkainojimo sumos dar penktą dalį. 14 Jei kas pažadėtų aukoti namus, pašvęsdamas juos Viešpačiui, kunigas apžiūrės, ar jie tinkami, ir nustatys jų vertę. 15 O jei aukotojas norėtų juos atpirkti, pridės prie nustatytos sumos dar penktą dalį ir pasilaikys namus. 16 Jei kas pažadėtų aukoti savo paveldėtą žemę, pašvęsdamas ją Viešpačiui, jos vertė bus nustatyta pagal sėją. Jei žemė apsėjama vienu homeru miežių, ji bus įkainota penkiasdešimt sidabro šekelių. 17 Jei jis pažada aukoti dirvą tuojau po jubiliejinių metų, jos vertė bus pilna. 18 O jei, kuriam laikui praslinkus po jubiliejaus, kunigas apskaičiuos jos vertę pagal metų skaičių, likusį ligi jubiliejaus metų - kaina bus sumažinta. 19 Jei aukotojas panorės atpirkti ją, pridės penktą dalį prie paskirtos kainos ir ją pasilaikys. 20 Jei nenorėtų atpirkti, ji bus parduota kitam. Aukotojas nebegalės vėliau jos išpirkti, 21 nes atėjus jubiliejaus metams, ji bus pašvęsta Viešpačiui, o pašvęstasis lobis priklauso kunigams. 22 Jei pirktinė, o nepaveldėta dirva būtų pažadėta Viešpačiui, 23 kunigas apskaičiuos jos vertę pagal skaičių metų ligi jubiliejaus, ir aukotojas tą sumą paaukos Viešpačiui. 24 Jubiliejaus

Kun 27, 25-34

metais ji grįš pirmajam savininkui, kuris ją valdė kaip savo tėviškės dalį. (3 M 25, 10) 25 Kiekvienas įkainojimas bus daromas šventovės sidabro šekeliais. Šekelį sudaro dvidešimt gerų.

26 Pirmagimių gyvulių, kurie priklauso Viešpačiui, niekas negalės nei dovanoti, nei pažadėti; ar tai bus jautis, ar avis, jie yra Viešpaties. Jam antrą kartą 27 Jei gyvulys yra nesveikas, aukotojas atpirks pagal įkainojimą ir pridės penktą kainos dalį; jei atpirkti nenorėtų, bus parduotas už tiek, kiek buvo įkainotas.

28 Visa, kas Viešpačiui pažadėta, ar tai žmogus, ar gyvulys, ar dirva nebus parduodama ir negali būti išpirkta. Kas kartą pažadėta, priklausys Viešpačiui. (4 M 18, 14; 21, 2) 29 Viešpaties paskirtas žmogus mirti, nebus išpirktas, jis turės mirti. (1 Sam 15, 3-9)

30 Visos žemės derliaus dešimtinės javų ir vaisių yra Viešpaties ir jam priklauso. (4 M 18, 21) 31 Jei kas norėtų išpirkti savo dešimtines, pridės penktą jų vertės dalį. 32 Raguočių, avių, ožkų ir viso, kas piemenų ganoma, kiekviena dešimta galva bus paskirta Viešpačiui. 33 Gyvuliai nebus atrenkami ir nebus vienas kitu pakeičiami. Jei kas pakeistų, tai abu gyvuliai bus pašvęsti Viešpačiui ir nebus išperkami." 34 Šituos įsakymus izraelitams Viešpats davė Mozei Sinajaus kalne. (3 M 26, 46)

K E T V I R T O J I M O Z Ė S K N Y G A - S K A I Č I Ų K N Y G A

Ketvirtoji Mozės knyga vadinama skaičių knyga, nes joje yra daug skaičių - sąrašų.

Knygos padalinimas: kariai 1 skr., stovyklos tvarka 2 - 4 skr., įvairūs nuostatai 5 - 6 skr., pasiruošimas kelionei 7 - 9 skr., kelionė 10 - 11 skr., Mirjamos ir Arono nusikaltimas 12 skr., žvalgai pažadėtoje žemėje 13 - 14 skr., įvairūs nuostatai 15 - 19 skr., kelionė 20 - 21 skr., Balaamas 22 - 25 skr., pasiruošimas užimti pažadėtąjį kraštą 26 - 36 skr.

4-OJI MOZĖS KNYGA - SKAIČIŲ KNYGA

1 skyrius

Vyrai kariuomenei 1 - 46, levitai 47 - 54.

1 Antraisiais metais, izraelitams išėjus iš Egipto, antro mėnesio pirmą dieną Viešts kalbėjo Mozei Sinajaus tyruose susitikimo palapinėje. 2 "Suskaitykite visus raelitų vyrus pagal jų kilmę ir šeimas. (4 M 26, 2-51; 2 M 30, 12) 3 Surašykite idešimties metų ir vyresnius vyrus, tinkamus karui. Tu ir Aronas sugrupuokite os būriais. 4 Kiekvienos giminės vyresnysis bus jūsų talkininkas. 5 Jų vardai: Rubeno - Seduro sūnus Elizuras; 6 iš Simeono - Zurisado sūnus Šelumielis; 7 iš

Sk 1,8 – 36

Judo - Aminadabo sūnus Nasonas, (2 M 6,23) 8 iš Isacharo- Suaro sūnus Netanelis,
9 iš Zabulono - Helono sūnus Eliabas; 10 iš dviejų Juozapo sūnų, iš Efraimo - Ami-
hudo sūnus Elisamas, iš Manaso - Pedazuro sūnus Gamaleilis, (1 Ch 7,26) 11 iš Ben-
jamino - Gideono sūnus Abidanas; 12 iš Dano - Amisado sūnus Ajiezeras; 13 iš Ase-
ro - Okrano sūnus Pagielis; 14 iš Gado - Deuelio sūnus Eliasafas; 15 iš Neftalio -
Enano sūnus Ahiras."

16 Šitie yra tautos vyresnieji, atskirų giminių ir šeimų kilnieji, izraelitų vadai.
17 Mozė ir Aronas su minėtais vadais 18 antrojo mėnesio pirmą dieną surašė vy-
rus pagal jų gimines ir šeimas, visus turėjusius dvidešimt metų ir vyresnius, 19
kaip Viešpats buvo įsakęs Mozei Sinajaus dykumoje.

20 Iš Izraelio pirmagimio Rubeno vyrų, dvidešimt metų ir vyresnių, tinkančių eiti į
karą, surašyta pagal jų kilmę, giminę ir šeimas 21 keturiasdešimt šeši tūkstančiai
penki šimtai. 22 Iš Simeono sūnų vyrų dvidešimt metų ir vyresnių, tinkančių eiti į
karą, surašyta pagal jų kilmę, giminę ir šeimas 23 penkiasdešimt devyni tūkstan-
čiai trys šimtai. 24 Iš Gado sūnų vyrų dvidešimt metų ir vyresnių, tinkančių eiti į
karą, surašyta pagal kilmę, giminę ir šeimas 25 keturiasdešimt penki tūkstančiai
šeši šimtai penkiasdešimt. 26 Iš Judo sūnų vyrų dvidešimt metų ir vyresnių, tinkan-
čių eiti į karą, pagal jų kilmę, giminę ir šeimas 27 surašyta septyniasdešimt keturi
tūkstančiai šeši šimtai. 28 Iš Isacharo sūnų vyrų dvidešimt metų ir vyresnių, tinkan-
čių eiti į karą, pagal jų kilmę, giminę ir šeimas 29 surašyta penkiasdešimt keturi
tūkstančiai keturi šimtai. 30 Iš Zabulono sūnų vyrų dvidešimt metų ir vyresnių, tin-
kančių eiti į karą, pagal jų kilmę, giminę ir šeimas surašyta 31 penkiasdešimt sep-
tyni tūkstančiai keturi šimtai. 32 Iš Juozapo, Efraimo sūnų vyrų dvidešimt metų ir
vyresnių, tinkančių eiti į karą, pagal jų kilmę, giminę ir šeimas surašyta 33 ketu-
riasdešimt tūkstančių penki šimtai. 34 Manaso sūnų vyrų dvidešimt metų ir vyres-
nių, tinkančių eiti į karą, pagal jų kilmę, giminę ir šeimas surašyta 35 trisdešimt
du tūkstančiai du šimtai. 36 Iš Benjamino sūnų vyrų dvidešimt metų ir vyresnių, tin-

Sk 1,37 -2,4

kančių eiti į karą, pagal jų kilmę, giminę ir šeimas surašyta 37 trisdešimt penki tūkstančiai keturi šimtai. 38 Iš Dano sūnų vyrų dvidešimt metų ir vyresnių, tinkančių eiti į karą, pagal jų kilmę, giminę ir šeimas - 39 šešiasdešimt du tūkstančiai septyni šimtai. 40 Iš Asero sūnų vyrų dvidešimt metų ir vyresnių, tinkančių eiti į karą, pagal jų kilmę, giminę ir šeimas - 41 keturiasdešimt vienas tūkstantis penki šimtai. 42 Iš Neftalio sūnų vyrų dvidešimt metų ir vyresnių, tinkančių eiti į karą, pagal jų kilmę, giminę ir šeimas - 43 penkiasdešimt trys tūkstančiai keturi šimtai.

44 Tai vyrai, kuriuos surašė Mozė, Aronas ir dvylika Izraelio vyresniųjų, kiekvieną pagal jų kilmę, giminę ir šeimas, 45 dvidešimt metų ir vyresnių, tinkančių eiti į karą; jų viso buvo 46 šeši šimtai trys tūkstančiai penki šimtai penkiasdešimt. (4 M 2, 32; 2 M 12, 37)

47 Levitai nebuvo įtraukti į tuos sąrašus. 48 Viešpats kalbėjo Mozei: 49 "Levio giminės vyrų nesurašyk ir nedėk jų skaičiaus kartu su Izraelio sūnumis, (4 M 2, 33; 3, 15) 50 bet paskirk juos šventai tarnybai prie susitikimo palapinės. Jie perneš palapinę ir visus jos daiktus, atliks jiems paskirtas pareigas ir stovyklaus aplink palapinę. (4 M 4; 3, 23-38) 51 Keliantis į kitą vietą, levitai išardys palapinę, o sustojus - vėl išties ją. Jei kas prisiartintų prie jos, bus baudžiamas mirtimi. (4 M 3, 10, 38) 52 Izraelitai statys savo stovyklas kiekvienas savame vienete bei jiems paskirtoje vietoje, 53 o levitai turės savo palapines aplink susitikimo palapinę, kad niekas neartėtų prie šventovės ir neišsauktų mano rūstybės. Levitai eis sargybą prie susitikimo palapinės." 54 Izraelitai padarė visa, ką Viešpats buvo įsakęs Mozei.

2 skyrius

Stovyklos santvarka 1 - 34.

1 Viešpats kalbėjo Mozei ir Aronui: 2 "Izraelitai privalo ištiesti savo palapines aplink Sandoros palapinę pagal giminės eilę, kiekviena giminė su savo vėliava.

3 Palapinės rytų pusėje Judas ištiesė savo būrių palapines; jo vadas bus Aminadabo sūnus Nasonas. 4 Jo giminės vyrų, tinkančių eiti į karą, yra septyniasdešimt

Sk 2,5-29

keturi tūkstančiai šeši šimtai. 5 Šalia jo turės savo stovyklą Isačaro giminė, jos vadas yra Natano sūnus Netanelis. 6 Jo karių yra penkiasdešimt keturi tūkstančiai keturi šimtai. 7 Zabulono giminės vadas yra Helono sūnus Eliabas. 8 Jo giminės karių, tinkančių karui, yra penkiasdešimt septyni tūkstančiai keturi šimtai. 9 Viso Judo stovykloje yra šimtas aštuoniasdešimt šeši tūkstančiai keturi šimtai vyrų. Jie žygiuos pirmieji.

10 Pietinėje pusėje Rubeno stovyklai vadovaus Seduro sūnus Elizuras. 11 Jo kerių tinkančių karui, surašyta keturiasdešimt šeši tūkstančiai penki šimtai. 12 Šalia jo turės stovyklą Simeono giminė, kurios vadas yra Zurisado sūnus Selumielis. 13 Jo tinkančių karui vyrų skaičius yra penkiasdešimt devyni tūkstančiai trys šimtai. 14 Gado giminės vadas yra Reuelio sūnus Eliasafas. 15 Jo surašytų karių skaičius yra keturiasdešimt penki tūkstančiai šeši šimtai penkiasdešimt. 16 Viso Rubeno stovykloje yra šimtas penkiasdešimt vienas tūkstantis keturi šimtai penkiasdešimt vyrų. Rubeno būriai žygiuos antroje vietoje.

17 Levitai žygiuos viduryje. Jie neš susitikimo palapinę ir atliks jiems nustatytas pareigas. Jie išardys ir sustatys palapinę; keliaus nustatyta tvarka.

18 Sandoros palapinės vakaruose bus efraimitų stovykla. Jų vadas yra Amiudo sūnus Elisamas. 19 Visų jų karių, tinkančių žygiuoti į karą, surašyta keturiasdešimt tūkstančių penki šimtai. 20 Šalia jų bus Manaso giminė. Jos vadas yra Pedazuro sūnus Gamalielis. 21 Jo karių, tinkančių karui, - trisdešimt du tūkstančiai du šimtai. 22 Benjamino giminės vadas yra Gideono sūnus Abidanas. 23 Jo karių, tinkančių karui, - trisdešimt penki tūkstančiai keturi šimtai. 24 Viso Efraimo stovykloje yra šimtas aštuoni tūkstančiai šimtas karių. Efraimitai eis trečioje vietoje.

25 Šiaurėje bus Dano stovykla. Jos vadas yra Amisado sūnus Ajiezeris. 26 Jo karių, tinkančių karui, - šešiasdešimt du tūkstančiai septyni šimtai. 27 Šalia jo išties savo palapines Asero giminė, kurios vadas yra Okrano sūnus Pagielis. 28 Jo karių, tinkančių karui, - keturiasdešimt vienas tūkstantis penki šimtai. 29 Šalia

Sk 2,30 - 3,15

jų stovyklaus Neftalio giminė. Jos vadas yra Enano sūnus Ahira. 30 Jo karių, tinkančių karui, - penkiasdešimt trys tūkstančiai keturi šimtai. 31 Viso Dano stovykloje yra šimtas penkiasdešimt septyni tūkstančiai šeši šimtai karių. Jie žygiuos paskutiniai."

32 Visų izraelitų vyrų, pagal jų gimines, šeimas bei kariuomenės būrius, buvo šeši šimtai trys tūkstančiai penki šimtai penkiasdešimt. (4 M 1, 46) 33 Levitai neįrašyti izraelitų tarpe, nes taip Viešpats buvo įsakęs Mozei. (4 M 1, 48-49) 34 Izraelitai viską sutvarkė taip, kaip Viešpats buvo įsakęs. Jie sustodavo stovyklomis ir žygiuodavo būriais giminėmis ir šeimomis.

3 skyrius

Aronas ir jo sūnūs 1 - 4, levitai 5 - 39, pirmagimiai 40 - 51.

1 Tuo metu, kai Viešpats kalbėjo Sinajaus kalne, Arono ir Mozės palikuonys buvo: (2 M 6, 23) 2 Arono pirmagimis sūnus Nadabas ir Abijus, Elazaras bei Itamaras 3 Jie buvo patepti ir pašvęsti kunigų pareigoms. 4 Bet Nadabas ir Abijus, aukavę svetima ugnimi Viešpačiui Sinajaus tyruose, mirė nepalikdami vaikų. Aronui gyvam esant, kunigo pareigas ėjo Elezaras ir Itamaras. (3 M 10, 1-2)

5 Viešpats kalbėjo Mozei: 6 "Pakviesk Levio giminę pas kunigą Aroną, kad jam tarnautų. 7 Jie atliks visus darbus, susijusius su Sandoros palapine, 8 saugos jos daiktus ir tarnaus 9 Aronui ir jo sūnums. 10 Levitai tarnaus izraelitų pirmagimių vietoje. Aroną ir jo sūnus paskirk kunigais. Jei kas bandytų užimti tą vietą, bus baudžiamas mirtimi." (4 M 1, 51)

11 Viešpats kalbėjo Mozei: 12 "Aš imu levitus izraelitų pirmagimių vietoje. (4 M 8, 16; 2 M 13, 2) 13 Kiekvienas pirmagimis yra mano nuo to laiko, kai įsakiau išžudyti pirmagimius Egipte; tuomet pašventiau sau izraelitų ir jų gyvulių pirmagimius. Jie yra mano. Aš esu Viešpats."

14 Izraelitams esant Sinajaus tyruose, Viešpats įsakė Mozei 15 suskaičiuoti levitus pagal jų giminę, surašant visus vyriškos giminės asmenis, nuo vieno mėnesio

Sk 3,16 – 38

amžiaus. 16 Mozė suskaitė juos, kaip Viešpats buvo įsakęs. 17 Štai levitų vardai: Gersonas, Kohatas ir Merariš. (2 M 6, 16-19; 4 M 26, 57-64) 18 Gersono sūnūs: Libnis ir Simejis. 19 Kohato sūnūs: Amramas ir Izaras, Hebronas ir Uzielis. 20 Merario Sūnūs: Malis ir Musis. Tai yra Levio giminė pagal tėvus.

21 Iš Gersono kilo dvi giminės: Libnių ir simejų. 22 Jų, vyriškos lyties nuo vieno mėnesio amžiaus, suskaityta septyni tūkstančiai penki šimtai asmenų. 23 Levitai statėsi savo stovyklą susitikimo palapinės vakarų pusėje, 24 vadovaujant Laelio sūnui Eliasafui. 25 Jie buvo atsakingi už Sandoros palapinę, 26 jos uždangą, užuolaidą, kuria uždengiama Sandoros palapinės anga, prieangio užuolaidas, taip pat palapinės prieangio angos užuolaidą ir už viską, kas priklauso palapinei: virves ir visus daiktus bei reikmenis.

27 Kohato giminei prikalusė Amramų, Izharų, Hebronų ir Uzielių šeimos. Jos yra Kohato kilmės. 28 Jų vyriškos lyties, nuo vieno mėnesio amžiaus, suskaityta aštuoni tūkstančiai šeši šimtai asmenų. Jie saugojo šventovę 29 ir turėjo stovyklas pietinėje palapinės pusėje. 30 Jų vadas buvo Uzielio sūnus Elizafanas. (3 M 10, 4) 31 Jie privalėjo saugoti Sandoros skrynią, stalą, žibintą, aukuro ir šventovės indus, naudojamus pareigų metu, užuolaidą ir viską, kas reikalinga apeigoms. (4 M 7, 9) 32 Levitų vadų vyriausias buvo Elezaras, kunigo Arono sūnus. Jis prižiūrėjo tuos, kurie saugojo šventovę.

33 Iš Merario yra kilusios Malių ir Musių giminės. 34 Jų vyriškos lyties nuo vieno mėnesio amžiaus buvo šeši tūkstančiai du šimtai asmenų. 35 Jų vadas buvo Abihailio sūnus Zurielis; jų stovykla buvo šiaurinėje Sandoros palapinės pusėje. 36 Jie saugojo palapinės lentas, kartis, stulpus, jų pakojus, 37 prieangio stulpus, statomus aplinkui, su jų pakojais ir kuolelius su virvėmis.

38 Sandoros palapinės rytinėje pusėje turėjo palapines Mozė ir Aronas su savo sūnumis. Jie saugojo šventovę. Jei kas priartėtų prie Sandoros palapinės, baudžiamas mirtimi.

39 Viešpačiui įsakius, Mozė ir Aronas suskaitė levitų vyriškos lyties nuo vieno mėnesio amžiaus dvidešimt du tūkstančius asmenų.

40 Viešpats tarė Mozei: "Dabar suskaičiuok izraelitų pirmagimius vyriškos lyties nuo vieno mėnesio amžiaus ir surašyk juos vardais. 41 Iškirk levitus iš izraelitų ir atskirai surašyk izraelitų pirmagimius. Aš esu Viešpats. Taip pat atskirk visus levitų pirmagimius gyvulius nuo izraelitų pirmagimių." 42 Mozė suskaitė izraelitų pirmagimius, kaip Viešpats buvo įsakęs. 43 Visų vyriškos lyties pirmagimių, pažymėtų vardais, nuo vieno mėnesio amžiaus buvo dvidešimt du tūkstančiai du šimtai septyniasdešimt trys. 44 Viešpats kalbėjo Mozei: 45 "Imk levitus vietoje izraelitų pirmagimių ir levitų pirmagimius gyvulius vietoje gyvulių. Levitai yra mano. Aš esu Viešpats. 46 Išpirk du šimtus septyniasdešimt tris izraelitų pirmagimius, kurių buvo virš levitų skaičiaus; 47 imk nuo kiekvienos galvos penkis sidabro šekelius šventovės svorio. Šekelis susideda iš dvidešimt gerų. (2 M 30, 13) 48 Atiduok pinigus Aronui ir jo sūnums kaip užmokestį už esančius virš levitų skaičiaus." 49 Mozė paėmė tūkstantį tris šimtus šešiasdešimt penkis sidabro šekelius 50 už skirtumą izraelitų ir levitų pirmagimių. 51 Juos atidavė Aronui ir jo sūnums, vykdydamas Viešpaties įsakymą.

4 skyrius

Levitų pareigos keliaujant 1 - 49.

1 Viešpats kalbėjo Mozei ir Aronui: 2 "Suskaičiuok Kohato sūnus levitus pagal jų kilmę ir šeimas, 3 visus nuo trisdešimt iki penkiasdešimt metų amžiaus; jie saugos ir tarnaus Sandoros palapinėje. (4 M 8, 24) 4 Tokia bus kohatitų pareiga Sandoros palapinėje ir švenčiausiojoje. 5 Aronas ir jo sūnūs, prieš iškeliaudami, nuims užuolaidą, kabančią prieš švenčiausiąją, ja ir mėlynų kailių uždanga apdengs Sandoros skrynią. 6 ant viršaus užties mėlyną maršką, ir įvers kartis. 7 Taip pat padėtinės duonos stalą įvynios į mėlyną drobę, sudės smilkytuvus ir indus, taures, ir puodelius geriamosioms aukoms pilti; padėtinę duoną uždės viršuje, 8 užties žyd-

Sk 4,9-28

riai raudoną audinį, kurį apdengs melsvų kailių uždanga, ir įvers kartis. 9 Ims mėlyną uždangą, ja apdengs žibintą, lempas, reples, gnybtuvus ir visus aliejaus indus; (2 M 25, 31) 10 ant jų užties melsvų kailių uždangą ir padės ant neštuvų. 11 Auksinį aukurą įvynios į mėlyną maršką, ant viršaus užties melsvų kailių uždangą ir įvers kartis. 12 Visus apeigoms naudojamus daiktus įvynios į mėlyną audinį, ant viršaus išties melsvų kailių uždangą, ir uždės ant neštuvų. 13 Iš aukuro išims pelenus ir jį suvynios į purpurinę (violetinę) drobulę. 14 Sudėję visus reikmenis, kurie vartojami prie aukuro: indus anglims, šakutes, kablius ir kastuvėlius, apdengs melsvų kailių uždanga ir įvers kartis. 15 Aronui ir jo sūnums supakavus šventovę ir visus jos daiktus, keliantis stovyklai, kohatitai ateis (ją) juos paims. Jie neprivalo prisiliesti prie šventų daiktų, kad nemirtų. Tuos daiktus kohatitai neš. (4 M 7, 9; 2 Sam 6, 6-7) 16 Jų viršininkas bus kunigo Arono sūnus Elazaras. Jis rūpinsis aliejumi lempoms, kvapiais smilkalais, padėtine duona, tepamuoju aliejumi ir visu, kas reikalinga šventovės apeigoms, bei visais šventovėje esančiais daiktais."

17 Viešpats kalbėjo Mozei ir Aronui: 18 "Neleiskite kohatitų giminei žūti. 19 Stenkitės, kad jie liktų gyvi - nemirtų - neprisiliestų prie šventų daiktų. Aronas ir jo sūnūs paskirstys kiekvienam darbą, kas ką privalo nešti. 20 Jiems uždrausta žiūrėti, kas yra švenčiausiojoje, kol ji nesupakuota; pažiūrėjęs - mirs." (1 Sam 6, 19)

21 Viešpats kalbėjo Mozei: 22 "Suskaičiuok taip pat Gersono sūnus pagal jų kilmę ir šeimas, 23 nuo trisdešimt iki penkiasdešimt metų amžiaus; visus, kurie tarnauja Sandoros palapinėje. 24 Gersono giminės pareiga yra: 25 nešti palapinės dangalus, antrąjį apvalkalą ir viską dengiančią melsvų kailių uždangą; užuolaidą, kuri pakabinta Sandoros palapinės angoje, 26 prieangio angos užuolaidą bei aukurą, virves ir prie jų naudojamus įrankius; jie tarnaus prie tokių darbų. 27 Gersonitai neš ką lieps Aronas ir jo sūnūs. Darbai jiems bus nurodyti ir paskirti. 28 Tokia bus Gersono giminės tarnyba Sandoros palapinėje; jie bus kunigo Arono sūnaus Itamaro žinioje.

Sk 4,29 – 5,4

29 Suskaičiuok taip pat Merario sūnus pagal jų kilmę ir šeimas 30 nuo trisdešimt ligi penkiasdešimt metų amžiaus, visus, kurie tarnauja susitikimo palapinėje.

31 Jų darbas bus: jie neš padangtės lentas, jos užkaiščius, stulpus ir pakojus; 32 taip pat prieangio stulpus, statomus aplinkui, jų pakojus, kuolelius, virves ir visus kitus palapinės daiktus. 33 Tai yra Merario sūnų giminės pareiga ir tarnyba Sandoros palapinėje; jie bus kunigo Arono sūnaus Itamaro žinioje."

34 Mozė, Aronas ir vyresnieji suskaitė kohatitus pagal jų kilmę 35 nuo trisdešimt ligi penkiasdešimt metų amžiaus, kurie įpareigoti dirbti Sandoros palapinėje. 36 Jų buvo du tūkstančiai septyni šimtai penkiasdešimt. 37 Juos suskaitė Mozė ir Aronas, kaip Viešpats buvo įsakęs Mozei.

38 Buvo suskaityta taip pat ir Gersono sūnūs pagal jų kilmę ir šeimas 39 nuo trisdešimt ligi penkiasdešimt metų amžiaus, kurie tarnauja Sandoros palapinėje; 40 jų buvo du tūkstančiai šeši šimtai trisdešimt. 41 Gersono giminę suskaitė Mozė ir Aronas, kaip Viešpats buvo įsakęs. 42 Buvo suskaityta taip pat ir Merario sūnūs pagal jų kilmę ir šeimas 43 nuo trisdešimt ligi penkiasdešimt metų amžiaus, kurie atlieka pareigas Sandoros palapinėje. 44 Jų buvo trys tūkstančiai du šimtai. 45 Merario sūnų giminę suskaitė Mozė ir Aronas, kaip Viešpats buvo įsakęs Mozei. 46 Visų levitų, kuriuos Mozė, Aronas ir Izraelio vyresnieji suskaitė pagal jų kilmę ir šeimas 47 nuo trisdešimt ligi penkiasdešimt metų amžiaus, einančių palapinėje pareigas, 48 buvo aštuoni tūkstančiai penki šimtai aštuoniasdešimt asmenų. 49 Juos suskaitė Mozė, kaip Viešpats buvo įsakęs, kiekvieną pagal jo pareigą ir darbą.

5 skyrius

Raupsai 1 -4, nusikaltimas 5 - 10, žmona įtariama 11-31.

1 Viešpats kalbėjo Mozei: 2 "Įsakyk izraelitams pašalinti iš stovyklos visus raupsuotus ir susitepusius mirusiu. (3 M 13, 46; 15, 2) 3 Pašalinkite tokius vyrus ir tokias moteris, kad jie nesuteptų stovyklos, nes Aš esu jūsų tarpe."(4 M 12, 14; 35, 34) 4 Izraelitai taip ir padarė, juos apgyvendino už stovyklos ribų, kaip Viešpats buvo įsakęs Mozei.

5 Viešpats kalbėjo Mozei: 6 "Sakyk izraelitams: jei vyras ar moteris padarytų kurią nors nuodėmę, peržengtų Viešpaties įsakymą, ir taip nusikalstų žmogui, (3 M 5,21-26) 7 prisipažins kaltas ir atlygins tam, kuriam nusikalto; atiduos tą patį daiktą ir be to pridės penktą dalį jo vertės. 8 O jei nebūtų to, kuriam nusikalto, atiduos viską Viešpačiui, ir tai priklausys kunigui, neskaitant avino, kuris bus aukojamas suderinimui, kaip apvalymo auka. 9 Visos aukos, kurias aukoja izraelitai, priklauso kunigui, (4 M 18,8) 10 ką pavieniai asmenys aukoja šventovėje ir paduoda kunigui, yra jo nuosavybė."

11 Viešpats kalbėjo Mozei: 12 "Įsakyk izraelitams, jei kieno žmona nusidėtų, taptų savo vyrui neištikima, 13 ir jos vyras negalėtų to susekti, svetimavimas liktų slaptas ir negalėtų būti patvirtintas liudytojų, nes ji nepagauta svetimaujant; 14 jei vyras žmonai pavyduliautų, nežiūrint ar tai būtų tikra kaltė, ar tik neteisingas įtarimas, 15 jis ją privalo atvesti pas kunigą ir aukoti už ją dešimtą efos dalį miežinių miltų; nepils ant jų aliejaus ir nedės smilkalų, nes tai svetimavimo pavydo augalinė auka įtarėjo, kad paaiškėtų tikrovė. 16 Kunigas ją atves ir pastatys Viešpaties akivaizdoje. 17 Jis paėmęs švento vandens moliniame inde, įmes į jį truputį dulkių nuo palapinės aslos. (2 M 30,18) 18 Stovint moteriai Viešpaties akivaizdoje, jis atidengs jos galvą ir padės jai ant rankos augalinę pavydo auką; pats gi laikys kartaus vandens, kuris neša prakeikimą, 19 ir prisaikdins ją, sakydamas: 'Jei neturėjai santykių su svetimu vyru, tau nekenks šitas kartus vanduo. 20 Bet jei nusikaltai savo vyrui, 21 tave ištiks prakeikimas - tu tapsi pašaipa savo tautoje. 22 Prakeikimo vanduo tegul sunaikina tavo moters organus.' Moteris atsakys: 'Amen, Amen'. 23 Kunigas surašys ant lapelio tuos prakeikimus ir juos, nuplovęs karčiuoju vandeniu, 24 duos jį moteriai gerti. 25 Jai išgėrus, kunigas paims iš jos rankų augalinę pavydo auką, ją siūbuos Viešpaties akivaizdoje ir aukos ant aukuro. 26 Jis ims saują aukojamųjų miltų ir sudegins juos ant aukuro. Po to vėl duos moteriai gerti kartaus vandens. 27 Kai ji išgers, jei ji yra nusikaltus svetimavimu, prakeikimo vanduo sunaikins jos organus ir moteris bus prakeikimo pa-

Sk 5, 28 - 6, 17

vyzdys visai tautai. 28 O jei ji bus nekalta, jai nekenks. 29 Toks yra pavydo įstatymas. 30 Jei vyras pavydo pakurstytas, atvestų žmoną Viešpaties akivaizdon ir kunigas padarytų visa, kas čia parašyta. 31 vyras bus nekaltas, o moteris susilauks bausmės, jeigu bus nusikaltus."

6 skyrius

Nazarėno įžadas 1 - 21, palaiminimas 22 - 27.

1 Viešpats kalbėjo Mozei: 2 "Įsakyk izraelitams, jei vyras ar moteris padarys nazarėno įžadą Viešpačiui, 3 jie susilaikys nuo vyno ir stipraus gėrimo. Negers vynuogių sunkos, nei jokio kito gėrimo, kas iš vynuogių išspaudžiama; nevalgys nei šviežių, nei džiovintų vynuogių. (Lk 1, 15) 4 Visą laiką, kol lieka įžadu pasišventęs Viešpačiui; nevalgys nieko, kas iš vynuogių, net sėklų ar žievės. 5 Padaręs įžadą, neskus galvos, kol pasibaigs įžado laikas. Pasišventęs augins galvos plaukus. (Teis 13, 5) 6 Per visą savo įžado laiką nepalies mirusio , 7 net savo tėvo, motinos, brolio ar sesers laidotuvėse, nes įžado metu yra pasižadėjęs Dievui. (3 M 21, 11) 8 Kol laikosi įžado yra šventas Viešpačiui. 9 Jei kas staiga mirtų jo akyse ir jis susiteptų, tada jis turės apsivalyti - nusiskusti galvą septintą dieną. (4 M 19, 11) 10 Aštuntą dieną aukoti du kurklelius ar du jaunus karvelius, ir prie susitikimo palapinės įteikti juos kunigui. (3 M 5, 7) 11 Kunigas vieną jų aukos už nuodėmę, o antrą deginamąja auka suderins jį, nes susitepė mirusiu. Tą dieną jis pakartos įžadą, 12 aukos metinį avinėlį už nuodėmę, nes pirmasis įžadas nesiskaitys, jo pasišventimas buvo suteptas.

13 Tas yra nazarėno įstatymas. Pasibaigus įžado laikui, (kuriam jis buvo pasižadėjęs,) jį atves prie Sandoros palapinės durų, 14 kur jis aukos auką Viešpačiui, metinį sveiką avinėlį deginamajai aukai, metinę sveiką avelę už nuodėmę ir sveiką avinį padėkos aukai; 15 taip pat apšlakstytą aliejumi neraugintos duonos pintinę, neraugintas bandeles, apteptas aliejumi, ir geriamąją auką. 16 Kunigas aukos Viešpačiui auką už nuodėmę ir deginamąją auką. 17 Aviną aukos padėkos auka Viešpačiui.

Sk 6,13 - 7,11

neraugintos duonos pintinę ir gėrimo auką. 18 Tada prie Sandoros palapinės durų nuskus nazarėnui plaukus; kunigas jo plaukus sudegins su padėkos auka. (Apd 18, 18) 19 Kunigas, paėmęs išvirtą avino petį, vieną neraugintą bandelę iš pintinės bei neraugintą paplotį, įdės į nazarėno rankas po to, kai jo plaukai nuskusta. 20 Tuomet jis viską paėmęs iš nazarėno rankų, mosikuos Viešpaties akivaizdoje. Visi pašvęstieji daiktai priklausys kunigui. Po to nazarėnas galės gerti vyną. (3 M 7, 29-34) 21 Tas yra nazarėno įstatymas, įžadas ir auka Viešpačiui. Vėliau jis galės daryti naują įžadą. Kaip jis pasižadės, taip ir padarys."

22 Viešpats kalbėjo Mozei: 23 "Pasakyk Aronui ir jo sūnums laiminti izraelitus tokiais žodžiais: (3 M 9, 22-23) 24 Viešpats telaimina ir tesaugoja tave. 25 Viešpats teapšviečia tave savo veidu ir tebūnie tau malonus. 26 Viešpats teatgręžia savo veidą į tave ir tesuteikia tau ramybę. (Ps 121; 80, 4; 69, 17-18) 27 Jie kalbės mano vardu izraelitams, ir Aš juos laiminsiu".

7 skyrius

Vadovų aukos 1 - 9, įvairių aukų pavadinimai 10 - 89.

1 Tą dieną, pabaigus statyti palapinę, Mozė patepė, pašventino ją ir visus jos reikmenis, taip pat aukurą ir visus jo daiktus. (2 M 40, 9-10) 2 Izraelio kiekvienos giminės vyresnieji aukojo 3 Viešpačiui šešis dengtus vežimus ir dvylika jaučių. Vežimus jie aukojo susidėję po du ir kiekvienas po jautį; visa tai atgabeno prie palapinės. 4 Viešpats sakė Mozei: 5 "Imk tas aukas palapinės reikalams ir padalyk levitams pagal jų pareigas". 6 Mozė paskirstė vežimus ir jaučius levitams. 7 Du vežimus ir keturis jaučius jis davė Gersono sūnums. 8 Keturis vežimus ir aštuonis jaučius davė Merario sūnums. Jų vadas buvo kunigo Arono sūnus Itamaras. (2 M 38, 21) 9 Kohato sūnums nedavė vežimų nei jaučių, nes jie tarnauja pačioje švenčiausioje; keliaujant jie neša ją patys ant savo pečių. (4 M 4, 15)

10 Aukuro patepimo dieną, giminių vadai aukojo aukuro reikalams. (2 Ch 7, 9) 11 Viešpats tarė Mozei: "Vadai dvylikos dienų laikotarpy teaukoja kas dieną aukuro

paskirtas aukas." (4 M 1, 4-16; 2, 3-29)

12 Pirmą dieną aukojo Aminadabo sūnus Nasonas iš Judo giminės. 13 Tai buvo sidabrinis dubuo, sveriąs šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinė taurė, sverianti septyniasdešimt šventovės šekelių; abu indai buvo pilni smulkių, aliejumi apšlakstytų, miltų augalinei aukai; 14 auksinis indelis, sveriąs dešimtį šekelių, pilnas smilkalų, 15 jautis, avinas ir metinis avinėlis deginamajai aukai; 16 ožys aukai už nuodėmę; 17 du jaučiai, penki avinai, penki ožiai ir penki metiniai avinėliai padėkos aukai. Tai buvo Aminadabo sūnaus Nasono auka.

18 Antrą dieną aukojo Suaro sūnus Netanelis Isacharo giminės vyresnysis: 19 sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinę taurę, sveriančią septyniasdešimt šekelių, abu pilnus smulkių, aliejumi apšlakstytų, miltų augalinei aukai; 20 auksinį indelį, sveriantį dešimt šekelių, pilną smilkalų; 21 jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai; 22 ožį aukai už nuodėmę; 23 padėkos aukai du jaučius, penkis avinus, penkis ožius ir penkis metinius avinėlius. Tai buvo Suaro sūnaus Netanelio auka.

24 Trečią dieną aukojo Zabulono sūnų vadas, Helono sūnus Eliabas: 25 sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinę taurę - septyniasdešimt šekelių, abu pilnus smulkių, aliejumi apšlakstytų, miltų augalinei aukai; 26 auksinį indelį, sveriantį dešimt šekelių, pilną smilkalų; 27 jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai; 28 ožį aukai už nuodėmę; 29 padėkos aukai du jaučius, penkis avinus, penkis ožius, penkis metinius avinėlius. Tai buvo Helono sūnaus Eliabo auka.

30 Ketvirtą dieną aukojo rubenitų vadas, Sedero sūnus Elizuras: 31 sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinę taurę - septyniasdešimt šekelių, abu pilnus smulkių, aliejumi apšlakstytų, miltų augalinei aukai; 32 auksinį indelį, sveriantį dešimt šekelių, pilną smilkalų; 33 jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai; 34 ožį aukai už nuodėmę; 35 padėkos aukai du jaučius, penkis avinus penkis ožius ir penkis metinius avinėlius. Tai buvo Sedero sūnaus Elizuro auka.

Sk 7, 36 – 71

36 Penktą dieną aukojo simeonitų vadas, Zurisado sūnus Šelumielis: 37 sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių; sidabrinę taurę - septyniasdešimt šekelių, abu pilnus smulkių, aliejumi apšlakstytų, miltų augalinei aukai; 38 auksinį indelį, sveriantį dešimt šekelių, pilną smilkalų; 39 jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai; 40 ožį aukai už nuodėmę; 41 padėkos aukai du jaučius, penkis avinus, penkis ožius ir penkis metinius avinėlius. Tai buvo Zurisado sūnaus Šelumielio auka.

42 Šeštą dieną gaditų vadas, Duelio sūnus Eliasafas 43 aukojo: sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių; sidabrinę taurę - septyniasdešimt šekelių, abu pilnus smulkių, aliejumi apšlakstytų, miltų augalinei aukai; 44 auksinį indelį, sveriantį dešimtį šekelių, pilną smilkalų; 45 jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai; 46 ožį aukai už nuodėmę; 47 padėkos aukai du jaučius, penkis avinus, penkis ožius ir penkis metinius avinėlius. Tai buvo Duelio sūnaus Eliasafo auka.

48 Septintą dieną, efraimitų vadas, Amihudo sūnus Elisamas 49 aukojo: sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių; sidabrinę taurę - septyniasdešimt šekelių, abu pilnus smulkių, aliejumi apšlakstytų, miltų augalinei aukai; 50 auksinį indelį, sveriantį dešimt šekelių, pilną smilkalų; 51 jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai; 52 ožį aukai už nuodėmę; 53 padėkos aukai du jaučius, penkis avinus, penkis ožius ir penkis metinius avinėlius. Tai buvo Amihudo sūnaus Elisamo auka.

54 Aštuntą dieną manasitų giminės vadas, Pedazuro sūnus Gamalielis 55 aukojo: sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių; sidabrinę taurę - septyniasdešimt šekelių, abu pilnus smulkių, aliejumi apšlakstytų, miltų augalinei aukai; 56 auksinį indelį, sveriantį dešimt šekelių, pilną smilkalų; 57 jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai; 58 ožį aukai už nuodėmę; 59 padėkos aukai du jaučius, penkis avinus, penkis ožius ir penkis metinius avinėlius. Tai buvo Pedazuro sūnaus Gamalielio auka.

Sk 7,60-53

60 Devintą dieną, Benjamino giminės vadas, Gideono sūnus Abidanas, 61 aukojo: sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių; sidabrinę taurę - septyniasdešimt šekelių, abu pilnus smulkių, aliejumi apšlakstytų, miltų augalinei aukai; 62 auksinį indelį, sveriantį dešimt šekelių, pilną smilkalų; 63 jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai; 64 ožį aukai už nuodėmę; 65 padėkos aukai du jaučius, penkis avinus, penkis ožius ir penkis metinius avinėlius. Tai buvo Gideono sūnaus Abidano auka.

66 Dešimtą dieną, Dano giminės vadas, Amisadajo sūnus Ajiezeras, 67 aukojo: sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių; sidabrinę taurę - septyniasdešimt šekelių, abu pilnus smulkių, aliejumi apšlakstytų, miltų augalinei aukai; 68 auksinį indelį, sveriantį dešimt šekelių, pilną smilkalų; 69 jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai; 70 ožį už nuodėmę; 71 padėkos aukai du jaučius, penkis avinus, penkis ožius ir penkis metinius avinėlius. Tai buvo Amisadajo sūnaus Ajiezero auka.

72 Vienuoliktą dieną, Asuro giminės vadas, Okrano sūnus Pagielis, 73 aukojo: sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių; sidabrinę taurę - septyniasdešimt šekelių, abu pilnus smulkių, aliejumi apšlakstytų, miltų augalinei aukai; 74 auksinį indelį, sveriantį dešimt šekelių, pilną smilkalų; 75 jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai; 76 ožį už nuodėmę; 77 padėkos aukai du jaučius, penkis avinus, penkis ožius ir penkis metinius avinėlius. Tai buvo Okrano sūnaus Pagielio auka.

78 Dvyliktą dieną, Neftalio giminės vadas, Enano sūnus Ahiras, 79 aukojo: sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių; sidabrinę taurę - septyniasdešimt šekelių, abu pilnus smulkių, aliejumi apšlakstytų, miltų augalinei aukai; 80 auksinį indelį, sveriantį dešimt šekelių, pilną smilkalų; 81 jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai; 82 ožį aukai už nuodėmę; 83 padėkos aukai du jaučius, penkis avinus, penkis ožius ir penkis metinius avinėlius. Tai buvo Enano sūnaus Ahiro auka.

 Sk 7,24 – 8,13

84 Tos buvo Izraelio giminių vadų aukos aukuro pašventinimo proga. Patepimo dieną buvo paaukota: dvylika sidabrinių dubenių, dvylika sidabrinių taurių, dvylika auksinių indelių. 85 Kadangi kiekvienas dubenis svėrė šimtą trisdešimt šekelių sidabro ir kiekviena taurė septyniasdešimt šekelių, tad visi sidabriniai indai drauge svėrė du tūkstančius keturis šimtus šventovės šekelių svorio. 86 Dvylika auksinių indelių, pilni smilkalų, kurių kiekvienas svėrė dešimt šekelių, viso aukso buvo šimtas dvidešimt šekelių. 87 Jaučių deginamajai aukai buvo dvylika, avinų dvylika, metinių avinėlių dvylika; taip pat jiems priklausė augalinė auka; aukai už nuodėmę buvo dvylika ožių. 88 Padėkos aukai buvo dvidešimt keturi jaučiai, šešiasdešimt avinų, šešiasdešimt ožių ir šešiasdešimt metinių avinėlių. Tos aukos buvo duotos aukuro pašventinimo - patepimo proga.

89 Kai Mozė įėjo į Sandoros palapinę su Dievu kalbėti, jis girdėjo balsą nuo malonės dangčio, kuris buvo ant Sandoros skrynios tarp dviejų cherubinų. Iš ten Dievas kalbėjo su juo. (2 M 25, 21-22; 1 Sam 3, 3-14)

8 skyrius

Levitų tarnyba šventovėje 1 - 26.

1 Viešpats kalbėjo Mozei 2 įsakyti Aronui sustatyti lempas taip, kad visos septynios lempos apšviestų frontą. (2 M 25, 31-40) 3 Aronas taip ir sustatė lempas, kaip Viešpats įsakė Mozei. 4 Visas žibintas buvo padarytas iš aukso, pagal Viešpaties Mozei nurodytą pavyzdį.

5 Viešpats įsakė Mozei 6 šitomis apeigomis apvalyti levitus: (Mal 3, 3) 7 "Apšlakstyk juos apvalomuoju vandeniu ir liepk nusiskusti plaukus; kai išsiplaus drabužius, jie bus apvalyti. (4 M 5, 17; 19, 9, 17; 3 M 14, 8) 8 Jie ims veršį ir augalinei aukai aliejumi apšlakstytų smulkių miltų; kitą jautį - aukai už nuodėmę. 9 Sušauk izraelitus ir pastatyk levitus prie Sandoros palapinės. 10 Levitams stovint, izraelitai uždės ant jų rankas. 11 Aronas pristatys levitus vietoj izraelitų aukos tarnauti man. 12 Levitai uždės rankas ant jaučių galvų, kurių vieną imk aukai už nuodėmę, o kitą - deginamajai aukai; taip levitai bus suderinti. 13 Pastatyk levitus

prieš Aroną ir jo sūnus ir juos pašvęsk kaip auką man; 14 išskirk levitus iš izraelitų tarpo, kad jie būtų mano. (4 M 3, 45) 15 Po to jie tarnaus man Sandoros palapinėje. Taip jie bus apvalyti ir pašvęsti man. 16 Aš juos imu vietoje izraelitų pirmagimių, (4 M 3, 12) 17 nes visi izraelitų pirmagimiai yra mano - žmonės ir gyvuliai. Aš juos pašvenčiau sau nuo tos dienos, kai įsakiau sunaikinti egiptiečių pirmagimius. (2 M 13, 2) 18 Aš pasirinkau levitus vietoje izraelitų pirmagimių 19 ir pavedžiau juos Arono ir jo sūnų priežiūrai, kad tarnautų man susitikimo padangtėje ir suderintų izraelitus. Taip izraelitai bus apsaugoti nuo pavojaus, jei kas iš jų išdrįstų artintis prie šventovės". (4 M 3, 9)

20 Mozė, Aronas ir izraelitai padarė, ką Viešpats buvo įsakęs Mozei: 21 juos apvalė, jie išsiplovė savo drabužius, o Aronas atvedė juos kaip auką Viešpačiui ir suderino. 22 Po to levitai ėjo į susitikimo palapinę ir atliko jiems skirtas pareigas Arono ir jo sūnų priežiūroje.

23 Viešpats kalbėjo Mozei: 24 "Toks yra įstatymas levitams dvidešimt penkerių metų ir vyresniems, tarnaujantiems palapinėje; (4 M 4, 3, 23, 30, 47) 25 sulaukę penkiasdešimt metų amžiaus, jie bus atleisti iš tos tarnybos. 26 Jie galės padėti savo broliams susitikimo palapinėje, bet nebeturės atsakingų pareigų. Tai įsakymas levitams, liečiąs jų tarnybos pareigas."

9 skyrius

Pasa 1 - 14, ženklas izraelitams keliauti ir sustoti 15 - 23.

1 Izraelitams išėjus iš Egipto, antraisiais metais pirmą mėnesį Viešpats kalbėjo Mozei Sinajaus tyruose: 2 "Izraelitai, švęskite Pasą (2 M 12, 3; 3 M 23, 5) 3 šio mėnesio keturioliktą dieną vakare, laikydamiesi visų apeigų ir taisyklių". 4 Mozė pranešė izraelitams kada ir kaip švęsti Pasą. 5 Jie ją šventė pirmo mėnesio keturioliktą dieną vakare prie Sinajaus kalno. Izraelitai darė visa, kaip Viešpats buvo įsakęs Mozei.

6 Kai kurie buvo susitepę žmogaus lavonu ir tą dieną negalėjo švęsti Pasos. Jie

Sk 9,7 -23

atėjo pas Mozę bei Aroną ir jiems tarė:(4 M 19, 11) 7 "Mes esame susitepę mirusiu; kodėl neturime teisės aukoti Viešpačiui kartu su visais izraelitais?" 8 Mozė jiems atsakė: "Palaukite, kol Viešpats pasisakys šiuo reikalu." 9 Viešpats atsakė Mozei: 10 "Jei kas izraelitų susiteptų mirusiu ar būtų kelionėje, tešvenčia Pasą 11 antro mėnesio keturioliktą dieną vakare; valgys neraugintą duoną ir karčias žoles; 12 nieko nepaliks ligi ryto ir nė vieno avinėlio kaulo nesulaužys; laikys visų Pasos apeigų. 13 O jei kas nesuteptas ir nekeliauda (mas) nešvęstų Pasos, tas bus pašalintas iš savo tautos, nes neaukojo Viešpačiui skirtu laiku; jis atsakys už savo nusikaltimą. 14 Jei jūsų tarpe būtų svetimtautis ar ateivis, kuris norėtų švęsti Pasą, jis švęs ją Viešpačiui, laikydamasis tų pačių apeigų ir taisyklių. Tas pats įstatymas yra jums ir ateiviui. "

15 Nuo tos dienos, kai buvo ištiesta susitikimo palapinė, ją dengė debesis, o naktį - virš palapinės buvo lyg ugnies šviesa. (2 M 40, 34-38) 16 Tas kartojosi kiekvieną dieną ir naktį. 17 Kai palapinę dengiąs debesis pakildavo, tada izraelitai keliaudavo; toje vietoje, kur debesis nusileisdavo, izraelitai statydavo stovyklą. 18 Viešpačiui liepiant, jie keliaudavo ir, jam įsakius, ištiesdavo palapines. Kol debesis dengė palapinę, jie pasilikdavo toje pačioje vietoje. 19 Jei debesis ilgą laiką virš Sandoros palapinės pasilikdavo , izraelitai nekeliaudavo. 20 Kartais debesis likdavo tik kelias dienas virš palapinės. Viešpačiui liepiant, jie ištiesdavo palapines ir, Jam įsakant, keliaudavo. 21 Jei debesis stovėdavo virš palapinės per naktį ir, dienai brėkštant, pakildavo, jie keliaudavo toliau; nežiūrint kuriuo laiku debesis pakildavo, jie ardydavo palapines. 22 O jei dvi dienas ar visą mėnesį, ar dar ilgesnį laiką debesis likdavo ant palapinės, izraelitai pasilikdavo toje pačioje vietoje; o kai tik debesis pasitraukdavo, jie keldavosi iš stovyklos. 23 Viešpaties įsakymu jie ištiesdavo palapines ir jo įsakymu keliaudavo. Jie laikėsi Viešpaties Mozei duoto įsakymo.

Sk 10,1 - 22

10 skyrius

Sidabriniai trimitai 1 - 10, ženklai keliauti 11 - 28, Hobabas 29 - 32, kelionė 33-36.

1 Viešpats įsakė Mozei: 2 "Pasidirbdink du sidabrinius trimitus, kad galėtum sušaukti žmones ir jiems pranešti, kai reikės keltis iš stovyklos. 3 Sutrimitavus abiem trimitais, visa minia susirinks pas tave prie Sandoros palapinės. 4 Jei sutrimituos vienu trimitu, pas tave susirinks izraelitų vadai. 5 O jei trimitavimas bus alermuojantis, pirmieji pakils tie, kurie stovyklauja palapinės rytų pusėje. 6 Trimituojant antrą sykį tokiu pat būdu, pajudės Sandoros palapinės pietuose stovinčios. 7 Sušaukiant tautos susirinkimą, trimitavimas bus paprastas, nealermuojantis. 8 Trimituos Arono sūnūs, kunigai; tai bus amžinas įstatymas jūsų kartoms. 9 Jei sukilsite savo žemėje prieš okupantą, kuris jus spaudžia, skardžiai trimituokite. Tuo prašykite Viešpaties, savo Dievo, kad jus išgelbėtų iš jūsų priešų. 10 Kai švęsite džiaugsmo ar iškilmingas šventes, ar pirmas mėnesio dienas, trimituokite prie deginamųjų ir padėkos aukų mano garbei. Aš Viešpats, jūsų Dievas". (3 M 23,24; 2 Kar 11,14; 2 Ch 7,6)

11 Antraisiais metais antro mėnesio dvidešimtą dieną debesis pakilo nuo Sandoros palapinės 12 ir izraelitai iškeliavo būriais iš Sinajaus dykumos. Debesis nusileido Parano dykumoje. 13 Tai buvo pirmoji jų kelionė, kaip Viešpats buvo įsakęs Mozei. 14 Pirmieji ėjo Judo kilmės žmonės tvarkingais būriais. Jų vadas buvo Aminadabo sūnus Nasonas. 15 Isacaro pulkų giminės vadas buvo Zuro sūnus Netanelis. 16 Zabulono pulkų giminės buvo Helono sūnus Elijabas. 17 Po to buvo išardyta palapinė, kurią tvarkingai nešini ėjo Gersono ir Merario vyrai. 18 Paskui juos keliavo Rubeno pulkai. Jų vadas buvo Seduro sūnus Elizuras. 19 Simeono pulkų giminės vadas buvo Zurisadajo sūnus Selumielis. 20 Gado giminės pulkų vadas buvo Duelio sūnus Eliasafas. 21 Keliavo taip pat Kohato giminė, kuri nešė švenčiausiąją. Sandoros palapinė buvo nunešta pirmoji į paskirtą vietą. 22 Keliavo ir Efraimo pul-

kai, kuriems vadovavo Amiudo sūnus Elisamas. 23 Manaso giminės pulkų vadas buvo Pedazuro sūnus Gamalielis. 24 O Benjamino giminės pulkų vadas buvo Gideono sūnus Abidanas. 25 Paskutiniai iš stovyklos iškeliavo Dano pulkai. Jiems vadovavo Amisadajo sūnus Ajiezeras. 26 Asero giminės pulkų vadas buvo Okrano sūnus Pagielis. 27 Neftalio giminės pulkų vadas buvo Enano sūnus Ahiras. 28 Tokia buvo izraelitų stovyklos tvarka, kai jų pulkai keldavosi iš vienos vietos į kitą.

29 Mozė sakė savo žmonos broliui Hobabui, madijaniečio Reuelio sūnui: "Mes vyksime į vietą, kurią Viešpats mums pažadėjo. Keliauk su mumis, mes ten gerai gyvensime, nes Viešpats pažadėjo Izraeliui gerbūvį." (Teis 1,16; 2 M 2,18) 30 Tas jam atsakė: "Aš nekeliausiu su jumis, bet grįšiu į savo šalį, kurioje gimiau". 31 Mozė atsakė: "Nepalik mūsų, nes tu geriausiai žinai, kurios vietos dykumose tinkamos statyti stovyklai; tu būsi mūsų kelionės vadovas. 32 Kai būsi su mumis, mes tau duosime, ką mums Viešpats duos".

33 Jie keliavo nuo Sinajaus kalno tris dienas; Viešpaties Sandoros skrynia buvo nešama pirma jų į stovyklai paskirtą vietą. 34 Viešpaties debesis rodė jiems kelią, keliaujant dienos metu. (2 M 13,21) 35 Sandoros skrynią pakeliant kelionei, Mozė tardavo: "Viešpatie! Teišsisklaido Tavo priešai ir bėga nuo Tavo veido, kurie Tave nekenčia." (Ps 68,2; 132,8) 36 Kai sustodavo, jis tardavo: "Sugrįžk, Viešpatie, pas Izraelio tūkstančių tūkstančius!"

11 skyrius

Tauta nepatenkinta 1 - 3, Mozės sunki padėtis 4 - 15, Mozės malda 16 - 25, Mozės pažiūros 26 - 29, Dievo pagalba ir bausmė 30 - 35.

1 Izraelitai labai murmėjo prieš Viešpatį, nes jie buvo nepatenkinti gyvenimu. Tai išgirdęs, Viešpats užsirūstino ir sunaikino gaisru pačiame gale stovyklos dalį. (3 M 10,2) 2 Tauta šaukėsi Mozės pagalbos. Mozė meldėsi į Viešpatį ir ugnis užgeso. 3 Jie praminė tą vietą gaisru, nes Viešpats juos baudė ugnimi.

4 Kartu keliavo daug svetimtaučių. Jie buvo labai nepatenkinti; su jais drauge de-

Sk 11,5-21

javo ir izraelitai, sakydami: "Kas duos mums mėsos? (2 M 16, 8) 5 Atsimename žuvis, kurias valgėme Egipte ir jos mums nieko nekainavo; taip pat prisimename agurkus, melonus, porus, svogūnus ir česnakus. 6 Mes netekome jėgų, o mūsų akys nieko kito nemato -tiktai tą maną". 7 Mana buvo panaši į koriando grūdus, geltonos spalvos, (2 M 16, 14-31) 8 Žmonės vaikščiojo aplinkui ir ją rinkosi, malė girnomis ar susitrindavo grūstuvuose, virė puoduose ir kepė iš jos paplotėlius, turėjusius ragaišio su aliejumi skonį. 9 Nusileidžiant naktį rasai ant stovyklos, krisdavo ir mana.

10 Mozė išgirdo žmonių skundus. Jie dejavo šeimose ir grupėse. Viešpats užsirūstino; tuo Mozė buvo labai nepatenkintas. 11 Jis skundėsi Viešpačiui: "Kam vargini savo tarną? Kodėl nerandu Tavo malonės? Ir kodėl uždėjai man visos šitos tautos naštą? 12 Argi šita minia yra mano vaikai, ar aš ją pagimdžiau, kad man sakai: 'Nešiok juos savo prieglobstyje, kaip auklė nešioja kūdikį, ir nuvesk juos į žemę, kurią pažadėjai jų tėvams?' 13 Iš kur aš imsiu mėsos, kad patenkinčiau tokią daugybę? Jie rauda ir šaukia: 'Duok mums mėsos!' 14 Aš negaliu vienas nešti visos šitos tautos vargų, nes tai man per sunku. 15 Tad maldauju, geriau nužudyk mane, pasigailėk manęs, kad nebūčiau varginamas tokių didelių bėdų." (2 M 32, 32)

16 Viešpats atsakė Mozei: "Surink septyniasdešimt Izraelio vyresniųjų, kuriuos žinai, nuvesk juos prie susitikimo palapinės ir atsistok ten kartu su jais. (2 M 18, 21; 24, 1) 17 Aš nužengsiu ir kalbėsiu, suteiksiu jiems tavo dvasios ir jėgų, kad jie kartu su tavimi neštų tautos naštą ir tu ne vienas būtum varginamas.

18 O tautai sakyk: pasiruoškite ir turėkite kantrybės, rytoj valgysite mėsos, nes Viešpats išgirdo jūsų skundą: 'Kas mums duos mėsos? Gera mums buvo Egipte'. Viešpats jums duos mėsos. (2 M 19, 10) 19 ne vieną dieną, ne dvi ar penkias, ar dešimt, ir net ne dvidešimt, 20 bet visą mėnesį, kol nebegalėsite į ją net pasižiūrėti; jūs atstūmėte Viešpatį, kuris yra jūsų tarpe, ir raudojote Jo akivaizdoje, sakydami: 'Kodėl mes išėjome iš Egipto?'" 21 Mozė tarė: "Šitos tautos yra šeši šimtai

Sk 11,22 – 12,1

tūkstančių pajėgių vyrų, ir Tu sakai, kad duosi jiems visą mėnesį valgyti mėsos? 22 Argi bus tokia daugybė papjautų avių ir jaučių, kad užtektų visiems? Ar susirinks visos jūros žuvys, kad juos pasotintų?"(Jn 6, 7) 23 Viešpats atsakė jam: "Argi Viešpaties ranka nėra galinga? Dabar matysi, ar mano Žodžiai bus įvykdyti". (Iz 50, 2; 59, 1)

24 Mozė nuėjo ir papasakojo tautai Viešpaties Žodžius. Jis surinko izraelitų vyresniųjų septyniasdešimt ir juos sustatė prie palapinės. 25 Viešpats nužengė debesyje ir jam kalbėjo. Jis tos dvasios, kuri veikė Moze, davė septyniasdešimčiai vyresniųjų. Kai ant jų nusileido dvasia, jie pranašavo. 26 Stovykloje buvo pasilikę du vyrai, vienas vardu Eldadas, o kitas Medadas. Ir jie gavo tos dvasios, nes ir juodu buvo įtraukti į sąrašą, bet nebuvo atėję prie palapinės. 27 Juodviem pranašaujant stovykloje, atbėgo jaunuolis ir pranešė Mozei: "Eldadas ir Medadas pranašauja stovykloje!" 28 Nuno sūnus Jozuvas, nuolatinis Mozės tarnas, tarė: "Mano valdove, Moze, uždrausk jiems!"(4 M 13, 16; 2 M 24, 13) 29 Bet jis atsakė: "Kam pavyduliauji? Ak, kad visa Viešpaties tauta pranašautų, ir kad Viešpats duotų jiems savo Dvasios!"(Mk 9, 39; Joel 3, 1) 30 Mozė ir Izraelio vyresnieji sugrįžo į stovyklą.

31 Pakilo Viešpaties siųstas vėjas ir atnešė putpelių. Jos nusileido tokiame stovyklos plote, kurį galima aplink apeiti per dvi dienas, du mastu virš žemės. (2 M 16, 13) 32 Visi rinko putpeles visą tą dieną ir naktį ir dar sekančią dieną ir kiekvienas prisigaudė nemažiau dešimt homerų; jas džiovino aplink stovyklą. 33 Mėsą dar tebevalgant, dar jos nesunaudojus, Viešpaties rūstybė užsidegė prieš tautą ir ją smarkiai nubaudė. 34 Ana vieta buvo pavadinta Geidulių kapinėmis; nes ten palaidojo tuos, kurie buvo pasidavę geiduliams. (1 Kor 10, 6) 35 Išėję iš Geidulių kapinių, jie nukeliavo į Hazerotą ir ten pasiliko.

12 skyrius

Mirjamos liga ir išgydymas 1 - 15.

1 Mirjama ir Aronas kritikavo Mozę dėl jo vedybų, nes jis buvo vedęs etijopę.

Sk 12,2 – 13,7

(2 M 2, 21) 2 "Argi Viešpats kalbėjo tik per vieną Mozę? Argi Jis nekalbėjo taip pat tau ir man?" Viešpats tai girdėjo. 3 Mozė buvo kantriausias žmogus. 4 Viešpats tada prabilo į Mozę, Aroną bei Mirjamą: "Jūs trys išeikite prie Sandoros palapinės". Jiems išėjus, 5 Viešpats nužengė debesies stulpe ir, stovėdamas palapinės angoje, šaukė Aroną ir Mirjamą. Kai juodu atėjo, (2 M 16, 10) 6 Jis tarė jiems: "Klausykite! Jei kas tarp jūsų yra Viešpaties pranašas, Aš jam apsireikšiu regėjime arba kalbėsiu sapne. 7 Mano tarnas Mozė yra ne toks kaip jūs manote, jam yra patikėti visi mano reikalai, (Žyd 3, 2) 8 su juo Aš kalbuosi asmeniškai, ir jis mato mane aiškiai, o ne pro uždangas ar vaizduose. Kodėl judu nebijote kalbėti prieš mano tarną Mozę?" (2 M 33, 11, 28)

9 Užsirūstinęs Jis pasitraukė. 10 Pasitraukė taip pat ir buvęs virš palapinės debesis. Staiga Mirjamą išbėrė raupsai, ji pabalo kaip sniegas. Aronas pažvelgęs į ją ir pamatęs ją apdengtą raupsais, (5 M 24, 9) 11 tarė Mozei: "Maldauju, mano valdove, nekaltink mudviejų, nusikaltome savo kvailumu. Neleisk jai atrodyti kaip kūdikiui negyvam gimus, kurio kūno dalis jau sugedus". 13 Mozė šaukėsi Viešpaties: "Maldauju, o Dieve, išgydyk ją". (2 M 15, 26) 14 Viešpats jam atsakė: "Jei jos tėvas būtų spjovęs jai veidan, argi ji nebūtų turėjusi rausti bent septynias dienas? Tebūnie atskirta septynias dienas iš stovyklos ir paskui bus pašaukta atgal". (2 M 13, 46) 15 Mirjama buvo septynias dienas atskirta iš stovyklos; tauta nepajudėjo iš vietos, kol Mirjama nebuvo pašaukta atgal.

13 skyrius

Žvalgai Kanaano šalyje 1 - 34.

1 Po to izraelitai iškeliavo iš Hazeroto ir apsistojo Parano tyruose. 2 Ten Viešpats kalbėjo Mozei: (5 M 1, 19-25) 3 "Siųsk vyrus po vieną vyresnįjį iš kiekvienos giminės apžiūrėti Kanaano žemės, kurią duosiu izraelitams." 4 Mozė padarė, ką Viešpats įsakė. Jis išsiuntė iš Parano tyrų kiekvienos giminės vyresnįjį. 5 Rubeno giminės - Zakuro sūnų Samuą; 6 Simeono giminės - Horio sūnų Safatą; 7 Judo gi-

minės - Jefunės sūnų Kalebą; 8 Isacharo giminės - Juozapo sūnų Igalį; 9 Efraimo giminės - Nuno sūnų Hozeją; (1 Ch 7, 27) 10 Benjamino giminės - Rafaus sūnų Paltį; 11 Zabulono giminės - Sodo sūnų Gadielį; 12 Juozapo giminės, Manaso šakos - Susio sūnų Gadį; 13 Dano giminės - Gemalio sūnų Amielį; 14 Asero giminės - Michaelio sūnų Seturą; 15 Neftalio giminės - Vofsio sūnų Nabį; 16 Gado giminės - Makio sūnų Geuelį. 17 Tai vyrų vardai, kuriuos Mozė pasiuntė kraštą išžvalgyti. Nuno sūnų Hosea jis pavadino Jozuvu. 18 Mozė, siųsdamas juos į Kanaano šalį, tarė jiems: "Pradėkite šalies pietuose ir, nuėję į kalnus, 19 apžiūrėkite žemę ir tautą, kuri ten gyvena: ar ji galinga, ar silpna; ar jų mažai, ar daug; 20 ar pati žemė gera, ar bloga; kokie miestai, ar turi mūro sienas, ar ne; 21 ar žemė derlinga, nualinta ar miškinga. Būkite drąsūs ir mums atneškite tos žemės vaisių." Buvo metas, kada ankstyvosios vynuogės jau buvo valgomos.

22 Jie nuėję, išžvalgė žemę nuo Zino tyrų iki Rehobo, - kelio į Hamatą. 23 Jie patraukė į pietus ir atėjo į Hebroną, kur gyveno Anako ainiai akimanai, sisajai ir talmajai. Hebronas įkurtas septyneriais metais anksčiau už Egipto miestą Zoaną. 24 Nuėję į Vynuogių slėnį, nupjovė šaką su vynuogėmis ir du vyrai ją atnešė ant kartie: Taip pat paėmė granatinių obuolių ir figų iš tos vietos, 25 kuri buvo pavadinta Eskoliu, - Vynuogių slėniu. 26 Žvalgai, apėję visą šalį, sugrįžo po keturiasdešimt dienų 27 pas Mozę, Aroną ir izraelitus į Kadesą, į Parano tyrus. Jie pasakojo visiems, ką sužinojo, ir parodė to krašto vaisius. 28 "Buvome nuėję į žemę, į kurią mus siuntei; ji tikrai plūsta pienu ir medumi, tą galite matyti iš šitų vaisių; (2 M 3, 8, 17) 29 jos gyventojai yra tvirti, miestai dideli, apvesti mūro sienomis. Ten sutikome ir Anako palikuonių. 30 Amalekitai gyvena pietuose, hititai, jebusitai ir amoritai - kalnuose; kananitai prie jūros ir Jordano slėnyje. 31 Tuo tarpu Kalebas, ramindamas tautos murmėjimą, kylantį prieš Mozę, kalbėjo: "Eikime ir užimkime tą žemę, nes mes esame pajėgūs juos nugalėti". (4 M 14, 6) 32 Bet kiti vyrai, buvę su juo, sakė: "Mes negalime žygiuoti prieš tas tautas, nes jos už mus stipresnės".

Sk 13,33 - 14,45

33 Izraelitams skelbė netiesą apie tą žemę, kurią buvo iššvalgę, sakydami: "Žemė, kurią iššvalgėme, ryja savo gyventojus; tauta, kurią matėme, yra labai aukšto ūgio. 34 Ten matėme milžinus iš Anako giminės, prieš kuriuos mes tik žiogai".

14 skyrius

Jozuvas ir Kalebas drąsina 1 - 10. Mozės malda 11 - 24, Dievo įspėjimas ir bausmė 25 - 45.

1 Visa tauta šaukdama raudojo tą naktį. (5 M 1, 26-44) 2 Jie murmėjo prieš Mozę ir Aroną: "Verčiau būtume mirę Egipte arba žūtume šiuose tyruose. (2 M 16, 3) 3 Kodėl Viešpats atvedė mus į šią žemę? Ar tam kad žūtume nuo kardo, o mūsų žmonos ir vaikai taptų priešo grobiu? Ar ne geriau būtų grįžti į Egiptą?" (Ps 106, 24) 4 Jie tarėsi: "Išsirinkime kitą vadą ir grįžkime į Egiptą". 5 Tai išgirdę, Mozė ir Aronas puolė ant žemės visiems izraelitams matant. (4 M 16, 4) 6 Nuno sūnus Jozuvas ir Jefunės sūnus Kalebas, kurie taip pat tyrinėjo kraštą, perplėšė savo rūbus (4 M 13, 16, 30) 7 ir kalbėjo visiems izraelitams: "Žemė, kurią apėjome ir iššvalgėme, labai gera. 8 Jei Viešpats bus malonus, Jis mus įves į tą žemę, plūstamčią pienu ir medumi. (4 M 13, 27) 9 Nebūkite maištininkais prieš Viešpatį ir nebijokite to krašto tautų, mes juos valgysime kaip duoną; jie nebeturi apsaugos; o Viešpats yra su mumis, nebijokime!" 10 Minia šūkaujant ir ruošiantis juodu užmušti akmenimis, Viešpaties šlovė pasirodė visiems izraelitams virš susitikimo palapinės. (2 M 17, 4; 16, 10)

11 Viešpats tarė Mozei: "Kaip ilgai šita tauta niekins mane? Kodėl jie netiki man, matydami visus stebuklus, kuriuos padariau jų akivaizdoje? 12 Aš juos pausiu maru ir sunaikinsiu; o iš tavęs padarysiu didesnę ir stipresnę tautą už šitą". (2 M 32, 10-14) 13 Mozė kalbėjo Viešpačiui: "Tu išvedei tautą iš Egipto savo jėga. Egiptiečiai išgirdę, ką Tu padarei savo tautai, 14 praneš ir to krašto tautoms. O to krašto tautos žino, kad Tu, Viešpatie, esi su mumis, kad Tu siunti debesį, kuris debesies dengia mus, stulpą, kuris veda mus dienos metu ir ugnies stulpą - naktį. 15 Jei Tu

Sk 14, 16-36

išžudysi savo žmones, tautos, kurios Tavo darbus žino, sakys, 16 kad Tu, išžudęs savo tautą dykumose, nepajėgi įvesti juos į pažadėtąją šalį. (5 M 9, 28) 17 Viešpatie, meldžiu Tave, parodyk savo galią ir įgyvendink savo Žodžius, 18 nes Tu esi labai kantrus ir gailestingas, atleidi neteisybes ir nusikaltimus, o tačiau nieko nepalieki be bausmės; tėvų nuodėmės krinta vaikams iki trčios ir ketvirtos kartos. (2 M 34, 6-7) 19 Atleisk, maldauju, šitos tautos nuodėmes dėl Tavo didelio gailestingumo, kaip pasigailėjai jos, išvesdamas ją iš Egipto ir globodamas iki šiol". 20 Viešpats atsakė: "Atleidžiu kaip prašei. 21 Kaip Aš gyvas, visa žemė bus pilna Viešpaties šlovės, (2 M 9, 16) 22 bet visi žmonės, kurie matė mano šlovę ir stebuklus, kuriuos dariau Egipte ir tyruose, mane gundė jau dešimt kartų, neklausė mano balso, 23 neišvys žemės, kurią pažadėjau jų protėviams. Niekas iš tų, kurie mane niekino, nematys jos. (Ps 95, 11; Žyd 3, 17-19) 24 Savo tarną Kalebą, kuris pilnas kitokios dvasios mane sekė, įvesiu į tą žemę, kurią jis tyrinėjo; jo palikuonys ją paveldės. (Joz 14, 6-9) 25 Kadangi amalekitai ir kananitai gyvena slėniuose, rytoj iš stovyklos visi keliaukite į dykumą Raudonosios jūros link."

26 Viešpats kalbėjo Mozei ir Aronui: 27 "Kaip ilgai šitie niekšai murmės prieš mane? Aš gana girdėjau jų murmėjimų. 28 Sakyk jiems, kad Aš esu gyvas; kaip jūs kalbėjote, taip Aš jums padarysiu. 29 Šiuose tyruose liks jūsų lavonai. Visi, kurie esate surašyti, dvidešimt metų ir vyresni murmėjote prieš mane, 30 neįeisite į žemę, kurią jums pažadėjau, išskyrus Jefunės sūnų Kalebą ir Nuno sūnų Jozuvą. 31 Jūsų kūdikius, apie kuriuos sakėte, kad jie bus priešų grobis, įvesiu į tą žemę, kurią jūs paniekinote. 32 Jūs mirsite tyruose. 33 Jūsų vaikai klajos tyruose keturiasdešimt metų dėl jūsų neištikimybės, kol jūs visi išmirsite tyruose. 34 Keturiasdešimt metų, skaitant metus už vieną dieną, kai tyrinėjote jums pažadėtą šalį, jūs kentėsite bausmę už nepaklusnumą ir patirsite, ką reiškia, kai nuo jūsų pasitrauksiu. (Jer 2, 19) 35 Kaip kalbėjau, taip padarysiu visai šiai niekšų tautai, kuri sukilo prieš mane; visi mirs šiuose tyruose". 36 Visi vyrai, kuriuos Mozė buvo išsiuntęs

Sk 14,37 – 15,8

žemę iššvalgyti, grįžę taip paveikė minią, kad visi murmėjo prieš Viešpatį, blogai kalbėjo apie kraštą, lyg jis netinkamas gyventi, (1 Kor 10, 5, 10; Jud 5) 37 buvo nubausti Viešpaties akivaizdoje ir staiga mirė. 38 Iš visų, kurie buvo išėję žemę išžvalgyti, gyvi liko tik Nuno sūnus Jozuvas ir Jefunės sūnus Kalebas.

39 Kai Mozė aiškino visus šiuos Viešpaties įspėjimo Žodžius izraelitams, jie labai nuliūdo. 40 Atsikėlę anksti rytą, jie užėjo ant kalno ir tarė: "Esame pasiryžę eiti į pažadėtą žemę, apie kurią Viešpats kalbėjo, - mes nusikaltome"(4 M 13, 17) 41 Mozė jiems atsakė: "Kodėl neklausote Viešpaties įsakymo? Jūs nieko gero nelaimėsite. 42 Neikite, nes Viešpats nebus su jumis; jūs žūsite nuo priešų. 43 Amalekitai ir kananitai yra prieš jus. Jūs žūsite nuo kardo, nes neklausėte Viešpaties, Viešpats nebus su jumis." 44 Bet jie užsispyrę žygiavo į kalnus. Tačiau nei Viešpaties liudijimo skrynia, nei Mozė nepajudėjo iš stovyklos. 45 Atėję amalekitai ir kananitai gyvenantys kalnuose, juos sumušė ir vijosi iki Hormos. (4 M 21, 3; Teis 1, 17)

15 skyrius

Gyvenimas pažadėtoje žemėje 1 - 41.

1 Viešpats kalbėjo Mozei: 2 "Įsakyk izraelitams, kai būsite įėję ir apsigyvenę pažadėtoje žemėje, kurią jums duosiu, 3 aukokite Viešpačiui raguočių ar mažųjų gyvulių deginamąją ir suderinimo auką: vykdydami įžadus, laisva valia aukodami aukas, ar savo iškilmėse aukodami malonų kvapą Viešpačiui; (3 M 7, 16) 4 kiekvienas, kuris aukos, atsineš augalinei aukai dešimtą efos dalį smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi vieno ketvirtadalio hinos. (3 M 6, 7) 5 Prie deginamosios aukos ar kitos gyvulinės aukos pridės ketvirtą dalį hinos vyno, geriamajai aukai prie kiekvieno avinėlio; (4 M 28, 7) 6 prie kiekvieno avino augalinei aukai pridėkite dvi dešimtąsias efos smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi trečdaliu hinos. 7 Taip pat ir vyno geriamajai aukai aukos trečią dalį hinos Viešpačiui maloniam kvapui. 8 Kai aukosite deginamajai aukai jautį ar kitą gyvulį įžadui įvykdyti ar padėkos aukoms, 9

Sk 15, 10 - 31

duokite prie kiekvieno jaučio tris dešimtąsias efos smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi pusę hinos, 10 ir vyno geriamajai aukai pusę hinos Viešpačiui maloniam kvapui. 11 Taip darykite pagal aukas, kurias aukosite 12 prie kiekvieno jaučio, avino, avinėlio ar ožio. 13 Vietiniai gyventojai taip pat ir svetimtaučiai 14 aukokite aukas tomis pačiomis apeigomis. 15 Tas pats nuostatas ir įsakymas yra jums ir ateiviams jūsų žemėje. (2 M 12, 49) 16 Toks pat įstatymas bus jums ir svetimtaučiams, gyvenantiems jūsų tarpe. Tai amžinas įstatymas jūsų kartoms ir svetimtaučiams".

17 Viešpats kalbėjo Mozei: 18 "Įsakyk izraelitams, kai būsite pažadėtoje žemėje, kurią jums duosiu, 19 ir valgysite to krašto duonos, skirtkite aukas Viešpačiui: (5 M 26, 1-2) 20 iš valgių, kaip skiriate pirmąsias vaisių ir javų aukas, 21 taip iš valgių skirkite pirmuosius Viešpačiui; tai bus amžinas įsakymas jūsų kartoms."

22 "Jei netyčia ką nors išleistumėte iš to, ką Aš įsakiau Mozei, (3 M 4, 2, 13) 23 ir per jį paskelbiau nuo tos dienos, kai pradėjau duoti įsakymus, 24 užmiršę tai vykdyti, aukokite man veršį deginamajai aukai, kad būtų malonus kvapas, kartu su augaline ir geriamąja auka, kaip reikalauja apeigos, ir ožį aukai už nuodėmes. 25 Kunigas suderins izraelitus, jiems bus atleista, nes jie nusikalto netyčia; tačiau jie aukos deginamąją auką Viešpačiui už savo nuodėmes ir klaidas. 26 Bus atleista Izraelio tautai ir jų tarpe gyvenantiems svetimtaučiams, nes nusikaltimas įvyko dėl nežinojimo. 27 Jei vienas asmuo nusikalstų nežinodamas, teaukoja metinę ožką už savo nusikaltimą. (3 M 4, 27-28) 28 Kunigas suderins jį, nes nusikalto Viešpačiui nežinodamas; jis taps suderintas, ir kaltė jam bus atleista. 29 Vietiniams izraelitų gyventojams ir svetimtaučiams, netyčia nusikaltus, bus taikomas tas pats įstatymas. 30 Bet jei asmuo kuo nors nusikalstų iš puikybės, niekintų Viešpatį, nežiūrint ar jis bus pilietis, ar svetimtautis, bus nužudytas, (Apd 13, 38; Žyd 10, 26-27) 31 nes paniekino Viešpaties Žodį ir jo įsakymą; todėl toks asmuo bus sunaikintas. Jis atsakys už savo nusikaltimą".

Sk 15,32 - 16,11

32 Kartą izraelitai, būdami tyruose, rado žmogų renkantį malkas sabatos dieną. (2 M 20, 8) 33 Jie atvedė jį pas Mozę ir Aroną ir 34 uždarė jį kalėjiman iki paaiškės, nes nežinojo, ką su juo daryti. (3 M 24, 12; 2 M 31, 14; 35, 2) 35 Viešpats tarė Mozei: "Tas žmogus privalo mirti; minia tegul užmuša jį už stovyklos ribų". 36 Išvedę už stovyklos,užmušė jį akmenimis, kaip Viešpats buvo įsakęs.

37 Viešpats kalbėjo Mozei: 38 "Įsakyk izraelitams pasidaryti savo apdarų kampuose kutus iš mėlynų juostelių; (5 M 22, 12; Mt 23, 5) jie taip dėvės per kartų kartas. 39 Pažvelgdami į juosteles atsiminkite Viešpaties įsakymus ir nesekite savo širdies ir akių vilionių. 40 Atsiminkite mano įsakymus, juos vykdykite ir būkite šventi. 41 Aš esu Viešpats, jūsų Dievas, kuris jus išvedžiau iš Egipto žemės".

16 skyrius

Dievo bausmė maištininkams 1 - 50.

1 Koras, Levio kilmės, Kohato sūnaus, Izaro sūnus ir Rubeno sūnų, Eliabo sūnūs, Datanas, Abiramas ir Peleto sūnus Onas (2 M 6, 18-21; 4 M 26, 9; Jud 11) 2 sukilo prieš Mozę. Prie jų prisidėjo du šimtai penkiasdešimt izraelitų, jų tarpe žymių, gerai žinomų, vyresniųjų. (4 M 12, 1-2) 3 Jie susirinkę kalbėjo prieš Mozę ir Aroną: "Gana judviejų vadovybės, visi izraelitai priklauso Viešpačiui; Jis yra jų tarpe. Kodėl judu keliatės aukščiau Viešpaties tautos?" 4 Tai išgirdęs, Mozė puolė ant žemės (4 M 14, 5) 5 ir kalbėjo Korui ir jo grupei: "Rytoj Viešpats paskelbs, kuriuos Jis išsirinko ir pašaukė. (2 Tim 2, 19) 6 Kiekvienas imkite savo smilkytuvą; tu, Kore, ir visas tavo būrys, 7 pasisėmę ugnies, užberkite ant jos smilkalų Viešpaties akivaizdoje. Kurį Jis išsirinks, tas bus šventas. Jūs, Levio sūnūs, keliatės per aukštai!" 8 Mozė sakė Korui: "Klausykite, Levio sūnūs! 9 Argi dar jums maža, kad Izraelio Dievas jus išsirinko iš visos tautos ir pašaukė eiti tarnybą Sandoros palapinėje ir tarnauti tautai? (4 M 3, 6-13; 4, 4-20) 10 Jis pašaukė savo tarnybai tave ir tavo brolius levitus, tai kodėl dar reikalaujate kunigystės pareigų? 11 Kodėl sukilote tu ir tavo pasekėjai prieš Viešpatį? Kas gi yra Aronas, kad prieš jį murmate?"

Sk 16, 12 - 30

(2 M 16, 7) 12 Mozė pasiuntė pašaukti abu Eliabo sūnus Dataną ir Abiramą. Juodu atsakė: "Mudu neisime. 13 Ar tau dar maža, kad mus išvedei iš žemės, plūstančios pienu ir medumi, kad nužudytum tyruose, ir dar nori viešpatauti mums? 14 Gražiai įvedei mus į žemę, kurioje teka pienas ir medus, davei mums paveldėti laukus ir vynuogynus! Ar ir akis nori mums išlupti? Mudu neateisime!" (2 M 3, 8, 17. 15 Mozė, labai įpykęs, meldė Viešpatį: "Nežiūrėk į jų aukas; Tu žinai, kad aš neėmiau iš jų nei asilaičio ir nė vieno nenuskriaudžiau". (1 Sam 12, 3; Apd 20, 33)

16 Mozė sakė Korui: "Rytoj tu, Aronas ir visas tavo būrys stokite Viešpaties akivaizdoje; 17 imkite kiekvienas savo smilkytuvą, įdėkite į juos smilkalų ir atneškite smilkytuvus Viešpaties akivaizdon,-du šimtus penkiasdešimt smilkytuvų; taip pat tu ir Aronas atneškite savo smilkytuvus. 18 Visi įsidėjo ugnies į smilkytuvus ir, užbėrę ant jos smilkalų, atsistojo prie susitikimo palapinės durų; taip pat ir Mozė su Aronu. 19 Koras sušaukė ir visus izraelitus prie susitikimo palapinės; visiems matant pasirodė Viešpaties šlovė. (4 M 14, 10) 20 Viešpats tarė Mozei ir Aronui: 21 "Pasitraukite iš šios minios, Aš ją bematant sunaikinsiu". 22 Juodu puolė ant žemės, prašydami: "Dieve, Tu dvasios ir kūno Kūrėjau! Argi vienam nusidėjus, Tavo rūstybė sunaikins visus?" (Job 12, 10; 2 Sam 24, 17) 23 Viešpats atsakė Mozei: 24 "Įsakyk visiems pasitraukti nuo Koro, Datano ir Abiramo palapinių". 25 Mozė ėjo prie Datano ir Abiramo, jį sekė Izraelio vyresnieji. 26 Jis tarė miniai: "Pasitraukite nuo šių niekšingų žmonių palapinių ir nelieskite nieko, kas jiems priklauso, kad ir jūs nežūtumėte dėl jų nuodėmių". 27 Visiems pasitraukus nuo Koro, Datano ir Abiramo palapinių, Datanas ir Abiramas išėję stovėjo savo palapinių angose kartu su žmonomis ir vaikais. 28 Mozė tarė: "Dabar patirsite, kad Viešpats siuntė mane visa tai daryti, ir kad aš nieko nedariau savo valia. 29 Jei jie mirs paprasta žmonių mirtimi, kaip paprastai miršta visi žmonės, tai Viešpats manęs nesiuntė; 30 bet jei Viešpats padarys naują stebuklą, kad žemė, atvėrus nasrus, prarys juos ir visa, kas jiems priklauso, ir jie gyvi pateks į mirusiųjų buveinę,

Sk 16, 31 – 50

žinokite, kad jie piktžodžiavo Viešpatį". 31 Kai tik jis sustojo kalbėjęs, žemė prasivėrė po jų kojomis 32 ir, atvėrus savo nasrus, prarijo juos su jų palapinėmis, žmonėmis ir visu lobiu. 33 Jie gyvi nugrimzdo į mirusiųjų buveinę, apdengti žemės, dingojo susirinkusiųjų tarpo. 34 O visi izraelitai, kurie stovėjo aplinkui, žūstantiems sušukus, pradėjo bėgti šaukdami: "Kad tik ir mūsų žemė neprarytų". 35 Viešpaties siųsta ugnis sunaikino tuos du šimtus penkiasdešimt vyrų, kurie aukojo smilkalus.

36 Po to Viešpats kalbėjo Mozei: 37 "Įsakyk Arono sūnui kunigui Elezarui surinkti smilkytuvus, pamestus gaisre, ir išsklaidyti ugnį, nes jie paženklinti 38 nusidėjėlių mirtimi. Tegul juos perkala į skardas, padaro aukurui dangtį; nes juose buvo smilkyta smilkalai Viešpačiui. Tai bus izraelitams atsiminimo ženklas. 39 Kunigas Elezaras varinius smilkytuvus, kuriuose aukojo gaisre žuvę, perkalė į skardas ir prisegė prie aukuro, 40 kad izraelitai būtų įspėti, ir kad svetimas, kas nėra Arono palikuonis, nesiartintų smilkalų aukoti Viešpačiui, ir nežūtų, kaip Koras ir visas jo būrys". Taip Viešpats kalbėjo Mozei. (4 M 1, 51)

41 Sekančią dieną visi izraelitai murmėjo prieš Mozę ir Aroną: "Judu pražudėte Viešpaties tautą". 42 Žmonėms besirenkant, Mozė ir Aronas atsigręžė į Sandoros palapinę. Staiga ją apdengė debesis ir pasirodė Viešpaties šlovė. (4 M 14, 10) 43 Mozė ir Aronas nuėjo prie susitikimo palapinės. 44 Viešpats tarė Mozei: 45 "Pasitraukite iš minios. Aš juos tuojau sunaikinsiu. Juodu puolė ant žemės. (4 M 16, 4, 22) 46 Mozė sakė Aronui: "Imk smilkytuvą, pasisemk žarijų nuo aukuro, užberk ant jų smilkalų ir skubiai eik prie minios, kad ją suderintum, nes jau pasireiškė Viešpaties rūstybė, - mirtis siaučia". (2 M 28, 38; 3 M 16, 13) 47 Kai Aronas padarė, ką Mozė buvo įsakęs, minią jau naikino mirtis; jis nubėgęs suderino ją. 48 Jis stovėjo tarp mirusiųjų ir gyvųjų. Mirtis liovėsi. 49 Mirė keturiolika tūkstančių septyni šimtai, neskaitant žuvusiųjų Koro maište. 50 Aronas sugrįžo pas Mozę prie susitikimo pa-

Sk 17,1 - 18,3

lapinės.

17 skyrius

Arono žaliuojanti lazda 1 - 13.

1 Viešpats kalbėjo Mozei: 2 "Sakyk izraelitams, kad kiekvienos giminės vyresnysis duotų lazdą, viso būtų dvylika lazdų; užrašyk kiekvienos giminės vado vardą ant jo lazdos. 3 Ant Arono lazdos užrašyk Levio giminės vardą. Kiekviena lazda atstovaus atskirą giminę. 4 Jas sudėk susitikimo palapinėje prie Šandoros skrynios, kur tau apsireiškiu. 5 Kurią iš jų išsirinksiu, ta lazda išskleis pumpurus; izraelitų murmėjimui padarysiu galą, nebemurmės jie prieš judu." (4 M 16, 5-7) 6 Mozė pranešė tai izraelitams. Kiekvienos giminės vyresnysis davė lazdą. Buvo dvylika lazdų, tarp jų ir Arono lazda. 7 Mozė jas padėjo Viešpaties akivaizdoje liudijimo palapinėje. 8 Mozė, įėjęs sekančią dieną, rado žaliuojančią Arono lazdą Levio giminės. Pumpurai išsiskleidė žiedais, sužaliavo lapeliais ir atnešė vaisių - migdolus. 9 Mozė išnešė visas lazdas iš šventovės prie izraelitų; jie apžiūrėjo jas. Kiekvienas atsiėmė savo lazdą. 10 Tuomet Viešpats tarė Mozei: "Įnešk atgal Arono lazdą prie Sandoros skrynios, kad ji būtų laikoma kaip izraelitų maišto ženklas; nurimtų jų murmėjimas prieš mane ir jie nemirtų". (Žyd 9, 4) 11 Mozė padarė, kaip Viešpats įsakė. 12 Izraelitai atsakė Mozei: "Vargas mums, mes sunaikinami, visi žūvame. 13 Kas tik artinasi prie Viešpaties palapinės, tas miršta; argi visi būsime sunaikinti?"

18 skyrius

Kunigų ir levitų tarnyba ir jų pajamos 1 - 32.

1 Viešpats kalbėjo Aronui: "Tu ir tavo sūnūs būsite atsakingi šventovės ir kunigų tarnybos reikaluose. (2 M 28, 38; 2 M 16, 32-33) 2 Tu ir tavo tėvo palikuonys ir tavo broliai iš Levio giminės tarnausite kartu; tu ir tavo sūnūs atliksite kunigų pareigas Sandoros palapinėje. (4 M 3, 6-10) 3 Levitai vykdys tavo įsakymus ir atliks visus palapinės darbus, tačiau jie nelies palapinės indų ir aukuro, kad jie ir jūs nežū-

Sk 18, 4 – 19

tumėte. 4 Tebūnie jie su tavimi ir rūpinasi visomis susitikimo palapinės apeigomis. Svetimas nesimaišys tarp jūsų. 5 Būkite budrūs šventovės ir aukuro tarnyboje, kad nekiltų mano rūstybė prieš izraelitus. (4 M 17, 11) 6 Aš jums daviau jūsų brolius levitus iš izraelitų tarpo kaip dovaną, kad jie tarnautų susitikimo palapinėje. (4 M 3, 12, 45) 7 Tu ir tavo sūnūs atlikite kunigų pareigas. Visa, kas priklauso aukuro tarnybai ir kas yra už užuolaidos, bus kunigų reikalas; jei kas svetimas artinsis, bus baudžiamas mirtimi". (4 M 1, 51)

8 Viešpats kalbėjo Aronui: "Aš tau duodu teisę pasilaikyti mano nedeginamųjų aukų dalį. Visa, ką izraelitai aukoja, duodu tau ir tavo sūnums kaip kunigams. Tas įstatymas bus amžinas. (3 M 2, 3, 10; 6, 9-11; 7, 6-10) 9 Šitos aukos, aukojamos Viešpačiui priklausys tau: augalinė auka, auka už nuodėmę ir auka už nusikaltimą; jos yra šventos ir teks tau ir tavo sūnums. 10 Jas valgysite šventoje vietoje; tik vyrai valgys tas aukas, nes jos šventos. 11 Visas izraelitų siūbuojamąsias aukas duodu tau, tavo sūnums ir dukterims amžina teise: kas tavo namuose nesuteptas, jas valgys. (3 M 10, 14) 12 Geriausio aliejaus, vynuogių ir javų pirmojo derliaus, aukojamų Viešpačiui, duodu tau. 13 Visi pirmieji vaisiai jūsų krašto, atnešami Viešpačiui tarnaus tavo reikalams; kas tavo namuose nesuteptas, juos valgys. (2 M 23, 19; 5 M 18, 4) 14 Visa, kas Izraelyje paskiriama Viešpačiui, bus tavo. (3 M 27, 28) 15 Visi pirmagimiai, kurie aukojami Viešpačiui, ar tai būtų žmonės, ar gyvuliai, priklausys tau. Už žmogaus pirmagimį imsi užmokestį; kiekvieną nešvarų gyvulį aukotojas privalės išpirkti. (2 M 13, 12-13; 34, 19-20) 16 Kūdikis vieno mėnesio amžiaus bus išperkamas už penkis sidabro šekelius, šventovės svorio. 17 Raguočių, avių ir ožkų pirmagimius negalima išpirkti, nes jie paskirti Viešpačiui; tik jų kraują išliesi ant aukuro ir taukus sudeginsi Viešpaties maloniam kvapui; 18 mėsa bus tavo reikalams, taip pat tavo bus siūbuojamoji auka - krūtinė ir dešinysis petys. 19 Visas nedeginamąsias aukas šventovei, kurias izraelitai aukoja Viešpačiui, duodu tau ir tavo sūnums bei dukterims amžina teise. Tai Viešpaties skirta amžina druskos Sandora tau ir

tavo vaikams".

20 Viešpats kalbėjo Aronui: "Izraelitų žemėje nieko nepaveldėsi ir neturėsi tarp jų dalies: Aš tavo dalis ir paveldėjimas. (4 M 35; 5 M 10, 9; 12, 12; Joz 13, 14, 33)

21 Levitams atiduodu visas Izraelio dešimtines už tarnybą, kurią jie man atlieka susitikimo palapinėje, (3 M 27, 30) 22 kad izraelitai nesiartintų prie palapinės, nenusidėtų ir nemirtų. 23 Tik levitai tarnaus susitikimo palapinėje ir neš tautos atsakomybę; tai bus amžinas įstatymas jūsų kartoms. Jie nieko nepaveldės, 24 pasitenkins gaunamomis dešimtinėmis, kurias skiriu jų reikalams; bendrai, jie nieko nepaveldės izraelitų tarpe".

25 Po to Viešpats kalbėjo Mozei: 26 "Paskelbk levitams kad, gavę iš izraelitų dešimtines, tų dešimtinių dešimtą dalį aukotų man - Viešpačiui. 27 Jums tai pat priklausys iškultų grūdų, vyno ir alyvos aukos, 28 kurių dešimtą dalį aukosite Viešpačiui, atiduodami ją kunigui Aronui. 29 Visa, ką aukosite iš dešimtinių Viešpačiui, tebūnie geriausi ir rinktiniai dalykai. 30 Įsakyk jiems aukoti iš dešimtinių rinkinius ir geriausius dalykus; paaukavus Viešpačiui, likutis gautų javų, vyno ir alyvos bus jums, levitams. 31 Jūs ir jūsų šeimos valgykite dešimtinių duoklę bet kur, nes tai užmokestis už tarnybą, kurią atliekate susitikimo palapinėje. (Mt 10, 10) 32 Nenusikalskite, pasilaikydami sau geriausius dalykus, ir nesutepkite izraelitų aukų, kad nemirtumėte."

19 skyrius

Susitepimas mirusiu, apvalymas 1 - 22.

1 Viešpats kalbėjo Mozei ir Aronui apie aukos įstatymą: 2 "Įsakyk izraelitams atvesti sveiką, žalą karvę, dar neįkinkytą į jungą, (Žyd 9, 13; 3 M 22, 20) 3 ją duokite kunigui Elazarui. Jis, išvedęs iš stovyklos, papjaus ją visų akivaizdoje; 4 pirštą padažęs jos kraujuje, pašlakstys septynis kartus susitikimo palapinės angos link; (3 M 4, 6, 17) 5 paskui ją sudegins, visiems matant: kailį, mėsą, kraują ir mėšlą. 6 Kunigas įmes į ugnį, kurioje dega karvė, kedro medžio, izopo ir raudonų siūlų.

Sk 19, 7 – 22

(3 M 14, 6) 7 Po to kunigas išplaus savo drabužius, užsipils vandeniu ir, įėjęs į stovyklą, bus suteptas iki vakaro. (3 M 16, 28) 8 Tas, kuris karvę sudegins, išplaus savo drabužius, išsimaudys ir bus suteptas iki vakaro. 9 Kas nors nesuteptas susems karvės pelenus ir juos išpils už stovyklos švarioje vietoje, kad jie būtų izraelitų laikomi ir vartojami apšvarinimo vandeniui padaryti, nes karvė sudeginta kaip auka už nuodėmę. 10 Kuris susems karvės pelenus, plaus savo drabužius ir bus suteptas iki vakaro. Tai bus izraelitams ir jų tarpe gyvenantiems svetimtaučiams amžinas įstatymas.

11 Kas paliečia žmogaus lavoną, bus suteptas septynias dienas. 12 Jis apsišvarins vandeniu trečią ir septintą dieną ir taps apvalytas. Jei trečią dieną neapsivalys, tai ir septintą dieną negalės apsivalyti. 13 Kuris palies mirusio žmogaus lavoną ir nebus apšlakstytas minėtu vandeniu, suteps Viešpaties palapinę ir bus pašalintas iš izraelitų tarpo, kadangi jis neapšlakstytas apvalomuoju vandeniu, jis liks suteptas. (3 M 15, 31)

14 Štas yra įstatymas apie mirusį žmogų palapinėje. Visi, kurie įeina į jo palapinę ir visi ten esantieji daiktai bus sutepti septynias dienas. 15 Indas, neturintis tinkamo dangčio, bus suteptas. 16 Jei kas lauke paliestų užmušto kardu ar savaime mirusio žmogaus lavoną, žmogaus kaulą ar karstą, bus suteptas septynias dienas. 17 Apvalymo vandeniui padaryti tegul ima sudegintos karvės apšvarinimo aukos pelenų, įberia į indą ir užpila tekančio vandens ant jų. 18Nesuteptas žmogus, padažęs jame izopą, teapšlaksto visą palapinę ir visus daiktus, ir susitepusius prisilietimu žmones. 19 Nesuteptas apšlakstys suteptąjį trečią ir septintą dieną, o apvalytasis septintą dieną išplaus savo drabužius, pats išsimaudys ir bus suteptas iki vakaro. 20 Jei kas nebus tuo būdu apvalytas, jis bus pašalintas iš izraelitų tarpo, nes sutepė Viešpaties šventovę ir nebuvo apšlakstytas apšvarinamuoju vandeniu. 21 Tą įsakymą per amžius laikysite. Taipgi tas, kuris šlakstė vandeniu, plaus savo drabužius; kiekvienas, palietęs apvalomąjį vandenį, bus suteptas iki vakaro. 22 Ką su-

teptasis palies, suteps; kas prisiliestų suteptą daiktą, bus suteptas iki vakaro".

20 skyrius

Vanduo iš uolos 1 - 13, edomitai nepraleidžia izraelitų 14-21, Arono mirtis 22-29.

1 Izraelitai atvyko į Zino tyrus pirmą mėnesį ir sustojo Kadese. Ten mirė Mirjama ir buvo palaidota. (4 M 13, 21) 2 Toje vietoje nebuvo vandens. Izraelitai susirinkę pas Mozę ir Aroną, (2 M 17, 1-7) 3 išmėtinėdami kalbėjo: "Geriau būtume žuvę ten su savo broliais dykumoje. 4 Kam atvedėte mus visus čia į tyrus, kad mes ir mūsų galvijai žūtume? 5 Kam mus išvedėte iš Egipto ir atvedėte į šitą dykumą, kur negalime sėti ir neauga nei figų, nei vynuogių, nei granatinių obuolių ir nėra nė vandens?" 6 Mozė ir Aronas, palikę minią, įėjo į susitikimo palapinę ir puolė ant žemės. Jiems pasirodė Viešpaties šlovė. (4 M 14, 10) 7 Viešpats tarė Mozei: 8 "Imk stovinčią lazdą ir abu su Aronu sušaukite žmones ir jų akyse kalbėkite uolai, ji duos vandens. Kai išgausi iš uolos vandens, atsigers žmonės ir jų galvijai". 9 Mozė ėmė Viešpaties akivaizdoje buvusią lazdą, kaip jam įsakė. 10 Mozė ir Aronas sušaukė minią prie uolos ir jiems tarė: "Klausykite maištininkai! Argi mudu galime iš šitos uolos išgauti jums vandens?" (Ps 106, 33) 11 Mozė pakėlė ranką, smogė du kartu lazda į uolą ir pasipylė apsčiai vandens; gėrė žmonės ir jų gyvuliai. 12 Bet Viešpats tarė Mozei ir Aronui: "Kadangi manimi netikėjote ir nelaikėte manęs šventu izraelitų akivaizdoje, judu neįvesite šitos tautos į žemę, kurią jiems duosiu". (4 M 27, 14; 5 M 1, 37; 3, 26; 4, 21; 32, 51) 13 Tai Meriba (prieštaravimas), kur izraelitai murmėjo prieš Viešpatį, ir Jis parodė jiems savo galią ir šventumą. (Ps 81, 8)

14 Mozė išsiuntė pasiuntinius iš Kadeso pas Edomo karalių. Atėję pas karalių, jie kalbėjo: "Mes esame siųsti tavo brolių izraelitų. Tu žinai visus mūsų vargus; (1 M 32, 4; Teis 11, 17; 5 M 23, 8) 15 žinai kaip mūsų tėvai nuėjo į Egiptą, ir mes ilgai ten gyvenome, kaip egiptiečiai spaudė mus ir mūsų tėvus. 16 Kai šaukėmės Viešpaties, Jis mus išklausė ir siuntė angelą, kuris mus išvedė iš Egipto. Esame su -

stoję Kadeso mieste, kuris yra visai prie tavo krašto sienos. (2 M 23, 20) 17 Maldaujame, leisk mums pereiti per tavo žemę. Mes neisime dirvomis ar vynuogynais, negersime vandens iš tavo šulinių, bet trauksime vieškeliu, nenukrypdami nei į dešinę, nei į kairę, kol pereisime tavo šalį". (4 M 21, 22) 18 Karalius jiems atsakė: "Neisite per mano žemę, o jei eisite, aš jus pasitiksiu ginklais". 19 Izraelitai maldavo: "Mes eisime vieškeliu; jei mes ir mūsų gyvuliai gersime tavo vandenį, atsilyginsime; tiktai leisk peržygiuoti per tavo žemę". 20 Bet jis atsakė: "Neleidžiu!" Ir tuojau skaitlinga kariuomenė iššžygiavo prieš izraelitus. 21 Kadangi edomitai atsisakė praleisti izraelitus, tai jie pasuko kitais keliais.

22 Pakilę iš Kadeso stovyklų, izraelitai atėjo prie Horo kalno. 23 Ten, prie Edomo žemės sienos, Viešpats kalbėjo Mozei ir Aronui: 24 "Aronas mirs, jis neįeis į žemę, kurią pažadėjau izraelitams, dėl to, kad netikėjo mano Žodžiams prie Meribos. 25 Imk Aroną ir jo sūnų Elezarą ir nuvesk juodu ant Horo kalno. 26 Aronas tegul nusivelka savo drabužius, jais apvilk jo sūnų Elezarą. Aronas čia mirs". (3 M 21, 10) 27 Mozė padarė, kaip Viešpats įsakė. Jie užlipo į Horo kalną, visiems susirinkusiems matant. 28 Mozė įsakė Aronui nusivilkti apdarus; jais apvilko jo sūnų Elezarą. Aronas mirė kalno viešūnėje. Mozė su Elezaru grįžo nuo kalno. (4 M 33, 38; 5 M 10, 6) 29 Izraelitai, sužinoję, kad Aronas yra miręs, apraudojo jį trisdešimt dienų.

21 skyrius

Nuodingos gyvatės 1-9, izraelitų kelionė 11-31, užėmimas rytinio Jordano krašto 32 - 35.

1 Kananitų karalius Aradas gyveno pietų krašte. Išgirdęs, kad izraelitai ateina iš Atarimo, išėjo į kovą prieš juos ir kelis paėmė į nelaisvę. 2 Izraelitai padarė įžadą Viešpačiui: "Jei atiduosi šitą tautą į mūsų rankas, sunaikinsime jos miestus". (5 M 13, 16; Joz 6, 17; Teis 1, 17; 1 Sam 15, 3) 3 Viešpats išklausė izraelitų prašymą ir atidavė jiems kananitus, kuriuos jie nugalėjo; sunaikino juos ir jų miestus. Jie praminė aną vietą Horma (sunaikinimas). (4 M 14, 45)

4 Nuo Horo kalno jie ėjo keliu, vedančiu Raudonosios jūros link, kad aplenktų Edomo žemę. Kelionėje tauta nerimavo, (4 M 11, 1-6; 14, 2) 5 ji murmėjo prieš Dievą ir Mozę: "Kodėl mus išvedei iš Egipto, ar kad mirtume tyruose? Trūksta duonos, nėra vandens; mums įgriso tas menkavertis maistas". 6 Tad Viešpats siuntė nuodingas gyvates. Jos gėlė žmones ir daugelis mirė nuo jų. (1 Kor 10, 9) 7 Jie kreipėsi į Mozę, sakydami: "Nusidėjome, kalbėdami prieš Viešpatį ir tave; melsk, kad pašalintų nuo mūsų gyvates". Mozė meldėsi už tautą. 8 Viešpats sakė Mozei: "Padaryk metalinę gyvatę ir pakelk ją ant stulpo; kas įgeltas į ją pažvelgs, liks gyvas. (Jn 3, 14) 9 Mozė padirbdino varinę gyvatę ir pakėlė ją ant stulpo; kai į ją pažvelgdavo, įgeltieji pagydavo.

10 Izraelitai, eidami toliau, sustojo Obote. 11 Išėję iš Oboto, ištiesė palapines Jabarimo tyruose, kurie yra Moabo rytų pusėje. 12 Iš ten pasitraukę, atėjo į Zeredo slėnį. 13 Jį palikę, sustojo prie Arnono upės, tekančios tyruose amoritų siena, Arnono upė yra Moabo siena ir skiria moabitus nuo amoritų. 14 Todėl Viešpaties Karų knygoje pasakyta: "Vaheb Sufa Miestas prie upelių slėnyje, prie Arnono upės, (Joz 10, 13) 15 kuri pasisukus pasiekia Aro miestą ir priartėja prie moabitų sienos." 16 Iš čia izraelitai priartėjo prie šulinio, apie kurį Viešpats kalbėjo Mozei: "Surink tautą, ir Aš duosiu jai vandens". 17 Tada izraelitai giedojo: "Šuliny, duok vandens! Giedosime tau! 18 kurį kunigaikščiai ir kilnieji iškasė skeptru ir lazdomis".

Iš tų tyrų jie atėjo į Mataną; 19 iš Matanos į Nalieli; iš Nalielio į Bamotą; 20 ir iš Bamoto, - į slėnį Moabo šalyje arti Pisgos kalno, kuris nukreiptas į tyrus.

21 Izraelis nusiuntė pas amoritų karalių Sihoną pasiuntinius su prašymu: (5 M 2, 26-37) 22 "Leisk mums pereiti per tavo žemę; mes nenukrypsime į dirvas ir vynuogynus, negersime vandens iš tavo šulinių, eisime vieškeliu, kol pereisime per tavo kraštą", (4 M 20, 17) 23 Bet Sihonas neleido izraelitų eiti per savo kraštą; surinkęs savo kariuomenę išėjo prieš juos į tyrus; prie Jahazo kovojo su izraelitais. 24 Izraelitai laimėjo ir užėmė Sihono kraštą nuo Arnono iki Jaboko upių ir ligi Amono kraš-

Sk 21,25 - 22,5

to, kurio sienos buvo ginamos stiprios sargybos. 25 Izraelitai užėmė visus amority miestus ir apsigyveno juose,–Hesbone ir jam priklausančiuose miesteliuose bei kaimuose. 26 Hesbonas buvo sostinė amoritų karaliaus Sihono, kuris buvo kovojęs su buvusiu Moabo karaliumi ir užėmęs visą jam priklausančią šalį iki Arnono upės. 27 Todėl dainoje sakoma: "Ateikite į Hesboną, karaliaus Sihono miestą, kuris bus atstatytas ir sustiprintas! 28 Ugnis iš Hesbono sunaikino moabitų miestą Arą ir Arnono aukštumų viešpačius. 29 Vargas tau Moabe! Žuvai, Kamošo tauta! Jis, dievas Kamoša, pavertė amoritų karaliaus Sihono sūnus ir dukteris tremtiniais ir belaisvėmis. (Teis 11,24; 1 Kar 11,7) 30 Jie sunaikinti nuo Hesbono iki Dibono, ir iki Nofos prie Medebos".

31 Taip izraelitai apsigyveno amoritų žemėje. 32 Mozė išsiuntė iššvalgyti, kaip užimti Jazerį. Netrukus izraelitai užėmė jį ir jam priklausančius miestelius ir išvijo amoritus.

33 Jie traukė Basano keliu; ten juos pasitiko Basano karalius Ogas su visa savo kariuomene prie Edro. (5 M 3,1-11) 34 Viešpats tarė Mozei: "Nebijok jo, nes Aš atidaviau tau jį, visą jo tautą ir žemę; padaryk su juo, kaip padarei su amoritų karaliumi Hesbone". 35 Izraelitai iššudė visus: jį, jo sūnus, visus jo karius, gyventojus ir užėmė jo šalį.

22 skyrius

Moabitų karalius Balakas išsigandęs kviečia Balamą prakeikti izraelitus 1 - 41.

1 Izraelitai keliavo ir sustojo Moabo lygumoje, antroje pusėje Jordano, ties Jerichu. 2 Siporo sūnus Balakas matė visa, ką Izraelis padarė amoritams. 3 Moabitai labai bijojo izraelitų, nes jų buvo didelė daugybė. 4 Siporo sūnus Balakas, moabitų karalius, sakė midianitų vyresniesiems: "Šita tauta sunaikins mus visus, čia gyvenančius, kaip jautis sunaikina žolę iki šaknų". 5 Jis siuntė pasiuntinius pas Beoro sūnų Balamą į Petoro miestą prie Eufrato upės, kad jam praneštų: "Iš Egipto išėjo tauta, kuri apdengė žemės paviršių ir dabar sustojo prie krašto sienų. (Joz 24,9; Mik 6,5)

Sk 22,6–25

6 Ateik ir prakeik tą tautą, nes ji galingesnė už mane, gal tada galėsiu kaip nors ją sumušti ir išvyti iš savo žemės, nes žinau,–kurį tu laimini, tas yra palaimintas ir, kurį prakeiki, yra prakeiktas."(2 Pt 2, 15) 7 Moabo ir Midiano vyresnieji išėjo, laikydami rankose užmokestį už žyniavimą. Kai jie atėjo pas Balamą ir jam papasakojo Balako žodžius, 8 jis atsakė: "Apsinakvokite pas mane ir aš atsakysiu, ką man pasakys Viešpats". 9 Jiems pasilikus pas Balamą, atėjo Dievas ir klausė: "Kas yra šitie žmonės?" 10 Balamas atsakė Dievui: "Moabitų karalius, Siporo sūnus Balakas, atsiuntė juos pas mane 11 ir pranešė, kad išėjusių iš Egipto tauta apdengė žemės paviršių; jis prašė: Ateik ir prakeik ją, gal tada aš įstengsiu kovoti ir išvaryti ją iš savo krašto". 12 Dievas atsakė Balamui: "Neik su jais ir neprakeik tautos, nes ji yra palaiminta". 13 Balamas, atsikėlęs rytą, tarė Balako kunigaikščiams: "Grįžkite į savo žemę, Viešpats uždraudė man eiti su jumis". 14 Sugrįžę kunigaikščiai pranešė Balakui: "Balamas atsisakė eiti su mumis". 15 Balakas vėl siuntė daugiau ir aukštesnės kilmės pasiuntinių. 16 Jie, atėję pas Balamą, tarė: "Siporo sūnus Balakas taip sako: 'Skubiai ateik pas mane. 17 Pagerbsiu tave ir darysiu ką įsakysi; tik ateik ir prakeik šitą tautą'" 18 Balamas atsakė Balako pasiuntiniams: "Jei Balakas duotų man pilnus savo namus sidabro ir aukso, aš negalėčiau priešintis Viešpaties, mano Dievo, Žodžiui, nežiūrint ar tai būtų mažos vertės, ar svarbus reikalas.(1 Kar 13, 8) 19 Prašau, pasilikite šią naktį pas mane, kad galėčiau jums pranešti, ką Viešpats man įsakys". 20 Naktį atėjo Dievas pas Balamą ir jam tarė: "Jei tie žmonės atėjo tave pakviesti, eik su jais, bet daryk taip, kaip tau įsakysiu". 21 Balamas, atsikėlęs rytą, pabalnojo savo asilę ir iškeliavo su moabitų kunigaikščiais.

22 Viešpats užsirūstino, kad Balamas išėjo. Jiems keliaujant, Viešpaties angelas užstojo Balamui kelią, kuris jojo ant asilės. Su juo buvo du tarnai. 23 Asilė, pamačiusi stovintį angelą su nuogu kardu, pasisuko iš kelio ir ėjo dirva. Balamas mušė ją, norėdamas grąžinti ją į kelią.(1 M 3, 24; Joz 5, 13) 24 Angelas atsistojo siauroje vietoje tarp dviejų sienų, kuriomis buvo aptverti vynuogynai. 25 Pamačiusi jį, asi-

lė šliejosi prie sienos ir prispaudė Balamo koją. Jis vėl ją mušė. 26 Viešpaties angelas nuėjo į dar siauresnę vietą, kur nebuvo galima pasisukti nei dešinėn, nei kairėn ir atsistojo. 27 Asilė, pamačiusi stovintį angelą, sukniubo po Balamu. Balamas įpykęs daužė ją lazda. 28 Viešpats atvėrė asilės nasrus, ir ji kalbėjo Balamui: "Ką aš tau padariau? Kodėl mane muši? Ir jau trečią kartą!?" (2 Pt 2,16) 29 Balamas atsakė asilei: "Kad tyčiojais iš manęs; jei turėčiau kardą, aš tave užmuščiau". 30 Asilė atsakė Balamui: "Argi aš ne tavo asilė, kuria visada jodinėdavai? Pasakyk, ar aš tau kada nors taip padariau?" Jis atsakė: "Niekados!" 31 Viešpats atvėrė Balamui akis. Jis,pamatęs Viešpaties angelą, stovintį kelyje su nuogu kardu, krito kniūpščias ant žemės. 32 Viešpaties angelas jam tarė: "Kodėl muši jau trečią kartą savo asilę? Aš atėjau tau kliudyti, nes aš nepritariu tavo kelionei. 33 Jei asilė nebūtų pasukusi iš kelio tris kartus ir nebūtų pasitraukusi, būčiau tave užmušęs, o ji būtų išlikusi gyva". 34 Balamas tarė Viešpaties angelui: "Nusidėjau nežinodamas, kad tu stovi prieš mane; o dabar, jei tau nepatinka, kad keliauju, - sugrįšiu." 35 Viešpaties angelas tarė: "Eik su jais ir kalbėk tiktai tą, ką tau įsakysiu." Balamas nuėjo su Balako kunigaikščiais.

36 Tai išgirdęs, Balakas išėjo pasitikti Balamo ligi miesto Aro, kuris yra Moabo pasienyje prie Arnono upės, 37 ir tarė Balamui: "Aš išsiunčiau pasiuntinius tave pakviesti; kodėl taip ilgai neatėjai? Ar manai, kad aš negaliu tavęs tinkamai pagerbti?" 38 Balamas atsakė Balakui: "Aš čia, bet aš kalbėsiu tik tai, ką Dievas man sakys". 39 Balamas su Balaku nuvyko į Kirjat Huzotą. 40 Balakas aukojo jaučius bei avis ir nusiuntė dalį aukos Balamui ir atvykusiems su juo kunigaikščiams.

41 Rytui išaušus, Balakas nuvedė Balamą į Baalo aukštumas, iš kur jis matė dalį izraelitų tautos. (4 M 23,28)

23 skyrius

Pranašavimai 1 - 30.

1 Tada Balamas kalbėjo Balakui: "Pastatydink man čia septynis aukurus ir prirenk

Sk 23, 2 - 20

aukas po tiek pat veršių ir avinų. 2 Balakas padarė, kaip Balamas įsakė. Tada juodu aukojo po veršį ir aviną ant kiekvieno aukuro. 3 Balamas tarė Balakui: "Pastovėk truputį prie savo deginamosios aukos, o aš pasitrauksiu ir lauksiu Viešpaties Žodžio: ką Jis lieps, aš tau pasakysiu". Jis nuėjo į nuošalią aukštumą; 4 ten jį sutiko Dievas; Balamas Jam kalbėjo: "Pastatydinau septynis aukurus ir aukojau ant jų po veršį ir aviną". 5 Viešpats tarė Balamui: "Grįžk pas Balaką ir kalbėk jam". 6 Sugrįžęs rado stovintį Balaką prie savo deginamosios aukos su visais moabitų kunigaikščiais. 7 Jis kalbėjo: "Iš Aramo mane atvedė Balakas, moabitų karalius; iš rytų šalies kalnų pašaukė mane: 'Ateik, tarė, ir prakeik Jokūbą; linkėk pikta izraelitams'. 8 Kaipgi aš keikčiau, ko Dievas nekeikia? Kaipgi aš smerkčiau, ko Viešpats nesmerkia? 9 Aš matau juos nuo uolų viršūnių ir į juos žiūriu nuo kalnų. Ta tauta gyvena atskirai ir skirtingai. 10 Kas galėtų suskaityti Jokūbo dulkes ir suskaičiuoti ketvirtadalį izraelitų? O, kad galėčiau mirti teisiųjų mirtimi! O, kad mirčiau ramybėje, kaip jie!" (1 M 13, 16; 4 M 31, 8)

11 Balakas sakė Balamui: "Kas čia darosi? Aš tave pasišaukiau, kad prakeiktum mano priešus, o tu, priešingai, juos laimini". 12 Tas jam atsakė: "Argi aš galiu kitaip kalbėti, kaip Viešpats man liepia?" (4 M 22, 38)

13 Balakas pasišaukė jį: "Eikš su manimi į kitą vietą, iš kur matysi izraelitų dalį, visų negalėsi matyti; iš ten juos prakeik". 14 Kai jį nuvedė ant Pisgos kalno viršūnės, jis ten pastatydino septynis aukurus ir ant kiekvieno aukojo po veršį ir aviną. 15 Tada Balamas tarė Balakui: "Stovėk čia prie deginamosios aukos, o aš eisiu pasitikti Viešpaties. 16 Viešpats kalbėjo jam, ką pasakyti sugrįžus Balakui. 17 Sugrįžęs jis rado Balaką stovintį prie savo deginamosios aukos, kartu su jo palydovais moabitų kunigaikščiais. Balakas klausė jo: "Ką tau kalbėjo Viešpats?" 18 Balamas atsakė: "Balake, klausykis ir išgirsk, Siporo sūnau! 19 Dievas nėra žmogus, kad meluotų, ir ne žmogaus sūnus, kad pakeistų savo nuomonę. Ką pažadėjo, argi

ti.

Sk 23, 21 - 24, 9

1 Izraelio tautoje, Jokūbe, nėra neteisybės, nesimato nuovargio. Viešpats, jo Dievas, yra su ja, ir karališka pergalė jaučiama joje. 22 Dievas ją išvedė iš Egipto; jos galybė kaip stumbro. 23 Nėra žyniavimo Jokūbe, nei būrimų Izraelyje; tinkamu metu bus pasakyta izraelitams, ką padarė Dievas. 24 Tai tauta, kuri pakils kaip liūtė ir pašoks kaip liūtas; neatsiguls, kol nesurys grobio ir neišgers užmuštųjų kraujo". (4 M 24, 9)

25 Balakas tarė Balamui: "Tu jų neprakeik, bet ir nelaimink". 26 Balamas atsakė Balakui: "Argi aš tau nesakiau, kad ką man Viešpats lieps, tą turėsiu daryti!".

27 "Eikš", tarė Balakas Balamui, "nuvesiu tave į kitą vietą; gal patiks Dievui, kad iš ten juos prakeiktum". 28 Balakas užvedė Balamą į Peoro kalno viršūnę, kuris yra prie dykumos. (4 M 25, 3) 29 Čia Balamas sakė Balakui: "Pastatydink man ir čia septynis aukurus ir paruošk tiek pat veršių ir avinų aukai. 30 Balakas padarė, kaip Balamas įsakė; jie aukojo po veršį ir po aviną ant kiekvieno aukuro.

24 skyrius

Ketvirtas pranašavimas 1 - 25.

1 Balamas suprato, kad Viešpačiui patinka, kai jis laimina Izraelį, visai nėjo, kaip pirma eidavo ieškoti žyniavimo, bet atsigręžė į tyrus ir, 2 pakėlęs akis, pamatė izraelitus, stovyklaujančius giminėmis savo palapinėse. Dievo Dvasios pagautas, 3 prakalbėjo: "Kalba žmogus, Beoro sūnus Balamas, kurio atvertos akys; (1 Sam 9, 9) 4 kuris girdi Dievo Žodžius, mato Visagalio apreiškimą, krinta žemėn; taip atsiveria jo akys. (Iz 50, 4) 5 Kokios gražios tavo palapinės, Jokūbe, ir tavo buveinės, Izraeli! 6 Jos yra kaip besitęsią slėniai, kaip sodai paupiuose, kaip Viešpaties sodinti alyvų medžiai; lyg kedrai prie vandens! 7 Vanduo tekės upėmis, ir jų slėniuose viskas augs. Izraelitų karalius bus žymesnis už Agagą, jo karalystė padidės. 8 Dievas išvedė izraelitus iš Egipto, dabar jie galingi; jie užims priešų tautas, jas sunaikins ir pavergs. 9 Izraelis miegos kaip liūtas, kurio niekas nedrįs pažadinti. Kas tave laimina, bus palaimintas; kas keikia, - bus prakeiktas". (4 M

Sk 24, 10 - 25

23, 24; 1 M 49, 9; 12, 3)

10 Balakas, supykęs ant Balamo, suplojo rankomis ir tarė: "Aš tave pasišaukiau prakeikti mano priešus, kuriuos tu priešingai,-jau trečią kartą laimini. 11 Grįžk skubiai į savo tėviškę! Tiesa, maniau iškilmingai tave pagerbti, bet Viešpats atėmė iš tavęs tau skirtąją pagarbą. 12 Balamas atsakė Balakui: "Argi aš nesakiau tavo pasiuntiniams, kuriuos atsiuntei pas mane: 13 'Jei Balakas man duotų pilnus savo namus sidabro ir aukso, aš negalėsiu Viešpaties Žodžių nutylėti, nekalbėsiu iš savo širdies nei gero, nei blogo; kalbėsiu tą, ką Viešpats man įsakys. (4 M 22, 18) 14 Prieš grįždamas pas savo tautą, duodu tau suprasti, ką ši tauta padarys tavo tautai ateityje".

15 Balamas toliau kalbėjo: "Kalba žmogus, Beoro sūnus Balamas, kurio akys atvertos, 16 kuris girdi Viešpaties Žodžius, pažįsta Aukščiausiojo mokslą ir mato Visagalio apreiškimus; jam atsiveria akys, krintant žemėn. 17 Aš jį matysiu, bet ne dabar, į jį žiūrėsiu, bet ne iš arti. Žvaigždė užtekės iš Jokūbo giminės, karalius viešpataus Izraelyje; jis užims Moabą ir sunaikins Seto giminę. (Mt 2, 2; Lk 1, 78; 2 Sam 8, 2; Am 2, 2) 18 Edomas ir Seiras taps jo nuosavybe; Izraelis viešpataus. (2 Sam 8, 14; Am 9, 11-12) 19 Jokūbo ainiai viešpataus ir sunaikins priešų likučius". (Mik 5, 1, 7-8) 20 Balamas, išvydęs amalekitus, kalbėjo: "Amalekas yra pirmasis tautų tarpe, bet jis bus sunaikintas". (2 M 17, 14) 21 Pamatęs kenitus, tarė: "Stipri, saugi tavo buveinė, kaip ant uolos sukrautas lizdas. (1 Sam 15, 6; Obad 3) 22 Bet ir jūs, kenitai, būsite sunaikinti, jūsų palikuonis Asirija ištrems. 23 O, varge, kas išliks gyvas, kai Dievas visa tai darys!? 24 Priešų laivai atvyks iš Kipro, pavergs asiriečius ir sunaikins Eberio kraštą, pagaliau patys žus".

25 Po to Balamas sugrįžo į savo tėviškę; taip pat ir Balakas grįžo tuo keliu, kuriuo buvo atėjęs. (4 M 31, 8, 16)

25 skyrius

Izraelitų nusikaltimas 1 - 18·

Sk 25,1 - 26,3

1 Izraelitams gyvenant Sitime, tauta pradėjo paleistuvauti su Moabo dukterimis. 2 Jos kvietė izraelitus į aukojimo šventes. Ten jie visi valgė ir garbino moabitų dievus. (4 M 31, 16) 3 Izraelitai garbino Baalą iš Peoro. Užsirūstinęs Viešpats, (5 M 4, 3) 4 tarė Mozei: "Surink visus tautos vadus ir juos pakark saulės kaitroje, kad mano rūstybė nepaliestų Izraelio tautos". (2 Sam 21, 6-9; 5 M 21, 22-23) 5 Mozė įsakė Izraelio teisėjams užmušti visus Baalo garbintojus.

6 Vienas izraelitas atsivedė midianitę į savo palapinę, Mozei ir visiems izraelitams matant, kai tuo laiku jie raudojo prie susitikimo palapinės angos. 7 Tai išvydęs, kunigo Arono sūnaus Eleazaro sūnus Pinejas pakilo iš minios ir, pagriebęs durtuvą, 8 įėjo į izraelito palapinę ir nužudė abu. 9 Epidemija, kilusi dėl moralės kritimo, sunaikinusi dvidešimt keturis tūkstančius žmonių, sustojo. (1 Kor 10, 8)

10 Viešpats tarė Mozei: 11 "Kunigo Arono sūnaus Eleazaro sūnus Pinejas išgelbėjo izraelitus nuo mano rūstybės; jis, tarnaudamas man, atliko tai, ką Aš būčiau įvykdęs, rūstybės pagautas, izraelitams. 12 Todėl sakyk jam, kad Aš darau su juo taikos Sandorą: (1 Ch 9, 20) 13 jam ir jo palikuonims priklausys kunigystė, kaip amžina Sandora, nes jis netoleravo izraelitų elgesio ir suderino izraelitus". (Ps 106, 30-31) 14 Izraelitas, kurį nužudė kartu su midianite, buvo Salaus sūnus Zimris, vadas Simeono giminės, 15 o midianitė, - vardu Kozbė buvo aukščiausios kilmės midianito kunigaikščio Zuro duktė. (4 M 31, 8)

16 Viešpats kalbėjo Mozei: 17 "Išžudykite midianitus, 18 nes jie pasielgė su jumis blogai, suvedžiojo jus Baalo garbinimu, ir dėl midianitų kunigaikščio dukters Kozbės, kuri žuvo dėl stabų garbinimo Peore." tragedijos,

26 skyrius

Tautos statistika 1 - 51, krašto dalinimas 52 - 56, levitų statistika 57 - 65.

1 Viešpats tarė Mozei ir Arono sūnui kunigui Elazarui: 2 "Suskaičiuokite visus izraelitus vyrus dvidešimt metų ir vyresnius pagal jų kilmę ir gimines, tinkamus kariuomenei." (4 M 1, 2-47) 3 Mozė ir kunigas Elazaras, Moabo lygumoje prie Jor-

Sk 26, 4-33

dano, ties Jerichu, kalbėjo tiems, kurie buvo 4 dvidešimt metų ir vyresni, kaip Viešpats buvo liepęs. Iš Egipto išėjusieji buvo: 5 Rubenas, Izraelio pirmagimis; jo sūnus buvo Hanokas, iš kurio kilo hanokitai; Palus, iš jo - paluitai; (1 M 46, 8-27; 1 Ch 4, 7) 6 Hezronas, iš jo - hezronitai ir Karmis, iš jo - karmitai. 7 Rubeno giminės skaičius buvo keturiasdešimt trys tūkstančiai septyni šimtai trisdešimt. 8 Palaus sūnus buvo Eliabas; 9 jo sūnūs Nemuelis, Datanas ir Abiramas; Datanas ir Abiramas prisidėjo prie Koro maišto, kuris buvo sukeltas prieš Mozę ir Aroną; tai buvo maištas prieš Viešpatį. 10 Žemė, atvėrus nasrus, prarijo Korą. Du šimtai penkiasdešimt sukilėlių žuvo per gaisrą. 11 Tai buvo įspėjimas izraelitams. Koro sūnūs nežuvo. 12 Simeono giminės sūnų šeimos: Nemuelio - nemuelitai; Jamino - jaminitai; Jakino - jakinitai; 13 Zero - zerahitai; Sauliaus - saulitai. 14 Simeono giminės buvo dvidešimt du tūkstančiai du šimtai. 15 Gado giminės sūnų šeimos: Zefono iš jo - zefonitai; Hagio - hagitai; Sunio - sunitai; 16 Oznio - oznitai; Erio - eritai; 17 Arodo - aroditai; Arelio - arelitai. 18 Gado giminės buvo keturiasdešimt tūkstančių penki šimtai. 19 Judo giminės sūnūs Eras ir Onanas. Jie mirė Kanaano žemėje. 20 Kitų Judo sūnų šeimos: Selo - selanitai; Perezo - perezitai; Zero - zerahitai. 21 Perezo giminės sūnų: Hesrono - hezronitai ir Hamulio - hamulitai. 22 Judo giminės buvo septyniasdešimt šeši tūkstančiai penki šimtai. 23 Išacharo giminės sūnų: Tolo - tolaitai; Puvo - punitai; 24 Jasubo - jasubitai; Simrono - simronitai. 25 Išacharo giminės buvo šešiasdešimt keturi tūkstančiai trys šimtai. 26 Zabulono giminės sūnų: Seredo - sereditai; Elono - elonitai; Jalelio - jalelitai. 27 Zabulono giminės buvo šešiasdešimt tūkstančių penki šimtai. 28 Juozapo giminės sūnų, Manaso ir Efraimo šeimos. 29 Iš Manaso kilo Makiras, iš kurio - makiritai. Makiro sūnaus Gileado - gileaditai; (Joz 17, 1-8) 30 Gileadas turėjo sūnus: Jezerio - jezeritai; Heleko - helekitai; 31 Asrielio - asrielitai; Sikemo - sikemitai; 32 Semido - semidaitai ir Heferio - heferitai. 33 O Heferio sūnus Selofehadas ne-

Sk 26, 34 - 61

turėjo sūnų, tik dukteris, kurių vardai yra: Mala, Noa, Hogla, Milka ir Tirza. (4 M 27, 1) 34 Manaso giminės buvo penkiasdešimt du tūkstančiai septyni šimtai. 35 Efraimo giminės sūnų: Sutelaho - sutelahitai; Bekerio - bekeritai; Tahano - tahanitai. 36 Sutelaho sūnaus Erano - eranitai. 37 Efraimo giminės buvo trisdešimt du tūkstančiai penki šimtai. Šitos yra Juozapo giminės šeimos. 38 Benjamino giminės sūnų: Belo - belitai; Asbelio - asbelitai; Ahiramo - ahiramitai; 39 Sefufamo - sufamitai; Hufamo - hufamitai. 40 Belo sūnūs buvo Ardas ir Naamanas. Iš Ardo - arditai; iš Naamano - naamitai. 41 Benjamino giminės buvo keturiasdešimt penki tūkstančiai šeši šimtai. 42 Dano giminės sūnų: Suhamo - suhamitai. Tai Dano kilmės giminė. 43 Dano giminės buvo šešiasdešimt keturi tūkstančiai keturi šimtai. 44 Asero giminės sūnų: Imno - imnitai; Isvio - isvitai; Berijo - berijitai. 45 Berijo sūnaus Heberio - heberitai; ir Malkielio - malkelitai. 46 Esero dukters vardas buvo Sera. 47 Asero giminės buvo penkiasdešimt trys tūkstančiai keturi šimtai. 48 Neftalio giminės: Jazelio - jazelitai; Gunio - gunitai; 49 Jezerio - jezeritai; Silemo - silemitai. 50 Neftalio giminės buvo keturiasdešimt penki tūkstančiai keturi šimtai. 51 Izraelitų, kurie buvo surašyti, buvo šeši šimtai vienas tūkstantis septyni šimtai trisdešimt.

52 Viešpats kalbėjo Mozei: 53 "Šitie paveldės žemę. 54 Didesnėms šeimoms duosi didesnę dalį, o mažesnėms - mažesnę; kiekvienam bus duotas pažadėtas paveldėjimas pagal anksčiau surašytus duomenis; 55 žemė bus padalyta tarp giminių ir šeimų burtų keliu. (4 M 33, 54; Joz 14, 2) 56 Šeimos turės būti patenkintos tuo, ką gaus burtų keliu.

57 Levio giminės sūnų šeimos: Gersono - gersonitų šeima; Kohato - kohatitų šeima; Mererio - meraritų šeima. (2 M 6, 16-25) 58 Šitos yra Levio šeimos: Libnio, Hebrono, Malio, Musio ir Koro šeima. Kohato sūnaus Amramo 59 žmona, Levio duktė Jokebeda, gimusi Egipte, pagimdė Aroną ir Mozę bei jų seserį Mirjamą. 60 Arono sūnūs buvo: Nadabas, Abijus, Eleazaras ir Itamaras. 61 Nadabas

Sk 26, 62 – 27, 12

ir Abijus mirė, naudodami svetimą ugnį, aukojant Viešpačiui. (3 M 10, 1-2) 62 Visų Levio giminės suskaitytų vyrų, vieno mėnesio amžiaus ir vyresnių, buvo dvidešimt trys tūkstančiai. Jie nebuvo įtraukti tarp izraelitų ir negavo pažadėto paveldėjimo kaip kiti.

63 Tai izraelitų skaičius, kuriuos surašė Mozė ir kunigas Elezaras Moabo lygumoje prie Jordano ties Jerichu. 64 Tarp jų nebuvo nė vieno tų, kurie buvo anksčiau Mozės ir Arono suskaičiuoti Sinajaus tyruose, (4 M 3, 1-39) 65 nes Viešpats buvo iš anksto pasakęs, kad jie visi mirs tyruose. Nė vienas neišliko, išskyrus Jefunės sūnų Kalebą ir Nuno sūnų Jozuvą.

27 skyrius

Paveldėjimo taisyklės 1 - 11, Jozuvas įstatomas Mozės vietoje 12 - 23.

1 Mala, Noa, Hogla, Milka ir Tirza, dukterys Zelofehado, sūnaus Heferio, sūnaus Geliado, sūnaus Makrio, sūnaus Manaso, sūnaus Juozapo, atėjo, (4 M 26, 33-36; Joz 17, 3-6) 2 prie Sandoros palapinės angos, kur stovėjo Mozė, kunigas Elezaras ir visi tautos vadai, ir tarė: (4 M 16, 2; 26, 65) 3 "Mūsų tėvas mirė tyruose; jis nedalyvavo maište, kuris buvo Koro sukeltas prieš Viešpatį, bet mirė už savo nusikaltimus. Jis neturėjo sūnų. 4 Kodėl jo vardas turėtų žūti iš jo šeimos? Ar dėl to, kad jis neturėjo sūnaus? Duokite mums pažadėtąjį paveldėjimą lygiomis teisėmis tarp tėvo brolių". 5 Mozė kreipėsi tuo reikalu į Viešpatį. (3 M 24, 12) 6 Viešpats atsakė Mozei: 7 "Zelofehado dukterys reikalauja teisingai; duok joms pažadėtąjį paveldėjimą tarp jų tėvo brolių; jos tepaveldi jo tėvonystę. 8 Izraelio sūnums įsakyk: jei kas miršta, nepalikdamas sūnaus, tėvonystę tepaveldi jo duktė. 9 Jei neturės dukters, įpėdiniais bus mirusio broliai. 10 O jei nebus nė brolių, tėvonystę paveldės jo tėvo broliai. 11 Jeigu neturės nei tėvo brolių, tėvonystė atiteks tiems, kurie yra jo artimiausi giminės". Tai šventas ir amžinas įstatymas izraelitams, Viešpaties duotas Mozei.

Lk 27, 13 – 28, 10

rį duosiu izraelitams. (5 M 32, 48-49) 13 Jį pamatęs, ir tu iškeliausi pas savo tautą, kaip iškeliavo tavo brolis Aronas, (4 M 20, 24-28) 14 nes judu mane užrūstinote Zino tyruose minios prieštaravimo metu ir neiškėlėte mano šventumo prie Meribo (prieštaravimo) šaltinio, Zino tyruose prie Kadeso". 15 Mozė atsakė Viešpačiui: 16 "Viešpatie, visų gyvųjų Dieve, paskirk žmogų šitai miniai vadovauti. (4 M 16, 22) 17 Jis eitų su jais, juos išvestų ir įvestų, kad jie, būdami Tavo vaikai, nebūtų kaip avys be piemens". 18 Viešpats atsakė Mozei: "Imk Nuno sūnų Jozuvą, kuriame yra mano Dvasia, ir ant jo uždėk savo ranką. (5 M 3, 21; 34, 9) 19 Jis teatsistoja kunigo Elezaro[a] ir visos minios priekyje, 20 o tu jį įvesk į jo pareigas, visiems matant, ir suteik jam galios, kad jo klausytų visi izraelitai. (2 Kar 2, 9, 15) 21 Tuo atveju, kai reikės pagalbos, tegul kunigas Elezaras[a] kreipiasi į Viešpatį patarimo - Urimo. Tuo būdu Jozuvas galės vadovauti izraelitams." (2 M 28, 30) 22 Mozė padarė, kaip Viešpats buvo įsakęs; pastatė Jozuvą kunigo Elezaro[a] ir visos minios priekyje; 23 uždėjo jam ant galvos rankas ir pakartojo visa, ką Viešpats liepė.

28 skyrius

Pakartotas aukų įsakymas 1 - 31.

1 Viešpats kalbėjo Mozei: 2 "Įsakyk izraelitams skirtu laiku aukoti augalines ir deginamąsias aukas maloniam kvapui. (3 M 21, 6) 3 Šitos aukos bus: kasdieną du sveiki metiniai avinėliai nuolatinei deginamajai aukai; (2 M 29, 38-42) 4 vieną aukosite rytą, o antrą - vakare; 5 dešimtą efos dalį smulkių miltų, sumaišytų su ketvirtadaliu hino[s] tyriausio aliejaus. (3 M 2, 1) 6 Tai bus nuolatinė deginamoji auka, aukojama Sinajaus kalne, Viešpačiui maloniam kvapui. 7 Prie kiekvieno avinėlio geriamąja auka aukosite Viešpaties šventovėje ketvirtadalį hino[s] vyno. 8 Antrąjį avinėlį taip pat aukosite vakare su visomis rytmetinės aukos apeigomis, su augaline ir geriamąja auka maloniam kvapui.

9 Sabatos dieną aukosite du sveikus metinius avinėlius, o augalinei aukai dvi dešimtąsias efos smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, taip pat ir geriamąją auką. (Mt 12, 5) 10 Tai bus nuolatinė sabatos deginamoji ir geriamoji auka.

Sk 28, 11 - 31

11 Kiekvieno mėnesio pradžioje privalote aukoti deginamąją auką Viešpačiui sveikus du veršius, vieną aviną ir septynis metinius avinėlius(4 M 10, 10); 12 augalinei aukai-tris dešimtąsias efos smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, prie kiekvieno veršio; dvi dešimtąsias efos smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, prie kiekvieno avino, (4 M 15, 2-13) 13 ir dešimtą efos dalį smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, augalinei aukai, prie kiekvieno avinėlio. Tai bus malonaus kvapo deginamoji auka Viešpačiui. 14 Geriamosios vyno aukos prie kiekvienos deginamosios aukos bus: pusė hinos prie kiekvieno veršio, trečdalis - prie avino, ketvirtadalis - prie kiekvieno avinėlio. Tai kiekvieno mėnesio deginamoji auka. 15 Taip pat aukosite Viešpačiui ožį už nuodėmes, kaip nuolatinę deginamąją auką su geriamąja auka.

16 Pirmo mėnesio keturioliktą dieną yra Viešpaties Pasa. (2 M 23, 5-14) 17 o penkioliktą dieną - iškilmės. Neraugintą duoną valgysite septynias dienas. 18 Pirmoji diena yra izraelitams šventa diena; tą dieną nedirbsite jokio darbo, 19 aukosite deginamajai aukai sveikus du veršius, vieną aviną, septynis metinius avinėlius 20 ir augalinei aukai smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi; tris dešimtąsias efos prie veršio, dvi dešimtąsias efos prie avino 21 ir vieną dešimtąją efos prie kiekvieno avinėlių; 22 vieną ožį suderinimui už nuodėmes, 23 neskaitant rytmetinės deginamosios aukos, kuri nuolat aukojama. 24 Taip darykite septynias dienas, kad būtų malonus kvapas Viešpačiui. 25 Septintoji diena bus jums iškilmingiausia ir šventa; tą dieną nedirbsite jokio darbo.

26 Derliaus šventės dieną aukosite Viešpačiui naujo derliaus aukas. Ta diena bus šventa ir iškilminga; tą dieną nedirbsite jokio darbo. (3 M 23, 15-21) 27 Deginamajai aukai aukosite du veršius, vieną aviną bei septynis metinius avinėlius; 28 augalinei aukai-su aliejumi sumaišytų smulkių miltų tris dešimtąsias efos prie kiekvieno veršio, dvi - prie avino, 29 dešimtą efos dalį prie kiekvieno avinėlio; 30 taip pat ožį, kuris aukojamas suderinimui, neskaitant nuolatinės deginamosios ir geriamosios aukos. 31 Visos aukos turi būti tinkamos; su jomis aukokite ir geriamąsias aukas."

Sk 29, 1-16

29 skyrius

Naujųjų Metų, suderinimo ir palapinių aukos 1 - 39.

1 "Pirmoji septinto mėnesio diena bus jums iškilminga ir šventa; tą dieną nedirbsite jokio darbo, - tai bus trimitavimo diena. (2 M 23, 24-25) 2 Aukosite deginamajai aukai maloniam kvapui sveikus gyvulius: vieną veršį, vieną aviną ir septynis metinius avinėlius; 3 augalinei aukai tris dešimtąsias efos smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, prie kiekvieno veršio, dvi dešimtąsias efos - prie avino, 4 vieną dešimtą dalį efos prie kiekvieno avinėlio, 5 ir ožį už nuodėmes, kuris aukojamas jūsų suderinimui, 6 neskaitant deginamosios jauno mėnesio aukos, pirmo mėnesio dieną, su jos augaline auka, ir nuolatinės deginamosios aukos su geriamąja auka; aukosite tomis pačiomis apeigomis, kad būtų malonus kvapas Viešpačiui.

7 Taip pat septinto mėnesio dešimtoji diena bus jums šventa ir iškilminga; tą dieną atgailausite ir nedirbsite jokio darbo. (3 M 23, 27-32) 8 Deginamajai Viešpaties aukai, maloniam kvapui, aukosite sveikus gyvulius: jauną veršį, aviną ir septynis metinius avinėlius; 9 jų augalinei aukai tris dešimtąsias efos smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, prie kiekvieno veršio, dvi dešimtąsias efos - prie avino, 10 dešimtą dalį efos - prie kiekvieno avinėlio, 11 ir ožį už nuodėmes, neskaitant to, kas paprastai aukojama suderinti už nusikaltimą, nuolatinės deginamosios aukos su augalinėmis ir geriamosiomis aukomis. (3 M 16, 11-22)

12 Septinto mėnesio penkioliktoji diena bus jums šventa ir iškilminga; nedirbsite tą dieną jokio darbo. Septynias dienas švęsite Viešpaties garbei. (3 M 23, 34-43) 13 Aukosite deginamąją auką maloniam kvapui Viešpačiui sveikų trylika jaunų veršių, du avinus, keturiolika metinių avinėlių; 14 augalinei aukai-smulkių, su aliejumi sumaišytų, miltų po tris dešimtąsias efos prie kiekvieno veršio, kurių bus trylika, po dvi dešimtąsias efos prie kiekvieno avino, jų bus du, 15 dešimtą dalį efos prie kiekvieno avinėlio, kurių bus keturiolika; 16 ir ožį už nuodėmes, neskaitant nuolatinės

 Sk 29, 17-39

deginamosios, augalinės ir geriamosios aukos. 17 Antrą dieną aukosite:
dvylika jaunų veršių, du avinus, keturiolika metinių avinėlių. 18 Prie kiekvieno veršio, avino ir avinėlio aukosite jų augalinę ir geriamąją auką, kaip įsakyta; 19 ir ožį už nuodėmes, neskaitant nuolatinės deginamosios, augalinės ir geriamosios aukos. 20 Trečią dieną aukosite: vienuolika veršių, du avinus, keturiolika metinių avinėlių, 21 ir, kaip įsakyta, prie kiekvieno veršio, avino ir avinėlio augalines ir geriamąsias aukas. 22 Už nuodėmes aukosite ožį, neskaitant nuolatinės deginamosios, augalinės ir geriamosios aukos. 23 Ketvirtą dieną aukosite:
dešimt veršių, du avinus, keturiolika metinių avinėlių 24 ir prie kiekvieno augalines bei geriamąsias aukas, kaip įsakyta, 25 ir ožį už nuodėmes, neskaitant nuolatinės deginamosios, augalinės bei geriamosios aukos. 26 Penktą dieną aukosite:
devynis veršius, du avinus, keturiolika metinių avinėlių; 27 prie kiekvieno jų augalines bei geriamąsias aukas, kaip įsakyta, 28 ir ožį už nuodėmes, neskaitant nuolatinės deginamosios, augalinės bei geriamosios aukos. 29 Šeštą dieną aukosite:
aštuonis veršius, du avinus ir keturiolika metinių avinėlių; 30 prie kiekvieno jų augalines bei geriamąsias aukas, kaip įsakyta, 31 ir ožį už nuodėmes, neskaitant nuolatinės deginamosios, augalinės bei geriamosios aukos. 32 Septintą dieną aukosite:
septynis veršius, du avinus ir keturiolika metinių avinėlių;
33 prie kiekvieno jų augalines ir geriamąsias aukas, kaip įsakyta, 34 bei ožį už nuodėmes, neskaitant nuolatinės deginamosios, augalinės ir geriamosios aukos.
35 Aštunta diena yra iškilminga; nedirbsite tą dieną jokio darbo 36 ir aukosite deginamajai aukai maloniam kvapui Viešpačiui:
veršį, aviną, septynis metinius avinėlius; 37 prie kiekvieno augalines bei geriamąsias aukas, kaip įsakyta, 38 ir ožį už nuodėmes, neskaitant nuolatinės deginamosios, augalinės ir geriamosios aukos. Visi aukojamieji gyvuliai turi būti sveiki.

39 Be to, dar yra įžado ir laisvos aukos, aukojamos Viešpačiui, neskaitant deginamųjų, augalinių, geriamųjų ir padėkos aukų."

Sk 30, 1 - 31, 4

30 skyrius

Šeimos teisė ir laisvas įžadas 1 - 17.

1 Mozė pasakė izraelitams visa, ką jam Viešpats liepė. 2 Jis kalbėjo izraelitų genčių vadams: 3 "Jei kuris vyras bus padaręs Viešpačiui įžadą ar pasižadėjęs priesaika, negalės savo žodžio laužyti, turės įvykdyti, ką pažadėjo, (3 M 27, 2-25; 5 M 23, 22; Teis 11, 35; Pam 5, 3-4) 4 Jei kokį įžadą Viešpačiui darys ir save priesaika suvaržys jauna, netekėjusi moteris, kuri gyvena savo tėvo namuose, ir, jei tėvas, patyręs apie įžadą ir priesaiką, tylėtų, ji turi laikytis įžado 5 ir privalo įvykdyti, ką pažadėjo ir prisiekė. 6 O jei tėvas išgirdęs uždraus tuojau, jos įžadas ir priesaika bus panaikinta, nes tėvas uždraudė, ir Viešpats jai atleis. 7 Jei ištekėtų padarius įžadą ar priesaiką, 8 ir jos vyras sužinojęs neuždraustų jai to daryti tą pačią dieną, ji laikysis įžado ir jį įvykdys. 9 O jei jis išgirdęs tuojau uždraustų ir tuo būdu panaikintų jos įžadus, Viešpats jai atleis. 10 Našlė arba išsiskyrus privalo įvykdyti pažadą. 11 Jei žmona, gyvendama su vyru, padarytų įžadą arba priesaiką, 12 ir, jei jos vyras išgirdęs tylėtų ir neprieštarautų, ji vykdys savo įžadą. 13 O jei išgirdęs tuojau uždraustų, nereikės vykdyti pažado, nes vyras uždraudė, ir Viešpats jai atleis. 14 Jei ji priesaika pasižadėtų atgailauti, pasninkauti ar susilaikyti nuo bet kokių dalykų, priklausys nuo vyro ar tą pažadą vykdyti, ar ne. 15 O jei vyras išgirdęs tylėtų arba atidėtų sprendimą kitai dienai, ji vykdys ką pažadėjo, nes jis tylėjo. 16 Jei žinodamas vėliau prieštarautų, pats atsakys." 17 Tai yra Viešpaties duoti Mozei įsakymai, kurių turi laikytis vyras ir žmona, tėvas ir duktė, netekėjusi ir gyvenanti tėvo namuose.

31 skyrius

Karas su midianitais. 1 - 54.

1 Viešpats tarė Mozei: 2 "Atkeršyk midianitams už izraelitams padarytas skriaudas, tada galėsi mirti." (4 M 25, 17; Ps 106, 30-31) 3 Mozė įsakė apginkluoti vyrus, kurie atkeršytų midianitams; 4 pasiųsti iš kiekvienos giminės po tūkstan-

tį vyrų. 5 Tūkstantis vyrų iš kiekvienos giminės, viso dvylika tūkstančių, pasirengė kovai. 6 Mozė juos išsiuntė su kunigo Elezaro sūnumi Pinejų, kuriam pavedė šventus daiktus ir trimitus. (4 M 25, 7; 10, 2) 7 Jie nugalėjo midianitus ir išžudė visus jų vyrus, kaip Viešpats buvo įsakęs Mozei, (5 M 20, 13) 8 taip pat ir jų karalius: Evį, Rekemą, Zurą, Hurą ir Rebą. Užmušė kardu Beoro sūnų Balamą. (Joz 13, 21; 4 M 22, 5) 9 Jie paėmė į nelaisvę jų moteris, vaikus, visus galvijus ir visą midianitų lobį; 10 sudegino jų miestus, sodžius ir palapines. 11 Belaisvius, gyvulius ir visą karo grobį 12 izraelitai atgabeno pas Mozę ir kunigą Elezarą į izraelitų stovyklą Moabo lygumose, prie Jordano ties Jerichu.

13 Mozė, kunigas Elezaras ir visi izraelitų vadai išėjo jų pasitikti už stovyklos. 14 Užsirūstinęs ant kariuomenės viršininkų, tūkstantininkų ir šimtininkų, kurie grįžo iš kovos lauko, 15 Mozė tarė: "Kodėl palikote gyvas moteris? 16 Argi ne jos suvedžiojo izraelitus, patariant Balamui, nusikalsti Viešpačiui Peore; dėl to tauta buvo nubausta epidemija. (4 M 25, 1; Apr 2, 14) 17 Nužudykite visus vyrus, net ir vaikus ir moteris, kurios gyveno su vyrais! (Teis 21, 11) 18 Nekaltas mergaites pasilaikykite sau. 19 Pasilikite už stovyklos septynias dienas. Kas užmušė žmogų ar užmuštąjį palietė, apsivalykite patys ir jūsų belaisviai trečią ir septintą dieną. (4 M 19, 11) 20 Reikia apvalyti ir visą grobį, ar tai būtų drabužiai, ar indai, ir kiekvienas daiktas, padarytas iš odos, ožkų vilnų ar iš medžio." 21 Kunigas Elezaras kalbėjo dalyvavusiems kariams kovoje: "Štai Viešpaties parėdymas: 22 auksą, sidabrą, varį, geležį, šviną, cinį, 23 ir visa, kas nedega liepsnoje, apvalykite ugnimi; kas dega ugnyje, - apvalomuoju vandeniu. 24 Septintą dieną išplaukite savo drabužius ir, taip apsivalę, įeikite į stovyklą."

25 Viešpats kalbėjo Mozei: 26 "Tu, kunigas Elezaras ir tautos vadai suskaičiuokite visa, kas paimta, - žmones ir galvijus. 27 Padalykite grobį lygiomis į dvi dalis, kovojusiems ir kitiems izraeliams. 28 Iš tų, kurie kovojo kare ir gavo karo grobio, atskirk Viešpaties daliai po vieną iš penkių šimtų žmonių, taip pat ra-

Sk 31,29 – 54

guočių, asilų ir avių; 29 viską atiduok kunigui Elazarui[e], nes tai yra Viešpačiui auka. 30 O iš nekariavusių izraelitų grobio imk kiekvieną penkiasdešimtą žmogų, taip pat raguotį, asilą, avį ir kitų gyvulių ir atiduok levitams, kurie tarnauja Viešpačiui." 31 Mozė ir Elezaras[a] padarė, kaip Viešpats įsakė. 32 Karo grobis buvo: šeši šimtai septyniasdešimt penki tūkstančiai avių, 33 septyniasdešimt du tūkstančiai raguočių, 34 šešiasdešimt vienas tūkstantis asilų, 35 trisdešimt du tūkstančiai nekaltų mergaičių. 36 Pusė buvo atiduota dalyvavusiems kariams: trys šimtai trisdešimt septyni tūkstančiai penki šimtai avių; 37 iš jų Viešpačiui atskaityta šeši šimtai septyniasdešimt penkios avys. 38 Trisdešimt šeši tūkstančiai raguočių, iš jų Viešpačiui atskaityta septyniasdešimt du; 39 trisdešimt tūkstančių penki šimtai asilų, iš kurių Viešpačiui atskaityta šešiasdešimt vienas asilas. 40 Šešiolika tūkstančių žmonių, kurių Viešpačiui teko trisdešimt du asmenys. 41 Mozė atidavė, kaip buvo liepta, Viešpaties aukos dalį Elezarui[a]. 42 Izraelitams, nedalyvavusiems kare, buvo duota tiek pat, 43 kaip ir kariams: trys šimtai trisdešimt septyni tūkstančiai penki šimtai avių, 44 trisdešimt šeši tūkstančiai raguočių, 45 trisdešimt tūkstančių penki šimtai asilų, 46 šešiolika tūkstančių asmenų. 47 Mozė ėmė kiekvieną penkiasdešimtą gyvulį ir belaisvį ir atidavė levitams, tarnaujantiems prie Viešpaties palapinės, kaip Viešpats buvo įsakęs.

48 Kariuomenės vadai, tūkstantininkai ir šimtininkai, priėję prie Mozės, kalbėjo: 49 "Mes, tavo tarnai, patikrinome kareivius, kuriuos turime savo žinioje, ir nė vieno nepasigedome. 50 Todėl kiekvienas atnešame kaip dovaną Viešpačiui visus auksinius papuošalus, kuriuos paėmėme karo grobiu: grandinėles, apyrankes, žiedus, auskarus ir kaklo papuošalus, kad suderintum mus su Viešpačiu." 51 Mozė ir kunigas Elezaras[a] priėmė auką Viešpačiui iš tūkstantininkų ir šimtininkų, visus atneštus auksinius papuošalus, 52 kurie svėrė šešiolika tūkstančių septynis šimtus penkiasdešimt šekelių. 53 Eiliniai kareiviai grobį pasilaikė sau. 54 Paimtą auksą iš tūkstantininkų ir šimtininkų, Mozė ir kunigas Elezaras[a] įnešė į susitikimo palapi-

 Sk 32, 1-19

nę, kad Viešpats globotų izraelitus.

32 skyrius

Rubeno ir Gado giminės apsigyvena rytinėje Jordano pusėje 1 - 42.

1 Rubeno ir Gado giminės turėjo daug bandų. Jie matė Jazerio ir Gileado žemes, tinkamas gyvuliams auginti. (5 M 3, 12-22) 2 Atėję pas Mozę, kunigą Elezarą[a] ir izraelitų vadus tarė: 3 "Ataroto, Dibono, Jazerio, Nimro, Hesbono, Elialės, Sebamo, Nebo ir Beono žemės,[4] kurios, Viešpačiui padedant, buvo užimtos izraelitų, labai tinka gyvuliams auginti; o mes, tavo tarnai, turime labai daug bandų. 5 Taigi, jei radome malonę tavyje, prašome, kad mums, tavo tarnams, atiduotum ją nuosavybėn ir nelieptum eiti per Jordaną." 6 Mozė jiems atsakė: "Argi, kai jūsų broliai kariaus, jūs čia sėdėsite? 7 Kodėl keliate baimę izraelitams, kad jie nedrįstų užimti žemių, kurias Viešpats jiems duos? 8 Argi ne taip elgėsi jūsų tėvai, kai siunčiau iš Kades-Barnes apžiūrėti kraštą? 9 Jie, nuėję iki Vynuogių slėnio ir, apžiūrėję visą kraštą, įbaugino izraelitus, kad neitų į šalį, kurią Viešpats jiems pažadėjo. 10 Viešpats užsirūstinęs prisiekė: 11 'Ne, šitie žmonės, kurie išėjo iš Egipto, dvidešimt metų ir vyresni, neišvys žemės, kurią pažadėjau Abraomui, Izaokui ir Jokūbui, nes jie tikrai nenorėjo manęs klausyti, (4 M 14, 22-38; 26, 65) 12 išskyrus kenezietį Jefunės sūnų Kalebą ir Nuno sūnų Jozuvą; juodu įvykdė mano valią.'" 13 Mozė tarė: "Viešpats, užsirūstinęs ant izraelitų, leido jiems klaidžioti tyruose, kol išmirė visa karta, kuri buvo nusikaltusi Jam. 14 Dabar jūs iškilote savo tėvų vieton atnaujinti Viešpaties įtūžimą Izraeliui. 15 Jei nenorite Jo klausyti, Jis paliks tautą tyruose, ir jūs būsite priežastimi visų žuvimo."

16 Rubenitai ir gaditai, priėję Mozės arčiau, tarė: "Pastatysime avides ir galvijams tvartus, taip pat mūsų vaikams miestus; 17 mes gi patys apsiginklavę eisime į kovą izraelitų priekyje, kol įvesime juos į jų žemes. Tuo tarpu mūsų vaikai ir visa, ką turime, gyvens apmūrytuose miestuose saugumo dėlei. 18 Negrįšime į savo namus, iki izraelitai gaus pažadėtąją žemę; 19 nieko nereikalausime anoje pusėje

Sk 32, 20-42

Jordano, nes jau turime tėviškę, kuri yra į rytus nuo jo." 20 Mozė jiems atsakė: "Jei jūs esate pasiryžę daryti, ką sakote, stokite į kovą Viešpačiui padedant. (Joz 1, 13-15) 21 Visi, karui tinkami vyrai, tepereina Jordaną apsiginklavę, iki priešas bus nugalėtas 22 ir visa žemė bus paimta. Tuomet nenusikalsite nei Viešpačiui, nei Izraeliui ir gausite šalį, kurios siekiate. 23 Jei nedarysite, ką sakote, tai nusidėsite Viešpačiui ir žinokite, kad būsite nubausti. 24 Taigi, statykite miestus savo vaikams, tvartus avims bei galvijams, ir įvykdykite, ką pažadėjote." 25 Gaditai ir rubeni tai atsakė Mozei: "Mes, tavo tarnai, darysime, ką mūsų valdovas liepia. 26 Savo vaikus ir moteris, avis ir galvijus paliksime Gileado miestuose; 27 mes gi, tavo tarnai, visi apsiginklavę, trauksime į karą, kaip tu, valdove, sakai." 28 Mozė įsakė kunigui Eleāzarui, Nuno sūnui Jozuvui ir izraelitų giminių vadams: 29 "Jei gaditai ir rubenitai kartu su jumis pereis Jordaną su ginklais, žemė bus jūsų. Duokite jiems paveldėti Gileadą; (Joz 4, 12) 30 jei nenorės eiti kartu su jumis apsiginklavę į Kanaano žemę, tegul pasilieka jūsų tarpe." 31 Gaditai ir rubenitai atsakė: "Kaip Viešpats įsakė savo tarnams, taip mes darysime; 32 patys trauksime apsiginklavę Viešpaties akivaizdoje į Kanaano žemę, ir tuo pareikšime, kad jau gavome tėviškę šiapus Jordano."

33 Mozė davė gaditams ir rubenitams bei Juozapo sūnaus Manaso giminės pusei amoritų karaliaus Sihono ir Basano karaliaus Ogo karalysčių žemes su jų miestais. (Joz 13, 8-31) 34 Gaditai atstatė sutvirtintus Dibono, Ataroto, Aroerio, 35 Etroto, Sofano, Jazerio, Jogbeo[h], 36 Betnimro, Betarano[h] miestus, ir padarė savo galvijams tvartus. 37 Rubenitai atstatė Hesboną, Elealę, Karjataimą, 38 Nebą, Baalmeoną ir Sibmą pakeisdami jų vardus. 39 Manaso sūnaus Makiro sūnūs patraukė į Gileadą ir jį užėmė, išvydami jo gyventojus amoritus. 40 Mozė davė Gileado žemės Manaso sūnui Makirui, kuris ten apsigyveno. 41 O Manaso sūnus Jairas nuėjęs užėmė miestelius, juos pavadino Havot-Jairu, (5 M 3, 14) 42 Taip pat Noba nuėjęs užėmė Kenatą su jo miesteliais ir jį pavadino savo vardu Noba.

Sk 33, 1-32

33 skyrius

40 metų apžvalga 1 - 49, įsakymas užimti Kanaano kraštą 50 - 56.

1 Izraelitų sustojimo vietos, išėjus jiems iš Egipto, vadovaujant Mozei ir Aronui. 2 Mozė jas surašė pagal stovyklų vietas, kurias jie, Viešpačiui įsakant, keisdavo. 3 Jie išėjo iš Ramsės pirmo mėnesio penkioliktą dieną, rytą po Velykų, galingos rankos vedami, visiems egiptiečiams matant, (2 M 1, 11; 14, 8) 4 laidojant jiems savo pirmagimius, išžudytus Viešpaties įsakymu. Tuo Jis įrodė savo galią prieš jų dievus. (2 M 12, 12) 5 Izraelitai, iškeliavę iš Ramesės, pasistatė stovyklas Sukote. (2 M 12, 37) 6 Iš Sukoto atvyko į Etamą, kuris yra pačiame tyrų pakraštyje. (2 M 13, 30) 7 Iš ten atvyko prie Pihairoto, kuris yra ties Baalzefonu, ir sustojo prie Migdolo. (2 M 14, 2) 8 Iškeliavę iš Pihairoto, persikėlė jūra į tyrus ir, keliavę tris dienas Etamo tyrais, pasistatė stovyklą Maroje. (2 M 14, 22; 15, 23) 9 Išėję iš Maros, pasiekė Elimą, kur buvo dvylika vandens šaltinių bei septyniasdešimt palmių, ir sustojo. (2 M 15, 27) 10 Išėję iš Elimo, ištiesė palapines prie Raudonosios jūros. 11 O iš čia sustojo Sino tyruose. (2 M 16, 1) 12 Iš Sino tyrų atkeliavo į Dofką, 13 o iš Dofkos - sustojo Aluse. 14 Iškeliavę iš Aluso, ištiesė palapines Refidime, kur stigo vandens. (2 M 17, 1) 15 Iš Refidimo sustojo Sinajaus tyruose. (2 M 19, 1)

16 Išėję iš Sinajaus tyrų, atvyko į Geidulių kapines. (4 M 11, 34) 17 Iškeliavę iš čia, pasistatė stovyklą Hazerote. (4 M 11, 35) 18 Iš Hazeroto atėjo į Ritmą. (4 M 12, 16) 19 O iš Ritmos, - į Rimonperezą. 20 Išėję iš Rimonperezo, atvyko į Libną, 21 o iš Libnos - sustojo Risoje. 22 Išėję iš Risos, atvyko į Kelatą, 23 o iš Kelato - sustojo prie Sefero kalno. 24 Patraukę nuo Sefero kalno, atėjo į Haradą. 25 Išėję iš Harado, pasistatė stovyklą Makelote. 26 Iškeliavę iš Makeloto, atėjo į Tahatą, 27 o iš Tahato, buvo sustoję Teroje. 28 Išėję iš Teros, ištiesė palapines Mitkoje, 29 o iš Mitkos - pasistatė stovyklą Hasmone. 30 Išėję iš Hasmono, atvyko į Moserotą, 31 o iš Moseroto, pasistatė stovyklą Benejakane. (5 M 10, 6). 32 Išėję iš Benejakano,

 Sk 33, 33-56

atkeliavo į Hor-Hagidgadą, 33 o iš čia, pasistatė stovyklą Jotbatoje. (5 M 10, 7) 34 Iš Jotbatos atėjo į Abroną, 35 o iš Abrono, ištiesė palapines Eziongebere, 36 o iš Eziongeberio, atvyko į Zino tyrus, prie Kadeso. (4 M 20, 1)

37 Išėję iš Kadeso, jie pasistatė stovyklas prie Horo kalno Edomo krašto pasienyje. (4 M 20, 22-29) 38 Kunigas Aronas, Viešpačiui liepiant, užlipęs ant Horo kalno, mirė penkto mėnesio pirmą dieną, praslinkus keturiasdešimt metų nuo izraelitų išėjimo iš Egipto, 39 būdamas šimto dvidešimt trijų metų amžiaus. 40 Kanaanitų karalius Aradas, kuris gyveno pietų šalyje, sužinojo, kad izraelitai atėjo į Kanaano šalį. (4 M 21, 1)

41 Atkeliavę nuo Horo kalno, jie sustojo Zalmone. 42 Išėję iš Zalmono, jie atvyko į Punoną, 43 o iš Punono sustojo Obote. (4 M 21, 10) 44 Iš Oboto atėjo į Jieabarimą, prie moabitų sienos, (4 M 21, 11) 45 o iš Jieabarimo, ištiesė palapines Dibongade. 46 Išėję iš Dibongado, sustojo Almondblataime, 47 o iš čia jie atėjo iki Abarimo kalnų, ties Nebu. (4 M 21, 20) 48 Keliaudami nuo Abarimo kalnų, jie pasiekė Moabo lygumas prie Jordano, ties Jerichu (4 M 22, 1; 5 M 32, 49) 49 ir pasistatė stovyklą prie Jordano nuo Betsimoto ligi Abelsitimo, moabitų lygumose. (4 M 25, 1)

50 Moabitų lygumose Viešpats kalbėjo Mozei: 51 "Kai pereisite Jordaną, eidami į Kanaano žemę, 52 išvykite visus to krašto gyventojus; sunaikinkite jų akmeninius dievaičių paminklus; sulaužykite statulas, išgriaukite visas aukštąsias stabų garbinimo vietas 53 ir apsigyvenkite šalyje, kurią Aš jums daviau paveldėti; 54 pasidalykite ją burtų keliu. Tiems, kurių bus daugiau, duokite didesnį žemės plotą, o kurių mažiau, - mažesnį. Žemę išdalykite burtų keliu giminėms ir šeimoms. (5 M 26, 55) 55 Jei neišvarysite žemės gyventojų, jie bus jums kaip krislai akyse ir diegliai šonuose; jie jums sudarys daug bėdų jūsų šalyje (Joz 23, 13) 56 ir, ką buvau sumanęs padaryti jiems, jums padarysiu."

Sk 34, 1-29

34 skyrius

Kanaano krašto sienos 1 - 29.

1 Viešpats kalbėjo Mozei: 2 "Kai įeisite į Kanaano šalį ir ją užimsite, jos sienos bus: (2 M 23, 31) 3 pietinė dalis prasidės nuo Zino tyrų, esančių šalia Edomo, jos rytų siena bus Druskos (Negyvoji) jūra, pradedant pietine dalimi. (Joz 15, 1) 4 Pietinė siena eis išilgai Akrabimo aukštumos ir tęsis iki Sinajaus; pietuose pasieks Kadesbarną. Iš čia siena eis ligi Hazar-Adaro, ir toliau iki Azemono. 5 Nuo Azemono siena pasisuks, sieks Egipto upę ir baigsis jūros krantu. 6 Vakarų siena bus jums Didžioji (Viduržemio) jūra. 7 Šiaurėje siena prasidės nuo Didžiosios jūros ir tęsis iki Horo kalno; 8 iš čia į Hamatą iki Zedado apylinkės; 9 toliau siena tęsis iki Zifrono ir Hazar-Enano. 10 Rytų siena eis nuo Hazar-Enano ligi Sefamo; 11 nuo Sefamo tęsis iki Riblos į rytus nuo Aino; iš čia eis Jordano rytų puse iki Genezareto ežero (Lk 5, 1) 12 ir toliau Jordanu iki Druskos jūros. Tai bus jūsų krašto sienos." 13 Mozė kalbėjo izraelitams: "Tai žemė, kurią paveldėsite burtų keliu. Ją Viešpats liepė išdalyti devynioms ir pusei giminėms. 14 Rubeno, Gado ir pusė Manaso giminės gavo žemę rytinėje Jordano pusėje, prie Jericho." (4 M 32, 33) 15 Taip buvo išdalyta žemė.

16 Viešpats tarė Mozei: 17 "Štie yra vardai vyrų, kurie jums padalins žemę: kunigas Eleazaras, Nuno sūnus Jozuvas, (Joz 14, 1; 21, 1; 5 M 1, 38) 18 ir iš kiekvienos giminės po vieną vyresnį. 19 Jų vardai: Judo giminės Jefunės sūnus Kalebas, (4 M 13, 6, 30) 20 Simeono - Amihudo sūnus Semuelis, 21 Benjamino - Kislono sūnus Elidadas, 22 Dano - Joglio sūnus Bukis, 23 Juozapo palikuonių iš Manaso giminės Efodo sūnus Hanielis, 24 Efraimo - Siftano sūnus Kemuelis, 25 Zabulono - Parnako sūnus Elizafanas, 26 Iš(ch)aro - Azano sūnus Paltielis, 27 Asero - Selomio sūnus Aihudas, 28 Neftalio - Amiudo(h) sūnus Pedaelis." 29 Štiems vyrams Viešpats įsakė padalyti Kanaano žemę izraelitams.

Sk 35, 1-23

35 skyrius

Levitų ir prieglaudos miestai 9 - 34.

1 Moabo [illegible] prie Jordano, ties Jerichu, Viešpats kalbėjo Mozei: 2 "Pasakyk izraelitams [illegible] levitams iš savo paveldėjimo (4 M 18, 20; Joz 21, 2) 3 miestus gyventi ir jų [illegible] ganykloms; jie gyvens miestuose, jų bandos ganysis miestų apylinkėse, [illegible] tęsis tūkstantį uolekčių / 500 m / aplink miestų mūrus. 5 Ganyklos sieks po du [illegible] uolekčių visomis kryptimis: į rytus, į pietus, vakarus ir šiaurę; miestas viduryje. 6 Iš tų miestų, kuriuos duosite levitams, atskirsite šešis pabėgėlių prieglaudai, kad juose rastų apsaugą nusikaltę žmogžudyste. Be šitų duokite [illegible] dar keturiasdešimt du miestus. (2 M 21, 13; 5 M 4, 41; 19, 2, 9; Joz 20) 7 Viso duokite levitams keturiasdešimt aštuonis miestus su jų ganyklomis. 8 Miestų, kuriuos duosite iš izraelitų nuosavybės levitams, daugiau paimsite iš tų giminių, kurie daugiau turi, ir mažiau iš tų, kurios mažiau turi; miestai bus pagal tėvonystės dalumą." (4 M 26, 54)

9 Viešpats tarė Mozei: 10 "Pasakyk izraelitams, kad įėję į Kanaano žemę, 11 paskirtų prieglaudų miestus netyčia nusikaltusiems žmogžudyste. 12 Tokiuose miestuose esantį nusikaltėlių negalės nužudyti nukentėjusio giminės iki jų byla bus viešai išspręsta. 13 Paskirti miestai pabėgėlių prieglaudoms bus: 14 trys Jordano rytų pusėje ir trys Kanaano žemėje. 15 Jais naudosis netyčia nusikaltę izraelitai, taip pat ateiviai bei svetimtaučiai.

16 Jei kas geležimi užmuštų žmogų, bus kaltinamas žmogžudyste ir baudžiamas mirtimi. 17 Jei kas akmeniu užmuštų žmogų, jis bus nubaustas mirtimi. 18 Jei kas bus nužudytas mediniu įrankiu, užmušėjas bus baudžiamas mirtimi. 19 Nužudytojo artimas giminaitis pagautą žmogžudį privalo užmušti. 20 Jei kas iš neapykantos pastumtų žmogų ar, mesdamas kuo, jį užmuštų 21 arba rankomis jį nužudytų, nusikaltėlis bus laikomas žmogžudžiu ir baudžiamas mirtimi. Giminaitis pagautą žmogžudį nužudys. 22 Jei kas netyčia 23 pastumtų ar, mesdamas ką,

Sk 35,24 - 36,9

žmogų užgautų ir jis mirtų,[24] tai tokią bylą spręs viešas teismas. 25 Teismas tokį išteisintą, saugodamas jį nuo keršto, grąžins į miestą, kuriame jis pasiliks iki vyriausio kunigo, patepto aliejumi, mirties. (3 M 21, 10) 26 Jei išteisintasis išeis už prieglaudos miesto sienų 27 ir, sutikęs keršytojas jį užmuš, jis bus nekaltas, 28 nes pabėgėlis privalėjo likti mieste ligi vyriausiojo kunigo mirties; po kunigo mirties žmogžudys galės sugrįžti į savo nuosavybę. 29 Šį nuostatą privalo vykdyti visos jūsų kartos visose jūsų gyvenvietėse.

30 Žmogžudys bus nubaustas, apklausus liudytojus; nepasmerks vieno žmogaus liudijimas. (5 M 17, 6; 19, 15) 31 Žmogžudys nebus išperkamas, jis turės mirti. 32 Pabėgėliai negalės išsipirkti ir grįžti į savo nuosavybę prieš vyriausiojo kunigo mirtį. 33 Nesutepkite savo gyvenamosios žemės; ji sutepama nekaltųjų krauju ir negali būti apvalyta, tik krauju to, kuris praliejo svetimą kraują. (1 M 9, 6) 34 Nesutepkite savo žemės, kurioje gyvenate, nes Aš esu Viešpats, kuris gyvenu jūsų tarpe." (2 M 29, 45)

36 skyrius

Dukterų teisės, kurios neturi brolių 1 - 13.

1 Manaso sūnaus Makiro sūnaus Gileado giminės šeimų vadai, iš Juozapo palikuonių, atėjo ir kalbėjo Mozei, Izraelio vadams girdint: 2 "Tau, mūsų vadove, Viešpats įsakė, kad burtų keliu padalytum žemę tarp izraelitų ir, kad mūsų brolio Zelofado dukterims duotum tėviškę. (4 M 26, 55; 27, 6-7) 3 Jei jas ves kitos giminės vyrai, jų tėviškė pereis kitai giminei; ji bus atimta iš mūsų tėvonystės teisių. 4 Atėjus jubiliejaus metams, dalių paskirstymas susimaišys, nes mūsų tėviškė teks kitoms giminėms." (3 M 25, 10-13) 5 Viešpačiui liepiant, Mozė atsakė izraelitams: "Juozapo palikuonių giminė kalba teisingai; 6 štai ką sako Viešpats apie Zelofado dukteris: 'Tegul jos teka už ko nori, bet tik už savo giminės vyrų, 7 kad izraelitų nuosavybė nepereitų kitai giminei. 8 Visos mergaitės, turinčios paveldėjimo teisę privalo tekėti už tos pačios giminės vyrų, kad tėvonystė pasiliktų šeimose. 9 Nuo-

Sk 36,10 - 13

savybė vienos giminės nepereis kitai, ji liks skirtoje giminėje' ". 10 Kaip Viešpats įsakė Mozei, taip padarė Zelofado dukterys: 11 Mala, Tirza, Hogla, Milka ir Noa ištekėjo už savo pusbrolių, (4 M 26, 33) 12 iš giminės Manaso, kuris buvo Juozapo sūnus; joms paskirtoji tėviškė pasiliko jų giminėje ir šeimoje.

13 Šituos nuostatus ir įsakymus Viešpats davė izraelitams per Mozę Moabo lygumose prie Jordano ties Jerichu.

PENKTOJI MOZĖS KNYGA - PAKARTOTO ĮSTATYMO KNYGA

Penktoji Mozės knyga, arba Pakartoto įstatymo knyga. Joje yra pakartota izraelitų istorija, Mozei vadovaujant, ir pridėtas Mozės mirties pasakojimas. Pakartoto įstatymo nuostatai su kai kuriais paaiškinimais bei įrašytais naujais nuostatais: teisės nuostatas 16,18-27 skr., karaliaus nuostatas 17, 14 - 20 skr., pranašų nuostatas 18, 9 - 22 skr., karo nuostatas 20 skr., palaiminimas ir prakeikimas 27 - 30 skr., Mozės pareigų pardavimas Jozuvui ir atsisveikinimas 31 - 34 skr.

Knygos padalinimas: pirmoji Mozės kalba 1 - 3 skr., laisvieji miestai 4,1-43 skr., antroji Mozės kalba 4, 44 - 26 skr., palaimos ir prakeikimo nuostatai 27 - 28 skr., trečioji Mozės kalba 29 - 30 skr., Mozė perduoda savo pareigas Jozuvui ir atsisveikinimas 31 - 34 skr.

5 MOZĖS KNYGA - PAKARTOTO ĮSTATYMO KNYGA

1 skyrius

Tyrų kelionės apžvalga 1 - 46.

1 Mozė kalbėjo izraelitams rytinėje Jordano pusėje tyruose, tarp Parano, Tofelio Labano, Hazeroto ir Dizahab miestų. 2 Nuo Horebo per Seiro kalnus iki Kadesbarno yra vienuolika dienų kelias. 3 Keturiasdešimtaisiais metais, vienuolikto mėnesio pirmą dieną Mozė pranešė izraelitams, ką jam Viešpats buvo įsakęs. 4 Nugalėjęs amoritų karalių Sihoną, gyvenusį Hesbone, ir Basano karalių Ogą, kuris gyveno Astarote, Edrajaus mieste, (4 M 21, 21-35) 5 Jordano rytinėje pusėje Moabo žemėje, Mozė aiškino įstatymą: 6 "Viešpats, mūsų Dievas, mums kalbėjo prie Horebo: 'Jau užtenka jums gyventi prie šio kalno. (4 M 10, 11-12) 7 Eikite pas amoritus į visas jų apylinkes: į lygumas, kalnuotas vietas, slėnius pietų link ir išilgai jūros kranto; į Kanaano ir Libano žemes iki didžiosios Eufrato upės. 8 Aš jums atidaviau žemę, eikite ir užimkite ją, kurią Aš, Viešpats, prisiekiau jūsų protėviams Abraomui, Izaokui ir Jokūbui duoti ją jiems ir jų palikuonims'. (2 M 18, 18; 4 M 11, 14) 9 Aš jums anuo metu sakiau: 10 aš vienas neįstengiu jumis rūpintis, nes Viešpats, jūsų Dievas, jus padaugino, ir šiandien jūsų yra tiek, kiek dangaus žvaigždžių. (5 M 10, 22; 1 M 15, 5) 11 Viešpats, jūsų tėvų Dievas, tūkstanteriopai telaimina jus, kaip Jis pažadėjo. 12 Kaip aš vienas galiu tvarkyti jūsų reikalus, vargus ir vaidus? 13 Išsirinkite iš savo giminių išmintingų ir sumanių vyrų, kurių elgesys

Įst 1,14-31

gerai žinomas, kad juos paskirčiau jums vadais. 14 Tada jūs sutikote, kad tai būtų naudinga. 15 Aš iš jūsų giminių išmintingus bei sumanius vyrus paskyriau jums vadovauti: tūkstantininkais, šimtininkais, penkiasdešimtininkais ir dešimtininkais. 16 Įsakiau jūsų teisėjams ištardyti savuosius ir teisingai teisti juos ir svetimtaučius; (3 M 19, 15) 17 nedaryti jokio skirtumo tarp asmenų; išklausyti mažą ir didelį; nebijoti jokio asmens ir nepataikauti jam, nes teismas yra Dievo. Jeigu jums kas pasirodytų per sunku, pranešti man ir aš išklausysiu. (5 M 16, 19; 2 M 21, 6) 18 Tuo metu aš jums įsakiau viską, ką privalote daryti.

19 Palikę Horebą, ėjome per didžiąją baisiąją tyrumą, kurią matėte, keliu per amoritų aukštumą, kaip Viešpats, mūsų Dievas, buvo įsakęs. Kai atvykome į Kades barną, (4 M 20, 1) 20 jums sakiau: atėjote į amoritų kalnyną, kurį Viešpats, mūsų Dievas, mums duos. 21 Štai, Viešpaties mums pažadėtoji žemė. Eikite ir užimkite ją, nes Viešpats, mūsų Dievas, pažadėjo mūsų tėvams. Nieko nebijokite ir nenusigąskite. (5 M 9, 23) 22 Tada jūs, priėję prie manęs, tarėte: 'Siųskime vyrus apžiūrėti žemę ir pranešti, kuriuo keliu privalome keliauti ir į kuriuos miestus eiti'. 23 Man patiko ta šneka, todėl siunčiau iš jūsų tarpo dvylika vyrų, po vieną iš kiekvienos giminės. 24 Jie nuėjo į kalnuotas vietas, ligi Vynuogių slėnio, apžiūrėjo žemę, 25 paėmė jos vaisių parodyti jos derlingumą ir, atnešę pas mus, tarė: 'Gera žemė, kurią Viešpats, mūsų Dievas, mums duos'. 26 Bet jūs nenorėjote eiti, neklausėte, priešinotės Viešpaties įsakymui, (4 M 14) 27 murmėjote savo palapinėse: ' Viešpats mūsų nekenčia, todėl mus išvedė iš Egipto, kad amoritai mus sunaikintų. 28 Kaipgi mes eisime? Pasiuntiniai išgąsdino mus pranešdami, kad gyventojų ten labai daug ir jie aukštesni už mus. Miestai dideli ir sustiprinti ligi dangaus. Ten matėme ir Anakimo palikuonių'. (5 M 9, 1-2) 29 Aš jums sakiau nenusigąsti ir jų nebijoti. 30 Viešpats, jūsų Dievas, jus veda, pats už jus kariaus, kaip darė Egipte visiems matant. (2 M 14, 14, 25; Joz 10, 14) 31 Tyruose patys matėte, kaip Viešpats, jūsų Dievas, nešė jus, kaip žmogus neša savo mažutėlį kūdikį, visą kelią,

kuriuo ėjote, kol [illegible] į šitą vietą. (5 M 8, 5; 2 M 19, 4) 32 Bet jūs nepasitikėjote Viešpačiu, jūsų [illegible] 33 kuris ėjo pirma jūsų keliu ir nurodydavo vietą, kur ištiesti palapines; [illegible] rodydavo kelią ugnimi, o dieną debesies stulpu. (2 M 13, 21) 34 Viešpats girdėjo jūsų kalbas; užsirūstinęs prisiekė: 35 'Nė vienas šitos piktos kartos neišvys [illegible] žemės, kurią su priesaika pažadėjau jūsų protėviams, 36 išskyrus Jefunės sūnų Kalebą; jis ją matys; Aš duosiu jam ir jo vaikams žemę, kurioje jis vaikščiojo, nes jis buvo man ištikimas ir sekė mane'. 37 Viešpats užsirūstino ir ant [illegible] dėl jūsų ir tarė: 'Ir tu neįeisi į ją, (2 M 20, 12) 38 bet tavo tarnas Jozuvas įeis, įdrąsink ir pastiprink, nes jis padalys žemę izraelitams. (4 M 34, 17) 39 Jūsų [illegible] vaikai, apie kuriuos sakėte, kad jie taps grobiu, ir jūsų sūnūs, kurie šiandien [illegible] skirtumo tarp gero ir pikto, įeis; jiems Aš duosiu žemę, ir jie ją užims. 40 Jūs gi grįžkite į tyrus, Raudonosios jūros link'. 41 Tada man atsakėte: 'Nusidėjome Viešpačiui; eisime ir kovosime, kaip Viešpats, mūsų Dievas įsakė'. Jūs apsigink[illegible]avote ir, neišmintingai elgdamiesi, traukėte į kalnus. 42 Viešpats man tarė: 'Sakyk jiems neiti ir nekovoti, kad nežūtų nuo savo priešų, nes Aš nebūsiu su jais'. 43 Kalbėjau jums, bet jūs neklausėte, priešinotės Viešpaties įsakumui ir atkakliai [illegible]giavote į kalnus. 44 Amoritai, gyvenantys kalnuose, vijosi

kaip bičiai [illegible] jus nuo Seiro iki Hormo. 45 Sugrįžę raudojote Viešpaties [illegible]aizdoje. Jis jūsų neklausė ir nekreipė dėmesio. 46 Todėl Kades barnėje pasil[illegible]ilgą laiką".

2 skyrius

Izraelitai [illegible] edomitų, moabitų ir amonitų, bet sunaikino amoritus 1 - 37.

1 "Pasitrau[illegible]ėme ten, atėjome į tyrus prie Raudonosios jūros, kaip man Viešpats buvo įsakęs, [illegible] gyvenome Seiro kalnyne. (4 M 21, 4; 1, 40) 2 Viešpats kalbėjo man: 3 [illegible] gyventi šiame kalnyne; traukitės į šiaurę; 4 pereikite per jūsų brolių ezavo Seiro kraštą, jie jūsų bijos. (4 M 20, 14) 5 Saugokitės, nekariaukite su jais, nes [illegible] žemės neduosiu jums nė pėdos; Seiro kalnus daviau paveldėti Ezavui. (1 M 36, [illegible] 6 Pirkite iš jų maistą už pinigus; taip pat ir vandenį, 7 Viešpats

Įst 2, 8–25

jūsų Dievas, laimino visus jūsų darbus. Jis žino jūsų kelionę, kai ėjote per didžiuosius tyrus; Viešpats, jūsų Dievas gyveno su jumis keturiasdešimt metų ir nieko jum nestigo. 8 Perėję per mūsų brolių ezavitų kraštą, kurie gyveno Seire, lygumos keliu nuo Elato ir Aziongeberio traukėme į Moabo tyrus. 9 Tada man Viešpats sakė: 'Nekovok su moabitais ir nepradėk su jais karo. Jų žemės jums nė kiek neduosiu, nes Arą (miestą) atidaviau Loto palikuonims.' (1 M 19, 37) 10 Anksčiau jo gyventojai buvo emitai, didelė ir galinga tauta, Anakimo palikuonių. (5 M 1, 28) 11 Jie buvo laikomi milžinais; buvo panašūs į anakitus. Moabitai juos vadina emitais. 12 Seire anksčiau gyveno horitai; juos užėmus ir sunaikinus, apsigyveno Ezavo palikuonys. Jie padarė kaip izraelitai savo paveldėtoje žemėje, kurią jiems davė Viešpats. (1 M 14, 6; 36, 20) 13 Viešpačiui įsakius, perėjome per Zeredo upelį. (4 M 21, 12) 14 Kelionės laikas nuo Kadesbarno ligi Zaredo upelio buvo trisdešimt aštuoneri metai, kol išmirė stovyklos vyrai, tinkami karui, kaip Viešpats buvo prisiekęs. (5 M 1, 34) 15 Jis įvykdė savo priesaiką.

16 Išmirus visiems, karui tinkamiems vyrams, 17 Viešpats tarė man: 18 'Šiandien pereisite moabitų žemę pro miestą Arą. (4 M 21, 13) 19 Priartėję prie amonitų, saugokitės nekovoti prieš juos ir nepradėti karo, nes Aš jums neduosiu amonitų žemės, Aš ją atidaviau Loto palikuonims.' (1 M 19, 38) 20 Kraštas buvo laikomas milžinų žeme, nes praeityje joje gyveno milžinai, kuriuos amoritai vadina zamzumitais. 21 Tauta buvo didelė, gausi ir labai augalota, kaip anakimai. Viešpats juos išnaikino amonitų akivaizdoje ir amonitus apgyvendino jų vietose. 22 Taip pat padarė ezavitams, gyvenantiems Seire; išnaikino horitus ir jų žemę atidavė ezavitams, kurioje jie gyvena iki šios dienos. 23 Avitus, gyvenusius prie Gazos, išvarė kaftoritai, kilę iš Kaftoriaho (Kretos), juos išnaikino ir apsigyveno jų vietoje. (1 M 10, 14; Joz 13, 8) 24 Viešpats tarė: ' Pereikite Arnono upelį; užėmę amoritus, Hesbono karaliaus Sihono kraštą, pasisavinkite jų žemę. 25 Aplinkui gyvenančios tautos, išgirdusios jūsų vardą, drebės baimės apimtos.'

Įst 2,26 - 3,6

26 Aš siunčiau iš Kedemoto tyrų pas Hesbono karalių Sihoną pasiuntinius, prašydamas: (4 M 21, 21-26) 27 'Mes norime pereiti per tavo kraštą; eisime vieškeliu, nenukrypsime nei į dešinę, nei į kairę. 28 Parduok mums maisto, taip pat ir vandens'. (žiūr. 4 M 20, 14-21) 29 Ezavitai, gyvenantys Seire, ir Aro moabitai tokiu būdu mus praleido per savo kraštą, kad pasiekę Jordaną, įeitume į mums pažadėtą žemę. 30 Bet Hesbono karalius Sihonas nenorėjo mums leisti eiti per jo kraštą, nes Viešpats, jūsų Dievas, jį taip nuteikė, kad prievarta turėjo užimti jo kraštą, kaip matote. 31 Tada Viešpats man tarė: 'Karalius Sihonas yra bejėgis, užimkite jo kraštą, valdykite ir paveldėkite jį'. 32 Sihonas su visais kariais išėjo prieš mus Jahaze. 33 Viešpats, mūsų Dievas, taip lėmė, kad mes nugalėjome jį ir užėmėme kraštą. 34 Paėmėme visus miestus, išnaikinome jų gyventojus, įskaitant moteris ir kūdikius,-nieko nepalikome; 35 visus galvijus ir užimtųjų miestų grobį, 36 Pradėjome nuo Aroerio miesto, esančio Arnono upelio slėnyje, iki Gileado. Visi miestai pateko į mūsų rankas. Viešpats, mūsų Dievas, mums padėjo. 37 Amonitų žemės, kuri yra prie Jaboko upelio, nelietėme, taip pat nelietėme kalnų miestų ir visų vietų, į kurias Viešpats, mūsų Dievas, mums uždraudė eiti."

3 skyrius

Jordano rytų krašto užėmimas ir padalinimas 1 - 22, Mozės neišklausyta malda 23 - 29.

1 "Pasukome Basano link. Mus pasitiko Basano karalius Ogas su savo kariuomene Edrejyje. (4 M 21, 33-35) 2 Tada Viešpats man tarė: 'Nebijok jo, jį su visa tauta pavedu tau; padaryk jam taip, kaip padarei amoritų karaliui Sihonui Hesbone.' 3 Viešpačiui, mūsų Dievui, padedant nugalėjome Basano karalių Ogą ir užėmėme visą jo šalį. Mes juos sunaikinome, nepalikome nė vieno 4 ir užėmėme visus jų miestus. Mums pateko šešiasdešimt miestų Argobo krašte, kurį valdė Basano karalius Ogas. 5 Visi šie miestai buvo sustiprinti aukštomis mūro sienomis, vartais ir užkaiščiais, neskaitant daugybės miestų, neturėjusių apsaugos sienų. 6 Mes

Įst 3,7-24

viską sunaikinome, kaip padarėme Hesbono karaliui Sihonui, - sunaikinome miestus, moteris ir kūdikius. 7 Galvijus ir lobį pasilaikėme grobiu. (5 M 20, 14) 8 Tuo metu užėmėme dvi amoritų karalystes, buvusias už Jordano, nuo Arnono upės ligi Hermono kalno, 9 kurį sidonitai vadina Sirionu, o amoritai - Seniru. (5 M 4, 48; Ps 29, 6; 1 Ch 5, 23) 10 Užėmėme visus Ogo karalystės miestus lygumoje, visą Gileado ir Basano žemę su miestais Salka ir Edreju. 11 Basano karalius Ogas buvo paskutinis milžinų giminės. Jo geležinė lova yra amonitų mieste Rabate; ji devynių uolekčių ilgio ir keturių pločio.

12 Tuomet užėmėme kraštą nuo miesto Aroerio, kuris yra Arnono upelio slėnyje, ligi Gileado kalno. Jo miestus daviau Rubeno ir Gado giminėms. (4 M 32, 33-42) 13 Likusią Gileado krašto dalį, visą Basaną, priklausantį Ogo karalystei ir Argobo kraštą, atidaviau pusei Manaso giminės. Basanas yra vadinamas milžinų kraštu. 14 Manaso sūnus Jairas užėmė Argobo kraštą iki gesuritų ir makatitų sienos ir pavadino jį savo vardu - Jairo sodžiais; taip jis vadinamas ir iki šios dienos. 15 Makirui daviau Gileadą. 16 Rubeno ir Gado giminėms daviau Gileado kraštą ligi Arnono upelio, kuris buvo riba, iki Jaboko upės, amonitų sienos; 17 toliau siena ėjo per tyrus ligi Jordano ir Kenereto (Galilėjos ežero) apylinkę iki Druskos jūros ir Pisgos kalno šlaitų rytuose. 18 Tada jums pasakiau, kad Viešpats, jūsų Dievas, jums duoda šitą kraštą paveldėti. Visi kovai tinką vyrai, eikite ginkluoti priekyje savo brolių izraelitų. 19 Žinau, kad turite daug gyvulių, tat žmonas, vaikus ir bandas palikite miestuose, kuriuos jums daviau. 20 Padėkite savo broliams užimti vakarinį Jordano kraštą, tada grįžkite į savo, Viešpaties jums duotą, kraštą.

21 Tuo metu Jozuvui kalbėjau: 'Tavo akys matė, ką Viešpats, jūsų Dievas, padarė šitiem dviem karaliam. Jis taip pat padarys ir visoms karalystėms, į kurias tu eisi. (4 M 27, 18, 22) 22 Nebijok jų, Viešpats, jūsų Dievas, kovos už jus.' (5 M 1, 30) 23 Aš tada maldavau Viešpatį: 24 'Viešpatie, Dieve! Tu pradėjai rodyti Izraelio tautai savo didybę ir galią. Nėra kito Dievo nei danguje, nei žemėje, kuris galėtų

 Įst 3, 25 – 4, 10

daryti tokius galingus darbus! 25 Leisk man įeiti ir pamatyti šitą gerąją žemę anapus Jordano, tą puikųjį kalnuotąjį kraštą ir Libano kalnus'. 26 Tačiau Viešpats manęs neišklausė ir tarė: 'Daugiau man apie tai nebekalbėk. (4 M 20, 12) 27 Užlipk į Pisgos viršūnę ir apžvelk savo akimis vakarus, šiaurę, pietus ir rytus; tu nepereisi Jordano. 28 Kalbėk Jozuvui, jį padrąsink ir sustiprink, nes jis eis šitos tautos priekyje ir jiems išdalins žemę, kurią tu matysi'. (5 M 31, 3-7) 29 Mes pasilikome slėnyje ties Betpeoru."

4 skyrius

Įspėjimas laikytis įstatymo 1 - 49.

1 "Klausyk, Izraeli, įstatymų ir paliepimų, kurių tave mokau, kad juos vykdydamas, gyventum ir užėmęs paveldėtum žemę, kurią Viešpats, jūsų Dievas, jums duos 2 Nieko nepridėkite prie mano įstatymų ir nieko iš jų neatimkite. Saugokite, Viešpaties, jūsų Dievo, paliepimus, kuriuos jums skelbiu. (5 M 13, 1; Pat 30, 6; Apr 22, 18-19) 3 Jūsų akys matė, ką Viešpats darė Baalpeorui, kaip visus stabų garbintojus išnaikino iš jūsų tarpo. (4 M 25, 3-9) 4 Jūs gi, kurie laikotės Viešpaties, jūsų Dievo, išlikote gyvi iki šios dienos. 5 Jūs žinote, kad mokiau jus kaip Viešpats, mano Dievas, man įsakė; laikyti ir vykdyti įstatymus žemėje, kurią paveldėsite. 6 Jų vykdymas parodys jūsų išmintį ir sumanumą, kurį tautos pastebės ir sakys: 'Štai, kokia išmintinga, sumani ir didinga tauta!' 7 Iš tikrųjų nėra kitos tokios didingos tautos, kuriai Dievas būtų taip arti, kaip mūsų Dievas, kai į Jį meldžiamės. (5 M 33, 29; 2 Sam 7, 23) 8 Kuri gi kita tokia kilni tauta, turi nuostatus, įsakymus ir įstatymą? Ją šiandien statau jums pavyzdžiu.

9 Saugokite rūpestingai patys save ir savo sielas, Neužmirškite to, ką matėte savo akimis. Patirti įspūdžiai tepasilieka jūsų širdyse visą amžių. Jų mokykite savo vaikus ir vaikaičius. (Ps 103, 2) 10 Tą dieną, kai stovėjote Viešpaties, savo Dievo, akivaizdoje prie Orebo ir girdėjote Viešpatį man kalbant: 'Surink prie manęs tautą, kad išgirstų mano Žodžius, klausytų ir garbintų mane, kol gyvens žemė-

 Įst 4, 11 - 28

je, ir mokytų to paties savo vaikus'. (2 M 19, 17; 6, 7; 11, 19) 11 Jūs priartėjote prie kalno pašlaitės, iš kur liepsnos kilo į dangų. Jis buvo apsuptas tamsa ir debesimis. 12 Viešpats kalbėjo jums iš ugnies. Jūs girdėjote Jo Žodžius, bet nematėte Jo išvaizdos; čia buvo tik balsas. 13 Jis jums paskelbė savo Sandorą ir įsakė ją vykdyti. Jis užrašė dešimt įsakymų dviejose akmeninėse plokštėse (2 M 31, 18) 14 ir įsakė man mokyti jus vykdyti tuos įsakymus ir paliepimus žemėje, kurią paveldėsite.

15 Tą dieną, kai Viešpats jums kalbėjo Orebe iš ugnies, jūs nematėte jokio pavidalo, 16 kad kartais nedirbtumėte sau dievų,panašių į vyrą ar moterį, (2 M 20, 4) 17 panašių į kurį nors gyvulį, esantį žemėje, ar į skraidantį padangėje paukštį, 18 ar šliaužiantį gyvį, ar žuvį, plaukiojančią vandenyse; 19 kad kartais, pakėlęs akis į dangų ir pamatęs saulę, mėnulį, žvaigždes nepaklystum, jų negarbintum ir nesilenktum jiems, kuriuos Viešpats, jūsų Dievas, sutvėrė tarnauti visoms tautoms. (5 M 17, 3) 20 Jus gi Viešpats išvedė iš Egipto vergijos (geležinės krosnies), kad būtumėte jo tauta. (2 M 19, 5-6) 21 Per jus Viešpats užsirūstino ir ant manęs ir prisiekė, kad nepereisiu Jordano ir neįeisiu į gerąją žemę, kurią jis jums duos paveldėti. (5 M 3, 26) 22 Aš neperėjęs Jordano, mirsiu šioje žemėje; jūs gi pereisite ir paveldėsite pažadėtąją žemę. 23 Neužmirškite Viešpaties, savo Dievo, Sandoros, kurią Jis su jumis padarė. Negarbinkite stabų, nes Viešpats uždraudė. 24 Viešpats, jūsų Dievas, yra lyg naikinanti ugnis ir netoleruoja nusikaltimų. (5 M 9, 3; 2 M 20, 5; Iz 10, 17; Žyd 12, 29)

25 Jei gyvendami žemėje, susilauksite vaikų ir vaikaičių, nutolsite nuo Viešpaties, pasidirbsite stabų, nusikalsite Viešpačiui, jūsų Dievui, ir Jį užrūstinsite, 26 aš šaukiu šiandien liudytojais dangų ir žemę, kad taip elgdamiesi jūs žūsite kraštę, kurį, perėję per Jordaną, paveldėsite. Negyvensite jame ilgai, Viešpats jus visai sunaikins. (5 M 30, 19; 31, 28; 32, 1) 27 išsklaidys tarp tautų. 28 Tenai tarnausite dievams, kurie žmonių rankomis padaryti; medžiui ir akmeniui, kurie nema-

Įst 4,29-45

to, negirdi, nevalgo ir nieko neužuodžia. (5 M 28, 36; Ps 115, 4-7) 29 Jei tremtyje gyvendami ieškosite Viešpaties, savo Dievo, visa širdimi ir siela, atrasite Jį. (Ps 27, 8; Jer 29, 13-14) 30 Patyrę vargą, paskutinėse dienose sugrįšite prie Viešpaties, savo Dievo, ir klausysite Jo balso, (3 M 26, 40) 31 nes Viešpats, jūsų Dievas, yra gailestingas; Jis nepaliks jūsų ir nesunaikins, neužmirš Sandoros, padarytos su jūsų protėviais.

32 Tyrinėkite praeities dienas, pradedant nuo tos dienos, kai Dievas sutvėrė žmogų žemėje. Ar įvyko kada nors toks dalykas, ar girdėta, 33 kad kuri nors tauta būtų girdėjusi Dievo balsą, kalbantį iš ugnies, kaip jūs girdėjote, ir būtų išlikusi gyva? (2 M 20, 1, 19) 34 Ar kada nors Dievas yra atėjęs pasiimti tautos, esančios vergijoje, bandymais, ženklais, stebuklais, kova, galinga ranka ir baisiais siaubais, kaip Viešpats, jūsų Dievas, padarė dėl jūsų Egipte, jums visa tai matant savo akimis. (5 M 7, 19) 35 kad žinotumėte, jog tik Jis yra Viešpats Dievas ir jokio kito nėra. 36 Jis jums leido išgirsti balsą iš dangaus, mokė jus, žemėje parodė jums didžiąją ugnį - girdėjote Jo žodžius iš ugnies. 37 Jis mylėjo jūsų tėvus ir po jų jus - jų palikuonis. Kaip žinote, išvedė iš Egipto, būdamas arti jūsų; savo didžia galia (2 M 33, 14) 38 išstūmė didesnes ir galingesnes tautas už jus, kad jus įvestų ir paveldėtumėte jų žemę. 39 Supraskite tat šiandien ir palaikykite visa tai savo širdyje, kad tik Viešpats yra dangaus ir žemės Dievas ir jokio kito nėra. 40 Laikykite Jo įsakymus ir paliepimus, kuriuos jums skelbiu šiandien, kad jums ir jūsų vaikams gerai sektųsi ir ilgai gyventumėte žemėje, kurią Viešpats, jūsų Dievas, jums duoda visiems amžiams. "

41 Mozė paskyrė tris miestus Jordano rytų pusėje, (4 M 35, 6-29; 19, 2-13) 42 kad juose rastų prieglaudą ir išliktų gyvas žmogžudys, netyčia užmušęs savo artimą, kuris nebuvo jo priešas. 43 Rubeno giminei paskyrė Beserą tyrų lygumoje; Gado giminei - Ramotą Gileade; ir Golaną Basane, Manaso giminei.

44 Tai įstatymas, Mozės duotas izraelitams. 45 Štie įsakymai, nuostatai ir pa-

 Įst 4, 46 — 5, 14

liepimai buvo paskelbti izraelitams, jiems išėjus iš Egipto, 46 rytiniame Jordano slėnyje, prieš Betpeoro miestą, amoritų karaliaus Sihono krašte, kuris gyveno Hesbone ir buvo Mozės nugalėtas. Izraelitai, išėję iš Egipto, 47 paveldėjo Sihono ir Basano karaliaus Ogo žemes; dviejų amoritų karalių, buvusių į rytus nuo Jordano. 48 Šis kraštas tęsėsi nuo Aroerio miesto, Arnono upelio slėnyje, ligi Siono kalno, kuris kitaip vadinamas Hermonu, (5 M 3, 8-9) 49 per visą lygumą nuo Jordano į rytus ligi Negyvosios jūros (Tyrų jūros) ir Pisgos kalno pašlaitės.

5 skyrius

Pakartotas įstatymas 1 - 33.

1 Mozė sušaukė visus izraelitus ir jiems tarė: "Klausykite, šiandien skelbiu jums įstatymus ir paliepimus; mokykitės ir vykdykite juos. 2 Viešpats, mūsų Dievas, padarė su mumis Sandorą Orebe. (5 M 28, 69; 2 M 19, 5) 3 Ne su mūsų protėviais padarė Jis Sandorą, bet su mumis, kurie šiandien esame gyvi. (5 M 29, 14) 4 Viešpats mums kalbėjo asmeniškai iš ugnies. (2 M 19, 19) 5 Tada aš buvau tarpininkas tarp Dievo ir jūsų, paskelbiau jums Jo Žodžius, nes jūs bijojote ugnies ir nėjote ant kalno. (2 M 19, 16) 6 Jis tarė: 'Aš Viešpats, tavo Dievas, kuris tave išvedžiau iš Egipto žemės, iš vergijos namų. 7 Neturėk kitų Dievų šalia manęs. (5 M 11, 16, 28) 8 Nedaryk jokio stabo, nei paveikslo, panašaus į visa tai, kas yra dangaus aukštybėse ir ant žemės bei vandenyje. (5 M 27, 15) 9 Nesilenk prieš juos ir jų negarbink. Aš Viešpats, tavo Dievas, bausiu už tavo tėvų nusikaltimus ligi trečiosios ir ketvirtosios kartos, bet 10 esu gailestingas tūkstančiams kartų, mane mylintiems ir laikantiems mano įsakymus. 11 Netark Viešpaties, savo Dievo vardo bereikalingai, neišliks nebaustas tas, kuris minėtų Jo vardą be reikalo. 12 Sabatos dieną švęsk, kaip Viešpats, tavo Dievas, įsakė. 13 Šešias dienas dirbk visus savo darbus; 14 septintoji yra sabatos diena, - Viešpaties, tavo Dievo, poilsis. Tą dieną nedirbk jokio darbo nei tu, nei tavo sūnus, nei duktė, nei tarnas, nei tarnaitė, nei tavo jautis, nei asilas, nei joks tavo gyvulys, nei svetimtautis, kuris yra tavo

Įst 5,15-33

namuose, kad tavo tarnas ir tarnaitė pailsėtų taip pat, kaip ir tu. 15 Atsimink, kad ir pats buvai vergas Egipte ir iš ten tave išvedė Viešpats, tavo Dievas, galinga ranka. Jis tau įsakė laikyti sabatos dieną. (5 M 15, 15; 16, 12; 24, 18) 16 Gerbk savo tėvą ir motiną, kaip Viešpats, tavo Dievas įsakė, kad ilgai gyventum ir tau gerai sektųsi žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duoda. 17 Neužmušk. 18 Nesvetimauk. 19 Nevok. 20 Neliudyk prieš savo artimą neteisingai. 21 Nėgeisk savo artimo moters nei namų, nei lauko, nei tarno, nei tarnaitės, nei jaučio, nei asilo, nei jokio daikto, kas yra jo.'

22 Šituos žodžius Viešpats kalbėjo jums visiems iš ugnies, debesies ir tamsybės garsiai ir, užrašęs tai dviejose akmeninėse plokštėse, jas padavė man. (2 M 31, 18) 23 Išgirdę balsą iš tamsybės ir pamatę kalną degant, jūs ir visi jūsų giminių vadai bei vyresnieji priartėjote prie manęs ir tarėte: 24 'Štai, Viešpats, mūsų Dievas, mums parodė savo garbę ir didybę; girdėjome Jo balsą iš ugnies ir šiandien patyrėme, kad, Dievui kalbant su žmogumi, galima išlikti gyviems. 25 Kodėl turėtume mirti nuo šitos didžiosios ugnies? Kodėl išgirdę Viešpaties, mūsų Dievo, balsą, turėtume mirti? 26 Kas gi yra žmogus? Kas, girdėjęs balsą gyvojo Dievo, kalbančio iš ugnies, kaip mes girdėjome, išliko gyvas? 27 Geriau tu, Moze, prisiartink ir klausyk, ką Viešpats, mūsų Dievas, sakys; po to pranešk mums, o mes klausysime ir tai vykdysime.' 28 Viešpats, tai išgirdęs, man tarė: 'Aš girdėjau tautos žodžius; jie viską gerai kalbėjo. 29 O, kad jie visuomet taip galvotų, manęs bijotų ir laikytų mano įsakymus, tai jiems ir jų vaikams per amžius gerai sektųsi! (5 M 29, 3; 4 M 11, 29) 30 Eik ir jiems sakyk, kad grįžtų į savo palapines. 31 Tu gi stovėk su manimi čia: Aš tau paskelbsiu visus mano įsakymus, įstatymus ir paliepimus, kurių juos mokysi vykdyti žemėje, kurią jiems duosiu paveldėti.' 32 Klausykite ir vykdykite rūpestingai, ką Viešpats Dievas jums įsakė; nenukrypkite nuo tų dėsnių nei į dešinę, nei į kairę. (5 M 4, 2; 28, 14; Joz 1, 7; Pat 4, 27) 33 Vaikščiokite keliu, kurį Viešpats, jūsų Dievas jums parodė, kad būtumėte gyvi, kad jums gerai

 Įst 6, 1-16

sektųsi ir ilgai gyventumėte žemėje, kurią paveldėsite."

6 skyrius

Svarbiausias įsakymas 1-13, stabų garbinimas - prakeikimas, įstatymo laikymas - palaima 14 - 25.

1 "Šitie yra įsakymai, nuostatai ir paliepimai, kurių Viešpats, jūsų Dievas, įsakė jus mokyti ir juos vykdyti žemėje, kurią užimsite; 2 kad bijotumėte Viešpaties, savo Dievo, visą amžių ir laikytumėtės visų Jo paliepimų bei įsakymų, kuriuos paskelbsiu jums, jūsų vaikams ir vaikaičiams, kad ilgai gyventumėte. 3 Klausykite, izraelitai, ir rūpestingai vykdykite, ką Viešpats įsako; tuomet jums gerai seksis, jūs tapsite skaitlinga tauta, kaip Viešpats, jūsų tėvų Dievas, pažadėjo jūsų protėviams pienu ir medumi plūstančioje šalyje. 4 Viešpats, mūsų Dievas, yra vienintelis Dievas! (Mk 12, 29; 1 Kor 8, 4-6) 5 Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visa jėga. (5 M 10, 12; Mt 22, 37) 6 Šitie žodžiai, kuriuos jums šiandien skelbiu, tepasilieka jūsų širdyse; (5 M 11, 18-20) 7 mokykite jų savo vaikus ir patys kalbėkite, sėdėdami savo namuose, būdami kelionėje, prieš guldami ir atsikėlę. (1 M 18, 19) 8 Prisitvirtinkite juos kaip ženklą prie rankos ir prie kaktos; (2 M 13, 9) 9 užrašykite juos ant durų staktų ir savo kiemo vartų.

10 Kai Viešpats, jūsų Dievas, įves jus į žemę, kurią pažadėjo jūsų protėviams, Abraomui, Izaokui ir Jokūbui, jūs gausite didelius ir gerus miestus, kurių nekūrėte; 11 visokių gėrybių pilnus namus, kurių nestatėte; šulinius, kurių nekasėte; vynuogynus ir alyvmedžių sodus, kurių nesodinote. (5 M 8, 10) 12 Jūs valgysite ir pasisotinsite. 13 Neužmirškite Viešpaties, kuris jus išvedė iš Egipto žemės, iš vergijos namų. Bijokite Viešpaties, savo Dievo, Jam vienam tarnaukite ir Jo vardu prisiekite. (5 M 10, 20; Mt 4, 10) 14 Negarbinkite dievų svetimų tautų, kurios gyvena aplink jus. 15 Jei garbinsite svetimus dievus, Viešpats, jūsų Dievas, kuris yra jūsų tarpe, netoleruos jūsų veiksmų ir išnaikins jus nuo žemės paviršiaus. (2 M 20, 5) 16 Negundykite Viešpaties, savo Dievo, kaip gundėte jį Masoje. (Mt 4, 7; 2 M

Įst 6,17 - 7,7

17,2,7) 17 Uoliai vykdykite Viešpaties, savo Dievo, įsakymus, paliepimus ir įstatymus, kuriuos Jis jums davė. 18 Vykdykite, kas gera ir tinka Viešpačiui, kad jums gerai sektųsi ir užėmę paveldėtumėte pažadėtąją žemę, kurią Viešpats pažadėjo jūsų protėviams, 19 kai bus sunaikinti visi jūsų priešai. (2 M 23,27-28)

20 Kai jūsų vaikai ateityje klaus: 'Ką reiškia Viešpaties, mūsų Dievo, duoti paliepimai, įstatymai ir įsakymai,' (2 M 13,14) 21 jiems atsakykite: 'Buvome Egipte faraono vergai; Viešpats mus išvedė iš Egipto galinga ranka. (Ps 44,2) 22 Jis darė Egipte mūsų akyse didelius ir baisius ženklus bei stebuklus prieš faraoną ir jo dvarą (valdininkus). 23 Jis mus iš ten išvedė, kad nuvestų į kraštą, kurį pažadėjo mūsų protėviams. 24 Viešpats mums įsakė vykdyti šituos įstatymus ir bijoti Viešpaties, mūsų Dievo, kad mums gerai sektųsi visą gyvenimą. 25 Jis bus mums malonus, jei laikysime ir vykdysime Jo įsakymus; Viešpaties, mūsų Dievo malonė lydės mus.'"

7 skyrius

Įspėjimas saugotis pagonių 1 - 11, paklusnumo palaima 12 - 26.

1 "Kai Viešpats, jūsų Dievas, nuves jus į žemę, kurią paveldėsite, ir kai jūs, Viešpačiui padedant, užimsite septynias tautas: hititų, girgasitų, amoritų, kananitų, perizitų, hivitų ir jebusitų, daug gausingesnes ir stipresnes už jus, (5 M 31,3) 2 išnaikinkite jas. Nedarykite su jomis sutartčių ir jų nesigailėkite; (4 M 21,2) 3 nesigiminiuokite su jomis vedybomis. Savo dukterų neduokite jų sūnums, nei jų dukterų neimkite savo sūnums, (2 M 23,32; 34,15-16) 4 nes jos suvedžios jūsų sūnus ir jie nebeseks manęs, bet tarnaus svetimiems dievams. Viešpaties rūstybė tada sunaikins jus. 5 Taigi, štai ką jiems darykite: jų aukurus sugriaukite, sulaužykite statulas, iškirskite giraites ir sudeginkite stabus. (5 M 12,2-3; 2 M 34,13) 6 Jūs esate Viešpačiui, jūsų Dievui, pašvęsta tauta. Viešpats, jūsų Dievas, jus išsirinko, kad priklausytumėte Jam - tauta iš visų tautų, esančių žemėje. (2 M 19, 5-6) 7 Viešpats jus pamilo ir pasirinko ne dėl to, kad esate skaitlingesnė tauta už

Įst 7, 8 – 25

kitas tautas, nes tikrumoje jūsų tauta žymiai mažesnė už kitas tautas, (Ef 2, 8) 8 bet dėl to, kad Viešpats jus pamilo ir išlaikė jūsų protėviams duotą priesaiką išvesti jus galinga ranka iš Egipto karaliaus faraono vergijos. 9 Žinokite, kad Viešpats, jūsų Dievas, yra galingas ir ištikimas Dievas, laikąs Sandorą ir gailestingas jį mylintiems bei jo įsakymus vykdantiems tūkstančiams kartų. (2 M 20, 6) 10 Jo įsakymų nelaikančius, neatidėliodamas sunaikina,-užmoka už jų darbus.

11 Laikykite Jo įsakymus, įstatymus ir paliepimus, kuriuos jums šiandien įsakau vykdyti. (5 M 5, 29; 6, 17) 12 Tuomet Viešpats, jūsų Dievas, bus malonus ir laikys Sandorą, kurią prisiekė jūsų protėviams. (2 M 23, 22-31) 13 Jis mylės ir laimins jus ir jūsų žemės vaisius: javus, vynuoges, aliejų, galvijus ir avis toje žemėje, kurią pažadėjo jūsų protėviams. 14 Jūsų tauta taps skaitlingesnė už kitas tautas, taip pat ir jūsų bandos. 15 Viešpats pašalins visas jūsų negalias, piktas Egipto epidemijas, kurias pažinote Egipte; jas siųs ne jums, bet jūsų priešams. 16 Išnaikinkite visas tautas, kurias Viešpats, jūsų Dievas, jums leis. Nepasigailėkite jų, netarnaukite jų dievams, kad jie netaptų jums žabangais. 17 Negalvokite savyje, kad šitos tautos gausesnės už mus, kaip mes jas nugalėsime? (4 M 13, 31; 14, 1-4) 18 Nebijokite, tik atsiminkite, ką Viešpats, jūsų Dievas, padarė faraonui ir visiems egiptiečiams 19 anais didžių bandymų laikais. Jūsų akys matė Viešpaties ženklus ir stebuklus ir patyrė Jo galingą ranką. Ką Viešpats, jūsų Dievas, padarė išvesdamas jus iš Egipto, tą Jis padarys visiems jūsų priešams. 20 Jis siųs jiems paniką (širšių), kol išnaikins visus, kurie nuo jūsų pabėgs ir pasislėps. (2 M 23, 28-30) 21 Nebijokite jų, Viešpats, jūsų Dievas, yra su jumis, - Dievas didis ir galingas. 22 Jis išnaikins šitas tautas jums matant pamažu, dalimis. Neišnaikins jų iš karto, kad neprivistų daug laukinių žvėrių. 23 Viešpats, jūsų Dievas, tose tautose sukels paniką, kol jos bus sunaikintos. 24 Į jūsų rankas Jis atiduos ir jų karalius. Jų vardai išnyks. Nė vienas jums negalės priešintis; jūs juos sunaikinsite. 25 Jų dievaičių stabus sudeginkite; neimkite nuo jų sidabro ir aukso, kad nepatektumėte į

Įst 2,26 – 8,15

žabangus. Jie yra pasibjaurėjimas Viešpačiui, tavo Dievui. 26 Neįsineškite į savo namus jokio stabo, kad netaptumėte jam palankūs. Bjaurėkitės juo, kaip kokio sutepto daikto, nes tai prakeikta. "(Joz 7, 11)

8 skyrius

Būkite dėkingi Viešpačiui 1 - 20.

1 "Laikykite ir vykdykite įstatymą, kurį šiandien jums skelbiu, kad gyventumėte, tauta augtų ir paveldėtumėte žemę, kurią Viešpats prisiekė duoti jūsų protėviams. 2 Atsiminkite kelią, kuriuo Viešpats, jūsų Dievas, vedė jus keturiasdešimt metų per tyrus, kad išbandytų ir išmėgintų jus ir pamatytų ar vykdysite Jo paliepimus. (5 M 13, 4; Teis 2, 22) 3 Vargino jus alkiu, davė valgyti maną, kurios nepažinote nei jūs, nei jūsų tėvai, kad suprastumėte, jog žmogus gyvena ne vien duona, bet kiekvienu Dievo Žodžiu. (2 M 16, 13-15; Mt 4, 4) 4 Savo drabužių nesudėvėjote ir jūsų kojos nesutino per keturiasdešimt metų. (5 M 29, 4) 5 Supraskite, kaip žmogus auklėja sūnų, taip Viešpats, jūsų Dievas, auklėjo jus. (5 M 1, 31) 6 Laikykite Viešpaties, savo Dievo, paliepimus, vaikščiokite Jo keliais ir bijokitės Jo,

7 Viešpats, jūsų Dievas, įves jus į gerąją, upelių ir vandens šaltinių žemę, kurios lygumose trykšta šaltiniai ir kalnuose teka upeliai; 8 į kviečių, miežių ir vynuogynų žemę, kurioje auga figos, granatiniai obuoliai ir alyvų medžiai; į žemę alyvų medžių ir medaus, 9 kurioje nestokosite duonos ir džiaugsitės derliaus gausumu; į žemę, kurios akmenys yra geležies rūdos, kalnuose iškasama vario rūda. 10 Pavalgę ir sotūs būdami, garbinkite Viešpatį, savo Dievą, už gerąją žemę, kurią jums davė. 11 Saugokitės ir neužmirškite Viešpaties, savo Dievo; laikykite Jo paliepimus, įsakymus ir įstatymus, kuriuos jums šiandien skelbiu. 12 Kai sotūs būdami, pasistatysite gerų namų, juose gyvensite 13 ir turėsite raguočių bandas, avių būrius, aukso ir daugybę visokių dalykų, saugokitės, 14 kad nepasididžiuotumėte ir neužmirštumėte Viešpaties, savo Dievo, kuris jus išvedė iš Egipto vergijos. 15 Jis vedė jus per baisius tyrus, kur buvo nuodingų gyvačių ir skorpijonų.

Įst 8, 16 – 9, 9

Žemė buvo sausa, visai be vandens. Jis leido iš kiečiausios uolos vandens srovei tekėti, (4 M 21, 6; 2 M 17, 6) 16 maitino jus tyruose mana, kurios nepažino jūsų tėvai; jus išmėginęs, jums gera darė, 17 kad nesakytumėte: 'Mūsų rankos visa tai mums suteikė'. 18 Atsiminkite Viešpatį, savo Dievą, kuris jums suteikė jėgų ir įvykdė Sandorą, padarytą su jūsų protėviais, kaip šiandien matote. (5 M 4, 31) 19 Bet jei užmiršite Viešpatį, savo Dievą, seksite svetimus dievus, juos garbinsite, prieš juos lenksitės, skelbiu jums iš anksto, - žūsite. 20 Kaip žuvo tautos, kurias Viešpats išnaikino, jums įeinant, taip ir jūs žūsite, jei neklausysite Viešpaties, jūsų Dievo."

9 skyrius

Nusikaltimas ir Dievo bausmė 1 - 29.

1 "Klausyk, Izraeli! Tu pereisi šiandien per Jordaną, nugalėsi didesnes ir stipresnes tautas už save, paimsi didelius, iki padangių apmūrytus, miestus, (5 M 1, 28) 2 didelę ir augalotą tautą, enakitus, kuriuos pats matei ir apie kuriuos girdėjai sakant: 'Niekas jiems negali pasipriešinti'. (4 M 13, 32-33) 3 Žinok, kad Viešpats, tavo Dievas, eis pirma tavęs kaip ryjanti ir naikinanti ugnis; padės juos užimti ir visai sunaikinti, kaip Viešpats pažadėjo. (5 M 4, 24) 4 Kai Viešpats, tavo Dievas, juos sunaikins tavo akyse, negalvok: 'Viešpats mane įvedė dėl mano teisumo ir leido paveldėti šitą žemę, o šitos tautos išnaikintos dėl savo piktybių'. (5 M 8, 17; 1 M 15, 16) 5 Ne dėl tavo teisumo ir gerumo įeisi jų žemę paveldėti; jos buvo sunaikintos dėl jų pikto elgesio. Viešpats įvykdė, ką priesaika pažadėjo tavo protėviams: Abraomui, Izaokui ir Jokūbui. 6 Žinok, kad ne dėl tavo teisumo Viešpats, tavo Dievas, duos tau paveldėti šitą žemę, tu esi kietasprandė tauta. (2 M 32, 9)

7 Atsimink ir neužmiršk, kaip įpykinai Viešpatį, savo Dievą, tyruose. Nuo tos dienos, kai išėjai iš Egipto, iki šios visados priešinaisi Viešpačiui. 8 Jau prie Orebo Jį įpykinai ir Jis užsirūstinęs norėjo tave sunaikinti. (2 M 32) 9 Aš užlipau ant kalno paimti akmeninių plokščių-Sandoros, kurią Viešpats su jumis padarė, ir

Įst 9, 10 - 28

pasilikau ten keturiasdešimt parų, nevalgiau duonos ir negėriau vandens. 10 Viešpats įteikė man dvi akmenines plokštes, Dievo pirštu rašytus Žodžius, kuriuos Jis kalbėjo iš ugnies tautos susirinkimui. 11 Praslinkus keturiasdešimt parų, Viešpats įteikė man dvi akmenines Sandoros plokštes, 12 ir tarė: 'Eik skubiai iš čia, nes tauta, kurią išvedei iš Egipto, elgiasi blogai, nukrypo nuo kelio, kurį jiems nurodžiau ir pasidirbdino stabą. 13 Matau, kad šita tauta kietasprandė; 14 leisk man ją sunaikinti ir išdildyti jos vardą; iš tavęs padarysiu galingesnę ir didesnę tautą, kaip šita'. 15 Aš ėjau žemyn nuo degančio kalno, laikydamas abiejose rankose dvi Sandoros plokštes 16 ir pamačiau, kad nusidėjote Viešpačiui, savo Dievui, nusiliedinote veršį ir nuklydote nuo Jo kelio, kurį Jis jums nurodė. 17 Aš trenkiau abi plokštes į žemę ir jas sutrupinau jums matant; 18 puoliau žemėn prieš Viešpatį, ir kaip pirma, keturiadešimt parų nevalgiau duonos ir negėriau vandens dėl jūsų nusidėjimų Viešpačiui, (5 M 10, 10; 2 M 34, 28) 19 nes bijojau Jo rūstybės, kuria užsidegęs, norėjo jus sunaikinti. Viešpats išklausė mane dar ir tada. (Žyd 12, 21) 20 Jis buvo labai užsirūstinęs ant Arono ir norėjo jį nužudyti. Aš meldžiausi ir už Aroną. 21 Jūsų nusidėjimo veršį nutvėręs sudeginau ir, sutrupinęs į gabalėlius, visai sutrynęs į dulkes, įmečiau į upelį, tekantį nuo kalno. 22 Jūs užrūstinote Viešpatį taip pat Gaisro, Gundymo ir Geidimo kapinių vietovėse. /Tabera, Masa, Kibrothatava/ (2 M 17, 7; 4 M 11, 3, 34) 23 Kai Jis iš Kadesbarno įsakė: 'Žygiuokite, užimkite ir paveldėkite žemę, kurią jums daviau,' - jūs paniekinote Viešpaties, savo Dievo, įsakymą, netikėjote ir nenorėjote Jo klausyti. (4 M 13, 2, 31; 14, 1-4) 24 Kiek jus pažįstu, visada maištavote prieš Viešpatį.

25 Aš kniūbščias meldžiau Viešpatį keturiasdešimt parų; maldavau ir prašiau, nesunaikinti jūsų, kaip buvo grasinęs. 26 Meldžiausi: 'Viešpatie Dieve! Nesunaikink savo tautos ir tėvonystės, kurią atpirkai savo didybe ir išvedei iš Egipto galinga ranka. 27 Atsimink savo tarną Abraomą, Izaoką ir Jokūbą; nežiūrėk šitos tautos atkaklumo, bedievystės ir jos nusikaltimų, 28 kad krašto gyventojai, iš ku-

 Įst 9,29 – 10,13

rio mus išvedei, nesakytų: 'Viešpats negalėjo jų įvesti į pažadėtąją žemę, nes Jis jų nekenčia,–Jis juos išvedė išmarinti tyruose'. (4 M 14, 16) 29 Jie yra tavo tauta, kurią išvedei iš Egipto savo galia."

10 skyrius

Ištikimybė Viešpaties 1 - 22.

1 "Viešpats man įsakė: 'Išsikaldink dvi akmenines plokštes, kaip pirmosios buvo, ir ateik pas mane ant kalno. Padirbdink medinę skrynią. (2 M 34, 1; 2 M 25, 10) 2 Aš ant plokščių užrašysiu žodžius, buvusius sudaužytose plokštėse. Plokštes įdėk į skrynią', (2 M 32, 19) 3 Iš akacijos medžio padirbdinau skrynią, iškaldinau dvi akmenines plokštes, kaip pirmosios buvo, ir užkopiau į kalną, laikydamas plokštes rankose. 4 Viešpats tose plokštėse užrašė, kaip pirma buvo,–dešimt Žodžių, kuriuos Viešpats jums kalbėjo iš ugnies, kai tauta buvo susirinkusi, ir įteikė jas man. (5 M 9, 10) 5 Sugrįžęs nuo kalno, įdėjau tas dvi plokštes į skrynią, kurią buvau padirbdinęs, kaip man Viešpats buvo įsakęs, ir jos ten yra.

6 Izraelitai patraukė iš Beroto Benejakano į Moserą. Aronas čia mirė ir buvo palaidotas. Jo vietoje kunigo pareigas pradėjo eiti jo sūnus Eleazaras. (4 M 33, 32-33; 20, 28) 7 Iš ten jie atvyko į Gudgodą, o iš čia – į Jotbatą, upelių žemę. 8 Viešpats paskyrė Levio giminę Sandoros skryniai nešti, būti Jo akivaizdoje, tarnauti Jam ir laiminti Jo vardu; taip daroma iki šios dienos. (5 M 18, 5-7; 4 M 6, 23-27) 9 Levitai negavo tėviškės dalies, nes pats Viešpats yra jų tėviškė; taip Viešpats, jūsų Dievas, pasakė. (4 M 18, 20) 10 Aš pasilikau ant kalno, kaip pirmą kartą, keturiasdešimt parų. Viešpats išklausė mane ir nesunaikino jūsų. (5 M 9, 8) 11 Jis man įsakė eiti jūsų priekyje ir įvesti jus į kraštą, kurį jūsų protėviams priesaika pažadėjo.

12 Izraeli, Viešpats, tavo Dievas, iš tavęs reikalauja, kad bijotum Viešpaties, savo Dievo, vaikščiotum Jo nustatytais keliais, Jį mylėtum ir Jam tarnautum, visa širdimi ir siela; (Mik 6, 8) 13 laikytum Viešpaties įsakymus ir įstatymus, ku-

Įst 10,14 — 11,9

riuos tau šiandien skelbiu, kad tau gerai sektųsi. 14 Viešpačiui, tavo Dievui, priklauso dangūs ir žemė ir visa, kas joje yra. 15 Viešpats pamėgo tavo protėvius, juos mylėjo ir pasirinko iš visų tautų jų palikuonis, tai yra jus; tą matome ir šiandien. (5 M 7, 6)

16 Pakluskite Viešpačiui ir nebūkite kietasprandžiai. (5 M 30, 6) 17 Viešpats, jūsų Dievas, yra dievų Dievas ir viešpačių Viešpats, didis, galingas ir teisingas Dievas; Jis nešališkas ir nepaperkamas kyšiais. 18 Jis teisingai elgiasi su našlaičiais ir našlėmis, myli svetimtautį, rūpinasi visų maistu ir apdaru. 19 Jūs irgi mylėkite svetimtaučius, nes ir patys buvote ateiviai Egipto žemėje. (2 M 22, 20-23) 20 Klausykite Viešpaties, savo Dievo, Jam vienam tarnaukite, glauskitės prie Jo ir tik Jo vardu prisiekite. 21 Jis yra jūsų garbė ir jūsų Dievas. Jo padarytus darbus ir baisiuosius įvykius Egipte jūs matėte savo akimis. (Jer 9, 23) 22 Jūsų protėvių, septyniasdešimt asmenų, nukeliavo į Egiptą; ir štai, dabar Viešpats, jūsų Dievas, prilygino jūsų skaičių dangaus žvaigždėms". (1 M 46, 27; 1, 10)

11 skyrius

Palaima ir prakeikimas 1 - 32.

1 "Mylėk Viešpatį, savo Dievą; visada vykdyk Jo visus įsakymus, įstatymus bei paliepimus! 2 Kalbu ne jūsų vaikams, kurie nežino drausmės, nematė Viešpaties, jūsų Dievo, ir nepajuto Jo didybės ir galingos rankos, 3 ženklų ir darbų, padarytų Jo Egipto karaliui faraonui ir visam jo kraštui, 4 visai egiptiečių kariuomenei, arkliams ir kovos vežimams, kai juos paskandino Raudonosios jūros vanduo, besivejant jus; kai Viešpats juos sunaikino, (2 M 14, 25-27) 5 ir kaip jums padėjo tyruose, iki atėjote į šitą vietą. 6 Rubeno sūnaus Eliabo dviem sūnums Datanui ir Abiramui, Ką Jis padarė kuriuos, atsivėrus žemė, prarijo su namais, šeimomis, palapinėmis ir visu jų lobiu. (4 M 16, 31-35) 7 Jūsų akys matė visus didingus Viešpaties darbus, kuriuos Jis padarė. 8 Vykdykite visus Jo paliepimus, kuriuos jums šiandien skelbiu, kad būtumėte tvirti užimti ir paveldėti žemę, į kurią einate, 9 ir kad ilgai gyventumėte

Įst 11,10-28

žemėje, plūstančioje pienu ir medumi, kurią Viešpats priesaika pažadėjo jūsų protėviams ir jų palikuonims. (2 M 3, 17) 10 Žemė, kurios paveldėti einate, yra ne tokia, kaip Egipto žemė, iš kurios išėjote, kurioje pasėtą sėklą daržuose atvestu vandeniu laistėte. 11 Pažadėtoje žemėje yra kalnų ir slėnių, kuriuos laisto dangaus lietus; 12 Viešpats, jūsų Dievas, visada aprūpina ją; Jo akys mato ją ištisus metus. (Ps 65, 10-11)

13 Jei klausysite mano įsakymų, kuriuos šiandien jums duodu, mylėsite Viešpatį, savo Dievą, Jam tarnausite visa širdimi ir siela, (3 M 26, 3-39) 14 Jis duos žemei gausiai lietaus; suvalysite javus, vynuoges, aliejų, 15 šieną galvijams ir derlių sau. 16 Saugokitės, nenuklyskite, neatsitraukite nuo Viešpaties, netarnaukite svetimiems dievams ir jų negarbinkite, 17 kad užsirūstinęs Viešpats neuždarytų dangaus - sustabdytų lietų; tuomet žemė neduotų derliaus ir jums nereikėtų bėgti iš gerosios žemės, kurią Viešpats jums duoda. (3 M 26, 19; 28, 23) 18 Įsidėkite šiuos žodžius į savo širdį ir sielą, nešiokite juos kaip ženklą ant rankų ir ant kaktos. (5 M 6, 6-9) 19 Mokykite jų savo vaikus, kalbėkite juos sėdėdami namuose, eidami keliu, guldami ir keldamies. 20 Užrašykite juos savo namų durų staktose ir ant vartų, 21 kad jūs ir jūsų vaikai gyventų krašte, kurį Viešpats jūsų protėviams prisiekė amžinai duoti, kol dangus stovės virš žemės. 22 Jei sąžiningai laikysitės šių paliepimų, juos vykdysite, mylėsite Viešpatį, savo Dievą, vaikščiosite Jo nurodytais keliais ir glausitės prie Jo, 23 Viešpats išstums visas šitas tautas. Jūs nugalėsite jas, nors jos už jus didesnės ir galingesnės. (5 M 7, 1-2) 24 Kur jūsų koja atsistos, bus jūsų. Nuo tyrų iki Libano, nuo didžiosios Eufrato upės iki Viduržemio (Vakarų) jūros tęsis jūsų sienos. 25 Nė vienas neatsilaikys prieš jus; Viešpats, jūsų Dievas, sukels baimę ir išgąstį visuose kraštuose, į kuriuos tik įžengsite kaip jums pažadėjo. 26 Siūlau jums pasirinkti palaimą ar prakeikimą: (5 M 30, 1, 15) 27 palaimą, - jei klausysite Viešpaties, savo Dievo, vykdysite paliepimus, kuriuos šiandien jums skelbiu; (5 M 28, 2, 15) 28 prakeikimą, - jei neklausysite Viešpaties savo Dievo, nukrypsite nuo kelio, kurį šiandien jums rodau, ir seksite svetimus

Įst 11,29 – 12,12

dievus, kurių nepažįstate.

29 Kai Viešpats, jūsų Dievas, įves jus į žemę, kurią dabar einate užimti, paskelbkite palaimą nuo Gerizimo, o prakeikimą - nuo Ebalio kalno, (5 M 27,12-13; Joz 8,33-34) 30 kurie yra vakarinėje Jordano pusėje, už kelio, einančio į vakarus per kananitų žemę, ties Gilgalą[a], slėnyje, prie Moro ąžuolo. (1 M 12,6) 31 Jūs pereisite per Jordaną užimti, paveldėti ir valdyti žemes, kurias Viešpats, jūsų Dievas, jums duos. 32 Vykdykite įstatymus ir paliepimus, kuriuos šiandien skelbiu jums."

12 skyrius

Sunaikinkite stabus 1 - 3, garbinkite Viešpatį 4 - 32.

1 "Štie yra įsakymai ir paliepimai, kuriuos privalote vykdyti žemėje, kurią Viešpats, jūsų protėvių Dievas, jums duos; vykdykite juos, kol gyvensite žemėje. 2 Sugriaukite nugalėtų tautų visas dievų garbinimo vietas: kalnuose, kalvose ir po žaliuojančiais medžiais. (5 M 7,5,25) 3 Išardykite jų aukurus, sutrupinkite dievaičių statulas, sudeginkite šventąsias giraites ir sudaužykite jų stabus.

4 Taip nedarykite savo Viešpačiui! 5 Lankykite vietą, kurią Viešpats, jūsų Dievas, išsirinks jūsų giminių tarpe, kad ten būtų garbinamas Jo vardas. 6 Toje vietoje aukokite deginamąsias ir kitas aukas, dešimtines ir pirmųjų derlių aukas; įžadų ir laisvas aukas, jaučių ir avių pirmagimius. 7 Ten valgykite Viešpaties, jūsų Dievo, akivaizdoje, džiaukitės viskuo, ką įsigysite jūs ir jūsų šeimos; Viešpats, jūsų Dievas, jus laimins. 8 Ten nedarysite to, ką kiekvienas čia šiandien darome, kas jam atrodo gera; 9 nes dar neatėjote į tėviškę, kurioje galėsite ramiai gyventi, į Viešpaties jums pažadėtą žemę. 10 Perėję per Jordaną, gyvensite žemėje, kurią Viešpats, jūsų Dievas, jums duos; turėsite taiką ir gyvensite ramybėje. (1 Kar 5,5) 11 Į tą vietą, kurią Viešpats, jūsų Dievas, išsirinks savo vardui, sunešite visa, ką įsakiau: deginamąsias aukas, dešimtines, jūsų pirmųjų derlių aukas, ir visa kas geriausia paskirta Viešpačiui. 12 Ten Viešpaties, jūsų Die-

Įst 12,13 - 30

vo, akivaizdoje, džiaugsitės jūs, jūsų sūnūs ir dukterys, tarnai ir tarnaitės; taip pat ir levitai, gyvenantys jūsų miestuose, nes jie neturi jokios dalies nei tėviškės. (4 M 18,20,24) 13 Neaukokite deginamųjų aukų kiekvienoje vietoje, 14 tik Viešpaties pasirinktoje. Ten aukosite aukas ir darysite viską, ką jums įsakau. 15 Jei norėsite valgyti, pasipjaukite gyvulį ir valgykite Viešpačiui, jūsų Dievui laiminant. Ten galės valgyti nesuteptas ir suteptas taip, kaip jiems leista valgyti stirną ir briedį. (5 M 14,5) 16 Tačiau kraujo nevalgykite; jį išliekite žemėn kaip vandenį. (3 M 3,17) 17 Savo miestuose nevalia aukai skirtų valgyti javų dešimtinių, gerti vyno, aliejaus, raguočių, pirmagimių avių ir viso, ką pažadėsite aukoti laisva valia, taip pat pirmųjų derlių. 18 Tai valgykite Viešpaties, savo Dievo, akivaizdoje toje vietoje, kurią Viešpats, jūsų Dievas, išsirinks: tu, tavo sūnus ir duktė, tarnas ir tarnaitė; taip pat ir levitas, gyvenantis su tavimi. Džiaukitės Viešpaties, savo Dievo, akivaizdoje viskuo, ką atlikote. (5 M 14,23) 19 Niekada neužmiršk levito savo žemėje. 20 Kai Viešpats, jūsų Dievas, išplės sienas, kaip pažadėjo, ir jūs norėsite valgyti mėsos, 21 o vieta, kurią Viešpats, jūsų Dievas, išsirinks savo vardui, bus toli, pasipjaukite raguočių arba avių, kaip įsakiau, ir valgykite savo vietoje, kiek jums patinka. 22 Kaip valgoma stirna ir briedis, taip valgykite visi, nesuteptas ir suteptas. 23 Nevalgykite kraujo, nes kraujas yra gyvybė; neleistina valgyti gyvybės drauge su mėsa; 24 išpilkite jį žemėn kaip vandenį. 25 Gerai seksis jums ir jūsų vaikams, jei darysi, kas patinka Viešpačiui. 26 Ką pašvęsite ir pažadėsite Viešpačiui, neškite į vietą, kurią Viešpats išsirinks. 27 Ten aukokite aukas, mėsą ir kraują, ant Viešpaties, jūsų Dievo, aukuro: aukų kraują išliekite ant aukuro, mėsą valgykite.

28 Laikykitės viso, ką įsakiau. Gerai seksis jums ir jūsų vaikams per amžius, jei darysite, kas gera ir kas patinka Viešpačiui, jūsų Dievui. 29 Viešpats, jūsų Dievas, išnaikins tautas, kurias einate nugalėti; jas nugalėję, gyvensite jų žemėje. 30 Nepriimkite ir nesilaikykite jų papročių, manydami 'Kaip šitos tautos garbino

Įst 12,31 – 13,14

savo dievus, taip ir mes garbinsime'. 31 Nedarykite, kaip jos darė. Viešpats jų dievų nekenčia; jos aukodavo ant aukuro net savo sūnus ir dukteris. 32 Ką įsakau, darykite: nieko nepridėkite ir neatimkite".

13 skyrius

Bausmė suvedžiotojams 1 - 18.

1 "Jei jūsų tarpe iškiltų pranašas, ar atsirastų sapnų aiškintojas ir paskelbtų iš anksto kokį aiškinimą, (5 M 4, 2) 2 kuris įvyktų, jis jums sakytų: 'Sekime dievus, kurių jūs nepažįstate, ir jiems tarnaukime'. 3 Tokio pranašo ar sapnuotojo neklausykite, nes Viešpats, jūsų Dievas, jus bando, kad paaiškėtų, ar jį mylite visa širdimi ir visa siela. 4 Sekite Viešpatį, jūsų Dievą, Jo bijokite; vykdykite paliepimus ir klausykite Jo; Jam tarnaukite ir prie Jo glauskitės. (5 M 8, 2) 5 Tokį pranašą ar sapnų aiškintoją užmuškite; jis savo kalba kurstė jus prieš Viešpatį, jūsų Dievą, kuris jus išvedė iš Egipto žemės ir išlaisvino iš vergijos, kad jus išvestų iš kelio, kurį Viešpats, jūsų Dievas, nurodė. Pašalinkite pikta iš savo tarpo. 6 Jei brolis, sūnus, duktė, mylima žmona, ar draugas, kurį mylite kaip patys save, norėtų įkalbėti ir sakytų: 'Eikime ir tarnaukime svetimiems dievams', kurių nepažįstate nei jūs, nei jūsų tėvai; (5 M 18, 20; 1 Kor 5, 9, 13) 7 svetimiems dievams, esantiems apylinkėje, ar toli kitame žemės krašte, 8 nesutikite su juo ir jo neklausykite. Nesigailėkite jo, nepataikaukite jam ir neslėpkite, ką žinote, 9 bet tuojau jį užmuškite. Pirmieji pakelkite prieš jį ranką, o paskui visa tauta padės. 10 Užmuškite jį akmenimis, nes jis norėjo jus atitraukti nuo Viešpaties, jūsų Dievo, kuris išvedė jus iš Egipto vergijos, (5 M 17, 7) 11 kad jūs visi, tai išgirdę, bijotumėte ir nesiduotumėte suvedžiojami. 12 Jei išgirstumėte viename savų miestų, kuriuos Viešpats, jūsų Dievas, jums duos, kalbant: 13 ' Iš jūsų tarpo suvedžiotojai suklaidino miesto gyventojus, sakydami: Eikime ir tarnaukime svetimiems dievams, kurių nepažįstate', 14 teiraukitės rūpestingai ir uoliai, jei pasitvirtintų, kad taip tikrai įvyko, kaip pasakojama,

15 iššudykite to miesto gyventojus kardu ir sunaikinkite jį ir visa, kas jame yra, net ir gyvulius. 16 Visus daiktus sukraukite aikštėje ir sudeginkite kartu su miestu. Jis telieka amžinu kapu. Niekados jo nebeatstatykite. (4 M 21,2) 17 Iš to grobio nieko nepasisavinkite, kad Viešpats atsisakytų savo rūstybės, pasigailėtų jūsų ir leistų jūsų tautai augti, kaip prisiekė jūsų protėviams. (Joz 7) 18 Privalote klausyti Viešpaties, jūsų Dievo, ir laikyti visus Jo įsakymus, kuriuos šiandien jums duodu. Darykite kas patinka Viešpačiui, jūsų Dievui."

14 skyrius

Švarūs ir nešvarūs gyvuliai, dešimtinės 1 - 29.

1 "Jūs esate Viešpaties, jūsų Dievo vaikai: nedarykite įsipjovimų ir nesiskuskite plikai viršugalvio dėl mirusio, 2 nes priklausote Viešpačiui, jūsų Dievui, - esate pašvęsta tauta. Jis jus išsirinko iš visų žemėje esančių tautų būti Jo tauta. (3 M 19,27-28)

3 Nevalgykite nieko nešvaraus. 4 Štie gyvuliai leidžiama valgyti: jautis, avis, ožka, 5 briedis, stirna, stumbras, laukinis ožys, antilopė, gazelė, kalnų ožka. 6 Valgykite kiekvieną gyvulį, kuris turi skeltą nagą ir gromuliuoja. 7 Tų, kurie gromuliuoja, bet turi neskeltą nagą, nevalgykite: kupranugario, kiškio, barsuko; jie nešvarūs. 8 Kiaulė jums yra nešvari, nors ji turi skeltą nagą, bet negromuliuoja. Jos mėsos nevalgykite ir jos nepalieskite. 9 Iš vandens gyvių valgykite tuos, kurie turi pelekus ir žvynus; 10 tų gi, kurie be pelekų ir žvynų, nevalgykite, jie nešvarūs. 11 Valgykite visus jums nesuteptus paukščius; 12 suteptų nevalgykite: aro, grifo, jūros erelio, 13 lingės, vanagėlio, peslio su visa jo šeima, 14 varnų šeimos, 15 stručio, pelėdos, žuvėdros, vanago ir visų tos šeimos; 16 gervės, gulbės, ibio, 17 naro, raudonplunksnio, apuoko, 18 pelikano, kėkšto ir visos jo šeimos; taip pat tutlio ir šikšnosparnio. 19 Visos kirmėlės ir sparnuoti vabzdžiai nešvarūs ir nevalgomi. 20 Visus nesuteptus sparnuočius valgykite. 21 Nieko pastipusio nevalgykite. Svetimtautis, gyvenantis pas jus, gali juos valgyti; užsienie-

Įst 14,22 — 15,8

čiui galite tokius gyvulius parduoti, bet jūs esate Viešpačiui, savo Dievui, pašvęsta tauta. Nevirkite naujagimio ožiuko jo motinos piene. (2 M 22, 30; 23, 19; 3 M 17, 15)

22 Duokite dešimtinę viso metinio derliaus. (3 M 27, 30) 23 Dešimtinę javų, vyno, aliejaus, raguočių bei avių pirmagimius valgykite Viešpaties, jūsų Dievo, akivaizdoje toje vietoje, kurią Jis išsirinks savo vardui, kad išmoktumėte bijotis Viešpaties, jūsų Dievo. (5 M 12, 18) 24 Jei vieta, kurią Viešpats, jūsų Dievas, išsirinks savo vardui bus labai toli, ir Jo palaiminto derliaus negalėsite ten nugabenti, 25 tai viską parduokite ir pinigus nusineškite į vietą, kurią Viešpats, jūsų Dievas, išsirinks. 26 Už tuos pinigus nusipirkite, kas jums patiks: raguočių, avių, vyno bei stiprių gėrimų ir viso, ko tik norėsite; valgykite su visa savo šeima Viešpaties, savo Dievo, akivaizdoje su džiaugsmu. 27 Neužmirškite pas jus gyvenančio levito, nes jis neturi dalies paveldėtoje žemėje. (5 M 12, 19) 28 Kas treti metai atidėkite dešimtinę viso derliaus miesto sandėliuose. (5 M 26, 12-15) 29 Tai bus maistas levitui, neturinčiam tėviškės, taip pat svetimtaučiui, našlaičiui ir našlei, kurie gyvena tavo apylinkėje. O Viešpats, jūsų Dievas, laimins visus jūsų darbus, kuriuos vykdysite."

15 skyrius

Laisvės metai 1 - 18, pirmagimiai 19 - 23.

1 "Kas septintieji metai - laisvės metai. (2 M 23, 10-11) 2 Tų metų gale nereikalaukite iš skolininko ar jis būtų draugas, ar brolis (izraelitas) skolos grąžinti, nes tai Viešpaties laisvės metai. 3 Iš svetimtaučio galite reikalauti, bet iš tautiečio ir artimo - neleistina. 4 Tegul nebūna suvargusio žmogaus jūsų tarpe, kad Viešpats Dievas laimintų jus žemėje, kurią paveldėsite. 5 Jei stropiai klausysite Viešpaties Dievo ir vykdysite įsakymus, kuriuos paskelbiau šiandien, 6 Jis jus laimins, kaip pažadėjo. Jūs skolinsite daugeliui tautų, bet nieko neimsite skolon; viešpatausite daugeliui tautų, o jums niekas neviešpataus. (5 M 28, 12) 7 Jei kuris jūsų brolių, gyvenančių apylinkėje, kurią Viešpats Dievas jums duos, suvargtų, nesukietinkite širdies ir ištieskite jam pagalbos ranką. (1 Jn 3, 17) 8 Būkite dosnūs beturčiui

ir skolinkite, ko jam reikia. (Lk 6, 34-35) 9 Nebūkite savanaudžiais skolindami trumpam laikui, kai septintieji - laisvės metai - arti. Neatstumkite beturčio brolio, nenorėdami jam skolinti, ko jis prašo, kad jis nesišauktų Viešpaties tarpininkavimo; jums tuomet būtų nuodėmė. 10 Tad Viešpats Dievas laimins jus visuomet ir visur. 11 Beturčių krašte nestigs; todėl įsakau atverti širdį suvargusiam broliui ir beturčiui, kuris gyvena jūsų šalyje. (Mt 26, 11; Iz 58, 7; Jok 2, 15-16)

12 Jei jūsų pirktas hebrajas ar hebrajė ištarnaus jums šešerius metus, septintaisiais metais paleiskite jį (laisvą). (2 M 21, 2) 13 Suteikę jam laisvę, neiš-leiskite jo tuščiomis. 14 Aprūpinkite jį banda, grūdais ir vynu, kuo Viešpats Dievas jus laimino. 15 Atsiminkite, kad vergavote Egipto žemėje, o Viešpats Dievas išlaisvino jus. Šiandien skelbiu jums šį įsakymą. (5 M 5, 15) 16 Bet jei vergas nenorėtų išeiti ir sakytų: 'Myliu tave bei tavo namus ir jaučiuosi pas tave gerai', 17 tada imkite ylą ir perverkite jo ausį prie namų durų; jis liks vergu visam laikui. Su tarnaite darykite taip pat. 18 Neatstumkite jų, kai suteiksite jiems laisvę, nes už samdinio algą jie tarnavo šešerius metus, kad Viešpats Dievas laimintų visus jūsų darbus.

19 Kiekvieną patinėlį raguočių ir avių pašvęskite Dievui. Nenaudokite raguočių pirmagimių darbui ir avių pirmagimių nekirpkite. (2 M 13, 2) 20 Jūs ir jūsų šeimos valgykite juos Viešpaties Dievo akivaizdoje visuomet toje pačioje vietoje, kurią Viešpats išsirinks. (5 M 14, 23) 21 Jei pirmagimis sirgtų, būtų raišas ar aklas, ar turėtų kitokį kūno trūkumą, tokio neaukokite Viešpačiui Dievui. (3 M 22, 20) 22 Tokius valgykite namuose. Juos gali valgyti nesuteptas ir suteptas žmogus, kaip valgo stirną ar briedį. (5 M 12, 15, 22) 23 Tik nevalgykite jų kraujo, jį išliekite žemėn, kaip vandenį. "(3 M 3, 17; 12, 16-24)

16 skyrius

Metinės šventės 1 - 17, valdininkai 18 - 22.

1 "Švęsk Pasą Viešpačiui Abibo mėnesį, nes tą mėnesį Viešpats Dievas išvedė

Įst 16,2 – 17

tave iš Egipto. (2 M 23, 14-17; 3 M 23; 2 M 12) 2 Aukok Viešpačiui Dievui Pasos auką iš avių ir jaučių toje vietoje, kurią Viešpats Dievas išsirinks savo vardui. 3 Nevalgyk raugintos duonos; septynias dienas valgyk neraugintos (sielvarto) duonos, nes skubiai turėjai bėgti iš Egipto. Visą amžių atsimink iš Egipto bėgimo dieną. 4 Septynias dienas neprivalo būti raugo visame tavo krašte; nepalik rytojui ir mėsos, aukotos pirmos dienos vakare. 5 Pasos aukos neaukok savo gyvenamoje vietoje, kurią Viešpats Dievas tau duos. 6 Aukok ją tik toje vietoje, kurią Viešpats Dievas išsirinks savo vardui. Pasos aukas aukok vakare, saulei leidžiantis, kada išėjai iš Egipto. 7 Virk ir valgyk toje vietoje, kurią Viešpats Dievas išsirinks, o rytą atsikėlęs grįžk į savo palapinę. 8 Šešias dienas valgyk neraugintą duoną, o septinta diena yra Viešpaties Dievo iškilminga diena, tą dieną nedirbk jokio darbo.

9 Atskaityk septynias savaites nuo tos dienos, kai pradėsi pjauti javus, 10 ir švęsk Viešpačiui Dievui Sekminių šventę, atnešdamas laisva valia dovanų-auką, nes Viešpats Dievas laimino tave. 11 Viešpaties Dievo akivaizdoje džiaukis tu, tavo sūnus, duktė, tarnas, tarnaitė, levitas, gyvenantis tavo apylinkėje, svetimtautis, našlaitis ir našlė, - visi, kurie su tavimi gyvena toje vietoje, kurią Viešpats Dievas išsirinks savo vardui. (2 M 20, 24) 12 Atsimink, kad buvai vergas Egipte, laikyk ir vykdyk, kas įsakyta. (5 M 5, 15)

13 Palapinių iškilmę švęsk septynias dienas, kai būsi suvalęs derlių iš klojimo ir spaustuvo. 14 Džiaukis iškilmėje tu, tavo sūnus, duktė, tarnas, tarnaitė, svetimšalis, našlaitis bei našlė, kurie gyvena tavo apylinkėje. (5 M 26, 11) 15 Septynias dienas švęsk tą iškilmę Viešpačiui Dievui toje vietoje, kurią Viešpats išsirinks. Viešpats Dievas laimins visą tavo derlių ir visus darbus. Tu būsi laimingas ir linksmas. (3 M 23, 34 -)

16 Kiekvienas vyras privalo pasirodyti tris kartus metuose toje vietoje, kurią Viešpats išsirinks: Neraugintos duonos, Sekminių ir Palapinių iškilmėse. Nepasirodyk Viešpaties akivaizdoje tuščiomis rankomis. 17 Kiekvienas aukokite tą, ką

Įst 16,18 – 17,13

turite Viešpaties Dievo dėka.

18 Visose savo gyvenvietėse, kurias Viešpats Dievas tau duos, kiekvieną giminė tepaskiria teisėjus ir valdininkus teisingai teisti žmones. (5 M 20, 8-9; 4 M 11, 16) 19 Neiškraipyk teisės. Nepataikauk ir neimk kyšių, nes kyšiai apakina išmintinguosius ir iškraipo teisiųjų žodžius. (5 M 1, 17) 20 Vykdyk teisę ir laikykis jos, kad gyventum ir paveldėtum žemę, kurią Viešpats Dievas tau duos. 21 Nesodink jokio medžio Ašeros stabui šalia Viešpaties Dievo aukuro, kurį pastatysi. (5 M 7, 5) 22 Nedaryk ir nestatyk jokio stabo, nes Viešpats Dievas to nepakenčia."(3 M 26, 1)

17 skyrius

Nuostatai valdininkams ir karaliui 1 - 20.

1 "Neaukok Viešpačiui Dievui avies nei jaučio su trūkumu ar kokia nors yda, nes tai yra nepriimtina Viešpačiui Dievui.(3 M 22, 20) 2 Jei tavo krašte, kurį Viešpats Dievas tau duos, vyras ar moteris nusikals Viešpačiui Dievui ir peržengs Sandoros dėsnius, (5 M 13, 7-12) 3 girdami svetimus dievus ir garbindami juos: saulę, mėnulį, ar kitą dangaus kūną, kas uždrausta, (5 M 4, 19) 4 ir apie tai tau bus pranešta, tai rūpestingai ištirk ar taip iš tikrųjų yra. Jei padarytas toks nusikaltimas Izraelyje, 5 išvesk vyrą ar moterį, padariusius tą bjaurų nusikaltimą, prie miesto vartų ir juos užmušk akmenimis. 6 Užmuštas bus tas, kurio nusikaltimą paliudys du ar trys liudytojai. Nė vienas nebus baudžiamas mirtimi, liudijant prieš jį tik vienam. (4 M 35, 30; Žyd 10, 28) 7 Liudytojai pirmieji paleis akmenį, o likusieji - jį užmuš. Taip piktybė bus pašalinta iš jūsų tarpo. 8 Jei skundas abejotinas ir sunku padaryti sprendimą - mirtis ar išteisinimas, eik į vietą, kurią Viešpats išsirinks; 9 kreipkis į kunigus iš Levio giminės arba į teisėją, kuris tuo metu eis pareigas. Jie padarys teisingą sprendimą. 10 Daryk, ką jie įsakys, ir kaip pamokys. 11 Elkis pagal jų įsakymus ir nurodymus, nenukrypk nuo jų. 12 Kas drįstų nepaklusti kunigo paliepimui, kuris tuo metu eitų pareigas, ir teisėjo sprendimui, toks asmuo temiršta; pašalink piktybę iš Izraelio. 13 Pranešk visai tautai, kad ji

Įst 17,14 – 18,10

žinotų, bijotų ir daugiau nedrįstų priešintis.

14 Kai būsi žemėje, kurią Viešpats Dievas tau duos, ją paveldėsi, gyvensi joje ir norėsi išsirinkti sau karalių, kaip visos tautos aplinkui, (1 Sam 8, 5-6) 15 tada privalai pasirinkti tokį karalių, kurį Viešpats Dievas parinks iš tavo brolių. Karaliumi būti negali kitos tautos žmogus, kuris nėra izraelitas. 16 Jis valdydamas neprivalo turėti didelės raitųjų kariuomenės, kad nesugalvotų grįžti į Egiptą, nes Viešpats įsakė niekuomet tuo pačiu keliu nebegrįžti. (1 Kar 10, 25-28) 17 Jis neturės daug žmonų, kad nenutoltų nuo Dievo, ir nekraus sau turto - sidabro ir aukso. (1 Kar 11, 4) 18 Atsisėdęs karalystės sostan, jis įsigys šito įstatymo nuorašą iš Levio giminės kunigų; 19 laikys jį pas save, skaitys visą amžių, kad išmoktų bijotis Viešpaties Dievo ir laikytis Jo Žodžių bei paliepimų, surašytų įstatyme. 20 Įstatymas neleis jam pakilti puikybėn ir nukrypti nuo jo dėsnių; jis ir jo sūnūs ilgai karaliaus Izraelyje. "(5 M 5, 29)

18 skyrius

Kunigų ir levitų dalis 1-8, burtai 9-14, pažadėtas pranašas 15-22.

1 "Kunigai ir visa Levio giminė neturės dalies ir tėvonystės kaip visi izraelitai. (5 M 10, 9; 4 M 18, 8-20; 1 Kor 9, 13) 2 Aukos Viešpačiui bus jų dalis. Jie nepaveldės tėviškės, kaip jų broliai. Viešpats bus jų tėvonystė, kaip Jis jiems pasakė. 3 Kunigams priklauso iš tautos tokia aukos dalis: aukojant jautį ar aviną, kunigui tenka petys, pusė galvos ir skrandis; 4 pirmojo derliaus javų, vyno, aliejaus ir dalis vilnų. 5 Iš visų giminių Viešpats Dievas išsirinko Levio giminę tarnauti Jam per amžius. 6 Jei levitas, gyvenantis tavo apylinkėje, atėjęs norėtų pasilikti gyventi Viešpaties garbinimo vietoje, 7 jis bus priimtas ir tarnaus Viešpačiui, savo Dievui, kaip visi jo broliai levitai, kurie tuo metu ten bus. 8 Jis gaus tokią pat maisto dalį, kaip ir kiti, neskaitant to, kas jam priklauso iš tėvų palikimo.

9 Kai būsi žemėje, kurią Viešpats Dievas tau duos, negarbink tų tautų stabų. 10 Neaukok savo sūnaus ar dukters ant aukuro, neieškok patarimų pas žynius, ženklų

Įst 18,11 — 19,5

aiškintojus ir burtininkus, (3 M 18, 21; 19, 26-31; 20, 27) 11 žavėtojus, mirusių dvasių iššaukėjus, kerėtojus ir raganius. 12 Viešpats smerkia visus tokius veiksmus; už tokius nusikaltimus Jis išnaikins tas tautas, prieš tau užimant tą kraštą. 13 Nenusikalsk Viešpačiui, savo Dievui. (1 M 6, 9; Ps 15, 2) 14 Tautos, kurių žemę paveldėsi, klauso ženklų aiškintojų ir žynių patarimų; tu gi Viešpaties Dievo esi kitaip išmokytas.

15 Viešpats Dievas iš tavo giminės brolių siųs PRANAŠĄ kaip mane; jo klausyk! (4 M 12, 6-8; Jn 1, 45; 6, 14; Apd 3, 22; 7, 37; Žyd 12, 24) 16 Prašei Viešpaties Dievo prie Horebo: 'Nebenoriu daugiau girdėti Viešpaties Dievo balso ir matyti šios baisios ugnies, kad nemirčiau'; (2 M 20, 19; Žyd 12, 19) 17 o Viešpats man tarė: 'Jie teisingai kalbėjo. (5 M 5, 25) 18 Aš jiems siųsiu iš jų brolių pranašą, panašų į tave, kuris jiems kalbės, ką jam įsakysiu. 19 Kas nenorės paklusti jo žodžiams, kuriuos jis kalbės mano vardu, tą bausiu. 20 Pranašas, kuris kalbėtų mano vardu, ko Aš jam neliepiau, ar svetimų dievų vardu, bus baudžiamas mirtimi'. (Jer 14, 15; 5 M 13, 6) 21 Jei sakytum: 'Kaip man žinoti, kad Viešpats nekalbėjo jam?' 22 Ženklas bus toks: jei toks pranašas paskelbtų ką nors iš anksto Viešpaties vardu ir tas neįvyktų, tam Viešpats nekalbėjo, pranašas reiškė savo mintis ir todėl jo nebijok."

19 skyrius

Prieglaudos miestai 1 - 13, ginčas dėl sienų, liudininkų bausmė 14-21.

1 "Kai Viešpats Dievas išnaikins tautas, jų žemę duos tau paveldėt ir gyventi jos miestuose ir namuose, (4 M 35, 6-34; Joz 20) 2 isskirk krašte tris miestus, (5 M 4, 41-43) 3 pataisyk į juos kelią ir padalyk į tris dalis visą žemės plotą, kad žmogžudys galėtų ten rasti prieglaudą. 4 Toks įstatymas yra gelbėti žmogžudį, jei kas netyčia užmuštų savo artimą, kuris anksčiau nebuvo jo priešas. 5 Jei kas nueitų su kaimynu į mišką malkų kirsti ir bekertant nusmukęs kirvis mirtinai sužeistų draugą, tai toks asmuo tegul bėga į vieną iš aukščiau minėtų miestų, ten

Įst 19,6 – 20,2

jis išliks gyvas. 6 Užmuštojo įsikarščiavęs, skausmo apimtas giminaitis ar draugas galėtų jį pagauti ir užmušti, nors jis nekaltas dėl žmogaus mirties, jis neturėjo užmuštajam jokios neapykantos. 7 Todėl įsakau paskirti tris miestus. 8 O kai Viešpats Dievas išplės tautos teritoriją, kaip prisiekė protėviams, ir duos visą žemę, kurią jums pažadėjo, 9 jei pildysi įsakymus tai, ir vykdysi, ką tau šiandien įsakau, mylėsi Viešpatį Dievą ir vaikščiosi Jo nurodytais keliais, pridėsi dar tris kitus miestus, 10 kad nekaltas kraujas nebūtų išlietas žemėje, kurią Viešpats Dievas tau duos paveldėti, ir neužsitrauktum kaltės dėl nekaltai pralieto kraujo. 11 Bet jei kas, neapkęsdamas savo kaimyno, jį sužeistų taip, kad jis mirtų, jis gi pasislėptų viename minėtų miestų, 12 tai to miesto vyresnieji jį iš ten grąžins, perduos keršytojui. 13 Nesigailėdamas nužudyk jį, kad nekaltas kraujas nekristų ant Izraelio ir tau gerai sektųsi.

14 Nepanaikink ir nepakeisk savo kaimyno žemės ribų, kurios yra seniai pažymėtos, krašte, kuriame Viešpats Dievas tau duos žemes paveldėti. (5 M 27, 17)

15 Vieno liudijimas negalios teisme nežiūrint, koks būtų nusikaltimas; dviejų ar trijų liudytojų parodymai nustatys teismo sprendimą. (5 M 17, 6; Jn 8, 17; 2 Kor 13, 1) 16 Jei liudytojas melagingai kaltintų žmogų įstatymo laužymu, 17 abu stos Viešpaties, kunigų ir teisėjų akivaizdoje. (5 M 17, 9) 18 Teisėjai, rūpestingai ištyrę ir radę, kad liudytojas neteisingai liudijo prieš savo brolį, 19 padarys jam taip, kaip jis siekė padaryti savo broliui. Tokiu būdu pašalink blogį iš savo tarpo, 20 kad kiti išgirdę bijotų ir niekad nedrįstų panašiai elgtis. 21 Nesigailėk, bausmė turi būti: gyvybė už gyvybę, akis už akį, dantis už dantį, ranka už ranką, koja už kojį. (2 M 21, 23-25)"

20 skyrius

Karo nuostatai 1 - 20.

1 "Jei eisi į karą su savo priešais ir matysi raitelius, kovos vežimus, jų gausesnę kariuomenę negu tavoji, nebijok jų, nes Aš Viešpats, tavo Dievas, kuris išvedė tave iš Egipto žemės, esu su tavimi. 2 Traukiant į mūšį, kunigas kalbės kariams:

Įst 20, 3 -20

3 ' Klausyk, Izraeli! Šiandien jūs einate kariauti su jūsų priešais; nenusigąskite, nebijokite ir nepabūkite jų, 4 nes Viešpats Dievas yra su jumis; Jis kovos jūsų pusėje ir pergalė bus jūsų'. 5 Vadai kiekvienam būriui paskelbs: 'Kas pasistatėte naujus namus ir jų dar nepašventinote, grįžkite į savo namus, nes tokiam kariui kritus kare, kitas turėtų juos pašventinti. (5 M 16, 18) 6 Kas užveisėte jauną vynuogyną ir jo vaisių dar nerinkote, grįžkite į savo namus, nes tokiam kariui kare kritus, kitas džiaugtųsi jais. (5 M 28, 30; 3 M 19, 24-25) 7 Kas susižadėjo ir dar nevedęs paliko sužadėtinę, grįžkite į savo namus, nes jam kritus kare, kitas ją vestų'. (5 M 24, 5) 8 Tai pasakę, vadai dar pridės: 'Ar yra bailių ir nedrąsių? Grįžkite į savo namus, kad baime neapkrėstumėte savo brolių, kaip jūs esate baimės apimti'. (Teis 7, 3) 9 Kai vadai baigs kalbėti, paskirti karininkai parengs kovai savo būrius.

10 Priartėjęs prie miesto, pirma patiek jam taikos sąlygas. (4 M 21, 21-22) 11 Jei jas priims ir atidarys vartus, visi miesto žmonės tau tarnaus ir mokės duoklę. 12 Jei jie nenorės taikos ir pradės kovą, apsupk jį. 13 Kai Viešpats Dievas atiduos jį į tavo rankas, iššudyk kardu visus jame esančius vyrus. (4 M 31, 7, 17) 14 Moteris, vaikus, galvijus ir visa, kas yra mieste, pasilaikyk. Visą grobį naudok. Viešpats Dievas tau davė tau. 15 Taip daryk su visais miestais, kurie toli nuo tavęs, ir tu jų nepaveldėjai. 16 Tuose gi miestuose, kurie tau duoti paveldėti, nepalik nė vieno gyvo, (Joz 10, 40) 17 išnaikink kardu: hititus, amoritus, kananitus, perezitus, hivitus ir jebusitus, kaip Viešpats Dievas tau įsakė, (5 M 7, 1-2) 18 kad jūs neišmoktumėte tų nusikalstimų, kuriuos jie patys darė, garbindami savo dievus, ir nenusidėtumėte Viešpačiui Dievui. 19 Ilgą laiką laikydamas apsuptą ir pylimu apkastą miestą, neišnaikink vaismedžių, bet valgyk jų vaisius, 20 juk medis ne žmogus, kad prieš jį kariautum. Nevaisinius medžius, tinkančius kitiems reikalams, nukirsk ir pasidaryk iš jų sustiprinimus apgulimui, iki miestas bus paimtas."

21 skyrius

Nužudymas 1-9, belaisvė moteris 10-14, pirmagimiai 15-17, įvairūs nusikaltėliai 18-23.

Įst 21, 1 - 20

"Jei žemėje, kurią Viešpats Dievas tau duos, būtų rastas užmušto žmogaus lavonas, nesurastas kaltininkas, 2 vyresnieji ir teisėjai privalo išmatuoti vietos atstumą nuo ono ligi aplinkinių miestų. 3 Arčiausio miesto vyresnieji privalo pasiimti iš kaime- telyčią, netraukusią jungo, 4 nuvesti ją į tekančio vandens slėnį, kuris niekada ne- o artas nei apsėtas. 5 Po to, Levio sūnūs, kunigai, kuriuos Viešpats Dievas išrinko n tarnauti ir Jo vardu laiminti, jų žodžiu yra sprendžiamas kiekvienas dalykas, (5 M 8-9) 6 ir arčiausiojo miesto vyresnieji atvyks prie lavono, nuplaus savo rankas ant yčios, papjaus ją slėnyje ir sakys: (Mt 27, 24) 7 'Mūsų rankos nepraliejo šito kraujo mūsų akys nematė. 8 Viešpatie, pasigailėk savo tautos, Izraelio, kurį atpirkai, ir priskaityk jam nekalto kraujo, pralieto tavo tautoje. Pašalink nuo Izraelio kraujo kal- . 9 Tada būsi laisvas nuo nekaltai pralieto kraujo, kai padarysi, ką Viešpats įsakė. M 35, 33)

10 Jei kovosi su priešu, o Viešpats Dievas padės tau juos nugalėti, 11 ir belaisvių rpe pamatysi gražią moterį, kurią norėtum vesti, 12 parsivesk ją į savo namus. Ji siskus plaukus, nusipjaustys nagus, 13 nusivilks belaisvės drabužius, gyvens tavo muose, apraudos savo tėvą ir motiną visą mėnesį. Po to, vesi ją ir ji taps tavo žmo- . 14 Jei ji tau nebepatiks, atleisi ją, bet negalėsi jos parduoti kaip vergės nei elgtis ja žiauriai, nes ją pažeminai.

15 Jei vyras turėtų dvi žmonas, vieną mylimą, o antrą - nemylimą, ir joms, pagim- ius vaikų, nemylimosios sūnus būtų pirmagimis; (1 M 29, 30) 16 norėdamas padalin- savo sūnums palikimą, jis negalės mylimosios sūnaus padaryti pirmagimiu ir duoti m pirmenybę nemylimosios sūnaus vietoje. 17 Jis pripažins nemylimosios sūnų pir- agimiu ir jam duos dvigubą dalį, nes tas yra pirmasis jo sūnus ir jam priklauso pir- agimio teisė. (1 M 49, 3)

18 Jei sūnus būtų tėvams nepaklusnus ir priešingas, paliepimo ir drausmės nesilaiky- . 19 tėvai, nuvedę jį pas miesto vyresniuosius prie miesto vartų, jiems sakytų: 20 girtauja. Šitas mūsų sūnus yra priešgina, neklusnus, mūsų įspėjimų neklauso, lėbauja ir

Įst 21, 21 – 22, 16

21 Miesto gyventojai užmuš jį akmenimis. Taip bus pašalintas blogis iš jūsų tarpo, kad visas Izraelis, tai girdėdamas, bijotų. (5 M 13, 11-12)

22 Jei žmogus nusikals taip, kad jam mirties bausmė bus - pakarti, 23 jo lavono nepalik ant medžio per naktį, palaidok jį tą pačią dieną, nes tik Dievo prakeiktas kabo ant medžio. Nesutepk savo žemės, kurią pats Viešpats Dievas tau duos paveldėti." (Joz 8, 29; 10, 27; Gal 3, 13)

22 skyrius

Nuostatas apie gyvulius, drabužius, butą, darbą, 1-12 Šmeižtą ir prievartą 13-30.

1 " Jei matytum paklydusį savo brolio jautį ar avį, padėk, nuvesk jį atgal pas savo brolį. (2 M 23, 4) 2 Jei gyvulio savininkas gyventų toli ar būtų nepažįstamas, parsivesk jį pas save ir laikyk kol tavo brolis jį suras ir atsiims. 3 Taip pat daryk su asilu, drabužiu ir kiekvienu savo brolio daiktu, kurį radai pamestą; ką rasi, neslėpk, bet grąžink. 4 Jei matysi savo brolio asilą ar jautį, parkritusį ant kelio, nepraeik, bet pakelk.

5 Moteris nevilkės vyriško, ir vyras - moteriško rūbo; Viešpats neapkenčia tokių, kurie taip daro. 6 Jei eidamas rastum medyje ar žemėje paukščio lizdą ir tupinčią patelę ant paukščiukų ar kiaušinių, nepasiimk jos kartu su jaunikliais. 7 Leisk nuskristi motinai, pasiimk tik paukščiukus, kad tau gerai sektųsi ir ilgai gyventum. (3 M 22, 28) 8 Pasistatęs naują namą, padaryk turėklus aplink stogą, kad nebūtų pralietas kraujas ir nenusikalstum, kam nors nukritus. 9 Nesėk vynuogyne jokių sėklų, kad viskas netektų šventovei. (3 M 19, 19) 10 Neark drauge jaučiu ir asilu. 11 Nedėvėk drabužio, austo iš vilnų ir linų. (3 M 19, 19)

12 Pasidaryk kutus prie keturių kampų savo apsiausto, kuriuo apsisiauti. (4 M 15, 38)

13 Jei kas vestų žmoną, o vėliau pradėtų jos nekęsti 14 ir ieškotų progos ją atleisti, sakydamas: 'Aš, vedęs šitą žmoną, radau, kad ji nėra nekalta mergaitė'. 15 Tada jos tėvas ir motina nuves ją pas miesto vyresniuosius prie miesto vartų, 16 ir tėvas sakys: 'Aš daviau savo dukterį šitam vyrui už žmoną. Jis pradėjo jos neapkęsti, 17

Įst 22,17 – 23,5

ją bjauriai kaltina: 'Aš radau, kad tavo duktė nebuvo nekalta mergaitė'. Štai čia mano dukters nekaltybės įrodymas', tars tėvas ir parodys vyresniesiems dėmėtą paklodę. 18 Vyras bus nubaustas plakimu. 19 Be to, jis turės sumokėti šimtą sidabrinių šekelių pabaudos, kurią gaus jaunosios tėvas, nes vyras buvo sugalvojęs negarbingą šmeižtą apie savo žmoną; negaus skyrybų ir turės gyventi su ja visą amžių. 20 Bet jei tai tiesa, kuo jis ją kaltino, kad jaunoji nėra nekalta mergaitė, 21 jie ją išves iš tėvo namų, ir miesto vyrai užmuš ją akmenimis, nes ji padarė bjaurų nusikaltimą Izraelyje, paleistuvaudama tėvo namuose. Tokiu būdu pašalinsi piktybę iš Izraelio. (1 M 34, 7)

22 Jei vyras svetimautų su kito vyro žmona, abu svetimautojai turės mirti. Tuo būdu bus pašalinta piktybė iš Izraelio. (3 M 20, 10) 23 Jei vyras susižadėtų su mergaite ir kas nors, sutikęs ją mieste, išprievartautų, 24 abu bus užmušti akmenimis už miesto vartų: mergaitė už tai, kad nešaukė pagalbos būdama mieste, o vyras, kad pažemino savo artimo būsimą žmoną. Tokiu būdu pašalinsi piktybę. 25 Jei vyras sutiks susižadėjusią mergaitę laukuose, ją išprievartautų, jis vienas bus nubaustas mirti; 26 mergaitė nekalta. Toks nusikaltimas prilygsta galvažudžio nusikaltimui-mergaitė ukentėjo. 27 Ji buvo laukuose, šaukė, bet nebuvo kas ją išgelbėtų. 28 Jei vyras, sutikęs nesusižadėjusią mergaitę, ją išprievartautų, byla pasiektų teismą. 29 Tas vyras sumokės mergaitės tėvui penkiasdešimt sidabro šekelių ir turės ją vesti, nes ją pažemino; jis visą amžių su ja negalės skirtis. (2 M 22, 15) 30 Nė vienas neves tėvo žmonos ir neturės lytinių santykių su ja". / 3 M 18,8 /

23 skyrius

Nuostatas svetimiems 1-9, išorinė ir vidinė švara, pinigai, įžadas 10-25.

1 "Eunuchas niekad netaps izraelitų tautos nariu. 2 Pavainikiui nei jo palikuonims neleistina tapti Viešpaties tautos nariu net iki dešimtos kartos. 3 Amonitas ir moabitas netaps Viešpaties tautos nariu net ir po dešimtos kartos, 4 nes jie nepasitiko jūsų kelyje su duona ir vandeniu, kai išėjote iš Egipto, bet pasisamdė prieš jus iš Mezopotamijos Beoro sūnų Balamą[a], kad jus prakeiktų. (4 M 22, 5-6) 5 Bet Viešpats Die-

Įst 23,6-25

vas neklausė Balaamo ir pavertė jo prakeikimą palaiminimu, nes Jis mylėjo jus. 6 Nedarykite su jais taikos ir nesirūpinkite jų gerove visą savo gyvenimą ir amžinai. 7 Neniekinkite edomitų, nes jie jūsų broliai, nei egiptiečių, nes buvote ateiviai jų žemėje. (1 M 25, 25-26) 8 Jų trečios kartos vaikai įeis į Viešpaties tautą.

9 Traukdamas į karą su priešu, venk piktybių. 10 Jei vyras susiteptų sapnuodamas, jis privalo išeiti iš stovyklos, (3 M 15, 16-18) 11 ir negrįžti iki vakaro. Vakare, saulei nusileidus, apsiplovęs vėl gali grįžti į stovyklą. 12 Turėk už stovyklos ribų išeinamą. 13 Neškis kastuvėlį, išsikask duobelę ir pridenk žemėmis išmatas. 14 Viešpats Dievas yra ir stovykloje, Jis tave globoja ir padeda kovoje su priešu. Tavo stovykla tebūnie šventa ir vispusiškai švari, kad Dievas nuo tavęs nepasišalintų. (3 M 26, 12)

15 Vergo, kuris pas tave atbėgs, negrąžink jo šeimininkui. 16 Jis tegyvena tokioje vietoje, kuri jam patiks, arba mieste, kuriame jis ras prieglaudą; tu jo neskriausk. (2 M 22, 20) 17 Izraelitų religinėse apeigose nebus paleistuvių dukterų nei sūnų. (3 M 19, 29; 1 Kar 14, 24) 18 Neatnešk į Viešpaties Dievo namus nei prostitutės pajamų, nei šuns algos, nežiūrint įžado; Viešpaties Dievo akyse jie nepriimtini. (3 M 18, 22; Apr 22, 15)

19 Neimk iš savo brolio palūkanų nei už paskolintus pinigus, nei už javus, nei už kurį nors kitą daiktą. (2 M 22, 24; 3 M 25, 36) 20 Iš svetimo gali imti. Broliui gi skolink be palūkanų, ko jam reikia, kad Viešpats Dievas tave laimintų visuose tavo darbuose žemėje, kurios eini paveldėti.

21 Padaręs Viešpačiui Dievui įžadą, nepavėluok jo įvykdyti, nes Viešpats Dievas to reikalauja; jei pavėluosi, bus nusidėjimas. (4 M 30, 3) 22 Jei įžado neištesėsi, - nusikalsi. 23 Pažadėjęs, laikykis žodžio. Ką pažadėjai Viešpačiui Dievui laisva valia ir žodžiais, - įvykdyk.

24 Savo artimo vynuogyne, valgyk vynuogių kiek nori, bet su savimi nieko neišsinešk. 25 Jei būtum savo draugo javų lauke, leidžiama skintis varpų ir, ranka išsitrynus, valgyti, bet pjautuvu nepjauk." (Mt 12, 1)

Įst 24,1-18

24 skyrius

Vedybos ir skyrybos 1-5, užstatas, alga, našlės ir našlaičiai 6-22.

1 "Jei vyras vestų žmoną, su ja gyventų, ir būtų dėl ko nors nepatenkintas ja, jis parašys atsiskyrimo raštą, paduos jai ir atleis ją. (Mt 5, 31-32; 19, 7) 2 Išėjus iš namų, ji galės ištekėti už kito vyro. 3 Jei ir tas pradėtų jos nemėgti, duotų jai atsiskyrimo raštą, arba mirtų, 4 pirmasis vyras neturės teisės ją vesti, nes ji sutepta Viešpaties akyse. Venk tokios nuodėmės žemėje, kurią Viešpats Dievas tau duos.

5 Ką tik vedęs vyras bus atleistas nuo karo tarnybos ir nebus jam pavestos viešos pareigos; jis liks namuose vienerius metus džiaugtis su savo žmona. (5 M 20, 7)

6 Užstatui neimk nei apatinio, nei viršutinio girnų akmens, nes užstatas atimtų priemonę gyvybei /maistui/ išlaikyti. 7 Jei izraelitas būtų pagautas vagiant izraelitą, ir jį laikytų vergu arba parduotų, toks bus baudžiamas mirtimi. Tokią piktybę pašalink iš savo tarpo. (2 M 21, 16)

8 Neapsikrėsk raupsų liga. Rūpestingai vykdyk Levio giminės kunigų nurodymus, kuriuos jiems daviau. (3 M 13; 14, 2) 9 Atsimink, ką Viešpats Dievas padarė Mirjamai kelyje, kuomet ėjote iš Egipto. (4 M 12, 10-15)

10 Reikalaudamas iš savo artimo grąžinti daikto, kurį jis tau skolingas, neik į jo namus užstato pasiimti, 11 bet lauk lauke, kol jis tau jį išneš. 12 Jei jis neturtingas, nepalaikyk pas save per naktį to užstato. 13 Dar saulei nenusileidus, atiduok jam, kad jis miegodamas laimintų tave, ir tu būtum teisus Viešpaties Dievo akyse. (2 M 22, 25) 14 Neišnaudok ir nespausk vargdienio bei beturčio savo brolio ar ateivio, kuris gyvena krašte, tavo apylinkėje. (3 M 19, 13) 15 Užmokėk jam atlyginimą tą pačią dieną, dar saulei nenusileidus, nes jis neturtingas ir iš to gyvena, kad jis nesikreiptų į Viešpatį ir, kad tavo toks elgesys nebūtų palaikytas nusidėjimu. 16 Tėvai nebus žudomi už vaikus, nei vaikai už tėvus; kiekvienas mirs už savo nusikaltimus. (2 Kar 14, 6; Ez 18, 19-20) 17 Neiškraipyk teisme ateiviui ir našlaičiui teisės nuostatų, ir neimk iš našlės drabužio užstatu. (2 M 22, 20-21) 18 Atsimink, kad buvai vergas Egipte, ir Viešpats

Įst 24,19 - 25,15

Dievas iš ten tave išlaisvino; todėl įsakau tau taip elgtis. (5 M 16, 12) 19 Jei veždamas javus, užmirši lauke pėdą, negrįžk jo pasiimti, leisk jį nusinešti ateiviui, našlaičiui ar našlei, kad Viešpats Dievas tave laimintų visuose tavo darbuose. (3 M 19, 9-10) 20 Kai skinsi alyvų vaisius, nežiūrėk antrą kartą, kas liko medžiuose. Palik tai ateiviui, našlaičiui ir našlei. 21 Kai skinsi vynuoges, nerink pasilikusių, palik jas ateiviui, našlaičiui ir našlei. 22 Atsimink, kad buvai vergas Egipte; todėl įsakau tau taip daryti."

25 skyrius

Nuostatai: bausmė, brolienės teisė, amalikitai 1 - 19.

1 "Jei du kreitysi į teismą, teisėjas išteisintų teisųjį ir pasmerktų nusikaltusį. 2 Jei nusikaltėlis nubaustas plakimu, teisėjas įsakys gulti ir jis bus nuplaktas jo akivaizdoje. Kirčių skaičius bus pagal nusikaltimą, 3 bet neperviršyk keturiasdešimt kirčių, kad nusikaltėlis nebūtų viešai žiauriai sužalotas. (2 Kor 11, 24)

4 Neužrišk kuliančiam jaučiui nasrų. (1 Kor 9, 9; 1 Tim 5, 18)

5 Jei broliai gyventų kartu ir vienas jų mirtų bevaikis, mirusio žmona neištekės už kito; mirusio brolio pareiga ją vesti, kad išliktų brolio vardas. (Rt 4, 5; Mt 22, 24) 6 Pirmagimį jos sūnų pavadins mirusiojo vardu, kad jo giminės vardas neišnyktų iš Izraelio. 7 Jeigu jis nenorės vesti savo brolio žmonos, moteris eis prie miesto vartų ir kreipsis į vyresniuosius: 'Mano vyro brolis nenori tęsti savo brolio giminės vardo Izraelyje, nei manęs vesti'. 8 Jei jis atsakys: 'Nenoriu jos vesti', 9 moteris vyresniųjų akyse nutrauks nuo jo kojos sandalą, spjaus jam į veidą, tardama: 'Taip atsitinka vyrui, kuris atsisako tęsti savo brolio giminės'. 10 Jo šeima bus praminta Izraelyje 'Basakojo namai'.

11 Jei du vyrai susivaidiję pradėtų grumtis, vieno žmona, norėdama padėti savo vyrui, nutvertų kito lyties organus, 12 nukirsk jai ranką, nepasigailėk jos.

13 Nenaudok didesnių ir mažesnių svarsčių. (3 M 19, 35-36) 14 Nelaikyk savo namuose didesnio ir mažesnio saiko. 15 Sąžiningai naudok teisingus ir tikrus saikus ir ma-

 Įst 25,16 - 26,13

tus, kad ilgai gyventum žemėje, kurią Viešpats Dievas tau duos. 16 Viešpats Dievas netoleruoja tokio elgesio ir priešingas sukčiavimui. (Mik 6,11)

17 Atsimink, ką tau padarė amalekitai, tau išėjus iš Egipto. (2 M 17,8-16) 18 Jie išėjo prieš tave ir tavo nuvargusius ir atsilikusius būrius iššudė; kai tu buvai pailsęs ir nuvargęs, jie nebijojo Dievo. 19 Kai Viešpats Dievas suteiks tau taiką ir ramybę nuo visų priešų pažadėtoje žemėje, išnaikink jų vardą žemės paviršiuje; žiūrėk, neužmiršk!" (1 Sam 15,2-3)

26 skyrius.

Aukos ir dešimtinės 1 - 19.

1 " Kai būsi žemėje, kurią Viešpats Dievas tau duos paveldėti, ir ten gyvensi, 2 pridėk pintinę visų savo pirmojo derliaus vaisių ir nunešk ją į vietą, kurią Viešpats Dievas pasirinks. (2 M 23,19; 34,26; 3 M 2,14) 3 Nuėjęs pas kunigą, kuris tuo metu eis pareigas, jam sakyk: 'Pripažįstu šiandien Viešpaties Dievo akivaizdoje, kad esu žemėje, kurią Jis prisiekė mūsų protėviams mums duoti.' 4 Kunigas, paėmęs pintinę, padės ją prie Viešpaties Dievo aukuro. 5 Tu sakysi Viešpaties Dievo akivaizdoje: 'Mano protėvis buvo klajoklis aramėjas, Jis nuėjo į Egiptą su labai mažu žmonių skaičiumi, ten jis buvo ateivis. Jis išaugo į didelę, stiprią ir skaitlingą tautą. (1 M 46,5) 6 Egiptiečiai slėgė ir spaudė mus, užkraudami mums sunkių darbų naštą. 7 Mes šaukėmės Viešpaties, mūsų protėvių Dievo. Jis mus išklausė, pažvelgė į mūsų pažeminimą, vargą ir priespaudą; 8 išvedė mus iš Egipto galinga ranka, baisenybėmis, ženklais ir stebuklais. 9 Jis atvedė mus į šitą kraštą ir davė žemę, plūstančią pienu ir medumi. 10 Štai, dabar aukoju pirmųjų vaisių tos žemės, kurią Viešpats man davė'. Palik auką Viešpaties Dievo akivaizdoje ir garbink Jį. 11 Džiaukis tu, levitas ir ateivis, kuris gyvena tavo apylinkėje, gėrybėmis, kurias Viešpats Dievas duoda tau ir tavo namams. (5 M 16,11-14)

12 Kai atiduosi viso savo derliaus dešimtinę, trečiaisiais metais duok levitui, svetimtaučiui, našlaičiui ir našlei, gyvenantiems su tavimi, kad jie būtų sotūs. 13 Kal-

Įst 26, 14 - 27, 9

bėk Viešpaties Dievo akivaizdoje: 'Aš ėmiau iš savo namų ir daviau levitui, ateiviui, našlaičiui ir našlei, kaip man įsakei; neperžengiau Tavo įsakymų ir neužmiršau paliepimų. 14 Nevalgiau nieko pažadėto gedėdamas, nepaliečiau būdamas suteptas ir nieko neaukojau už mirusius. Klausiau, Viešpatie, Tavęs ir visa dariau, kaip man įsakei. 15 Pažvelk iš dangaus ir laimink savo tautą Izraelį ir tą žemę, kurią mums davei, kaip prisiekei mūsų protėviams, - žemę, plūstančią pienu ir medumi'.

16 Šiandien Viešpats Dievas tau įsako vykdyti šituos įsakymus ir paliepimus, todėl vykdyk juos visa širdimi ir siela. 17 Šiandien pareiškiu, kad pasirinkai Viešpatį Dievą ir vaikščiosi Jo nurodytais keliais; laikysies Jo įsakymų, paliepimų ir įstatymų ir būsi paklusnus Jo valiai. 18 Viešpats šiandien išsirinko tave būti Jo tauta, kaip Jis pažadėjo, jei vykdysi visus Jo įsakymus. 19 Jis padarys tave tautą aukštesne už visas tautas, kurias sutvėrė; tu kelsi Jo vardą, garbę ir šlovę, būsi pašvęsta tauta Viešpačiui Dievui". (5 M 28, 1; 4, 6)

27 skyrius

Paminklas 1 - 8, laiminimas ir prakeikimas 9 - 26.

1 Mozė ir Izraelio vyresnieji įsakė tautai: "Izraeli, laikyk visus įsakymus, kuriuos šiandien tau skelbiu. (Joz 8, 30-35; 5 M 27-30) 2 Kai pereisi per Jordaną į žemę, kurią Viešpats Dievas tau duos, sukrauk didelius akmenis, juos sujunk kalkėmis 3 ir užrašyk ant jų visus šito įstatymo žodžius, kad įeitum į žemę, kurią Viešpats Dievas tau duos, žemę, plūstančią pienu ir medumi, kaip Jis pažadėjo tavo protėviams. 4 Taigi, perėję per Jordaną, sukraukite tuos akmenis ant Ebalio kalno, kaip jums šiandien įsakau, ir juos aptinkuokite kalkėmis. 5 Pastatyk ten Viešpačiui Dievui aukurą iš natūralių akmenų. (2 M 20, 25) 6 Ant to netašytų ir nedailintų akmenų aukuro aukok deginamąsias aukas. 7 Padėkos aukas ten pjauk, valgyk ir džiaukis Viešpaties Dievo akivaizdoje. (5 M 12, 7) 8 Užrašyk ant akmenų visus šito įstatymo žodžius aiškiai ir suprantamai".

9 Mozė ir Levio giminės kunigai kalbėjo visam Izraeliui: "Laikykis ramiai ir klau-

syk, Šiandien tu, Izraeli, tapai Viešpaties Dievo tauta. (5 M 26, 18-19) 10 Klausyk Jo balso ir vykdyk įsakymus ir įstatymus, kuriuos tau šiandien skelbiu". 11 Tą pačią dieną Mozė pranešė Izraelio tautai, 12 kad perėjus per Jordaną, Garizimo kalne stovės ir laimins tautą: Simeono, Levio, Judo, Isacharo, Juozapo ir Benjamino giminės; (5 M 11, 29) 13 priešais juos, Ebalio kalne, stovės: Rubeno, Gado, Asero, Zabulono, Dano ir Neftalio giminės, kurie prakeiks tautą. 14 Levitai aiškiu balsu kalbės visiems izraelitams: 15 "Prakeiktas žmogus, kuris dirba akmens, medžio ir metalo stabus, nemėgiamus Viešpaties, ir slepia juos". O visa tauta atsakys: "Amen". (2 M 20, 23; 34, 17) 16 "Prakeiktas, kuris negerbia savo tėvo ir motinos". Visa tauta atsakys: "Amen". (2 M 21, 17) 17 "Prakeiktas, kuris perkelia savo artimo ribas". Visa tauta atsakys: "Amen". (5 M 19, 14) 18 "Prakeiktas, kuris suklaidina aklą kelyje". Visa tauta atsakys: "Amen". (3 M 19, 14) 19 "Prakeiktas, kuris iškraipo teisės nuostatus ateiviui, našlaičiui ir našlei". Visa tauta atsakys: "Amen". (2 M 22, 20-21) 20 "Prakeiktas, kuris turi lytinius santykius su savo tėvo žmona". Visa tauta atsakys: "Amen". (3 M 18, 8) 21 "Prakeiktas, kuris paleistuvauja su kuriuo nors gyvuliu". Visa tauta atsakys: "Amen". (2 M 22, 18) 22 "Prakeiktas, kuris turi lytinius santykius su savo seserimi, savo tėvo ar motinos dukterimi". Visa tauta atsakys: "Amen". (3 M 18, 9-11) 23 "Prakeiktas, kuris turi lytinius santykius su savo uošve". Visa tauta atsakys: "Amen". (3 M 18, 17) 24 "Prakeiktas, užmušęs savo artimą". Visa tauta atsakys: "Amen". (4 M 35, 20) 25 "Prakeiktas, papirktasis, kuris pralietų nekaltą kraują". Visa tauta atsakys: "Amen". (5 M 16, 19; 2 M 23, 8) 26 "Prakeiktas, kas nesilaiko šito įstatymo žodžių ir jų nevykdo". Visa tauta atsakys: "Amen". (Gal 3, 10)

28 skyrius

Laiminimas 1 - 14, prakeikimas 15 - 68.

1 "Jei klausysi Viešpaties Dievo ir stropiai vykdysi bei laikysi visus Jo įsakymus, kuriuos aš tau šiandien skelbiu, Viešpats Dievas padarys tavo tautą kilnesne, už visas žemėje esančias, tautas. (5 M 26, 19) 2 Būsi palaimintas, jei klausysi Viešpaties Dievo.

Įst 28,3-27

3 Palaimintas bus tavo miestas ir laukas. 4 Viešpats laimins tavo šeimą skaičiumi, žemę derliumi, galvijų ir avių bandas gausumu. 5 Palaimintas bus tavo sodas, daržas ir javų laukas. 6 Palaimintas būsi visur ir visuomet. (Ps 121, 8) 7 Viešpats sunaikins tavo priešus, jie kris tavo akyse; jie puls tave vienu keliu, o bėgs - septyniais keliais. 8 Viešpats laimins visus tavo darbus ir pripildys aruodus; laimins tave žemėje, kurią tau duos. (3 M 25, 21) 9 Jei laikysi Viešpaties Dievo įsakymus ir vaikščiosi Jo nurodytais keliais, būsi šventa tauta, kaip Viešpats tau pažadėjo. (2 M 19, 5-6) 10 Visos žemės tautos, matydamos, kad tu vadinamas Viešpaties vardu, bijos tavęs. 11 Viešpats laimins tavo šeimą, skaičiumi, galvijus gausumu, derliumi žemę, kurią Viešpats prisiekė duoti tavo protėviams. 12 Viešpats siųs tinkamu laiku žemei lietaus ir laimins visus tavo darbus. Tu skolinsi kitoms tautoms, bet pats iš nieko neskolinsi. (5 M 15, 6) 13 Viešpats padarys tave galva, o ne uodega; visuomet būsi viršuje, o ne apačioje, jei stropiai vykdysi Viešpaties Dievo įsakymus, kuriuos aš tau šiandien skelbiu. 14 Nenukrypk nuo jų, nesek kitų dievų ir jų negarbink. (5 M 5, 29)

15 Bet jei neklausysi Viešpaties Dievo, nelaikysi ir nevykdysi visų Jo įsakymų ir įstatymų, kuriuos aš tau šiandien skelbiu, prakeikimai palies tave. (Dan 9, 11) 16 Prakeiktas bus miestas ir laukas; 17 prakeiktas bus tavo sodas, daržas ir derlius. 18 Prakeikti bus: tavo šeima, žemė, jaučių ir avių bandos prieauglis. 19 Prakeiktas būsi visur ir visada. 20 Viešpats siųs tau prakeikimą, sumišimą ir nepasisekimą visame, ką darysi, iki tave visai sunaikins, nes Jo neklausei. 21 Pagaliau maras tave nušluos nuo tos žemės, kurios paveldėti eini. 22 Viešpats baus tave drugiu, šalčiu, sausra ir persekios tave iki amžiaus galo. (1 Kar 17, 7) 23 Dangus virš tavęs bus varinis ir žemė, kurią mindžioji - geležinė. (5 M 11, 17) 24 Viešpats vietoje lietaus tavo žemei siųs smilčių audras. Dulkės tave sunaikins. 25 Viešpats leis priešams tave pavergti; vienu keliu išeisi prieš juos, o jiems puolant, bėgsi septyniais; tavimi bjaurėsis visos žemės karalystės. 26 Tavo tautos lavonai bus maistu padangių paukščiams ir žemės žvėrims; niekas jų nenubaidys. 27 Viešpats baus tave, kaip Egiptą, votimis,

Įst 28, 28-51

šašais, niežais, kurie neišgydomi. (2 M 9, 9) 28 Lyg netekęs proto, aklas, pasimetęs 29 klaidžiosi tamsoje. Tau viskas nesiseks; niekur nerasi pagalbos, visur būsi skriaudžiamas ir spaudžiamas. 30 Vesi žmoną, o kitas išnaudos ją. Pasistatysi namus, bet juose negyvensi. Užveisi vynuogyną, bet jo vaisių nerinksi. (Iz 65, 22; 5 M 20, 6) 31 Tavo jautį papjaus tavo akyse, tu jo neragausi. Tavo asilą pasigaus tau matant, ir tau jo negrąžins. Tavo avis paims priešas ir niekas tau nepadės. 32 Tavo sūnus ir dukteris paims priešas; belaukdamas jų pražiūrėsi akis ir būsi bejėgis padėti pakeisti. 33 Tavo žemės vaisius ir visus gaminius pasiims svetimieji, tu pats būsi mušamas ir žiauriai baudžiamas. (Val 6, 3) 34 Tokio gyvenimo tavo nervai neišlaikys.[35] Be to, vargins tave piktos votys ir nepagydomos žaizdos; negalėsi išsigydyti nuo galvos iki kojų. 36 Tave ir tavo karalių Viešpats atiduos tautai, kurios nepažinai nei tu, nei tavo protėviai; ten tarnausi mediniams ir akmeniniams dievams (5 M 4, 28) 37 ir tapsi pabaisa kitų tautų patarlėse ir pasakose. (1 Kar 9, 7) 38 Daug sėsi, bet derliaus nerinksi, nes skėriai viską surys. (Jer 12, 13; Mik 6, 15) 39 Užsiveisi vynuogyną ir jį prižiūrėsi, bet vyno negersi ir vynuogių nevalgysi, nes viską kirminai sunaikins. 40 Turėsi alyvmedžių visame krašte, o aliejumi nesitepsi, nes jų vaisiai nenunokę nubyrės. 41 Tau gims sūnų ir dukterų, bet jie tau nepriklausys, nes bus išvesti nelaisvėn. 42 Visus tavo medžius ir žemės vaisius suės skėriai. 43 Tavo žemėje gyvenąs ateivis iškils ir įsigys daugiau teisių, tu gi nusmuksi. 44 Jis tau skolins, bet tu jam neturėsi ko skolinti. Jis bus galva, o tu uodega. 45 Tave palies šitie prakeikimai ir lydės iki būsi sunaikintas, nes neklausei Viešpaties Dievo ir nevykdei Jo įstatymų bei įsakymų, kuriuos Jis tau davė. 46 Jie bus tau ir tavo palikuonims ženklu ir stebuklu per amžius. 47 Netarnavai Viešpačiui Dievui su džiaugsmu ir visa širdimi, turėdamas visko, 48 tai tarnausi priešui, kurį Viešpats tau siųs; kęsi badą, troškulį, nedateklių ir vargsi. Viešpats uždės tau geležinį jungą, kol tave sunaikins. 49 Jis atves žiaurią tautą iš pačių žemės pakraščių, kuri puls tave kaip aras; jos kalbos tu nesuprasi, (Jer 5, 15; Iz 33, 19) 50 ji neaplenks seno, nei pagailės kūdikio. (Dan 8, 23; Jer 5, 12) 51 Ji surys

Pst 28, 52-63

galvijus ir žemės derlių. Ji tau nepaliks kviečių, vyno, aliejaus, jaučių ir avių,
irsi badu. 52 Jie puls tavo visus miestus ir sugriaus stiprius ir aukštus mūrus,
iais pasitikėjai. Apguls visą tavo kraštą, kurį Viešpats Dievas tau duos. 53 Badas
vers tave valgyti Dievo tau duotų sūnų ir dukterų kūnus. (2 Kar 6, 28-28; Jer R 2, 20;
0) 54 Net aukštos kilmės išlepintas ir puikiai išauklėtas žmogus pavydės maisto
vo broliui, mylimai žmonai ir net savo vaikams, kurie dar gyvi. 55 Jis jiems ne-
os savo vaiko mėsos, kurią pats valgys, nes nieko kito nebeturės, priešo apgultame
este. 56 Jautri ir išlepinta moteris, nepratusi vaikščioti basa, neduos savo myli-
am vyrui, sūnui ir dukteriai mėsos 57 tik gimusio kūdikio, nes ji pati jį valgys slap-
i priešų apgultame mieste. 58 Jei nelaikysi ir nevykdysi visų šito įstatymo žodžių,
rie surašyti šioje knygoje, ir nebijosi Jo, garbingojo Viešpaties, savo Dievo, 59
s siųs tau ir tavo palikuonims dideles, piktas ir nuolatines negalias, 60 kaip Egiptui
ra padaręs. 61 Viešpats siųs tau įvairių ligų ir bausmių, kurios neįrašytos šitoje
statymų knygoje, iki sunaikins tave. 62 Jūsų buvo tiek, kiek dangaus žvaigždžių, bet
o to paliks tik mažas skaičius, nes neklausėte Viešpaties Dievo. (5 M 1, 10) 63 Kaip
iešpats pirma gėrėjosi jumis ir laimino jus, taip tada džiaugsis jus išblaškydamas
r išvydamas iš žemės, kurios paveldėti einate. 64 Viešpats išklaidys jus tarp visų
autų, nuo vieno žemės krašto iki kito. Ten tarnausite kitiems mediniams ir akmeni-
niams stabams, kurių pirmiau nežinojote nei jūs, nei jūsų protėviai. 65 Ištremti sve-
timų tautų tarpe, neturėsite poilsio nei vietos kojai ramiai pastatyti, nes būsite išgąs-
dinti, nusilpę ir sąžinės graužiami. 66 Tavo gyvybė bus pavojuje dieną ir naktį, tu
nebūsi tikras dėl jos. 67 Rytą lauksite vakaro, o vakare - ryto. Jūsų širdys bus įbau-
gintos pergyvenimų, kuriuos patyrėte. 68 Viešpats sugrąžins jus laivais į Egiptą, apie
kurį sakiau, kad jo niekuomet nebematysite. Ten siūlysitės savo priešams vergais ir
vergėmis, bet niekas jūsų nepirks". (5 M 17, 16; Oz 8, 13)

29 skyrius

Sandoros atnaujinimas 1 - 29.

Įst 29,1-20

1 Šią Sandorą Viešpats įsakė Mozei padaryti su izraelitais moabitų žemėje, vietoje
andoros, padarytos Orebo kalne. (2 M 19, 4) 2 Mozė sušaukė izraelitus ir jiems tarė:
Jūs žinote, ką Viešpats padarė faraonui, visiems jo tarnams ir Egipto žemei jums
matant; 3 jūs patyrėte didelius bandymus, nepaprastus ženklus ir stebuklus, 4 o vis
ėlto Viešpats jums nedavė iki šios dienos išminties, nepravėrė nei akių nei ausų".
5 M 5, 26; Iz 6, 9-10) 5 Viešpats tarė: "Aš vedžiojau jus keturiasdešimt metų tyruose:
emusidėvėjo jūsų drabužiai ir jūsų kojų apavas nesudilo. (5 M 8, 2-4) 6 Jūs nevalgėte
honos, negėrėte vyno nei kito stipraus gėrimo, kad žinotumėte, jog Aš esu Viešpats,
ūsų Dievas. 7 Kai atėjote į šitą vietą, prieš jus išėjo Hesbono karalius Sihonas ir Ba-
sano karalius Ogas. Jūs juos nugalėjote, (4 M 21, 21-35) 8 užėmėte jų žemę ir davėte
avaldėti Rubenui, Gadui ir pusei Manaso giminės". (4 M 32)

9 "Laikykitės tat šitos Sandoros žodžių ir juos vykdykite, kad jums visuomet gerai
sektųsi. 10 Šiandien jūs visi stovite Viešpaties Dievo akivaizdoje: jūsų giminių vadai
ir vyresnieji, visi Izraelio vyrai, 11 vaikai, žmonos ir ateiviai stovykloje, kurie ker-
ta malkas ir atneša vandens. 12 Priimkite Viešpaties Dievo Sandorą, patvirtintą prie-
saika, kurią šiandien Viešpats Dievas atnaujina. 13 Jis patvirtina, kad jūs esate Jo
tauta, ir Jis yra jūsų Dievas, kaip kalbėjo ir prisiekė jūsų protėviams Abraomui, Iza-
okui ir Jokūbui. 14 Ne tik su jumis atnaujinu šitą priesaiką patvirtintą Sandorą, (5 M
5, 3) 15 bet ir su visais čia esančiais ir neesančiais.

16 Jūs žinote, kaip gyvenome Egipto žemėje, kaip keliavome per tautas, kuriose
17 matėme jų medinius, akmeninius, sidabrinius ir auksinius stabus, kuriuos jie gar-
bino. 18 Tegul jūsų tarpe neatsiranda nei vyro, nei moters, nei šeimos, nei giminės,
kurie nutoltų nuo Viešpaties Dievo ir tarnautų svetimiems dievams; tegul nebūna nė
vieno, kuris savo veiksmais nuodytų kraštą; (Žyd 12, 15) 19 ir kad nė vienas, girdėda-
mas šituos Sandoros priesaika patvirtinančius žodžius, negalvotų, kad bus ramus,
nors neatsisakytų širdies siekių; tai būtų visų jūsų sunaikinimas. 20 Viešpats tokiam
izraelitui neatleis prakeikimų, kurie surašyti šitoje knygoje, ir sunaikins jį. (5 M 28,

Įst 29, 21 – 30, 7

15-68) 21 Viešpats išskirs jį iš visų Izraelio giminių visais prakeikimais, surašytais šitoje įstatymų knygoje. 22 Stebėsis sekančios kartos ainiai ir svetimtaučiai, matydami šitos žemės kančias ir vargus, siųstus jiems Viešpaties Dievo. 23 Kraštas atrodys lyg ugniavietė; nieko nebus sėjama, net piktžolės ten nebeaugs; bus sunaikintas lyg Sodoma ir Gomora, Adma ir Sebojimas, kuriuos Viešpats sunaikino savo rūstybėje. (1 M 19, 24; Oz 11, 8) 24 Visos tautos stebėsis: 'Kodėl Viešpats taip padarė šitam kraštui? Ką reiškia ta Jo rūstybė?' 25 Atsakymas bus: kadangi jie sulaužė Viešpaties Sandorą, kurią Jis padarė su jų protėviais, kai juos išvedė iš Egipto žemės, 26 ir tarnavo kitiems dievams, garbindami juos, nors jie nebuvo jiems skirti. 27 Viešpaties rūstybė ištiko šitą kraštą ir Jis užleido visus prakeikimus, surašytus šitoje knygoje; 28 pašalino juos iš jų žemės savo rūstybėje ir ištrėmė į svetimą kraštą, kaip matome. 29 Kas paslėpta, žino Viešpats Dievas, o kas apreikšta, duota mums ir mūsų vaikams, kad per amžius vykdytume visus šito įstatymo žodžius".

(5 M 32, 34; Ps 147, 19-20)

30 skyrius

Gyvenimas ar mirtis 1 - 20.

1 "Gyvendamas tarp tautų, tarp kurių Viešpats Dievas jus išsklaidys, tu atsiminsi žodžius, kuriuos tau paskelbiau, kai tave ištiks palaima ar prakeikimas. (5 M 28) 2 Tada tu su savo vaikais kreipsies į Viešpatį visa širdimi ir siela ir klausysi įsakymų, kuriuos tau šiandien skelbiu. (3 M 26, 40) 3 Viešpats Dievas pasigailės tavęs ir vėl, surinkęs iš visų tautų, tarp kurių buvo išblaškyti, sugrąžins tave iš nelaisvės. (Jer 29, 14; Am 9, 14; Jer 32, 37) 4 Nors būtum išvarytas ligi pasaulio pakraščių, Viešpats Dievas ir iš ten parves tave. 5 Jis grąžins tave į žemę, kurią paveldėjo tavo protėviai, laimins pasisekimu ir daugins tavo ainių skaičių. 6 Viešpats Dievas duos tau ir tavo palikuonims paklusnią širdį, kad mylėtum Viešpatį Dievą visa širdimi ir visa siela, ir gyventum. (5 M 10, 16; Jer 4, 4; Ez 11, 19; Rom 2, 29; Kol 2, 11) 7 Visus šituos prakeikimus nukreips tavo priešams ir tiems, kurie tavęs neapkenčia ir

Įst 30, 8 — 31, 3

persekioja. 8 Tu sugrįši, klausysi Viešpaties Dievo ir vykdysi visus Jo įsakymus, kuriuos tau šiandien skelbiu. 9 Tuomet, Izraeli, Viešpats Dievas laimins tavo darbus, vaikus, galvijus ir žemės derlių. Viešpats vėl džiaugsis, matydamas tavo gerovę, kaip džiaugėsi tavo protėviais, (5 M 28, 63) 10 jei klausysi Viešpaties Dievo, laikysi Jo įsakymus bei paliepimus, kurie surašyti įstatymo knygoje, ir mylėsi Viešpatį Dievą visa širdimi ir visa siela.

11 Šitas įsakymas, kurį šiandien skelbiu, nėra tau paslėptas, nei nepasiekiamas. 12 Jis ne danguje, kad sakytum: Kas iš mūsų gali pakilti iki dangaus ir jį mums atnešti, kad mes klausytume ir vykdytume. (Rom 10. 6-8) 13 Ir ne už jūrų, kad teisindamasis, sakytum: Kas iš mūsų gali perplaukti jūras ir jį atnešti, kad klausytume ir vykdytume, kas įsakyta? 14 Įstatymas yra visai arti, - tavo širdyje, tik vykdyk jį!

15 Šiandien leidžiu tau pasirinkti gėrį ar blogį, gyvenimą ar mirtį, (5 M 11, 26; 28, 2, 15) 16 Jei mylėsi Viešpatį Dievą, vaikščiosi Jo nurodytais keliais ir laikysies Jo paliepimų bei įsakymų, būsi gyvas; Jis daugins ir laimins tavo palikuonis žemėje, kurios paveldėti eini. 17 Bet jei tu priešinsies ir nenorėsi klausyti, nuklydęs garbinsi kitus dievus ir jiems tarnausi, 18 skelbiu šiandien jau iš anksto, kad žūsi žemėje, kurią, perėjęs per Jordaną, paveldėti eini. (5 M 4, 26) 19 Šaukiu šiandien liudytojais dangų ir žemę, leisdamas pasirinkti gyvenimą ar mirtį, palaimą ar prakeikimą. Tat pasirink gyvenimą, kad būtum gyvas tu ir tavo palikuonys; 20 mylėtum Viešpatį Dievą, klausytum Jo balso ir glaustumės prie Jo, nes Jis yra tavo gyvenimas; kad gyventum žemėje, kurią Viešpats prisiekė tavo protėviams Abraomui, Izaokui ir Jokūbui ją jiem duoti".

31 skyrius

Mozė atsisveikina 1-13, Jozuvas užima jo vietą 14 - 30.

1 Mozės kalba, pasakyta Izraeliui: (5 M 31-34) 2 "Šiandien man jau šimtas dvidešimt metų; aš nebegaliu ilgiau vadovauti, Viešpats yra man pasakęs: 'Nepereisi per Jordaną'. (5 M 34, 7; 4 M 20, 12) 3 Viešpats, tavo Dievas, eis pirma tavęs. Jis išnaikins

Įst 31, 4 – 19

isas tas tautas tau matant, tu jas nugalėsi. Jozuvas vadovaus tau (Izraeliui), kaip
Viešpats kalbėjo. (5 M 3, 28) 4 Viešpats padarys, kaip padarė amoritų karaliams Siho-
ui, Ogui ir jų žemei, - juos sunaikins. (4 M 21, 21-35) 5 Nugalėjęs, padaryk jiems
pagal įstatymą, kaip įsakiau. (5 M 7, 2) 6 Būkite drąsūs ir stiprūs; nebijokite ir neišsi-
gąskite jų, nes Viešpats Dievas yra su jumis; Jis nepasitrauks ir nepaliks jūsų".

7 Po to Mozė pasišaukė Jozuvą ir jam tarė izraeli tams girdint: "Būk drąsus ir stiprus,
tu įvesi šitą tautą į žemę, kurią Viešpats prisiekė duosiąs jų protėviams, tu ją jiems
padalink. (Joz 1, 6) 8 Viešpats bus su tavimi; Jis nepasitrauks ir nepaliks tavęs; ne-
bijok ir nenusigąsk!"

9 Mozė surašė šitą įstatymą ir įteikė jį levitams, kunigams, kurie nešė Viešpaties
Sandoros skrynią, ir visiems Izraelio vyresniesiems. 10 Jis jiems įsakė, kad kas
septyneri metai, - atleidimo metais, Palapinių šventės iškilmėje, (5 M 15, 1) 11 su-
ėjus visiems izraelitams Viešpaties Dievo parinktoje vietoje,
skaitytų šito įstatymo žodžius visam Izraeliui girdint; 12 sušauktų tautą: vyrus, mote-
ris, vaikus ir ateivius, gyvenančius su jais, kad klausydami mokytųsi ir bijotų Viešpaties Dievo, laikytų ir vykdytų visus šito įstatymo žodžius; 13 kad jų palikuonys, kurie dar jo nežino, mokytųsi Viešpaties Dievo įsakymų klausyti visą laiką, kad gyventų žemėje, kurios einate paveldėti, persikėlę per Jordaną.

14 Viešpats tarė Mozei: "Tavo mirties diena jau arti; pasišauk Jozuvą ir atsistokite susitikimo palapinėje; ten Aš jam duosiu nurodymus". Mozė ir Jozuvas nuėjo į susitikimo palapinę, 15 o Viešpats pasirodė debesies stulpe. (2 M 40, 34) 16 Viešpats tarė Mozei: "Tu užmigsi amžinu miegu. Šita tauta vėl klaidžios, sekdama kitų tautų dievus žemėje, į kurią eina gyventi. Ten ji paliks mane ir sulaužys Sandorą, kurią su ja padariau. 17 Tuomet mano rūstybė ištiks ją. Aš pasitrauksiu nuo jos; ji bus sunaikinta. Nelaimių ir vargų spaudžiama ji supras, kad Aš ją palikau dėl jos klaidų 18 ir negelbėsiu jos dėl visų piktybių, kurias ji padarė, sekdama kitus dievus. 19 Taigi, dabar parašyk giesmę ir liepk izraelitams išmokti ją giedoti; man šita giesmė bū-

Įst 31,20 — 31,7

tų liudijimas apie izraelitus. (5 M 32) 20 Aš juos įvesiu į žemę, plūstančią pienu ir medumi, kaip prisiekiau jų protėviams. Kai jie pasisotins ir nutuks, jie garbins kitus dievus ir jiems tarnaus, o mane paniekins ir sulaužys mano Sandorą. (5 M 32, 15) 21 Kai juos prislėgs nelaimės ir vargai, šita giesmė bus liudijimu jų vaikams, ką jie padarė. Jau šiandien žinau jų mintis, ką jie darys, pirma negu juos įvesiu į žemę, kurią jiems pažadėjau."(Ps 139, 2) 22 Mozė parašė giesmę ir ją išmokė izraelitus. 23 Viešpats davė įsakymą Nuno sūnui Jozuvui: "Būk drąsus ir stiprus, nes tu įvesi izraelitus į žemę, kurią pažadėjau, ir Aš būsiu su tavimi".

24 Mozė parašė šito įstatymo žodžius knygoje. Ją pabaigęs, 25 įsakė levitams, kurie nešė Viešpaties Sandoros skrynią: 26 "Imkite šitą knygą kaip liudijimą prieš jus ir ją padėkite Viešpaties Dievo Sandoros skrynioje. 27 Aš žinau, kad tu esi kietasprandis ir prieštarauji. Dar man gyvam esant ir gyvenant su jumis, jūs jau prieštaraujate Viešpačiui; juo labiau priešinsitės, man mirus. 28 Sukvieskite pas mane visus giminių vyresniuosius ir pareigūnus. Jiems girdint, paskelbsiu šituos žodžius ir liudininkais prieš jus šauksiu dangų ir žemę. (5 M 32, 1) 29 Aš žinau, kad, man mirus, jūs elgsitės piktai ir greitai nukrypsite nuo kelio, kurį jums nurodžiau. Vėliau jus užgrius nelaimės, kai piktai elgdamiesi, erzinsite Viešpatį savo veiksmais". 30 Tada Mozė, visam Izraeliui girdint, kalbėjo savo giesmės žodžius.

32 skyrius

Mozės giesmė, 1-43, Dievas praneša Mozės mirtį 44 - 52.

1 "Klausykite dangūs! Aš kalbėsiu, žemė teišgirsta mano žodžius. (5 M 31, 28; Iz 1, 2) 2 Mano pamokymai kris kaip lietus, mano žodis kaip rasa, kaip lietaus srovės ant žolės, ir kaip lašai ant želmenų. (Iz 55, 10, 11) 3 Aš skelbsiu Viešpaties vardą; duokite mūsų Dievui garbę! 4 Jis yra Uola; tobuli yra Jo veiksmai; visi Jo keliai pilni teisybės, Dievas ištikimas be jokios klastos, jis teisus ir tikras. 5 Jo vaikai sugedo ir išsigimė; nedora ir iškrypusi giminė. (Iz 1, 2-4) 6 Argi taip atsilygini Viešpačiui, kvaila ir neišmintinga tauta? Argi ne Jis tavo Tėvas, Sutvėrėjas? Argi ne Jis padarė ir sukūrė tave? (2 M 4, 22; Iz 63, 16; Mal 1, 6) 7 Atsimink senąsias dienas, ap-

Įst 32,8–28

rstyk praeitų kartų laikus; klausk savo tėvą, jis tau pasakys, savo senelius, - jie papasakos. (Ps 77, 12) 8 Aukščiausias skyrė tautoms kraštus, dalino žmonių vaikam nes ir nustatė tautoms sienas pagal Dievo kūrinių skaičių. (1 M 11, 9; Apd 17, 26) Viešpaties nuosavybė yra Jo tauta, Jokūbas Jo tėvonystė. 10 Jis ją rado negyvenaoje tyrumos platybėje; globojo ir rūpinosi ja, saugojo kaip savo akį. (Ps 17, 8; Sak 12) 11 Kai aras moko skristi savo jauniklius, pats skraido virš lizdo, plazdena rš jų. Viešpats, ištiesęs savo sparnus, nešė ją ant savo pečių. (Ps 36, 8; 2 M 19, 4) Viešpats vienas ją vedė, nebuvo su juo jokio kito dievo. 13 Jis vedė ją žemės aukšmomis, maitino laukų vaisiais, davė laukinių bičių medaus ir kalnų alyvmedžių aliejaus. (Ps 81, 17) 14 sviesto iš galvijų, pieno iš avių, taukų iš ėriukų ir avinų, Basano aučių ir ožkų; gerų kviečių ir vyno-vynuogių sunkos. 15 Nutukęs, suriebėjęs, sustojėjęs Izraelis paliko Dievą, savo Sutvėrėją, ir paniekino išganymo Uolą. (Is 44, 2; 5 M 1, 20) 16 Svetimais dievais ir stabų garbinimu, jis sukėlė Viešpaties rūstybę. 17 Jie aukojo demonams, kurie ne dievai, dievams, kurių jie nepažino; naujiems, kai jie ik pasirodė, kurių negarbino jų tėvai. 18 Uolą, kuri tave pagimdė, tu paniekinai ir užmiršai Dievą, savo Sutvėrėją. 19 Viešpats tai matė ir bjaurėjosi, nes Jį erzino Jo sūnūs ir dukterys. 20 Jis tarė: 'Nebepadėsiu jiems ir žiūrėsiu, koks bus jų galas. Tai yra sugedusi karta, neištikimi vaikai. 21 Jie mane erzino bedievyste ir įpykino savo stabais; Aš juos erzinsiu pagonių tautomis. (Jer 2, 11; Rom 10, 19) 22 Mano rūstybės ugnis įžiebta. Ji degins iki pragaro gelmių; rys žemę, jos vaikus, ir kalnų pamatus. 23 Aš krausiu jiems nelaimę ant nelaimės ir šaudysiu juos savo strėlėmis'. (Ps 91, 5) 24 Jie bus varginami bado ir ryjami drugio bei baisiausio maro. Siųsiu jiems plėšrius žvėris ir nuodingus šliužus. 25 Karo lauke juos naikins kardas, o viduje - teroras, negailėdamas jaunų, senų nei kūdikių. 26 Aš būčiau sunaikinęs juos galutinai, net prisiminimus apie juos išdildęs iš žmonių atminties, 27 bet nedariau to, kad kartais jų priešai nesugalvotų sakyti: 'Mes sunaikinome juos, ne Viešpats'. 28 Tai neišmintingi žmonės. (Iz 27, 11; Jer 4, 22) 29

Išmintingi suprastų ir numatytų, koks bus jų galas. 30 Kaip vienas gali vyti tūkstantį ir du ginti dešimt tūkstančių? Argi ne taip? Jų uola atsisakė jiems padėti. Viešpats nuo jų pasitraukė. (3 M 26, 8, 36-37) 31 Mūsų Uola nėra panaši į jų uolą, patys mūsų priešai tai liudija. 32 Tikrai, jų vynmedis yra kilęs iš Sodomos ir Gomoros laukų. Jų vynuogės yra nuodingos ir vynuogių kekės karčios. 33 Jų vynas yra slibinų ir angių apgaulingi nuodai. 34 Visa tai laikoma pas mane užantspauduotame mano sandėlyje. 35 Mano pagieža ir kerštas pasirodys kai jų kojos paslys. Jų pražūties diena arti, piktas likimas jų laukia. (Ps 94, 1; Rom 12, 19; Žyd 10, 30) 36 Viešpats išgelbės savo tautą ir pasigailės savo tarnų, kai jų jėgos bus išsekusios. (1 Kar 14, 10) 37 Jis klaus: "Kur jų dievai, uola kuria jie pasitikėjo? 38 Kur dabar tie, kurie valgė aukų taukus ir gėrė aukų vyną? Tegul jiems ir dabar padeda jų globėjai. (Iš 10, 14) 39 Supraskite, kad Aš, Aš esu vienas, ir šalia manęs nėra dievo. Aš užmušu ir atgaivinu, sužeidžiu ir gydau; ir nė vienas neišgelbės iš mano rankos. (5 M 4, 35; Iz 45, 5; 2 M 15, 26; 1 Sam 2, 6; Job 5, 18; Oz 6, 1-2) 40 Aš, pakėlęs ranką į dangų, sakau - Aš būsiu gyvas per amžius. (2 M 6, 8; Ez 33, 11) 41 Aš išgaląsiu savo žibantį kardą ir teisiu. Atkeršysiu savo priešams ir atlyginsiu tiems, kurie manęs nekentė. 42 Mano strėlės varvės krauju, o kardas kirs visus priešus, net jų belaisvius ir sužeistuosius." 43 Pagonys garbinkite Jo tautą, nes Jis atkeršys už savo tarnų kraują; kerštu atlygins priešams ir atleis nusikaltimus savo tautai." (Rom 15, 10)

44 Mozė paskelbė šią giesmę tautai ir Nuno sūnui Jozuvui. 45 Mozė, pabaigęs kalbėti Izraeliui, 46 tarė: "Nuoširdžiai apmąstykite šituos žodžius, kuriuos jums šiandien paskelbiau, perduokite juos savo vaikams ir įsakykite stropiai vykdyti viską, kas parašyta šitame įstatyme; (5 M 6, 7) 47 jums įsakyta, jei juos vykdysite, ilgai gyvensite žemėje, kurios einate paveldėti anapus Jordano." (3 M 18, 5; 30, 20)

48 Viešpats tą pačią dieną įsakė Mozei: 49 "Ateik į Abarimo kalnyną ir užlipk ant Nebo kalno, kuris yra Moabo žemėje ties Jerichu; apžvelk Kanaano žemę, kurią duosiu paveldėti izraelitams, 50 ten mirsi (4 M 27, 12; 33, 48) ir būsi su savo tauta, kaip

rolis Aronas, kuris mirė Horo kalne ir susijungė su savo tauta. (4 M 20, 23-29)
lu nebuvote man ištikimi prie Prieštaravimo vandens Zino tyruose, Kadese, ir
odėte man pagarbos izraelitų tarpe. (4 M 20, 12-13) 52 Matysi žemę, kurią duo-
raelitams, bet neįeisi į ją. "(5 M 34, 4)

33 skyrius

Mozės atsisveikinimas 1 - 29.

alaiminimo žodžiai, kuriais Mozė, Dievo paskirtasis, laimino izraelitus, prieš
mas: (1M 49) 2 "Viešpats atėjo nuo Sinajaus ir Seiro; Jo garbė spindėjo nuo Pa-
kalno; su Juo buvo tūkstančiai šventųjų; Jo dešinėje - liepsnojanti ugnis. (Jud 14)
myli savo tautą, visi šventieji priklauso Jam; jie artinasi prie Jo kojų ir priima
ės paskelbtą įstatymą Jokūbo palikuonims. 5 Viešpats tapo Izraelio Karaliumi,
susirinko tautos vadai ir Izraelio giminės. (2 M 15, 18; Iz 44, 2; 2 M 19, 7-8)
gyvuoja Rubenas, tedaugėja palikuonių skaičiumi", laimino Mozė. 7 Palaiminimas
"Viešpatie, išgirsk Judo balsą, įjunk jį į savo tautą ir padėk jam kovoje su prie-
8 Leviui jis tarė: "Tavo Tumim - Urim yra šventas, kurį įrodei Masoje ir įvyk-
eriboje. (2 M 28, 30; 2 M 17; 4 M 20) 9 Levis sakė savo tėvui ir motinai: 'Nepa-
jūsų', o savo broliams: 'Nežinau jūsų'; ir atstūmė savo vaikus. Jis laikėsi Viešo
Žodžio ir Sandoros. (Mt 10, 37; 2 M 32, 26-29) 10 Jis mokys Tavo įsakymus ir
mus Jokūbą - Izraelį; aukos smilkalus Tavo garbei, ir deginamąją auką ant Tavo
o. 11 Viešpatie, palaimink jo turtą ir jo darbą. Gink jį nuo priešų, kurie jo ne-
a." 12 Benjaminui jis tarė: "Tu, Viešpaties mylimasis, gyvensi Jo globoje. Jis ap-
s tave visuomet, ir tu ilsėsies Jo artybėje". 13 Juozapui jis tarė: "Tavo žemę
ats laimins dangaus dovanomis, rasa, trykštančiais šaltiniais, 14 saulėje nuno-
is geriausiais sezono vaisiais, 15 senųjų kalnų viršūnių vaisiais 16 ir žemės
usiu derliumi. Palaima tebūnie tau nuo Apsireiškusio krūme. Palaima Juozapui,
is buvo žymiausias savo brolių. (2 M 3, 2; 1 M 49, 26) 17 Jis yra stiprus

Įst 33, 18 – 34, 4

kaip jautis, jo ragai lyg stumbro, kuriais jis pasieks tautas iki žemės pakraščių. Manaso tūkstančiai, o Efraimo mirijadai - tai Juozapo ainiai". 18 Zabulonui jis tarė: "Džiaukis Zabulone prekyba, o Isachare turtais savame krašte. 19 Jie kvies tautas į kalną ir ten aukos teisingas aukas. Jie praturtės iš jūros ir jos krantų". 20 Gadui jis tarė: "Garbė Tam, kuris padėjo Gadui įsigyti žemės plotus; jis kaip liūtas puola priešą ir užima valdžią. 21 Jis, pasinaudojęs pirmenybe, pasiėmė geriausią žemę, kaip tos giminės vadas. Su tautos vadais jis vykdė Viešpaties įsakymus ir įstatymus, duotus Izraeliui". (4 M 32) 22 Danui jis tarė: "Danas kaip jaunas liūtas iššoka iš Basano". 23 Neftaliui jis sakė: "Neftalis džiaugsis gerbūviu ir Viešpaties palaima; jis paveldės jūrą, Galilėjos ežerą, ir žemes į pietus". 24 Aserui jis tarė: "Palaimintas Aseras tarp giminių. Jis bus brolių mylimasis ir jo žemėse bus daug alyvmedžių. 25 Geležies ir vario užsklandos saugos jo miestus. Jo gyvenimas bus saugus".

26 "Nėra kito Dievo, kaip Izraelio Dievas. Iš dangaus Jis teikia tau pagalbą. Jo didybė pasireiškia aukštybėse. (Iz 44, 2) 27 Amžinasis Dievas yra tavo apsauga, Jo rankos tavo prieglauda. Jis ištiesia jas į priešą ir tu sunaikini jį. 28 Izraelis gyvens saugiai. Jokūbo sėkmingo gyvenimo šaltinis yra geroji kviečių ir vyno žemė; dangus siunčia lietų. (4 M 23, 9) 29 Būk palaimintas, Izraeli! Kas prilygs tau? Tauta Viešpaties globoje. Jis tavo apsaugos skydas ir garbės kardas. Tavo priešai pasiduos tau, o tu mindžiosi jų garbingas vietas." (5 M 4, 7-8; Ps 33, 12; 144, 15)

34 skyrius

Mozės mirtis 1 - 12.

1 Mozė iš Moabo lygumų nuėjo iki Nebo kalno ir įlipo į Pisgos kalno viršūnę, ties Jerichu; ten Viešpats jam parodė visą Gileadą iki Dano žemių (5 M 3, 27) 2 ir visą Neftalio, Efraimo, Manaso ir Judo žemes iki Vakarų jūros; 3 pietinę krašto dalį, palmių miesto Jericho laukus iki Soaro. 4 Viešpats jam tarė: "Tai žemė, kurią pažadėjau Abraomui, Izaokui ir Jokūbui duoti jo palikuonims. Tu ją matai savo akimis, bet į ją neįeisi." (1 M 12, 7)

Įst 34, 5-12

5 Viešpaties tarnas Mozė mirė Moabo žemėje, kaip Viešpats buvo pasakęs. (5 M 32, 50) 6 Viešpats jį palaidojo Moabo žemės slėnyje ties Betpeoru; nė vienas žmogus nežino jo kapo iki šios dienos. (Jud 9) 7 Mozė mirė šimto dvidešimt metų; nesusilpnėjo jo akys ir sveikata iki mirties. 8 Izraelitai jį apraudojo trisdešimt dienų Moabo lygumose. Po to gedulas pasibaigė. (4 M 20, 29)

9 Nuno sūnus Jozuvas turėjo dieviškos dvasios išminti, nes Mozė buvo jį palaimines ir paskyręs savo įpėdiniu. Izraelitai jo klausė ir darė, kaip Viešpats buvo įsakęs Mozei. (4 M 27, 18)

10 Niekad tokio pranašo kaip Mozė Izraelyje nebuvo, su kuriuo Viešpats būtų asmeniškai kalbėjęs. (2 M 33, 11; 4 M 12, 6-8) 11 Niekas pranašų nedarė tokių ženklų ir stebuklų, kuriuos Viešpats įsakė Mozei daryti Egipto žemėje faraonui, jo tarnams, ir visam jo kraštui. 12 Nė vienas pranašų nesugebėjo daryti tokių didelių ir baisių dalykų, kuriuos Mozė darė izraelitų akivaizdoje.